BESTSELLER INTERNATIONAL

„Cel mai mare scriitor
de romane istorice din zilele noastre."
Washington Post

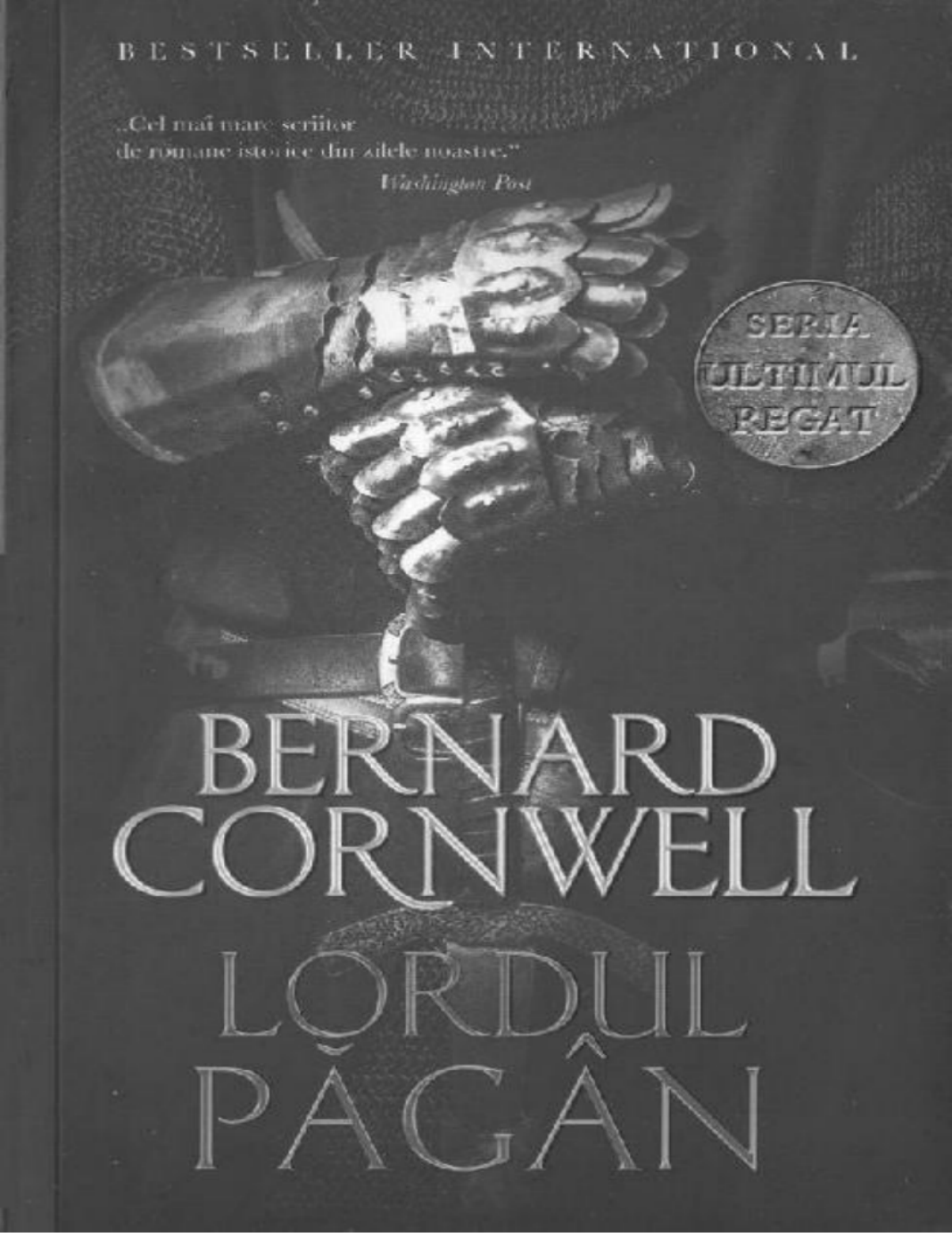

SERIA ULTIMUL REGAT

BERNARD CORNWELL

LORDUL PĂGÂN

Bernard Cornwell

ULTIMUL REGAT

Volumul VII
Lordul păgân

Traducere din limba engleză:
ANDREI POGĂCIAŞ

Editura Litera
Bucureşti, 2018

———————

Titlul original:
Bernard Cornwell
The Pagan Lord, 2013

———————

———————

Corectură [V2.0]: august 2019

———————

Pentru Tom şi Dana
Go raibh mile maith agat

Toponime

Modul de scriere a toponimelor în Anglia anglo-saxonă suscită controverse, neexistând un acord pe deplin acceptat nici măcar în privinţa denumirilor înseşi. Astfel, Londra a fost redată ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster şi Lundres. Fără îndoială, unii cititori vor prefera alte versiuni ale numelor de mai jos, dar de obicei am apelat la denumirea indicată în *Oxford Dictionary of English Place-Names* pentru perioada domniei lui Alfred (871–899 d.Hr.). Însă nici această soluţie nu este infailibilă. Insula Hayling se scria, în anul 956, atât Heilincigae, cât şi Hæglingaiggæ. Nici eu nu am fost constant tot timpul; am preferat versiunea modernă, Anglia, termenului Anglaland, şi în loc de Norðhymbralond am folosit Northumbria pentru a nu induce ideea că graniţele străvechiului regat ar coincide cu cele ale ţării moderne. Prin urmare, această listă este rezultatul unui compromis, la fel ca ortografierea în sine a denumirilor.

Æsc's Hill – Ashdown, Berkshire
Afen – râul Avon, Wiltshire
Beamfleot – Benfleet, Essex
Bearddan Igge – Bardney, Lincolnshire
Bebbanburg – castelul Bamburgh, Northumberland
Bedehal – Beadnell, Northumberland
Beorgford – Burford, Oxfordshire
Botulfstan – Boston, Lincolnshire
Buchestanes – Buxton, Derbyshire
Ceaster – Chester, Cheshire
Ceodre – Cheddar, Somerset
Cesterfelda – Chesterfield, Derbyshire
Cirrenceastre – Cirencester, Gloucestershire
Coddeswold Hills – The Cotswolds, Gloucestershire
Cornwalum – Cornwall
Cumbraland – Cumbria
Dunholm – Durham, County Durham
Dyflin – Dublin, Eire
Eoferwic – York, Yorkshire
Ethandun – Edington, Wiltshire
Exanceaster – Exeter, Devon
Fagranforda – Fairford, Gloucestershire
Farnea Islands – insulele Farne, Northumberland
Flaneburg – Flamborough, Yorkshire

Foirthe – fluviul Forth, Scotland
The Gewæsc – The Wash
Gleawecestre – Gloucester, Gloucestershire
Grimesbi – Grimsby, Lincolnshire
Haithabu – Hedeby, Denmark
Humbre – estuarul Humber
Liccelfeld – Lichfield, Staffordshire
Lindcolne – Lincoln, Lincolnshire
Lindisfarena – Lindisfarne (Insula Sfântă), Northumberland
Lundene – Londra
Mærse – fluviul Mersey
Pencric – Penkridge, Staffordshire
Sæfern – fluviul Severn
Sceapig – insula Sheppey, Kent
Snotengaham – Nottingham, Nottinghamshire
Tameworþig – Tamworth, Staffordshire
Temes – fluviul Tamisa
Teotanheale – Tettenhall, West Midlands
Tofeceaster – Towcester, Northamptonshire
Uisc – fluviul Exe
Wiltunscir – Wiltshire
Wintanceaster – Winchester, Hampshire
Wodnesfeld – Wednesbury, West Midiands

Familia regală din Wessex

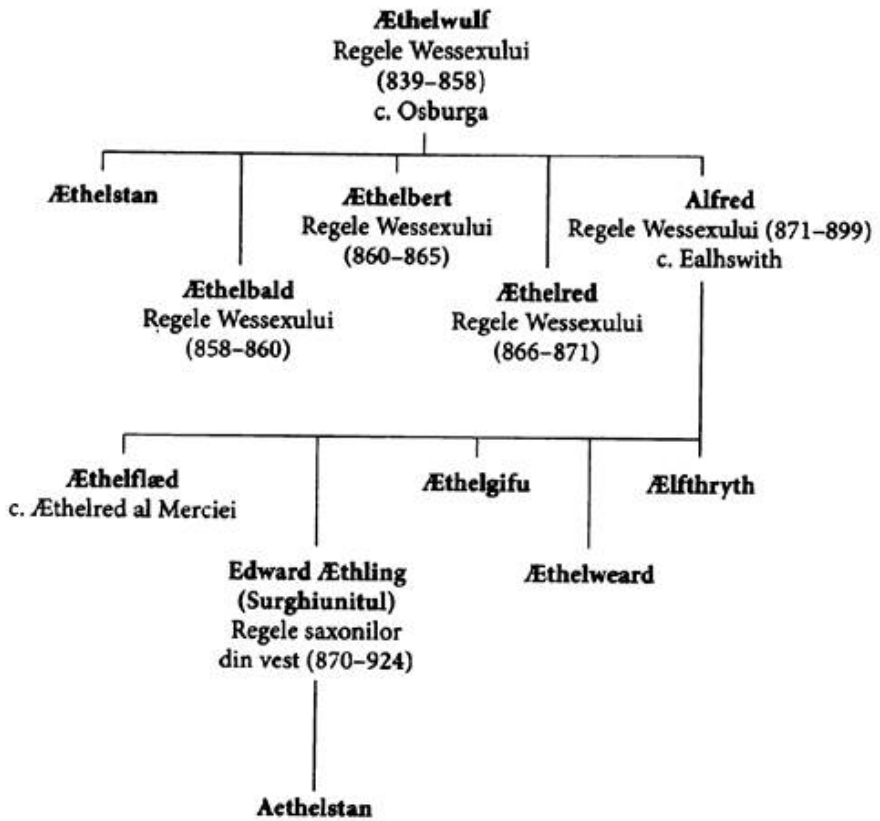

PARTEA ÎNTÂI
Abatele

Unu

Un cer întunecat.

Zeii fac cerul; el le reflectă starea de spirit, iar în acea zi erau posomorâţi. Era miezul verii şi o ploaie nenorocită cernea dinspre est. Era ca iarna.

Călăream pe Fulger, cel mai bun cal al meu, un armăsar negru ca noaptea, cu o fâşie de păr cenuşiu care-i cobora pe picioarele din spate. Fusese botezat după un dulău grozav pe care i-l sacrificasem cândva lui Thor. M-a durut să-l ucid, dar zeii sunt aspri cu noi: ne cer sacrificii, apoi ne ignoră. Fulger era un animal imens, puternic şi docil, un cal pentru război, iar eu, în acea zi, eram în toată splendoarea mea de războinic. Eram îmbrăcat în zale şi oţel şi piele. Răsuflarea-Şarpelui, cea mai bună spadă din lume, îmi atârna în stânga, deşi împotriva inamicului pe care-l înfruntam în acea zi nu aveam nevoie nici de spadă, nici de scut, nici de topor. Dar o purtam, fiindcă Răsuflarea-Şarpelui era tovarăşa mea. Încă o mai am. Când voi muri, adică în curând, cineva îmi va încleşta degetele în jurul împletiturii din piele a mânerului ei uzat şi ea mă va duce în Valhalla, în sala morţilor unde sunt şi zeii cei mari, şi acolo vom petrece.

Dar nu în ziua aceea.

În ziua aceea întunecată de vară stăteam în şa în mijlocul unei uliţe noroioase, cu faţa spre duşmani. Îi puteam auzi, dar nu-i puteam vedea. Ei ştiau că mă aflam acolo.

Drumul era lat doar cât să lase două căruţe să treacă una pe lângă cealaltă. Casele de pe ambele părţi erau din lut şi paie, acoperite cu stuf înnegrit de vreme pe care creştea un strat gros de muşchi. Noroiul, care depăşea copitele calului, era brăzdat de urmele roţilor şi împuţit de câinii şi porcii care umblau liberi. Vântul duşmănos vălurea bălţile din făgaşe şi şfichiuia fumul ce ieşea prin gaura dintr-un acoperiş, ducând până departe mirosul de lemn ars.

Aveam doi tovarăşi. Plecasem din Lundene cu douăzeci şi doi de oameni, dar misiunea mea în satul acesta udat de ploaie şi mirosind a dejecţii era una personală, aşa că-i lăsasem pe ceilalţi la o milă distanţă. Osbert, fiul meu cel mic, era în spatele meu, călare pe un armăsar sur. Avea nouăsprezece ani, era îmbrăcat în zale şi purta o spadă la brâu. Era bărbat în toată firea, cu toate că eu îl consideram

încă un băietan. Se temea de mine, aşa cum eu mă temusem de tatăl meu.

Unele mame îi înmoaie pe băieţi, dar Osbert era orfan de mamă, şi eu îl învăţasem să fie dur, fiindcă aşa trebuie să fie un bărbat. Lumea este plină de duşmani. Creştinii ne spun să ne iubim duşmanii şi să întoarcem celălalt obraz. Creştinii sunt proşti.

Lângă Osbert era Æthelstan, bastardul şi cel mai mare fiu al regelui Edward al Wessexului. Avea doar opt ani, dar, la fel ca Osbert, purta zale. Æthelstan nu se temea de mine. Am încercat să-l sperii, dar s-a mulţumit să se uite la mine cu ochii lui reci şi albaştri şi să zâmbească. Îl iubeam pe băiatul acesta, exact aşa cum îl iubeam şi pe Osbert.

Amândoi erau creştini. Eu duc o bătălie pierdută. Într-o lume a morţii, trădării şi sărăciei, creştinii câştigă. Vechii zei încă mai sunt veneraţi, bineînţeles, dar sunt împinşi înspre văile înalte, în locurile pierdute, înspre marginile reci ale nordului lumii, iar creştinii se răspândesc ca o molimă. Zeul lor bătut în cuie este puternic. Accept asta. Întotdeauna am ştiut că zeul lor are o mare putere şi nu înţeleg de ce zeii mei îl lasă pe nenorocitul ăsta să câştige, dar îl lasă. El trişează. E singura explicaţie pe care pot să o găsesc. Zeul bătut în cuie minte şi înşală, iar mincinoşii şi trişorii câştigă întotdeauna.

Aşteptam astfel pe drumul nămolos, în timp ce Fulger săpa cu copita grea într-o baltă. Peste piele şi zale purtam o pelerină de lână albastru-închis, tivită cu blană de hermelină. Ciocanul lui Thor îmi atârna la gât, iar pe cap aveam coiful meu cu creastă în formă de lup. Obrăzarele îmi erau deschise. Ploaia îmi picura de pe marginea coifului. Îmi umplusem tureatca cizmelor lungi de piele cu cârpe, pentru a opri ploaia să pătrundă înăuntru. Purtam mănuşi, iar pe braţe aveam brăţările de aur şi argint, brăţările pe care un comandant militar le câştigă omorându-şi duşmanii. Eram în plină glorie, cu toate că duşmanul în faţa căruia mă aflam nu merita atâta respect.

— Tată, începu Osbert, dar dacă…

— Am vorbit cumva cu tine?

— Nu.

— Atunci taci, am mârâit.

Nu voisem să par atât de furios, dar eram furios. Era o furie care nu avea o ţintă precisă, doar o furie pe toată lumea, pe lumea asta mizerabilă şi cenuşie, o furie neputincioasă. Duşmanii erau în spatele uşilor închise şi cântau. Le puteam auzi vocile, cu toate că nu le distingeam cuvintele. Mă văzuseră, eram sigur, şi văzuseră şi că nu mai era altcineva pe drum. Locuitorii oraşului nu voiau să ia parte la ceea ce urma să se întâmple.

Nu-mi era limpede nici mie ce urma să se întâmple, deşi eu urma să provoc întreaga tărăşenie. Sau pasămite uşile aveau să rămână închise, şi duşmanul avea să se adăpostească înăuntrul clădirii sale

solide din buşteni? Fără îndoială, asta era întrebarea pe care voise s-o pună Osbert. Dacă duşmanii rămâneau înăuntru? Probabil că nu i-ar fi numit duşmani. Ar fi întrebat ce avea să se întâmple dacă „ei" rămâneau înăuntru.

— Dacă rămân înăuntru, am spus, le dărâm uşa aia nenorocită, intru şi-l scot pe nemernic afară. Şi dacă fac asta, voi doi staţi aici şi-l ţineţi pe Fulger.

— Am înţeles, tată.

— Vin cu domnia ta, zise Æthelstan.

— Vei face cum ţi-am zis dracu să faci.

— Da, Lord Uhtred, spuse el respectuos, dar ştiam că rânjea. Nu trebuia să mă întorc pentru a vedea acel rânjet insolent, dar oricum n-aş fi făcut-o fiindcă, în acea clipă, cântatul se opri. Am aşteptat. Peste o clipă, uşile se deschiseră.

Ieşiră mai întâi bătrânii, în număr de şase, apoi cei tineri. Ultimii se uitară la mine, dar nici măcar vederea lui Uhtred, senior războinic încărcat de furie şi glorie, nu putu să le curme bucuria. Arătau atât de fericiţi. Zâmbeau, se băteau reciproc pe spate, se îmbrăţişau şi râdeau.

Cei şase mai în vârstă nu râdeau. Veniră spre mine, iar eu i-am aşteptat fără să mă clintesc.

— Mi s-a spus că sunteţi lordul Uhtred, zise unul dintre ei. Purta un strai alb şi jegos, legat la brâu cu o funie, avea părut alb şi barba sură, iar faţa îi era îngustă şi înnegrită de soare, cu linii adânci brăzdate în jurul ochilor şi gurii. Părul îi trecea de umeri, iar barba îi ajungea la brâu. Avea o faţă hâtră, m-am gândit, dar nu fără o anume autoritate, şi trebuia să fie vreun cleric cu ceva importanţă, fiindcă avea un toiag greu, cu o cruce de argint ornată în vârf.

Fără să-i răspund, i-am privit pe cei mai tineri. Majoritatea erau băieţi sau băieţi care abia deveniseră bărbaţi. Capetele lor, acolo unde părul le fusese ras dinspre frunte, luceau mat în lumina plumburie a zilei. Câţiva oameni mai în vârstă veneau acum dinspre uşi. Am presupus că erau părinţii acestor băieţi-bărbaţi.

— Lord Uhtred, repetă omul.

— Îţi voi vorbi când voi fi gata să vorbesc, am mormăit.

— Aşa ceva nu este cuviincios, zise el, îndreptând crucea spre mine ca şi cum ar fi vrut să mă înspăimânte.

— Spală-ţi gura împuţită cu pişat de capră, i-am spus.

Cum îl observasem pe tânărul după care venisem, l-am îmboldit pe Fulger înainte. Doi dintre bătrâni încercară să mă oprească, dar, când Fulger clămpăni din dinţi spre ei, se dădură înapoi, căutând să scape. Danezi cu suliţe în mână fugiseră din faţa lui Fulger, darămite cei şase vârstnici, care se risipiră ca pleava.

M-am repezit cu calul în grupul de tineri, m-am aplecat din şa şi am apucat straiul negru al bărbatului-copil. L-am tras în sus, l-am

aruncat pe burtă pe oblâncul şeii şi l-am întors pe Fulger cu genunchii.

În acel moment începură problemele.

Câţiva tineri încercară să mă oprească. Unul se întinse după căpăstrul lui Fulger, însă asta fu o greşeală, o gravă greşeală. Dinţii clămpăniră, băiatul-bărbat urlă, iar eu l-am lăsat pe Fulger să se cabreze şi să lovească cu copitele din faţă. Am auzit trosnetul osului sub copita grea şi am văzut sângele roşu ţâşnind dintr-odată. Fulger, antrenat să-şi continue drumul în afară de cazul în care un inamic ar fi încercat să-i rănească un picior din spate, se aruncă înainte. I-am dat pinteni, văzând în fugă un om cu craniul însângerat. Un alt neghiob mă prinse de cizma dreaptă, încercând să mă dea jos din şa, dar l-am plesnit, şi strânsoarea dispăru imediat.

Apoi, omul cu părul lung şi alb mă provocă. Îmi strigă să-i dau drumul captivului, apoi, ca un prost, îşi izbi toiagul cu crucea grea de argint spre capul lui Fulger, însă Fulger, care fusese instruit pentru luptă, sări graţios într-o parte, iar eu m-am aplecat, am prins toiagul şi l-am smuls din mâinile atacatorului. Totuşi, acesta nu se dădu bătut. Scuipa blesteme înspre mine în timp ce ţinea de căpăstrul lui Fulger, încercând să-l tragă înapoi în grupul de tineri, probabil pentru a mă năpădi prin număr.

Am ridicat toiagul şi-am lovit cu putere în jos, aşa cum aş fi făcut cu o suliţă, fără să observ că avea în capăt o ţepuşă de metal, servind probabil la fixarea crucii în pământ. Voiam numai să-l ameţesc pe nătângul ăla gălăgios, or, în loc de asta, toiagul i se implântă în cap. Îi sfredeli craniul. Lumină acea zi posomorâtă şi ternă cu sânge. Stârni urlete care se auziră şi în paradisul creştin. Când am lăsat din mână toiagul, am văzut cum omul în strai alb, acum pătat cu roşu, se bălăngănea, cu gura deschizându-i-se şi închizându-i-se, cu ochii lucioşi, cu o cruce creştină iţindu-i-se din cap spre cer. Părul lung şi alb i se umplu de sânge, şi bătrânul se prăbuşi. Se prăbuşi pur şi simplu, mort de-a binelea.

— Abatele! strigă cineva, moment în care i-am dat pinteni lui Fulger.

Armăsarul ţâşni înainte, împrăştiindu-i pe ultimii băieţi-bărbaţi în urletele disperate ale mamelor.

Tânărul lungit peste şaua mea începuse să se zbată, aşa că l-am lovit tare peste ceafă în timp ce mă îndreptam spre drum.

Tânărul de pe şa era fiul meu. Fiul meu cel mare. Era Uhtred, fiul lui Uhtred, şi ajunsesem de la Lundene prea târziu ca să-l împiedic să devină preot. Un preot rătăcitor, unul dintre acei preoţi cu părul lung, barba vâlvoi şi ochi nebuni care-i conving pe neghiobi să le dea argint în schimbul unei binecuvântări, îmi spusese despre decizia fiului meu.

— Întreaga creştinătate se bucură, zisese el privindu-mă şiret.

— Pentru ce se bucură? îl întrebasem.

— Pentru că fiul domniei tale va deveni preot! Peste două zile, am auzit, la Tofeceaster.

Asta făceau creştinii în biserica lor, îşi formau noi vrăjitori transformând nişte băieţi în preoţi cu straie negre care să-şi împroaşte ticăloşiile mai departe, iar fiul meu, fiul meu cel mare, era acum un nenorocit de preot creştin. L-am lovit din nou.

— Nemernicule, am mârâit, nemernic scârbos! Cretin mic şi trădător!

— Tată… începu el.

— Nu sunt tatăl tău, m-am răstit. Îl dusesem în josul străzii, unde o grămadă de bălegar udă şi împuţită se ridica lângă un perete. L-am împins în ea. Nu eşti fiul meu, i-am spus, şi numele tău nu este Uhtred.

— Tată…

— Vrei să-ţi bag Răsuflarea-Şarpelui pe gât? i-am strigat. Dacă vrei să fii fiul meu, îţi dai jos nenorocita asta de sutană neagră, îţi iei zale pe tine şi faci ce-ţi spun.

— Îl slujesc pe Dumnezeu.

— Atunci alege-ţi singur numele. Nu eşti Uhtred Uhtredson. M-am întors în şa şi-am răcnit: Osbert!

Fiul meu cel mic îşi mână calul spre mine. Părea agitat.

— Tată?

— De azi încolo, numele tău este Uhtred.

Se uită la fratele său, apoi la mine. Încuviinţă din cap fără convingere.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

Încă ezita, dar, văzându-mi furia, aprobă mai ferm.

— Numele meu este Uhtred, tată.

— Eşti Uhtred Uhtredson, am spus, singurul meu fiu.

Mi s-a întâmplat şi mie, cu multă vreme în urmă. Fusesem numit Osbert de către tatăl meu, pe care-l chema Uhtred, dar când fratele meu cel mare, tot Uhtred, a fost ucis de danezi, tata mi-a dat numele lui. Aşa stau lucrurile în familia noastră. Fiul cel mare duce numele mai departe. Mama mea vitregă, o femeie nebună, a pus să fiu botezat a doua oară, spunând că îngerii care păzesc porţile cerului nu mă vor cunoaşte după numele cel nou, aşa că am fost afundat în butoiul cu apă, dar creştinismul s-a spălat de pe mine, mulţumesc lui Hristos; i-am descoperit pe vechii zei şi-i venerez încă de pe atunci.

Cei cinci preoţi în vârstă mă ajunseră din urmă. Îi ştiam pe doi dintre ei, pe gemenii Ceolnoth şi Ceolberth care, cu vreo treizeci de ani înainte, fuseseră ostatici alături de mine în Mercia. Eram copii capturaţi de danezi, o soartă pe care eu o îndrăgisem, dar gemenii o urâseră. Erau bătrâni acum, doi preoţi identici, cu constituţie îndesată, bărbi grizonante şi furie lividă pe feţele lor rotunde.

— L-ai omorât pe abatele Wihtred! mă provocă unul din ei.

Era nervos, şocat, aproape incoerent din cauza furiei. Habar n-aveam care dintre gemeni era, fiindcă nu am putut să-i deosebesc vreodată.

— Şi faţa părintelui Burgred este distrusă! spuse celălalt geamăn, mişcându-se de parcă ar fi vrut să prindă căpăstrul lui Fulger.

Am întors calul repede, lăsându-l să-i ameninţe cu dinţii lui mari şi galbeni care muşcaseră din faţa preotului proaspăt hirotonisit. Gemenii făcură un pas în spate.

— Abatele Wihtred! repetă primul geamăn. Un om mai sfânt nu a trăit vreodată!

— M-a atacat, am spus.

Adevărul era că nu intenţionasem să-l omor pe bătrân, dar nu prea avea rost să le spun lor asta.

— Vei suferi! chelălăi unul din gemeni. Vei fi blestemat pe vecie!

Celălalt întinsese mâna spre băiatul amărât din grămada de bălegar.

— Părintele Uhtred!

— Numele lui nu este Uhtred, am mârâit. Iar dacă va îndrăzni să-şi zică Uhtred, am adăugat, uitându-mă la el în timp ce spuneam asta, o să-l dibui şi-o să-i tai burta până la os, şi-o să-mi hrănesc porcii cu maţele lui. Nu este fiul meu. Nu este vrednic să fie fiul meu.

Omul care nu era vrednic să-mi fie fiu ieşi ud din grămada de bălegar, cu mizeria curgându-i de pe straie. Se uită la mine.

— Atunci cum mă numesc?

— Iuda, i-am zis în bătaie de joc.

Fusesem crescut ca un creştin, aşa că mă siliseră să le ascult toate poveştile, şi ţineam minte că un individ pe nume Iuda îl trădase pe zeul bătut în cuie. Lucrul ăsta nu avusese niciodată vreo noimă pentru mine. Zeul trebuia să fie bătut în cuie pe cruce ca să devină mântuitorul lor, însă apoi creştinii au dat vina pe omul care a făcut posibilă acea moarte. Credeam că ar fi trebuit să-l venereze ca pe un sfânt; în schimb, îl ponegresc ca pe cel mai josnic trădător.

— Iuda, am spus din nou, mulţumit că-i reţinusem numele.

Băiatul care-mi fusese fiu ezită, apoi încuviinţă din cap.

— De azi înainte, le spuse gemenilor, mă voi numi părintele Iuda.

— Nu te poţi numi… începu ori Ceolnoth, ori Ceolberth.

— Sunt părintele Iuda, declară el tăios.

— Vei fi părintele Uhtred! îi strigă unul dintre gemeni, apoi arătă spre mine. Nu are nicio autoritate aici! Este un păgân, un proscris, urât de Dumnezeu! Tremura de nervi, abia putând să vorbească, dar luă o gură bună de aer, închise ochii şi, ridicându-şi braţele spre cerul întunecat, răcni: O, Doamne, pogoară-ţi mânia asupra acestui păcătos! Pedepseşte-l! Distruge-i recolta şi loveşte-l cu boală! Arată-ţi puterea, o, Doamne! Vocea îi urcă într-un ţipăt subţire. În numele Tatălui, al

Fiului şi al Sfântului Duh, îl blestem pe acest om şi pe tot neamul lui!

Când se opri să ia o gură de aer, mi-am apăsat genunchiul pe flancul lui Fulger, iar uriaşul cal făcu un pas spre nebun. Eram la fel de nervos precum gemenii.

— Blestemă-l, o, Doamne, urmă el, şi în marea Ta milă fă-l să vadă realitatea! Blestemă-l pe el şi pe neamul lui, să nu cunoască niciodată îndurarea! Împroaşcă-l, Doamne, cu mizerie şi durere şi amăreală!

— Tată! strigă cel care fusese fiul meu.

Æthelstan chicoti. Uhtred, singurul meu fiu, icni de spaimă.

Fiindcă îl lovisem pe nebunul care urla. Mi-am scos piciorul drept din şa şi am izbit cu cizma din toate puterile, iar cuvintele i se opriră pe buze, fiind înlocuite de sânge. Se poticni înapoi, cu mâna dreaptă dusă la gura zdrobită.

— Scuipă-ţi dinţii, i-am ordonat, iar când nu-mi dădu ascultare, am scos Răsuflarea-Şarpelui pe jumătate din teacă.

Scuipă un amestec de sânge, flegmă şi dinţi sparţi.

— Tu care eşti? l-am întrebat pe celălalt geamăn.

Se holbă la mine, apoi îşi reveni în fire.

— Ceolnoth, bâigui el.

— Cel puţin vă pot deosebi acum, am spus.

Fără să mă uit la părintele Iuda, am dat pinteni calului şi am plecat.

Mă îndreptam spre casă.

Probabil că blestemul lui Ceolberth dăduse roade, fiindcă acasă am găsit moarte, fum şi distrugere.

Cnut Ranulfson făcuse un raid asupra moşiei mele. Dăduse foc casei. Omorâse. O luase pe Sigunn în captivitate.

Nimic din toate astea nu avea sens, nu atunci. Domeniul meu era aproape de Cirrenceastre, situat adânc în Mercia. Un grup de danezi călare înaintase mult, riscând o luptă şi captivitatea, pentru a-mi distruge conacul. Înţelegeam asta. O victorie contra lui Uhtred i-ar fi sporit oricui faima, i-ar fi mânat pe poeţi să scrie cântece batjocoritoare, dar ei atacaseră când conacul era aproape gol. Fără îndoială, trimiseseră nişte cercetaşi. Mituiseră ţărani să le fie iscoade, să afle când eram acolo şi când erau şanse să fiu absent, iar acele iscoade le spuseseră cu siguranţă că fusesem chemat la Lundene pentru a-i instrui pe oamenii regelui Edward cu privire la apărarea oraşului. Şi totuşi riscaseră un dezastru ca să atace un conac gol? Nu avea nicio noimă.

Şi o luaseră pe Sigunn.

Era femeia mea. Nu nevasta. De când murise Gisela, nu-mi luasem o altă nevastă, cu toate că aveam ibovnice în acea vreme. Æthelflæd era iubita mea, dar Æthelflæd era soţia altui bărbat şi fiica răposatului

rege Alfred, aşa că n-am fi putut trăi împreună ca soţ şi soţie. În schimb, Sigunn trăia cu mine, lucru pe care Æthelflæd îl ştia.

— Dacă nu ar fi Sigunn, ar fi alta, îmi spusese într-o zi.

— Poate o duzină de altele.

— Poate.

O capturasem pe Sigunn la Beamfleot. Era daneză, o daneză mlădioasă şi drăguţă, care plângea după soţul ei măcelărit atunci când fusese scoasă dintr-un şanţ plin de sânge. Trăiam împreună de aproape zece ani deja, era tratată cu respect şi purta giuvaieruri de aur. Era stăpâna conacului meu, însă acum fusese luată de Cnut Ranulfson, Cnut Spadă-Lungă.

— S-a întâmplat acum trei dimineţi, îmi spuse Osferth.

Era bastardul regelui Alfred, care încercase să-l facă preot, dar Osferth, chiar dacă avea faţa şi mintea unui cleric, preferase să devină războinic. Era atent, precis, inteligent, de nădejde şi câteodată plin de zel. Îi semăna tatălui său şi, cu cât îmbătrânea, cu atât aducea mai mult cu acesta.

— Prin urmare, a fost duminică dimineaţa, am zis mohorât.

— Toată lumea era la biserică, stăpâne, îmi explică Osferth.

— În afară de Sigunn.

— Care nu este creştină, stăpâne, îmi aminti el ursuz.

Finan, tovarăşul meu şi omul care-mi comanda trupele atunci când lipseam, plecase cu douăzeci de oameni pe post de întăriri pentru garda lui Æthelflæd, care vizita Mercia ca să inspecteze burhurile ce apărau Mercia dinspre partea daneză şi, fără îndoială, ca să se roage în bisericile din ţară. Soţul ei, Æthelred, nu avea chef să părăsească Gleawecestre, unde se simţea în siguranţă, aşa că Æthelflæd îi îndeplinea această îndatorire. Avea propriii ei războinici care o păzeau, dar tot mă temeam pentru ea, nu din partea mercienilor, care o iubeau, ci din partea susţinătorilor soţului ei, aşa că insistasem să-i ia pe Finan şi pe cei douăzeci de oşteni. În lipsa irlandezului, Osferth fusese responsabil cu paza domeniului Fagranforda. Lăsase şase oameni să păzească hambarele, conacul, grajdurile şi moara, şi şase oameni trebuiau să fie mai mult decât de-ajuns, fiindcă moşia mea era la mare distanţă de teritoriile nordice unde danezii făceau legea.

— Eu sunt vinovatul, stăpâne, îngăimă Osferth.

— Şase erau de-ajuns, i-am spus.

Toţi cei şase erau morţi, după cum muriseră şi Herric, slujitorul meu olog, şi alţi trei servitori. Vreo patruzeci sau cincizeci de cai fuseseră luaţi şi ei, iar conacul fusese incendiat. Unele ziduri încă mai stăteau în picioare, nişte buşteni mistuiţi de foc, dar interiorul era doar o grămadă de cenuşă fumegândă. Danezii veniseră iute, dărâmaseră uşa conacului, îl omorâseră pe Herric şi pe oricine încercase să li se opună, apoi o luaseră pe Sigunn şi plecaseră.

— Ştiau că veţi fi toţi la biserică, am spus.

— De aceea au venit duminica, zise Sihtric, altul dintre oamenii mei.

— Şi ştiau că tu nu te rogi, completă Osferth.

— Câţi au fost? l-am întrebat.

— Patruzeci sau cincizeci, răspunse el calm.

Îi pusesem deja această întrebare de vreo zece ori.

Danezii nu fac astfel de raiduri din plăcere. Era plin de conace şi ferme saxone la o distanţă mică de teritoriile lor, dar aceşti oameni îşi asumaseră riscul de a pătrunde adânc în Mercia. Pentru Sigunn? Nu reprezenta nimic pentru ei.

— Au venit să te omoare, stăpâne, sugeră Osferth.

Totuşi, danezii ar fi cercetat terenul mai întâi, ar fi vorbit cu călătorii, ar fi ştiut că am întotdeauna cel puţin douăzeci de oameni cu mine. Alesesem să nu-i iau pe acei douăzeci la Tofeceaster pentru a-l pedepsi pe bărbatul care fusese fiul meu, fiindcă un războinic nu are nevoie de douăzeci de oameni ca să se descurce cu o haită de preoţi. Fiul meu şi un băiat fuseseră de ajuns. Însă danezii nu aveau de unde să ştie că eram la Tofeceaster, nici măcar eu nu ştiusem că voi merge acolo până când nu aflasem că nenorocitul de fiu-meu era pe cale să devină un vrăjitor creştin.

Cu toate acestea, Cnut Ranulfson îşi pusese luptătorii în primejdie trimiţându-i într-un raid lung şi fără sens, în ciuda riscului de a-mi întâlni oamenii. M-ar fi copleşit numeric, însă ar fi suferit pierderi pe care nu şi le-ar fi permis, iar Cnut Spadă-Lungă era un om chibzuit, deloc aplecat spre riscuri prosteşti. Nimic din toate astea nu avea noimă.

— Eşti sigur că a fost Cnut Ranulfson? l-am întrebat pe Osferth.

— Purtau stindardul lui, stăpâne.

— Toporul şi crucea ruptă?

— Da, stăpâne.

— Şi unde este părintele Cuthbert? am vrut să ştiu.

Ţin întotdeauna nişte preoţi pe lângă mine. Nu sunt creştin, dar zeul bătut în cuie are o asemenea influenţă, încât majoritatea oamenilor mei sunt. În acele timpuri, Cuthbert era preotul meu. Îmi plăcea de el. Era fiu de pietrar, greoi şi neîndemânatic, însurat cu o sclavă eliberată pe nume Mehrasa. Era o frumuseţe cu pielea închisă la culoare, capturată într-o ţară din sudul îndepărtat şi adusă în Britania de un negustor de sclavi care murise de lama spadei mele, iar Mehrasa se văita şi urla acum că soţul ei dispăruse.

— De ce nu era în biserică? l-am întrebat pe Osferth, la care singurul lui răspuns fu o ridicare din umeri. I-o trăgea Mehrasei?

— Nu asta face tot timpul? spuse dezaprobator Osferth.

— Aşadar, unde este? am stăruit.

— Poate l-au luat? sugeră Sihtric.

— Mai degrabă ar omorî un preot decât să-l captureze, am spus.

M-am apropiat de conacul ars. Oamenii căutau prin cenuşă, scoţând deoparte bârne arse şi fumegânde. Probabil cadavrul lui Cuthbert era acolo, chircit şi negru.

— Spune-mi ce-ai văzut, i-am cerut lui Osferth.

Îmi repetă totul cu răbdare. Se afla în biserica din Fagranforda când auzise strigăte venind dinspre conacul meu, care nu era foarte departe. Ieşise din biserică şi văzuse primul fuior de fum plutind pe cerul de vară, dar până când îşi adunase oamenii şi încălecase, atacatorii dispăruseră. Pornind în urmărire, apucase s-o zărească pe Sigunn printre călăreţii în zale negre.

— Purta rochia albă, stăpâne, cea care-ţi place.

— Dar nu l-ai văzut pe părintele Cuthbert?

— Era în sutană, stăpâne, dar în negru erau îmbrăcaţi şi majoritatea atacatorilor, aşa că se poate să nu-l fi observat. N-am putut să mă apropii de ei. Călăreau ca vântul.

Prin cenuşă se zăreau oase. Am trecut prin vechea uşă a conacului, flancată de stâlpii înnegriţi, şi am simţit duhoarea de carne arsă. Când am împins o bârnă la o parte, am văzut o harpă printre resturi. Asta de ce nu arsese? Corzile se strânseseră în nişte cioturi negre, dar rama arăta neatinsă. M-am aplecat s-o iau, însă lemnul cald mi se sfărâmă în mână.

— Ce s-a întâmplat cu Oslic? am vrut să ştiu.

Era harpistul, un bard care cânta balade de luptă la conac.

— L-au omorât, stăpâne, zise Osferth.

Hohotele Mehrasei se înteţiră. Se holba la oasele pe care un om le scosese cu grebla din cenuşă.

— Spuneţi-i să tacă, am mârâit.

— Sunt oase de câine, stăpâne, zise omul cu grebla închinându-se în faţa mea.

Câinii conacului, cei pe care-i iubea Sigunn. Erau terieri mici, buni la omorât şobolani. Omul scoase din cenuşă o farfurie de argint topită.

— N-au venit să mă omoare pe mine, am spus, uitându-mă la coastele mici.

— Dar pe cine altcineva? întrebă Sihtric.

Sihtric fusese odinioară servitorul meu, iar acum era unul dintre cei mai buni războinici de-ai mei.

— Au venit pentru Sigunn, am zis, fiindcă nu mă puteam gândi la altă explicaţie.

— Dar de ce, stăpâne? Nu este soţia domniei tale.

— Ştie că mi-e dragă, şi asta înseamnă că vrea ceva.

— Cnut Spadă-Lungă, rosti Sihtric posomorât.

Sihtric nu era laş. Tatăl lui fusese Kjartan cel Crud, iar Sihtric îi

moştenise talentul în a mânui armele. Sihtric fusese în zidul de scuturi alături de mine şi-i cunoşteam curajul, dar păruse neliniştit când pronunţase numele lui Cnut. Nu era de mirare. Cnut Ranulfson era o legendă în teritoriile unde domneau danezii. Era un bărbat zvelt, cu pielea foarte albă şi cu părul alb ca osul, cu toate că nu era un boşorog. Cred că acum avea aproape patruzeci de ani, ceea ce însemna că era destul de bătrân, dar părul lui Cnut fusese alb din ziua în care se născuse. Şi se născuse isteţ şi fără milă. Spada sa, Ură-de-Gheaţă, era temută din insulele nordice până pe coasta sudică a Wessexului, iar renumele său atrăsese echipaje întregi, care veniseră de peste mare pentru a-i jura credinţă şi a-l sluji. El şi tovarăşul său, Sigurd Thorrson, erau cele mai mari căpetenii daneze din Northumbria şi ar fi vrut să fie cele mai mari căpetenii din Britania, numai că aveau un inamic care-i oprise în mod repetat.

Iar acum Cnut Ranulfson, Cnut Spadă-Lungă, cel mai temut luptător cu spada din Britania, o răpise pe femeia acelui inamic.

— Vrea ceva, am spus din nou.

— Te vrea pe tine? întrebă Osferth.

— Vom afla, am zis, şi aşa s-a şi întâmplat.

Am aflat în aceeaşi seară ce voia Cnut Ranulfson, când părintele Cuthbert veni acasă. Un negustor care vindea piei îl aduse în căruţa lui. Mehrasa ne alertă ţipând ca din gură de şarpe.

Eram în hambarul mare, pe care danezii nu apucaseră să-l incendieze, aşa că-l foloseam pe post de locuinţă până construiam una nouă, şi mă uitam la oamenii mei cum făceau o vatră din pietre, când am auzit ţipătul. Am dat fuga afară, unde am văzut căruţa târându-se pe drum. Mehrasa trăgea de soţul ei, în timp ce Cuthbert dădea din mâinile lui lungi şi slăbănoage. Femeia încă ţipa.

— Linişte! am strigat.

Oamenii mei mă urmau. Văzându-mă, negustorul de piei îşi opri căruţa şi căzu în genunchi. Îmi povesti că-l găsise pe părintele Cuthbert mai la nord.

— Era la Beorgford, stăpâne, lângă râu. Dădeau cu pietre în el.

— Cine dădea cu pietre?

— Nişte băieţi, stăpâne. Doar nişte băieţi care se jucau.

Prin urmare, Cnut călărise până la pârâu, unde, pasămite, îl eliberase pe preot. Roba lungă a lui Cuthbert era mânjită cu noroi şi ruptă, iar pielea capului îi era brăzdată de cheaguri de sânge.

— Ce le-ai făcut băieţilor? l-am întrebat pe negustor.

— Doar i-am gonit, stăpâne.

— El unde era?

— În stufăriş, stăpâne, lângă râu. Plângea.

— Părinte Cuthbert, am spus, apropiindu-mă de căruţă.

— Stăpâne! Stăpâne! gemu el întinzându-mi o mână.

— Nu putea să plângă, i-am zis negustorului. Dar te vom hrăni şi-ţi vom ţine caii în grajd peste noapte. Osferth! Dă-i omului nişte bani.

— Stăpâne! se tângui părintele Cuthbert.

M-am întins spre căruţă şi l-am ridicat. Era înalt, dar surprinzător de uşor.

— Poţi să stai în picioare?

— Da, stăpâne.

L-am pus jos, l-am făcut să stea drept, după care m-am dat deoparte, lăsând-o pe Mehrasa să-l îmbrăţişeze.

— Stăpâne, zise Cuthbert peste umărul ei, am un mesaj.

Vocea îi suna de parcă plângea, şi poate chiar plângea, dar un om fără ochi nu poate plânge. Un om cu două găvane sângerânde nu poate plânge. Un om căruia i s-a luat lumina ochilor trebuie să plângă, şi nu poate.

Cnut Ranulfson îi scosese ochii.

Tameworþig. Acolo trebuia să mă întâlnesc cu Cnut Ranulfson.

— A zis că vei şti de ce, stăpâne, îmi spuse părintele Cuthbert.

— Doar atât a zis?

— Vei şti de ce, repetă el, şi vei face întocmai şi bine, şi trebuie să fii acolo la întâlnire înainte ca luna să se stingă, sau îţi va omorî femeia. Încet.

Am mers la uşa hambarului şi am privit în noapte, dar luna era ascunsă de nori. Nu că aş fi avut nevoie să văd cât de subţire îi lucea cornul. Aveam o săptămână până la luna nouă.

— Ce altceva a mai zis?

— Doar că trebuie să ajungi la Tameworþig înainte să se stingă luna, stăpâne.

— Şi să fac bine? am întrebat, nedumerit.

— A zis că vei şti ce înseamnă, stăpâne.

— Nu ştiu!

— Şi a zis… murmură părintele Cuthbert.

— A zis ce?!

— A zis că m-a orbit ca să n-o văd.

— S-o vezi? Pe cine?

— A zis că nu sunt demn să mă uit la ea, stăpâne.

— Să te uiţi la cine?

— Aşa că m-a orbit! se tângui el, moment în care Mehrasa începu să ţipe, şi n-am mai putut scoate nimic coerent de la niciunul.

Măcar cunoşteam Tameworþig, cu toate că soarta nu mă dusese niciodată în acel loc aflat la marginea pământurilor lui Cnut Ranulfson. Odinioară fusese un oraş măreţ, capitala puternicului rege Offa, conducătorul mercian care construise un zid împotriva galezilor şi-şi întinsese dominaţia asupra Northumbriei şi Merciei deopotrivă.

Offa pretinsese că era regele tuturor saxonilor, dar murise demult, şi puternicul său regat al Merciei era acum o rămăşiţă tristă, împărţită între danezi şi saxoni. Tameworþig, care-l găzduise odinioară pe cel mai mare rege din întreaga Britanie, oraşul fortificat care-i adăpostise pe războinicii săi temuţi, era acum o ruină jalnică, unde saxonii erau sclavii jarlilor danezi. Era totodată cea mai sudică proprietate a lui Cnut, un avanpost al puterii daneze într-o zonă de graniţă disputată.

— Este o capcană, mă avertiză Osferth.

Aveam îndoieli. Instinctul este totul. Ce făcuse Cnut Ranulfson era periculos, îşi asumase un mare risc. Trimisese oameni, sau comandase oameni, adânc în Mercia, unde micul său grup de călăreţi putea fi blocat cu uşurinţă şi măcelărit până la ultimul om. Totuşi, ceva îl mânase să rişte. Voia ceva şi credea că eu aveam acel lucru, aşa că mă chemase, nu la una dintre reşedinţele sale din adâncul teritoriului danez, ci la Tameworþig, care era foarte aproape de pământurile saxone.

— Mergem, am spus.

I-am luat pe toţi bărbaţii în stare să călărească. Eram şaizeci şi opt de războinici, înzăuaţi şi cu coifuri, având scuturi, topoare, spade, suliţe şi ciocane de luptă. Călăream în spatele stindardului meu cu cap de lup, spre nord, prin adierile răcoroase ale verii şi rafalele neaşteptate şi urâcioase de ploaie.

— Recolta va fi săracă, i-am spus lui Osferth.

— Ca şi anul trecut, stăpâne.

— Trebuie să găsim pe cineva care vinde grâne.

— Preţul va fi mare.

— Mai bine aşa decât copii morţi.

— Tu eşti hlafordul, zise el.

M-am întors în şa.

— Æthelstan!

— Lord Uhtred?

Băiatul îşi grăbi armăsarul.

— De ce sunt numit hlaford?

— Fiindcă eşti păzitorul pâinii, iar datoria unui hlaford este să-şi hrănească oamenii.

I-am aprobat răspunsul. Hlafordul este un stăpân, omul care păzeşte *hlaf*-ul, adică pâinea. Datoria mea era să-mi ţin oamenii în viaţă prin asprimea iernii şi, dacă asta costa aur, atunci trebuia cheltuit aur. Aveam aur, dar niciodată îndeajuns. Visam la Bebbanburg, la fortăreaţa din nord care-mi fusese furată de Ælfric, unchiul meu. Era ultimul refugiu pe coasta Northumbriei, o cetate atât de puternică şi de impresionantă, încât danezii n-o capturaseră niciodată. Cuceriseră tot nordul Britaniei, de la păşunile mănoase ale Merciei până la frontiera sălbatică a Scoţiei, dar nu cuceriseră

niciodată Bebbanburgul. Dacă voiam să-l recuperez, aveam nevoie de mai mult aur pentru oameni, mai mult aur pentru suliţe, mai mult aur pentru topoare, mai mult aur pentru spade, mai mult aur, astfel încât să-mi înving neamurile care-mi furaseră fortăreaţa. Dar pentru asta trebuia să ne croim drum prin toate teritoriile daneze, şi începeam să mă tem c-o să mor înainte să răzbat până la Bebbanburg.

Am ajuns la Tameworþig în cea de-a doua zi a călătoriei noastre. Am trecut graniţa dintre pământurile saxone şi cele daneze, o graniţă care nu era o linie fixă, ci o fâşie lată de pământ unde fermele fuseseră arse, livezile tăiate, şi unde păşteau puţine animale, în afară de cele sălbatice. Totuşi, unele dintre vechile ferme fuseseră reconstruite: am văzut un hambar nou, cu bârnele lucioase, şi vite pe păşuni. Pacea aducea oameni în zonele de frontieră. Această pace dura încă de la bătălia dată în Anglia de Est după moartea lui Alfred, cu toate că nu fusese vreodată o pace prea comodă. Avuseseră loc incursiuni pentru a fura vite şi a lua robi şi hărţuieli la graniţă, însă niciuna dintre tabere nu-şi mobilizase armata. Danezii tot mai voiau să cucerească sudul, şi saxonii visau să ia înapoi nordul, dar timp de zece ani se păstrase o linişte relativă. Eu avusesem de gând s-o distrug, pornind în fruntea unei armate spre Bebbanburg, dar nici Mercia, nici Wessexul nu se învoiseră să-mi dea oameni, aşa că, la rândul meu, a trebuit să menţin pacea.

Şi acum Cnut o deranjase.

Ştia că venim. Cu siguranţă pusese cercetaşi care să păzească drumurile dinspre sud, aşa că nu ne-am luat precauţii deosebite. De obicei, când ne apropiam de graniţă aveam propriii cercetaşi departe în faţă, dar acum am călărit fără grijă, pe un drum roman, ştiind că danezul ne aştepta. Aşa a şi fost.

Tameworþig se afla chiar la nord de râul Tame. Cnut ne întâmpină la sud de râu şi vru să ne uimească, punând mai mult de două sute de războinici într-un zid de scuturi de-a curmezişul drumului. Stindardul lui, care reprezenta un topor de luptă zdrobind o cruce creştină, flutura în centrul liniei, şi însuşi Cnut, strălucitor în zale, cu o mantie maro-închis cu blană peste umeri şi cu braţele grele de aur, aştepta călare, la câţiva paşi în faţa oamenilor lui.

Mi-am oprit oştenii şi am înaintat singur.

La rândul lui, Cnut veni spre mine.

Ne-am oprit caii la o lungime de suliţă unul de celălalt şi ne-am măsurat din priviri.

Faţa lui slabă era încadrată de un coif. Tenul palid îi vădea oboseala, iar gura sa, care de obicei zâmbea atât de uşor, era o linie fioroasă. Arăta mai bătrân decât îmi aminteam, şi în acea clipă, uitându-mă la ochii lui cenuşii, mi-a fulgerat prin minte că, dacă Cnut Ranulfson voia să-şi realizeze visele de-o viaţă, trebuia s-o facă repede.

Începu să plouă în timp ce ne uitam unul la altul. Un corb zbură din nişte frasini, şi m-am întrebat ce fel de semn o fi fost acela.

— Jarl Cnut, am rupt eu tăcerea.

— Lord Uhtred, zise Cnut. Calul său, un armăsar sur, se dădu într-o parte, şi el îl plesni peste gât cu mâna înmănuşată pentru a-l struni. Te chem, şi tu vii alergând ca un copil speriat, îmi spuse batjocoritor.

— Vrei să ne insultăm? Tocmai tu, născut dintr-o femeie care s-a culcat cu orice bărbat care a pocnit din degete?

Tăcu o vreme. În stânga mea, pe jumătate ascuns de copaci, un râu curgea rece în acea ploaie sumbră de vară. Două lebede se ridicară de pe unde, cu aripile domoale în aerul răcoros. Un corb şi două lebede? Mi-am atins ciocanul de la gât, sperând că acele semne erau bune.

— Unde este? mă întrebă Cnut într-un târziu.

— Dacă aş şti despre cine e vorba, aş putea să-ţi răspund.

Se uită pe lângă mine la oamenii mei, care aşteptau călare.

— Nu ai adus-o, observă el impasibil.

— Ai de gând să vorbeşti în dodii? l-am întrebat. Atunci răspunde-mi la asta: patru sfârcuri atârnătoare, patru lungi sprijinitoare, două răsuciri înţepătoare şi-o bucată mişcătoare.

— Ai grijă!

— O capră, am spus. Patru ţâţe, patru picioare, două coarne şi o coadă. O ghicitoare uşoară, dar a ta e de nepătruns.

Se holbă la mine.

— Acum două săptămâni, acel stindard era pe pământurile mele, zise el arătând spre steagul meu.

— Nici nu l-am trimis, nici nu l-am adus, i-am replicat.

— Şaptezeci de oameni au călărit la Buchestanes, spuse Cnut fără să-mi bage în seamă vorbele.

— Am fost acolo, dar acum mulţi ani.

— Mi-au luat soţia şi mi-au luat fiul şi fiica.

M-am uitat la el. Vorbise calm, dar expresia de pe chip îi era înverşunată şi sfidătoare.

— Am auzit că ai un fiu, am spus.

— Îl cheamă Cnut Cnutson şi tu l-ai capturat, dimpreună cu mama şi sora lui.

— Nu am făcut aşa ceva, am rostit ferm.

Prima soţie a lui Cnut murise cu câţiva ani înainte, copiii lui la fel, dar auzisem că se însurase iarăşi. Fusese o căsătorie surprinzătoare. Toată lumea se aştepta ca noua lui nevastă să-i aducă avantaje, pământ, o zestre mare sau o alianţă, însă zvonurile spuneau că era o simplă ţărancă. Avea reputaţia de a fi o femeie de o frumuseţe extraordinară şi îi născuse gemeni, un băiat şi o fată. Cnut mai avea şi alţi copii, bineînţeles, toţi bastarzi, dar noua soţie îi dăduse ce voia el mai mult, un moştenitor.

— Ce vârstă are fiul tău? l-am întrebat.

— Şase ani şi şapte luni.

— Şi de ce era la Buchestanes? Să-şi afle viitorul?

— Soţia mea l-a dus la vrăjitoare, răspunse Cnut.

— Mai trăieşte? am exclamat eu uimit.

Vrăjitoarea era deja foarte bătrână când o văzusem eu, îmi închipuiam că murise demult.

— Roagă-te ca soţia şi copiii mei să trăiască şi să fie nevătămaţi, îmi zise el cu asprime.

— Nu ştiu nimic despre soţia şi copiii tăi.

— Oamenii tăi i-au luat! mârâi danezul. Era steagul tău! Strângând mânerul faimoasei sale spade, Ură-de-Gheaţă, adăugă: Adu-mi-i înapoi, sau femeia ta va fi dată oamenilor mei, iar când termină cu ea o s-o jupoi încet, de vie, şi-o să-ţi trimit pielea să-ţi faci cioltar.

M-am întors în şa.

— Uhtred! Vino aici! Fiul meu dădu pinteni calului şi se opri lângă mine, privindu-ne întrebător. Descalecă, i-am poruncit, şi du-te la scăriţa şeii lui Cnut.

Uhtred ezită o clipă, apoi sări din şa. M-am aplecat să-i iau hăţurile calului. Cnut se încruntă, neînţelegând ce se petrecea, apoi se uită în jos la Uhtred, care stătea ascultător lângă bidiviul mare şi sur.

— Acesta este singurul meu fiu, am spus.

— Credeam… începu Cnut.

— Acesta este singurul meu fiu, am repetat nervos. Dacă te mint acum, poţi să-l iei şi să faci ce vrei cu el. Jur pe viaţa singurului meu fiu că nu ţi-am luat soţia şi copiii. Nu am trimis oameni în teritoriul tău. Nu ştiu nimic despre vreun atac la Buchestanes.

— Aveau steagul tău.

— Steagurile sunt uşor de făcut, am spus.

Ploaia se înteţise, împinsă de pale de vânt care făceau să tremure apa din bălţile de pe câmpuri. Cnut se uită la Uhtred şi mormăi:

— Arată ca tine, urât ca o broască.

— Nu am fost la Buchestanes, i-am zis dur, şi nici nu am trimis oameni în teritoriul tău.

— Încalecă la loc, îi ordonă Cnut fiului meu, apoi mă privi. Îmi eşti duşman, lord Uhtred.

— Sunt.

— Dar bănuiesc că ţi-e sete?

— Şi asta, am recunoscut.

— Atunci spune-le oamenilor tăi să-şi ţină spadele în teacă, spune-le că acesta este domeniul meu şi că va fi plăcerea mea să omor pe orice ins care mă enervează. Apoi adu-i la sala mare. Avem bere. Nu-i grozavă, dar probabil e destul de bună pentru porcii de saxoni.

Se întoarse şi dădu pinteni calului. L-am urmat cu toţii.

Sala mare era construită pe un deal scund, înconjurat de un val de pământ care bănuiesc că fusese făcut pe vremuri, la ordinele regelui Offa. Pe vârful lui era o palisadă, iar în interiorul acelei întărituri de lemn se afla o clădire cu stâlpi înalţi şi bârnele înnegrite de vreme. Unele erau sculptate cu modele complicate, acoperite acum de licheni. Uşa impunătoare era ornată cu coarne şi cu cranii de lup, în timp ce înăuntru, de marile grinzi de stejar care susţineau acoperişul înalt, atârnau alte cranii. Sala era luminată de un foc intens care ardea în vatra centrală. Dacă fusesem surprins de ospitalitatea lui Cnut, am fost şi mai surprins când am intrat în marea sală, fiindcă acolo, aşteptând pe podium şi rânjind ca o nevăstuică cretină, l-am văzut pe Haesten.

Haesten. Îl salvasem cu nişte ani în urmă, oferindu-i libertatea şi viaţa, şi mă răsplătise cu trădarea. Fusese o vreme când Haesten se arătase puternic, când armatele sale ameninţaseră Wessexul, dar soarta îl doborâse. Uitasem de câte ori mă luptasem cu el, şi-l bătusem de fiecare dată; totuşi, supravieţuise ca un şarpe care scapă din grebla ţăranului. De câţiva ani ocupa vechiul fort roman de la Ceaster, unde-l lăsaserăm cu un grup mic de oameni de-ai lui, însă acum era aici, la Tameworþig.

— Mi-a jurat loialitate, îmi zise Cnut observându-mi uimirea.

— Şi mie, am spus.

— Lord Uhtred, spuse Haesten, grăbindu-se să ajungă la mine, cu mâinile întinse a bun-venit şi un zâmbet larg pe faţă, cât Temesul.

Arăta îmbătrânit, era mai bătrân; toţi eram mai bătrâni. Părul lui blond devenise argintiu, faţa îi era ridată, dar ochii îi erau încă şireţi, vii şi ghiduşi. În mod evident, prosperase. Purta aur pe braţe, avea un lanţ de aur cu un ciocan de aur în jurul gâtului şi un alt ciocan de aur în lobul urechii stângi.

— Este întotdeauna o plăcere să te văd!

— Plăcerea este doar de partea ta, i-am replicat.

— Trebuie să fim prieteni! Războaiele s-au sfârşit.

— Chiar aşa?

— Saxonii stăpânesc sudul, iar noi, danezii, trăim în nord. Este o soluţie bună. Mai bine decât să ne omorâm între noi, nu?

— Dacă îmi spui că războaiele s-au terminat, atunci ştiu că zidurile de scuturi se vor reface cât de curând, am zis.

Asta s-ar fi întâmplat cu siguranţă dacă ar fi fost după mine. De vreo zece ani mă străduiam să-l scot pe Haesten din refugiul său de la Ceaster, dar vărul meu Æthelred, conducătorul Merciei, refuzase întotdeauna să-mi dea trupele de care aş fi avut nevoie. Îl implorasem inclusiv pe Edward al Wessexului; el argumentase că Ceaster se afla în Mercia, nu în Wessex, şi că era responsabilitatea lui Æthelred, însă Æthelred mă ura şi prefera să-i aibă pe danezi la Ceaster decât să-mi

crească mie renumele. Acum, de vreme ce Haesten obţinuse protecţia lui Cnut, cucerirea Ceasterului devenise o sarcină mult mai grea.

— Lordul Uhtred nu are încredere în mine, îi spuse Haesten lui Cnut, dar m-am schimbat, nu-i aşa, stăpâne?

— Te-ai schimbat, zise Cnut, fiindcă, dacă mă trădezi, o să-ţi scot oasele din trup şi-o să le dau câinilor mei.

— Bieţii tăi câini vor muri de foame în acest caz, stăpâne, îi răspunse Haesten.

Cnut trecu pe lângă el, conducându-mă la masa înaltă de pe podium.

— Îmi este util, îmi explică el prezenţa lui Haesten.

— Ai încredere în el? am întrebat.

— Nu am încredere în nimeni, dar se teme de mine, aşa că, da, am încredere în el că va face ce-i spun.

— De ce să nu aperi Ceasterul tu însuţi?

— De câţi oameni este nevoie? O sută cincizeci? Mai bine să-i hrănească Haesten şi să-mi scutească mie cheltuiala. Este câinele meu acum. Îl scarpin pe burtă, şi el ascultă de comenzile mele.

Îi dădu lui Haesten un loc la masa cea mare, dar departe de noi doi. Sala era destul de încăpătoare încât să-i cuprindă pe războinicii lui Cnut şi pe oamenii mei, iar în capăt, la mare distanţă de foc şi aproape de uşa principală, fuseseră întinse două mese pentru ologi şi cerşetori.

— Primesc resturile, mă lămuri Cnut.

Ologii şi cerşetorii mâncară bine, fiindcă seniorul danez oferi un festin în acea seară. Erau hălci de cal fripte, tăvi cu fasole şi ceapă, păstrăvi şi bibani graşi, pâine proaspăt coaptă şi porţii mari de sângerete, preferatul meu, toate servite cu o bere surprinzător de bună. Primul corn mi-l servi chiar el, apoi se uită posomorât spre locul unde oamenii mei se amestecau cu ai lui.

— Nu folosesc prea des conacul ăsta, este prea aproape de voi, saxoni împuţiţi.

— Poate ar trebui să-i dau foc? am sugerat.

— Fiindcă ţi-am ars conacul? Gândul acesta părea să-l înveselească. Ţi-am ars conacul ca răzbunare pentru *Casapul Mării*, zise el rânjind.

Casapul Mării fusese nava pe care o preţuia cel mai mult, iar eu o transformasem într-o epavă fumegândă.

— Nenorocitule, mormăi Cnut peste câteva clipe, atingându-şi cornul de al meu. Prin urmare, ce s-a întâmplat cu celălalt fiu al tău? A murit?

— A devenit preot creştin, aşadar, în ce mă priveşte, da, a murit.

Râse auzind asta, apoi arătă spre Uhtred.

— Şi cel de colo?

— Este războinic, am spus.

— Seamănă cu tine. Să sperăm că nu se şi luptă ca tine. Şi celălalt flăcău?

— Æthelstan, fiul regelui Edward.

Cnut se încruntă spre mine.

— Îl aduci aici? De ce nu l-aş lua ostatic pe micul bastard?

— Fiindcă este bastard, am spus.

— Aha, deci n-o să fie rege al Wessexului?

— Edward are alţi fii.

— Sper ca fiul meu să rămână stăpân peste pământurile mele, şi poate va reuşi. E un băiat bun. Dar cel mai puternic ar trebui să conducă, Lord Uhtred, nu cel care iese dintre picioarele unei regine.

— Regina ar putea să fie de altă părere.

— Pe cine interesează ce cred nevestele? pufni el în zeflemea, dar îl suspectam că minte.

Voia ca fiul său să-i moştenească pământurile şi averile. Toţi vrem asta, şi m-a străbătut un tremur de mânie gândindu-mă la părintele Iuda. Pe de altă parte, măcar aveam un al doilea fiu, un fiu bun, pe când danezul avea doar unul, şi băiatul lipsea. Cnut tăie dintr-o halcă de carne de cal şi-mi întinse o bucată generoasă.

— De ce nu mănâncă oamenii tăi carne de cal? mă întrebă, observând cum mulţi lăsaseră friptura neatinsă.

— Zeul lor nu îngăduie aşa ceva.

Se uită la mine ca şi cum nu-i venea să creadă.

— Serios?

— Serios. Au un vrăjitor suprem la Roma, un om numit papă, şi el a zis că niciun creştin nu are voie să mănânce carne de cal.

— De ce nu?

— Fiindcă noi le jertfim cai lui Odin şi Thor şi mâncăm carnea. Aşa că ei nu o fac.

— Cu atât mai multă pentru noi. Păcat că zeul lor nu-i învaţă să nu se atingă de femei, râse Cnut. Întotdeauna fusese hâtru, şi acum mă surprinse zicându-mi o glumă. Ştii de ce miros vânturile?

— Nu.

— Ca să se bucure şi surzii de ele.

Râse din nou, şi eu m-am întrebat cum un om atât de amărât de dispariţia soţiei şi copiilor lui putea fi atât de vesel. Probabil că-mi citise gândurile, fiindcă dintr-odată deveni serios.

— Prin urmare, cine mi-a luat soţia şi copiii?

— Habar n-am.

Lovi masa cu vârfurile degetelor.

— Duşmanii mei, spuse după câteva clipe, sunt toţi saxonii, normanzii din Irlanda şi scoţienii. Aşadar, este cineva dintre aceştia.

— De ce nu un alt danez?

— Nu ar îndrăzni, spuse Cnut sigur pe el. Şi cred că erau saxoni.

— De ce?

— O femeie i-a auzit grăind. Ne-a zis că vorbeau limba voastră spurcată.

— Sunt saxoni care-i slujesc pe normanzi, i-am amintit.

— Nu mulţi. Prin urmare, cine i-a luat?

— Cineva care-i va folosi ca ostatici.

— Cine?

— Nu eu.

— Dintr-un oarecare motiv, te cred. Poate că am îmbătrânit şi am devenit credul, dar îmi pare rău că ţi-am dat foc la conac şi i-am scos ochii preotului tău.

— Cnut Spadă-Lungă îşi cere iertare? am întrebat, ironic şi surprins totodată.

— Cred că îmbătrânesc.

— Mi-ai furat şi caii.

— Pe aceia îi păstrez. Vârî cuţitul într-o bucată de brânză, tăie o bucată mare, apoi se uită prin sala luminată de vatra din centru, în jurul căreia dormeau o duzină de câini. De ce nu ai luat Bebbanburgul? mă întrebă.

— De ce nu l-ai luat tu?

Clătină scurt din cap. La fel ca toţi danezii nordici, şi el jinduia după Bebbanburg, şi fără îndoială studiase modalităţile de a captura fortăreaţa.

— Aş avea nevoie de patru sute de oameni, zise el ridicând din umeri.

— Tu ai patru sute. Eu, nu.

— Şi chiar şi atunci, ar pieri trecând peste fâşia aia de pământ.

— Dacă ar fi să-l cuceresc, i-am spus, ar trebui să-mi conduc cei patru sute de oameni prin teritoriul tău, prin teritoriul lui Sigurd Thorrson, apoi să dau piept cu oamenii unchiului meu pe acea fâşie de pământ.

— Unchiul tău e bătrân. Aud că-i bolnav.

— Bun.

— Cetatea o să-i rămână fiului său. Mai bine lui decât ţie.

— Mai bine?

— El nu e un mare războinic, aşa cum eşti tu, zise Cnut. Îmi făcu acest compliment strângând din dinţi, fără să mă privească în timp ce vorbea. Dacă îţi fac o favoare, continuă el uitându-se la marele foc din vatră, îmi faci şi mie una?

— Probabil, am spus cu precauţie.

Lovi masa cu palma, trezind patru dulăi care dormeau sub ea, apoi îi făcu semn unuia dintre oamenii lui. Când acesta se ridică în picioare, Cnut arătă spre uşa sălii, iar omul ieşi ascultător în noapte.

— Află cine mi-a luat soţia şi copiii, îmi ceru danezul.

— Dacă este saxon, probabil pot afla.

— Află, zise el dur, şi poate mă ajuţi să-i recuperez. Făcu o pauză, plimbându-şi ochii spălăciţi prin sală. Aud că fiica ta este drăguţă?

— Cred că da.

— Mărit-o cu fiul meu.

— Stiorra trebuie să fie cu vreo zece ani mai mare decât fiul tău.

— Şi? Nu se însoară din dragoste, idiotule, ci pentru o alianţă. Tu şi cu mine, Lord Uhtred, noi am putea lua întreaga insulă.

— Ce să fac cu întreaga insulă?

Zâmbi cu jumătate de gură.

— Căţeaua aia te ţine în lesă, aşa-i?

— Căţeaua?

— Æthelflæd, zise el pe un ton tăios.

— Şi cine ţine lesa lui Cnut Spadă-Lungă?

Râse, dar nu răspunse. În schimb, arătă cu capul spre uşa sălii.

— Acolo e cealaltă căţea a ta. N-a fost rănită.

Omul trimis de Cnut o adusese pe Sigunn, care se oprise chiar lângă uşă, scrutând neliniştită sala până mă văzu pe podiumul lui Cnut. În acel moment o luă la fugă, dădu ocol mesei şi-şi aruncă braţele în jurul meu. Cnut râse la această dovadă de afecţiune.

— Poţi să stai aici, femeie, printre oamenii din neamul tău.

Fără să scoată o vorbă, Sigunn se ţinea strâns de mine. Cnut îmi zâmbi larg peste umărul ei.

— Eşti liber să pleci, saxonule, dar află cine mă urăşte. Află cine mi-a luat femeia şi copiii.

— Dacă pot, i-am spus, dar ar fi trebuit să mă gândesc mai bine.

Cine ar fi îndrăznit să-i captureze rudele lui Cnut Spadă-Lungă? Cine ar fi îndrăznit? Credeam că gestul era menit să-l rănească pe Cnut, dar mă înşelam. Haesten era acolo; e drept, îi jurase credinţă seniorului danez, însă Haesten era ca Loki, zeul parşiv, şi asta ar fi trebuit să mă pună pe gânduri. În schimb, am băut şi am povestit şi am ascultat glumele lui Cnut şi baladele harpistului despre victoriile asupra saxonilor.

A doua zi dimineaţă am luat-o pe Sigunn şi m-am întors în sud.

Doi

Fiul meu, Uhtred. Era ciudat să-i spun aşa, cel puţin la început. Cum îl chemase Osbert timp de aproape douăzeci de ani, trebuia să fac un efort pentru a-i folosi noul nume. Probabil tatăl meu simţise la fel pe vremuri. Acum, pe când ne îndepărtam de Tameworþig, l-am chemat pe Uhtred lângă mine.

— Nu ai luptat încă într-un zid de scuturi, i-am spus.

— Nu, tată.

— Nu eşti bărbat până n-o faci.

— Vreau s-o fac.

— Şi vreau să te apăr. Am pierdut un fiu, nu vreau să pierd încă unul.

Călăream în linişte printr-o ţară cenuşie şi umedă. Vântul nu sufla aproape deloc, iar ramurile copacilor atârnau îngreunate de apă. Recolta era săracă. Spre apus, cerul era înecat într-o lumină fumurie care se răsfrângea din bălţile de pe câmpuri. Două ciori zburau încet spre norii care înconjurau soarele muribund.

— Nu te voi putea apăra pentru totdeauna, am adăugat. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să lupţi într-un zid de scuturi. Trebuie să arăţi de ce eşti în stare.

— Ştiu, tată.

Totuşi, nu era vina fiului meu că nu arătase de ce era în stare. Pacea precară care se lăsase peste Britania ca o ceaţă umedă însemnase că războinicii stăteau pe la casele lor. Fuseseră multe hărţuieli, dar nicio bătălie, de când îi masacraserăm pe danezii din Anglia de Est. Preoţilor creştini le plăcea să spună că zeul lor adusese pacea, pentru că asta era voinţa lui, însă lipsea voinţa oamenilor. Regele Edward al Wessexului era mulţumit să apere ce moştenise de la tatăl lui şi nu se arăta interesat să-şi lărgească hotarele, iar Æthelred al Merciei zăcea la Gleawecestre. Cât despre Cnut, era un mare războinic, dar totodată unul precaut, şi probabil că noua lui nevastă frumuşică îi ajungea ca să-şi petreacă timpul, doar că acum cineva îi luase nevasta şi gemenii.

— Îmi place de Cnut, am recunoscut.

— A fost generos, zise fiul meu.

I-am ignorat spusele. Cnut fusese într-adevăr o gazdă generoasă, dar aceasta era datoria unui senior, cu toate că din nou ar fi trebuit să judec mai atent. Petrecerea de la Tameworþig fusese fastuoasă şi pregătită din timp; aşadar, Cnut ştia că avea să mă ospăteze mai degrabă decât să mă omoare.

— Într-o bună zi va trebui să-l omorâm, am spus. La fel şi pe fiul lui, dacă reuşeşte să-l găsească. Ne stau în cale. Dar deocamdată, vom face cum a cerut. Vom afla cine i-a răpit soţia şi copiii.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce să-l ajutăm? Este danez. Este duşmanul nostru.

— Nu am spus că-l ajutăm, am mârâit. Dar oricine a răpit-o pe soţia lui Cnut plănuieşte ceva. Vreau să ştiu ce.

— Cum o cheamă pe nevasta lui Cnut?

— Nu l-am întrebat, dar am auzit că este foarte frumoasă. Nu ca mica şi durdulia cusătoreasă în care-ţi bagi plugul în fiecare noapte.

Are o mutră ca dosul unui purceluş.

— Nu mă uit la mutra ei, bombăni Uhtred, apoi se încruntă. Cnut a zis că nevasta i-a fost capturată la Buchestanes?

— Aşa a zis.

— Nu este prea departe în nord?

— Destul de departe.

— Prin urmare, o trupă de saxoni pătrunde atât de adânc în teritoriul lui Cnut, fără să fie văzută sau atacată?

— Eu am făcut aşa o dată.

— Tu eşti lordul Uhtred, făcătorul de minuni, zise el zâmbind larg.

— Am mers s-o văd pe vrăjitoarea de acolo, i-am spus, amintindu-mi de acea noapte stranie şi de frumoasa creatură care-mi apăruse în faţa ochilor ca o nălucă. O chema Erce, dar dimineaţa mai era numai bătrâna scorpie, Ælfadell. Vede viitorul, am adăugat, dar Ælfadell nu-mi spusese nimic despre Bebbanburg, când pe mine numai asta mă interesa.

Voiam să aud că voi pune mâna pe fortăreaţa aceea, că voi deveni stăpânul ei de drept. Gândul la unchiul meu, bătrân şi bolnav, mă scotea din minţi. Nu trebuia să moară până nu apucam să mă răzbun. Bebbanburg. Mă bântuia. Îmi petrecusem ultimii ani încercând să adun aurul necesar pentru a merge în nord să atac zidurile acelea măreţe, dar recoltele proaste îmi muşcaseră din vistierie.

— Îmbătrânesc, am oftat.

— Tată? făcu uimit Uhtred.

— Dacă nu capturez Bebbanburgul, atunci tu o s-o faci. O să-mi duci trupul acolo şi-o să mi-l îngropi, cu Răsuflarea-Şarpelui alături.

— Vei reuşi, spuse el.

— Îmbătrânesc, am repetat, şi acesta era adevărul.

Trăisem mai mult de cincizeci de ani, şi majoritatea oamenilor erau norocoşi dacă ajungeau la patruzeci. Însă tot ce aducea vârsta înaintată era dispariţia visurilor. Fusese o vreme când tot ce voiam cu toţii era o singură ţară, eliberată de danezi, o ţară a neamurilor engleze, dar, în continuare, normanzii stăpâneau în nord, iar sudul saxon era împânzit de preoţi creştini care propovăduiau laşitatea. Mă întrebam ce se va întâmpla după moartea mea, dacă fiul lui Cnut va conduce ultima mare invazie, şi conacele vor arde, şi bisericile vor cădea, şi ţara pe care Alfred voia s-o numească Anglia se va numi Dania.

Osferth, bastardul lui Alfred, dădu pinteni calului pentru a ne ajunge din urmă.

— Este ciudat, zise el.

— Ciudat? am spus.

Visasem cu ochii deschişi, fără să observ ceva, dar acum, privind înainte, am văzut că cerul din sud lucea roşu, un roşu-aprins, roşul

focului.

— Conacul pare că arde încă, spuse Osferth.

Ziua se îngâna cu noaptea şi cerul era întunecat, cu excepţia acelui loc de la sud. Flăcările se reflectau din nori şi un miros de fum se târa spre răsărit. Eram aproape de casă, fumul sigur venea de la Fagranforda.

— Dar nu putea să ardă atâta vreme, continuă Osferth nedumerit. Focul era stins când am plecat.

— Şi de atunci n-a contenit să plouă, adăugă fiul meu.

Pentru o clipă m-am gândit la o mirişte căreia i se dăduse foc, dar era o prostie. Nu eram aproape de vremea recoltatului, aşa că am lovit din călcâie ca să-l grăbesc pe Fulger. Copitele mari loviră în făgaşele pline de apă, şi l-am îmboldit din nou pentru a-l face să galopeze. Æthelstan, pe calul lui mai mic şi mai uşor, mă întrecu. I-am strigat băiatului să se întoarcă, dar îşi continuă goana, prefăcându-se că nu mă auzise.

— Este încăpăţânat, mormăi dezaprobator Osferth.

— Aşa şi trebuie să fie, am spus.

Un bastard trebuie să-şi croiască drumul în viaţă prin luptă. Osferth ştia asta. Ca şi Osferth, Æthelstan era fiul unui rege, dar nu era fiul soţiei lui Edward, şi acest lucru îl făcea periculos faţă de familia ei. Trebuia să fie încăpăţânat.

Eram pe domeniul meu acum. Am luat-o peste o păşune îmbibată de apă către pârâul care-mi uda câmpurile.

— Nu, am gemut nevenindu-mi să cred, căci îmi ardea moara.

Moara de apă, pe care eu o construisem, scuipa flăcări, în timp ce în apropierea ei, dansând ca demonii, erau oameni în straie negre. Æthelstan, departe în faţa noastră, îşi oprise calul pentru a privi dincolo de moară, unde ardeau celelalte clădiri. Tot ce oamenii lui Cnut Ranulfson lăsaseră nears era acum în flăcări: hambarul, grajdurile, staulul, totul; şi peste tot, lucind negru în lumina văpăilor, erau oameni.

Erau bărbaţi şi câteva femei. O sumedenie. Şi copii, alergând bezmetici în jurul flăcărilor care trosneau. Un chiot de veselie se ridică atunci când acoperişul hambarului căzu şi aruncă scântei înspre cerul întunecat, iar în lumina focului am văzut steagurile lucitoare ţinute de oamenii în straie negre.

— Preoţi, spuse fiul meu.

Deja îi auzeam cântând. L-am îmboldit pe Fulger, făcându-le semn oamenilor mei, astfel încât acum galopam de-a lungul pajiştii mlăştinoase înspre locul care-mi fusese casă. În timp ce ne apropiam, am văzut cum straiele negre se adunau laolaltă şi am zărit licărul armelor. Erau sute de oameni acolo. Chiuiau şi strigau, ridicând deasupra capetelor suliţe şi săpăligi, topoare şi coase. N-am văzut să

aibă scuturi. Acesta era fyrdul, ţăranii chemaţi la oaste să-şi apere pământul, oamenii care formau garnizoanele burhurilor atunci când veneau danezii, însă acum ocupaseră domeniul meu. Când mă zăriră, se apucară să urle ocări şi blesteme.

Un om cu pelerină albă, călare pe un cal alb, ieşi din mulţime, îşi ridică mâna pentru a cere linişte, dar, cum mulţimea furioasă nu-i dădu ascultare, îşi întoarse calul şi strigă la ei. I-am auzit vocea, nu şi cuvintele. Îi calmă, îi privi câteva clipe, apoi îşi întoarse calul şi-i dădu pinteni spre mine. Mă oprisem, cu oamenii mei înşiraţi de-o parte şi de alta. Mă uitam în mulţime căutând feţe cunoscute, însă n-am văzut niciuna. Vecinii mei, pesemne, nu aveau chef de pârjol.

Călăreţul se opri la câţiva paşi de mine. Era preot. Purta o sutană neagră sub pelerina albă şi o cruce de argint strălucitoare pe ţesătura neagră. Avea o faţă lungă, colţuroasă, o gură largă, un nas coroiat şi ochi vârâţi adânc în orbite sub sprâncene groase şi negre.

— Sunt episcopul Wulfheard, mă înştiinţă el. Îmi întâlni privirea şi am văzut nervozitate sub toată acea sfidare. Wulfheard din Hereford, adăugă, de parcă numele episcopiei i-ar fi adăugat demnitate.

— Am auzit de Hereford, am spus.

Era un oraş la graniţa dintre Mercia şi Ţara Galilor, un oraş chiar mai mic decât Gleawecestre, dar, pentru un motiv pe care doar creştinii îl puteau explica, oraşul mai mic avea un episcop, iar cel mai mare, nu. Auzisem şi de Wulfheard. Era unul dintre acei preoţi ambiţioşi care şoptesc la urechile regilor. Putea fi episcop de Hereford, dar îşi petrecea timpul la Gleawecestre, unde era căţelandrul lui Æthelred.

M-am uitat dincolo de el, la şirul de oameni care-mi barau calea. Să fi fost trei sute? Vedeam câteva spade acum, dar majoritatea armelor proveneau de la ferme.

Totuşi, trei sute de ţărani înarmaţi cu ţapine, săpăligi şi seceri puteau să le provoace răni mortale celor şaizeci şi opt de luptători ai mei.

— Uită-te la mine! îmi ceru Wulfheard.

Fără să-mi iau ochii de la mulţime, mi-am pus mâna dreaptă pe mânerul Răsuflării-Şarpelui.

— Nu-mi dai mie ordine, Wulfheard.

— Îţi aduc ordine de la Dumnezeu cel Atotputernic şi de la lordul Æthelred, rosti el cu emfază.

— Nu aparţin de niciunul dintre aceştia, am spus, deci ordinele lor nu înseamnă nimic.

— Îţi baţi joc de Dumnezeu! urlă episcopul destul de tare ca să fie auzit de mulţime.

Se auziră murmure, şi câţiva chiar ieşiră din gloată ca şi cum ar fi vrut să ne atace.

Episcopul Wulfheard se trase şi el mai în faţă. Ignorându-mă, strigă spre oamenii mei:

— Lordul Uhtred a fost declarat proscris! A ucis un sfânt abate şi a rănit alţi slujitori ai Domnului! S-a poruncit să fie alungat din această ţară şi s-a poruncit mai departe ca orice om care-l urmează sau îi jură credinţă să fie excomunicat în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor!

Nu m-am clintit. Fulger lovi cu copita grea în pământul moale, şi calul episcopului se dădu prudent într-o parte. Era linişte printre oamenii mei. Soţiile şi copiii unora ne văzuseră şi veneau peste pajişte, căutând protecţia armelor noastre. Casele le fuseseră arse. Puteam vedea fumul ridicându-se deasupra uliţei de pe micul deal din vest.

— Dacă vreţi să vedeţi Raiul, strigă episcopul spre oamenii mei, dacă vreţi ca soţiile şi copiii voştri să se bucure de mântuirea Domnului nostru Iisus Hristos, atunci trebuie să-l părăsiţi pe acest om al diavolului! Arătă spre mine. Este blestemat de Dumnezeu, este aruncat într-o întunecime din altă lume! E sortit Gheenei! Este păgân! Este osândit pentru vecie! Este o abominaţie în faţa lui Dumnezeu! O abominaţie! Îi plăcea în mod evident acest cuvânt, fiindcă îl repeta. O abominaţie! Şi dacă rămâneţi cu el, dacă luptaţi pentru el, atunci şi voi veţi fi blestemaţi, şi voi şi nevestele voastre şi copiii voştri! Voi şi ei veţi fi osândiţi la caznele nesfârşite ale iadului! Sunteţi, aşadar, dezlegaţi de loialitatea faţă de el! Şi să ştiţi că a-l ucide nu este un păcat! A ucide această abominaţie înseamnă să câştigaţi mântuirea lui Dumnezeu!

Îi incita să mă omoare, dar niciunul dintre oamenii mei nu făcu vreun gest împotriva mea, cu toate că gloata înarmată prinsese din nou curaj şi înainta mârâind. Se întărâtau reciproc să mă atace. M-am uitat înapoi la oamenii mei şi am văzut că nu aveau chef să lupte contra acestei găşti de creştini întărâtaţi, fiindcă nevestele lor nu căutau protecţie, aşa cum crezusem, ci încercau să-i tragă de lângă mine. Mi-am amintit ceva ce părintele Pyrlig îmi spusese odată, şi anume că femeile sunt cele mai acerbe adoratoare, şi am văzut că aceste femei, toate creştine, slăbeau loialitatea oamenilor mei.

Ce este un jurământ? O promisiune să slujeşti un stăpân, însă la creştini există întotdeauna o loialitate mai înaltă. Zeii mei nu cer jurăminte, dar zeul bătut în cuie este mai gelos decât oricare ibovnică. Le spune adepţilor lui că nu pot avea alţi zei în afară de el, s-a pomenit ceva mai caraghios de atât? Totuşi, creştinii se târăsc în genunchi în faţa lui şi-i abandonează pe vechii zei. Îmi vedeam oamenii şovăind. Mă priviră lung, apoi câţiva dădură pinteni cailor, nu spre gloata mânioasă, ci spre apus, depărtându-se de gloată şi de mine.

— Este vina ta. Episcopul Wulfheard îşi adusese calul din nou înspre mine. L-ai ucis pe abatele Wihtred, un om sfânt, şi credincioşii

s-au săturat de tine.

Nu toţi oamenii mei şovăiau. Unii, majoritatea danezi, îşi îmboldiră caii pentru a se apropia de mine, aşa cum făcu şi Osferth.

— Eşti creştin, i-am spus, de ce nu mă părăseşti?

— Uiţi că Dumnezeu m-a părăsit, îmi răspunse el. Sunt bastard, deja blestemat.

Fiul meu şi Æthelstan rămăseseră şi ei, dar îmi era teamă pentru băiat. Majoritatea oamenilor mei erau creştini şi plecaseră de lângă mine, în timp ce gloata număra câteva sute de ţărani şi era întărâtată de preoţi şi călugări.

— Păgânii trebuie distruşi! l-am auzit urlând pe un preot cu barba neagră. Pe el şi pe nevasta lui! Ne pângăresc ţara! Suntem blestemaţi atâta vreme cât ei trăiesc!

— Preoţii tăi ameninţă o femeie? l-am întrebat pe Wulfheard.

Sigunn se afla lângă mine, călare pe o mică iapă sură. L-am îmboldit pe Fulger spre episcop, care îşi mână calul de acolo.

— O să-i dau ei o spadă, i-am spus, şi o s-o las să-ţi verse maţele de laş, nemernic fricos ce eşti!

Osferth mă ajunse din urmă şi prinse hăţurile lui Fulger.

— O retragere ar fi prudentă, stăpâne.

Am scos Răsuflarea-Şarpelui. Era întuneric deplin acum, la apus roşeaţa bătea spre un cenuşiu tot mai sumbru, iar primele stele luceau prin franjurii mici ai norilor.

Lumina flăcărilor se reflecta din lama lată a spadei.

— Poate întâi omor un episcop, m-am răstit.

L-am întors pe Fulger spre Wulfheard, care-şi lovi calul atât de tare cu călcâiele, încât acesta sări şi aproape că-l aruncă din şa.

— Stăpâne! strigă Osferth dând pinteni calului său pentru a mă ajunge din urmă.

Gloata, crezând că noi doi îl urmăream pe episcop, se năpusti înainte. Strigau şi urlau, rotindu-şi armele grosolane, pierduţi în fervoarea datoriei pe care le-o încredinţase Dumnezeu. Ştiam că vom fi copleşiţi numeric, dar şi eu eram înfuriat şi mă gândeam că mai degrabă mi-aş fi croit o cale prin gloata aceea decât să fiu văzut fugind.

Aşa că l-am dat uitării pe episcopul fugar şi mi-am întors calul spre gloată. În acel moment sună cornul. Sună tare, şi din dreapta mea, de unde soarele încă mai lucea de sub orizontul vestic, un şuvoi de călăreţi veni în galop şi se puse între mine şi gloată. Erau în zale, aveau spade sau suliţe şi feţele le erau ascunse de obrăzarele coifurilor. Lumina flăcărilor se reflecta din acele coifuri, transformându-i pe nou-veniţi în războinici cu suliţe roşii ca sângele, ai căror armăsari aruncau bucăţi de pământ reavăn în toate părţile.

Unul dintre ei se apropie de mine la trap, cu spada lăsată în jos,

apoi o ridică în semn de salut. Vedeam că zâmbea larg.

— Ce-ai făcut, stăpâne?

— Am omorât un abate.

— Ai făcut atunci un martir şi un sfânt, murmură el, apoi se întoarse în şa ca să se uite pe lângă călăreţi spre gloata care se oprise, fără a-şi fi pierdut aerul ameninţător. Ai crede că ar trebui să fie recunoscători pentru un nou sfânt, nu? Dar nu sunt deloc fericiţi.

— A fost un accident, am spus.

— Accidentele au un fel al lor de-a te găsi, stăpâne, zise el rânjind.

Era Finan, prietenul meu, irlandezul care-mi comanda oamenii atunci când lipseam şi şeful gărzii lui Æthelflæd.

Şi acolo era însăşi Æthelflæd, iar murmurul întărâtat al gloatei pieri încet, în timp ce ea călări până în faţa lor. Avea o iapă albă, purta o pelerină albă şi un cerc de argint peste părul blond. Arăta ca o regină şi era fiica unui rege şi era iubită în Mercia. Episcopul Wulfheard, recunoscând-o, se apropie şi începu să-i vorbească încet şi repede, dar ea îl ignoră. Mă ignoră şi pe mine, stând cu faţa spre gloată, dreaptă în şa. O vreme nu zise nimic. Flăcările clădirilor aprinse se reflectau în argintul pe care-l purta în păr şi la gât şi la încheieturile ei subţiri. Nu-i puteam vedea chipul, dar îl cunoşteam prea bine şi ştiam că era împietrit.

— Veţi pleca, spuse Æthelflæd pe un ton aproape degajat. Când din mulţime se auzi un mormăit, repetă comanda cu o voce mai înaltă: Veţi pleca! Aşteptă până se făcu iarăşi linişte, apoi spuse: Preoţii şi călugării vă vor conduce de aici. Aceia dintre voi care aţi venit de departe veţi avea nevoie de adăpost şi de mâncare, le veţi găsi pe ambele la Cirrenceastre. Acum, plecaţi!

Îşi întoarse calul, urmată îndeaproape de episcopul Wulfheard, care părea să-i adreseze o rugăminte. Æthelflæd ridică o mână.

— Cine comandă aici, părinte episcop, domnia ta sau eu?

Cuvintele acelea erau mai provocatoare decât păreau.

Æthelflæd nu avea personal nicio putere în Mercia. Soţul ei era stăpânul Merciei şi, dacă ar fi avut o pereche de boaşe, ar fi putut să se intituleze rege al acestei ţări, dar devenise supusul Wessexului. Supravieţuirea lui depindea de ajutorul războinicilor saxoni din vest, iar aceştia îl ajutau doar fiindcă se însurase cu Æthelflæd, fiica lui Alfred, care fusese cel mai mare dintre regii Wessexului, şi totodată sora lui Edward, actualul rege. Æthelred îşi ura soţia, însă avea nevoie de ea, şi mă ura şi pe mine, deoarece eram iubitul ei, lucru pe care-l ştia şi episcopul Wulfheard. Se crispase la vorbele ei, apoi privise spre mine; mi-am dat seama că fusese pe jumătate tentat să dea curs provocării şi să încerce să-şi reimpună stăpânirea peste gloata pusă pe răzbunare, dar Æthelflæd îi calmase. Într-adevăr, ea comanda acolo. Comanda fiindcă era iubită în Mercia, iar oamenii care-mi arseseră

clădirile nu voiau s-o supere. Episcopului nu-i păsa.

— Lord Uhtred, începu el, dar fu întrerupt imediat.

— Lordul Uhtred, spuse tare Æthelflæd, astfel încât s-o poată auzi cât mai mulţi oameni, este un nebun. L-a ofensat pe Dumnezeu şi i-a ofensat pe oameni. Este declarat proscris! Dar nu va fi nicio vărsare de sânge aici! S-a vărsat destul, ajunge! Acum, plecaţi!

Ultimele două cuvinte îi erau adresate episcopului, însă gloata înţelese că nu era cazul să mai zăbovească acolo. Prezenţa războinicilor lui Æthelflæd era convingătoare, bineînţeles, dar încrederea şi autoritatea ei avuseseră un efect mai puternic decât turbarea preoţilor şi călugărilor care-i încurajaseră să-mi incendieze domeniul. Plecară de acolo, lăsând flăcările să lumineze noaptea, astfel că rămaseră doar oamenii mei şi cei care-i erau loiali lui Æthelflæd. În cele din urmă, ea se întoarse spre mine şi mă privi cu mânie.

— Prostule!

Nu am spus nimic. Stăteam în şa, uitându-mă la focuri, cu mintea la fel de înceţoşată ca mlaştinile din nord. Deodată m-am gândit la Bebbanburg, prins între marea sălbatică din nord şi dealurile golaşe şi înalte.

— Abatele Wihtred a fost un om bun, zise Æthelflæd, un om care avea grijă de săraci, care-i hrănea pe flămânzi şi-i îmbrăca pe cei goi.

— M-a atacat, am spus.

— Tu eşti un războinic! Marele Uhtred! Iar el era un călugăr! Făcându-şi semnul crucii, adăugă: A venit din Northumbria, din ţara ta, unde danezii l-au persecutat, dar el şi-a păstrat credinţa! A rămas fidel credinţei, în ciuda batjocurii şi urii păgânilor, ca să moară de mâna ta!

— N-am vrut să-l omor.

— Dar ai făcut-o! Şi de ce? Fiindcă fiul tău a devenit preot?

— Nu este fiul meu.

— Mare prost mai eşti! Este fiul tău şi ar trebui să fii mândru de el!

— Nu este fiul meu, am spus încăpăţânat.

— Şi în clipa asta este fiul nimănui, se răsti ea. Întotdeauna ai avut inamici în Mercia, şi acum au câştigat! Uită-te! Dădu din mână nervoasă spre clădirile care ardeau. Æthelred va trimite oameni să te prindă, iar creştinii te vor mort.

— Soţul tău nu va îndrăzni să mă atace, am spus.

— O, cum să nu îndrăznească! Are o nouă femeie. Ea mă vrea moartă şi pe tine la fel de mort! Vrea să fie regină a Merciei.

Răspunsul meu se mărgini la un mârâit. Æthelflæd spunea, bineînţeles, adevărul. Soţul ei, care o ura şi mă ura, îşi găsise o iubită numită Eadith, fiica unui thegn din sudul Merciei, iar zvonurile spuneau că era pe atât de ambiţioasă, pe cât de frumoasă. Fratele ei,

Eardwulf, devenise comandantul gărzii lui Æthelred, iar Eardwulf era pe atât de capabil pe cât sora lui era de frumoasă. Când o trupă de galezi înfometaţi făcuse ravagii pe graniţa vestică, Eardwulf îi vânase, îi prinsese în capcană şi-i nimicise. Om deştept, auzisem, cu treizeci de ani mai tânăr decât mine, şi fratele unei femei ambiţioase care voia să devină regină.

— Creştinii au câştigat, îmi spuse Æthelflæd.

— Eşti creştină.

Privi în gol flăcările, apoi scutură din cap obosită.

— Am avut pace în ultimii ani.

— Nu e vina mea, am spus nervos. Am cerut tot timpul oameni. Ar fi trebuit să atacăm la Ceaster şi să-l omorâm pe Haesten şi să-l alungăm pe Cnut din Mercia. Asta nu e pace! Nu va fi pace până când danezii nu vor pleca!

— Dar avem pace, insistă ea, şi creştinii nu au nevoie de tine când este pace. Când e război, tot ce vor ei este ca Uhtred de Bebbanburg să-i apere, dar acum, pe timp de pace? N-au nevoie de tine. Pe deasupra, întotdeauna le-ai stat ca un ghimpe în coastă. Iar tu ce faci? Îl omori pe unul dintre cei mai sfinţi oameni din Mercia!

— Sfânt? am spus în zeflemea. A fost un prost care s-a băgat la bătaie.

— Şi bătaia în care s-a băgat era a ta! strigă înverşunată Æthelflæd. Abatele Wihtred era omul care predica despre Sfântul Oswald! Wihtred avea viziune! Şi tu l-ai omorât!

N-am mai spus nimic. Prin Britania saxonă bântuia ca un val de nebunie credinţa că, dacă trupul sfântului Oswald ar fi fost descoperit, saxonii s-ar fi putut reuni; prin urmare, cei aflaţi sub stăpânirea daneză ar fi fost eliberaţi imediat. Northumbria, Anglia de Est şi nordul Merciei ar fi curăţate de păgânii danezi, şi totul fiindcă un sfânt dezmembrat care murise în urmă cu aproape trei sute de ani şi-ar fi găsit trupul cusut laolaltă. Ştiam totul despre sfântul Oswald: fusese odinioară conducătorul Bebbanburgului, iar unchiul meu, trădătorul Ælfric, avea în posesie una din mâinile mortului. Cu ani în urmă, eu însumi dusesem capul sfântului la un loc sigur, iar despre restul trupului se spunea că era înmormântat la o mănăstire undeva în sudul Northumbriei.

— Wihtred voia ceea ce vrei şi tu, continuă Æthelflæd nervoasă, voia un conducător saxon în Northumbria!

— Nu am vrut să-l omor, îmi pare rău!

— Ar trebui să-ţi pară rău! Dacă rămâi aici, vor veni două sute de suliţaşi să te ducă la judecată.

— Mă voi lupta cu ei.

Vorbele mele o făcură să râdă.

— Cu cine?

— Tu şi cu mine avem peste două sute de oameni, am zis.

— Eşti de-a dreptul neghiob dacă-ţi închipui că le voi cere oamenilor mei să lupte contra altor mercieni.

Bineînţeles că nu ar fi luptat contra unor mercieni. Mercienii o iubeau, însă dragostea aceea nu i-ar fi fost de ajuns ca să adune o armată împotriva lui Æthelred, fiindcă el era hlafordul, cel care dădea aurul, şi putea strânge uşor o mie de oameni. Era silit să pretindă că el şi Æthelflæd se găseau în termeni cordiali, fiindcă se temea de urmările unui atac făţiş la adresa soţiei sale. Fratele ei, regele Wessexului, ar fi vrut răzbunare. Æthelred se temea şi de mine, dar Biserica tocmai îmi luase o bună parte din putere.

— Ce vei face? am întrebat-o.

— O să mă rog, şi o să-i iau pe oamenii tăi în slujba mea. Făcu un semn din cap către cei cărora religia le furase loialitatea. Şi-o să stau cuminte, adăugă ea, şi n-o să-i dau soţului meu niciun motiv să mă atace.

— Vino cu mine, am spus.

— Şi să-mi leg viaţa de un proscris nebun? oftă ea cu amărăciune.

M-am uitat în sus, unde fumul păta cerul.

— A trimis cumva soţul tău oameni să răpească familia lui Cnut Ranulfson?

— Ce să facă? întrebă ea şocată.

— Cineva care s-a dat drept Uhtred de Bebbanburg i-a luat nevasta şi copiii.

Se încruntă.

— De unde ştii?

— Tocmai am venit de la moşia lui.

— Aş fi auzit dacă Æthelred ar fi făcut aşa ceva.

Avea spionii ei în casa lui, aşa cum şi el avea într-a ei.

— Cineva a făcut-o, am spus, şi nu am fost eu.

— Alţi danezi, sugeră ea.

Am băgat Răsuflarea-Şarpelui înapoi în teacă.

— Crezi că, dacă în Mercia a fost pace atâţia ani, războaiele s-au sfârşit. Nu s-au sfârşit. Cnut Ranulfson are un vis, vrea să şi-l îndeplinească înainte să fie prea bătrân. Aşa că fiţi foarte atenţi la ţinuturile de la graniţă.

— Sunt foarte atentă deja, spuse Æthelflæd, părând însă mult mai puţin sigură.

— Cineva agită apele, am zis. Eşti sigură că nu este Æthelred?

— Vrea să atace Anglia de Est.

Era rândul meu să fiu mirat.

— Ce vrea să facă?

— Să atace Anglia de Est. Noii lui femei îi plac cu siguranţă mlaştinile, zise ea posomorâtă.

Nu era o idee atât de nebunească. Era unul dintre regatele pierdute, pierdute în favoarea danezilor, şi se învecina cu Mercia. Dacă Æthelred ar fi putut să ocupe acea ţară, i-ar fi dobândit tronul şi coroana. Ar fi devenit regele Æthelred, ar fi avut fyrdul din Anglia de Est şi thegnii din Anglia de Est şi ar fi fost la fel de puternic precum regele Edward, cumnatul său.

Planul prezenta însă un neajuns considerabil. Danezii de la nord de Mercia ar fi venit în ajutorul celor atacaţi. Nu ar fi avut loc un război între Mercia şi Anglia de Est, ci între Mercia şi fiecare danez din Britania, un război care ar fi atras şi Wessexul în luptă, un război care ar fi distrus întreaga insulă.

Asta numai dacă danezii de la nord nu erau obligaţi să se ţină deoparte, şi cea mai simplă cale pentru a obţine asta era să-i iei ostatici pe soţia şi copiii lui Cnut, pe care acesta îi iubea atât de mult.

— Trebuie să fi fost Æthelred, am spus.

Æthelflæd clătină din cap.

— Aş şti dacă el a fost. Pe lângă asta, îi este frică de Cnut. Tuturor ne este frică de Cnut. Se uită cu tristeţe la clădirile care ardeau. Unde vei merge?

— Departe, am zis.

Îşi întinse mâna albă şi-mi atinse braţul.

— Eşti un prost, Uhtred.

— Ştiu.

— Dacă va fi război…

— Mă voi întoarce, am spus.

— Promiţi?

Am încuviinţat scurt din cap.

— Dacă va fi război, te voi apăra. Ţi-am jurat asta acum mai mulţi ani, şi un abate mort nu-mi schimbă jurământul.

Se întoarse să privească din nou clădirile care ardeau; ochii îi erau umezi în lumina focurilor.

— Voi avea grijă de Stiorra, îmi spuse.

— N-o lăsa să se mărite.

— Este pregătită. Răsucindu-se spre mine, mă întrebă: Aşadar, cum o să te găsesc?

— Nu-ţi face griji. O să te găsesc eu pe tine.

Oftă, apoi se întoarse în şa şi-i făcu un semn lui Æthelstan.

— Tu vii cu mine, îi ordonă.

Băiatul îmi ceru încuviinţarea, pe care o primi.

— Şi unde o să te duci? mă întrebă ea din nou.

— Departe, am spus din nou.

Dar deja ştiam. Aveam să mă duc la Bebbanburg.

Atacul creştinilor mă lăsase cu treizeci şi trei de oameni. Câţiva, ca

Osferth, Finan şi fiul meu, erau creştini, dar majoritatea erau danezi sau frizoni, adepţi ai lui Odin, Thor şi ai celorlalţi zei din Asgard.

Am dezgropat comoara pe care o ascunsesem sub sala mare, iar apoi, împreună cu femeile şi copiii oamenilor care-mi rămăseseră loiali, am plecat spre est. Am poposit peste noapte într-un crâng nu departe de Fagranforda. Sigunn era supărată, abia dacă deschidea gura. De altfel, toţi erau agasaţi de dispoziţia mea sumbră şi nervoasă, aşa că doar Finan îndrăzni să-mi vorbească.

— Aşadar, ce s-a întâmplat? mă întrebă el în zori.

— Ţi-am spus. Am omorât un nenorocit de abate.

— Wihtred. Cel care predica despre sfântul Oswald.

— Astea-s nişte tâmpenii, m-am răstit mânios.

— Probabil că sunt, spuse Finan.

— Bineînţeles că sunt! Ce-a mai rămas din Oswald este îngropat în teritoriul danez, şi cu siguranţă i-au făcut oasele praf demult. Nu sunt idioţi.

— Poate l-au dezgropat, sau poate nu. Dar câteodată tâmpeniile au rostul lor.

— Ce vrea să însemne asta?

Finan ridică din umeri.

— Pe vremuri, în Irlanda era un sfânt care spunea că, dacă am putea bate o tobă cu femurul sfintei Athracht, biata femeie, atunci ploaia se va opri. Erau inundaţii mari atunci, ca să înţelegi. N-am mai văzut vreodată asemenea ploaie. Şi raţele se săturaseră de ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Au dezgropat-o, au bătut o tobă cu osul ei cel lung şi ploaia s-a oprit.

— Oricum s-ar fi oprit!

— Da, probabil, dar nu ne mai rămăseseră decât două căi: ori asta, ori ne apucam să construim o arcă.

— Ei bine, l-am omorât pe nenorocit din greşeală, am spus, iar acum creştinii îmi vor capul ca să-şi facă pocal din tigva mea.

Era dimineaţă, o dimineaţă cenuşie. Norii se subţiaseră în timpul nopţii, dar acum se adunau din nou şi scuipau averse. Mergeam pe cărări care duceau printre câmpuri îmbibate de apă, unde secara, orzul şi grâul fuseseră culcate la pământ de ploaie. Ne îndreptam spre Lundene, iar la dreapta mea vedeam Temesul care curgea domol, umflându-se către marea din depărtare.

— Creştinii tot căutau un motiv să scape de tine, zise Finan.

— Eşti creştin, am spus. Prin urmare, de ce ai rămas cu mine?

Zâmbi alene.

— Ce predică un preot, alt preot neagă. Deci, dacă stau cu tine, ajung în iad? Probabil ajung oricum acolo, dar găsesc cu uşurinţă un preot care să-mi spună altcumva.

— De ce Sihtric nu a gândit la fel?

— Femeile sunt de vină. Ele se tem mai tare de preoţi.

— Şi femeia ta, nu?

— O iubesc pe creatură, dar nu mă stăpâneşte. Însă, să ştii, o să-şi zdrelească genunchii rugându-se, rânji irlandezul. Şi părintele Cuthbert a vrut să vină cu noi, bietul om.

— Un preot orb? am întrebat. La ce este bun un preot orb? Îi este mai bine cu Æthelflæd.

— Dar voia să rămână cu tine, zise Finan. Dacă un preot voia asta, atunci cât de mare păcat este pentru mine să-mi doresc acelaşi lucru? Ezită. Ia zi, ce facem?

Nu voiam să-i spun adevărul, şi anume că mergeam la Bebbanburg. Oare credeam eu însumi în această idee? Ca să asediez cetatea aveam nevoie de aur şi de sute de oameni, iar eu comandam treizeci şi trei.

— Ne facem vikingi, i-am spus în schimb.

— Aşa mă gândeam şi eu. Şi-o să ne întoarcem.

— Ne întoarcem?

— Aşa este soarta, nu? Într-o clipă suntem în bătaia soarelui, în următoarea fiecare nor întunecat al creştinătăţii se pişă pe noi. Aşadar, lordul Æthelred vrea război?

— Aşa am auzit.

— Femeia lui şi frate-său vor război. Şi după ce bagă Mercia în bucluc, o să strige după noi să ne întoarcem şi să le salvăm vieţile nenorocite. Finan părea foarte încrezător. Iar când o să ne întoarcem, o să ne ierte. Preoţii o să ne umple fundurile de pupături umede, aşa o să facă.

Am zâmbit la vorbele lui. Finan şi cu mine eram prieteni de atâţia ani. Fuseserăm sclavi împreună, apoi stătuserăm umăr la umăr în zidul de scuturi. M-am uitat la el şi am văzut părul grizonant ieşindu-i de sub cuşma de lână. Barba-i era şi ea căruntă.

— Îmbătrânim, am spus.

— Aşa este, dar nu devenim şi mai înţelepţi, eh? râse el.

Am trecut prin sate şi două orăşele. Eram neliniştit, temându-mă că preoţii dăduseră sfoară-n ţară să fim atacaţi, dar nimănui nu părea să-i pese de noi. Vântul se întoarse spre est şi se răci, aducând şi mai multă ploaie. Mă uitam des în spate, întrebându-mă dacă Æthelred trimisese oameni să ne urmărească, dar nu se zărea nimeni. Probabil că era mulţumit să mă vadă plecat din Mercia. Era vărul meu, soţul iubitei mele şi duşmanul meu, şi în acea vară întunecată reuşise, în sfârşit, să-şi îndeplinească dorinţa veche şi fierbinte de a mă învinge.

Ne-au trebuit cinci zile să ajungem la Lundene. Înaintam agale, nu doar fiindcă drumurile erau înecate de apă, ci şi pentru că nu aveam destui cai să cărăm neveste, copii, armuri, scuturi şi arme.

Întotdeauna mi-a plăcut Lundene. E un loc dezgustător, plin de

fum, împuţit, cu străzile pline de dejecţii. Şi fluviul miroase, totuşi fluviul este motivul pentru care Lundene există. Mergi spre vest şi poţi vâsli adânc în Mercia şi Wessex, mergi spre est şi restul lumii ţi se aşterne în faţa provei. Negustorii vin la Lundene cu navele pline de ulei sau piei, grâne sau fân, sclavi sau obiecte de lux. Ar trebui să fie un oraş mercian, însă Alfred s-a asigurat că va avea o garnizoană de saxoni din vest, iar Æthelred nu îndrăznise vreodată să se opună acelei ocupaţii.

Era, de fapt, alcătuit din două oraşe. Am ajuns întâi în cel nou, construit de saxoni pe malul nordic al fluviului lat şi leneş, şi am mers în şir pe strada lungă, croindu-ne drum printre căruţe şi turme, prin zona de măcelării, unde cărările erau pline de bălţi de sânge, iar aerul duhnea a urină şi rahat dinspre bazinele tăbăcarilor, aflate în apropiere. Am coborât apoi spre Temes, care despărţea oraşul nou de cel vechi, şi m-au năpădit amintirile. Luptasem aici. În faţa noastră se aflau zidul roman şi poarta romană, unde respinsesem un atac danez. Am luat-o pe urmă în susul dealului, şi gărzile de la poartă se dădură la o parte, recunoscându-mă. Mă aşteptasem pe jumătate să fiu provocat, dar ei îşi plecară capetele în semn de bun venit. Trecând pe sub vechiul arc roman, am intrat în oraşul vechi, oraşul de pe deal, un oraş făcut de romani din piatră şi cărămidă şi teracotă.

Nouă, saxonilor, nu ne-a plăcut niciodată să trăim în oraşul vechi. Ne stârnea o anume nelinişte. Erau fantome acolo, fantome stranii pe care nu le înţelegeam, fiindcă veniseră de la Roma. Nu Roma creştinilor; asta nu mai ascundea nicio taină. Cunoşteam mai mulţi oameni care făcuseră acel pelerinaj şi, la întoarcere, toţi povestiseră despre un loc extraordinar, cu coloane şi domuri şi arce, toate în ruină, şi despre lupi printre pietrele sparte şi despre papa creştin care-şi împrăştia otrava dintr-un palat ruinat undeva lângă un râu împuţit. Toate astea erau de înţeles. Roma era doar un alt Lundene, atât că mai mare, însă fantomele vechiului oraş Lundene veniseră dintr-o altă Romă, un oraş cu o putere imensă, un oraş care stăpânise întreaga lume. Războinicii săi mărşăluiseră din deşerturi până în ţinuturile înzăpezite şi zdrobiseră triburi şi ţări, însă la un moment dat, dintr-un motiv pe care nu-l cunoşteam, puterea lor dispăruse. Marile legiuni slăbiseră, triburile înfrânte îşi recăpătaseră forţele, iar gloria acelui oraş măreţ se năruise. Un adevăr valabil şi pentru Lundene. Vederea clădirilor măreţe în ruină îmi stârnea, ca de fiecare dată, sentimentul zădărniciei. Noi, saxonii, construiam din lemn şi paie, casele ne mucegăiau sub ploaia necontenită şi erau spulberate de vânt şi nu era nimeni în viaţă care să poată reface gloria romană. Coborâm cu o iuţeală nebună în haos. Lumea se va sfârşi în haos atunci când zeii se vor lupta între ei, iar eu eram convins, încă sunt, că inexplicabila înflorire a creştinismului este primul semn al acelei ruine care ne va

cuprinde. Suntem jucării de copii purtate de un râu spre o groapă cu gunoi.

M-am dus la o tavernă de pe mal. Era numită Taverna lui Wulfred, cu toate că toţi îi spuneau La Danezul Mort, fiindcă într-o bună zi mareea în scădere scosese la iveală un războinic danez înfipt într-una dintre numeroasele ţepuşe putrezite care ies din nămol, acolo unde odinioară se găseau debarcaderele. Wulfred mă cunoştea şi, dacă-l surprinse vestea că aveam nevoie de găzduire în clădirile sale cavernoase, avu buna-cuviinţă să ascundă acest lucru. De obicei eram oaspete în palatul regal construit pe vârful dealului, dar iată-mă aici, oferindu-i un pumn de bani.

— Am venit să cumpăr o navă, i-am spus.

— Plin de nave pe-aici.

— Şi să găsesc oameni, am adăugat.

— Mulţi oameni vor vrea să-l urmeze pe marele lord Uhtred.

Mă îndoiam de asta. Fusese o vreme când oamenii mă implorau să-mi jure credinţă, ştiind că sunt un stăpân generos, însă Biserica împrăştiase cu siguranţă mesajul că acum eram blestemat, iar frica de iad avea să-i ţină departe de mine.

— Dar ăsta-i un lucru bun, spuse Finan în acea noapte.

— De ce?

— Fiindcă nenorociţii care vor să ni se alăture nu se sperie de iad. Rânji, arătându-şi trei dinţi galbeni de pe gingiile lui goale. Avem nevoie de nişte nenorociţi care să se bată prin focurile iadului.

— Ai dreptate, am zis.

— Fiindcă ştiu ce este în capul tău.

— Ştii?

Se întinse pe bancă, aruncând un ochi în sala cea mare unde beau oamenii.

— De câţi ani suntem împreună? mă întrebă, dar nu aşteptă un răspuns. Şi la ce ai visat în toţi aceşti ani? Şi nu este acum momentul cel mai potrivit?

— De ce acum?

— Fiindcă este ultimul lucru la care se aşteaptă nemernicii, bineînţeles.

— Voi avea cincizeci de oameni, dacă am noroc, am spus.

— Şi câţi are unchiul tău?

— Trei sute? Poate mai mulţi?

Se uită la mine zâmbind.

— Dar tu te-ai gândit cum să pătrunzi acolo, aşa este?

Am atins ciocanul care-mi atârna la gât, sperând că zeii cei vechi încă mai au putere în această lume nebună şi decăzută.

— Da.

— Atunci să-i ajute Hristos pe cei trei sute, zise el, fiindcă soarta

lor este pecetluită.

Era o nebunie.

Şi, aşa cum spusese Finan, câteodată nebunia dă roade.

Se numea *Middelniht*, un nume ciudat pentru o navă de război, dar Kenric, omul care o vindea, spuse că fusese construită din lemne tăiate la miezul nopţii.

— Îi dă unei nave noroc, explică el.

Middelniht avea bănci pentru patruzeci şi patru de vâslaşi, un catarg de molid, o velă de culoarea noroiului, întărită cu funii de cânepă, şi o provă înaltă cu cap de dragon. Un proprietar de dinainte pictase capul în roşu şi negru, dar vopseaua se scorojise, astfel încât dragonul arăta ca şi cum era bolnav de scorbut.

— Este o navă norocoasă, îmi spuse Kenric.

Era un om scund şi lat, cu barbă şi chel, care construia ambarcaţiuni la est de zidurile romane ale oraşului. Avea patruzeci sau cincizeci de lucrători, unii dintre ei sclavi, care foloseau tesle şi fierăstraie pentru a face corăbii de negoţ voluminoase, grele şi lente, însă *Middelniht* era de un alt soi, lungă, cu mijlocul lat şi adâncit în apă. Era o bestie zveltă.

— Tu ai construit-o? am întrebat.

— Am găsit-o eşuată, zise Kenric.

— Când?

— Anul trecut, de ziua sfântului Marcon. Vântul sufla dinspre nord, a împins-o în nisipurile de la Sceapig.

Am mers de-a lungul cheiului, uitându-mă la *Middelniht*. Lemnul îi era înnegrit, foarte probabil din cauza ploilor din ultima vreme.

— Nu pare să fi suferit stricăciuni, am spus.

— Vreo două scânduri de la provă erau curbate înăuntru, zise Kenric. Nimic ce nu se poate repara într-o zi sau două dacă te ţii de treabă.

— Daneză?

— Construită în Frizia. Stejar bun, tare, mai bun decât rahatul danez.

— Şi de ce nu a salvat-o echipajul ei?

— Prostovanii au coborât pe mal, şi-au aşezat tabăra şi au fost capturaţi de oamenii din Cent.

— Atunci, de ce nu au păstrat-o oamenii din Cent?

— Fiindcă prostovanii s-au bătut pentru ea până la ultimul. Am mers acolo şi am găsit şase frizoni încă în viaţă, dar doi au murit, bieţii de ei.

Îşi făcu semnul crucii.

— Şi ceilalţi patru?

Arătă cu degetul spre sclavii care lucrau la o nouă navă.

— Ei mi-au spus numele ei. Dacă nu-ţi place, poţi oricând să-l schimbi.

— Aduce ghinion să schimbi numele unei nave, am observat.

— Nu şi dacă aduci o fecioară să se pişe în cală, zise Kenric, apoi făcu o pauză. Eh, asta s-ar putea să fie mai greu.

— Îi voi păstra numele, am spus, dacă o cumpăr.

— E bine făcută, zise Kenric înciudat, ca şi cum s-ar fi îndoit că un frizon putea construi nave la fel de bune ca ale lui.

Frizonii erau însă renumiţi pentru navele lor. Cele saxone tindeau să fie grele, ca şi cum ne era teamă de mare, dar frizonii şi normanzii construiau nave mai uşoare care nu străbăteau valurile ca plugul, ci păreau să lunece peste ele. Desigur, era o aiureală, chiar şi o navă zveltă ca *Middelniht* era încărcată cu balast şi nu putea goni aşa cum eu nu puteam zbura, dar era ceva magic în construcţia sa care o făcea să pară uşoară.

— Aveam de gând să i-o vând regelui Edward, continuă Kenric.

— Nu a vrut-o?

— Nu-i destul de mare, pufni el dezgustat. Asta-i dintotdeauna gândirea saxonilor din vest. Vor nave mari, apoi se miră de ce nu-i pot prinde pe danezi. Aşadar, unde mergeţi?

— Probabil în Frizia, am spus. Sau în sud.

— Duceţi-vă în nord, mă sfătui Kenric.

— De ce?

— Nu sunt atâţia creştini în nord, zise el şmecher.

Prin urmare, ştia. Putea să-mi spună „stăpâne” şi să fie respectuos, dar ştia că norocul îmi ajunsese aproape la capăt. Asta avea să afecteze şi preţul.

— Am îmbătrânit prea mult pentru lapoviţă, zăpadă şi gheaţă, am spus, în timp ce săream pe puntea lui *Middelniht*.

Tremură sub picioarele mele. Era o navă de război, un prădător, construită din stejar frizon de cea mai bună calitate.

— Când a fost ultima dată călăfătuită? l-am întrebat pe Kenric.

— Când i-am reparat scândurile.

Am scos două dintre scândurile punţii şi m-am uitat la balast. Era ceva apă acolo, lucru deloc surprinzător pentru o navă care nu fusese folosită. Ce conta era dacă era apă de ploaie sau apă de mare adusă în amonte de flux? Era prea jos ca s-o ajung cu mâna, aşa că am scuipat şi am văzut cum flegma plutea pe suprafaţa întunecată, sugerând că era apă dulce. Scuipatul se împrăştie şi dispare în apa sărată. Prin urmare, nava nu lua apă. Dacă cea din cala ei era dulce, atunci venise din norii de sus, nu din marea de dedesubt.

— Este etanşă, zise Kenric.

— Carena trebuie curăţată.

Ridică din umeri.

— Pot să o fac, dar atelierul este foarte ocupat. O să te coste.

Aş fi putut găsi o plajă şi să fac treaba eu însumi între două fluxuri.

M-am uitat peste rampele lui Kenric spre locul unde era ancorată o mică navă comercială. Era jumătate cât *Middelniht*, dar la fel de lată, menită să transporte încărcături grele de-a lungul coastei.

— O vrei mai bine pe aia? întrebă amuzat Kenric.

— E a ta?

— Nu fac eu rahaturi din astea. Nu, a aparţinut unui saxon din est. Nenorocitul îmi datora bani. O să-i folosesc lemnul.

— Aşadar, cât vrei pe *Middelniht?*

Ne-am tocmit, dar Kenric ştia că are pâinea şi cuţitul în mână, aşa că am acceptat să plătesc mai mult decât făcea. Aveam nevoie şi de vâsle şi de frânghii, ceea ce crescu preţul. În cele din urmă, Kenric îşi scuipă în palmă şi mi-o întinse. După o clipă de şovăire, am dat mâna cu el.

— Este a domniei tale, zise, şi sper să-ţi aducă noroc, stăpâne.

O aveam pe *Middelniht*, o navă construită din lemne tăiate pe întuneric. Eram din nou comandant de navă. Şi mergeam în nord.

PARTEA A DOUA
Middelniht

Trei

Iubesc marea, valurile lungi, vântul care împroaşcă lumea cu stropi de apă, adâncirea provei unei nave în marea învolburată, şi explozia de alb, şi asaltul apei sărate asupra velei şi lemnului, şi inima verde a mării celei mari învârtindu-se în spatele corabiei, ridicându-se şi ameninţând, curbându-şi creasta ruptă; nimic nu-mi place mai mult decât felul cum se ridică pupa, cum se aruncă în faţă carena, şi marea lunecă pe lângă scândurile navei în timp ce valul trece mai departe. Iubesc păsările care ating uşor apa cenuşie, vântul ca prieten şi ca duşman, vâslele care se ridică şi cad. Iubesc marea. Am străbătut un drum lung şi cunosc tumultul vieţii, grijile care împovărează sufletul unui om şi amărăciunile care-i albesc părul şi-i îngreunează inima, dar toate astea dispar când eşti pe mare. Doar pe mare un om este cu adevărat liber.

Îmi trebuiseră şase zile să-mi rezolv treburile la Lundene, prima grijă fiind să găsesc un adăpost sigur pentru familiile oamenilor mei. Aveam prieteni acolo şi, cu toate că creştinii juraseră să mă zdrobească şi să mă omoare, Lundene este un oraş iertător. Pe uliţele sale străinii pot găsi uşor adăpost şi, deşi există revolte şi preoţii condamnă venerarea altor zei, în cea mai mare parte a timpului oamenii îşi dau pace unii altora. Petrecusem mulţi ani în oraş, îi comandasem garnizoana şi reconstruisem zidurile romane ale vechii aşezări, aveam acolo prieteni care urmau să aibă grijă de familiile noastre. Sigunn vru să vină cu mine, dar locul spre care mă îndreptam era primejdios, nepotrivit pentru o femeie. În plus, le interzisesem oamenilor mei să-şi aducă nevestele, aşa că a rămas cu o pungă din aurul meu şi promisiunea că ne vom întoarce. Am cumpărat peşte sărat şi carne sărată, am umplut butoiaşele cu bere şi le-am dus la bordul lui *Middelniht*, apoi am vâslit în aval. Am lăsat doi dintre oamenii mai în vârstă să ne păzească familiile, dar cei patru frizoni luaţi în sclavie, care făcuseră parte din echipajul eşuat al lui *Middelniht*, mi se alăturaseră, aşa că eram la comanda a treizeci şi cinci de oameni. Am folosit refluxul pentru a înainta pe meandrele pe care le cunoşteam atât de bine, dincolo de bancurile de nămol unde fremătau trestiile şi ţipau păsările, dincolo de Beamfleot, unde umplusem şanţurile de sânge câştigând o mare victorie care-i inspirase

pe poeţi, apoi am dat piept cu vântul sălbatic şi marea fără sfârşit.

Am tras-o pe *Middelniht* pe uscat într-un golf, undeva pe coasta Angliei de Est, şi am petrecut trei zile curăţându-i carena de alge şi mizerie. Ne făceam treaba în timpul refluxului, mai întâi curăţând o parte şi călăfătuind îmbinările scândurilor, apoi, la flux, o ridicam, o întorceam şi-i expuneam cealaltă parte. Apoi am ieşit din nou pe mare: am vâslit afară din golf, după care am înălţat vela şi am întors prova cu cap de dragon spre nord. Am tras vâslele, lăsând vântul dinspre est să ne mâne, şi am simţit fericirea pe care o simţeam întotdeauna când aveam o corabie bună şi un vânt iute.

L-am pus pe fiul meu să ia cârma, lăsându-l să se obişnuiască cu nava. La început, bineînţeles, ori a tras, ori a împins cârma prea mult, ori a corectat prea târziu cursul, şi *Middelniht* se poticnea sau devia, pierzând viteză, dar din ziua a doua l-am văzut pe Uhtred zâmbind şi am ştiut că putea simţi carena lungă tremurând prin mânerul cârmei. Învăţase, şi-i făcea plăcere.

Ne petreceam nopţile pe uscat, acostând în câte un golf sau pe vreun mal pustiu, şi plecam înapoi pe mare de cum se crăpa de ziuă. Am văzut puţine vase în afară de bărcile de pescuit care, zărindu-ne prova înaltă, îşi trăgeau plasele şi vâsleau energic spre mal. Treceam pe lângă ele fără a le băga în seamă. În a treia zi am distins un catarg departe spre est. Finan, care avea ochi de şoim, îl văzu în aceeaşi clipă şi deschise gura să-mi spună, dar, arătând cu capul spre Uhtred, l-am avertizat să tacă. Finan zâmbi larg. Majoritatea oamenilor mei observaseră şi ei nava din depărtare, însă, pricepând ce intenţionam, tăcură. *Middelniht* continua să lunece înainte, şi fiul meu, cu vântul suflându-i părul lung peste faţă, privea extaziat valurile.

Nava se apropia. Avea o velă cenuşie, asemenea norilor joşi. Era o velă mare, lată şi înaltă, traversată de funii de cânepă menite să întărească ţesătura. Probabil că nu era o corabie de negoţ, ci aproape sigur o altă navă zveltă şi rapidă de luptă. Echipajul meu o urmărea atent, dar Uhtred se uita încruntat la marginea de jos a velei noastre, care flutura.

— Nu ar trebui s-o strângem? mă întrebă.

— Bună idee, am spus.

Zâmbi pe jumătate, mulţumit de aprobarea mea, dar apoi nu făcu nimic.

— Dă ordinul, prostovan nenorocit, i-am zis pe un ton care făcu să-i dispară zâmbetul de pe faţă. Tu eşti cârmaciul!

Dădu ordinul, şi doi oameni întinseră pânza până nu mai flutură. *Middelniht* căzu într-o adâncitură între valuri, apoi îşi ridică prova în susul unui val verde. Când am ajuns în vârful lui, m-am uitat spre est şi am văzut prova navei care se apropia. Avea un cap de animal, înalt şi sălbatic. Apoi corabia dispăru în spatele unei perdele de apă

împroşcate de vânt.

— Care este prima datorie a unui cârmaci? l-am întrebat pe fiul meu.

— Să ţină nava în siguranţă, răspunse el prompt.

— Şi cum face asta?

Uhtred se încruntă. Ştia că greşise, dar nu ştia unde. În cele din urmă, observă cum echipajul privea fix spre est şi se întoarse şi el în acea direcţie.

— O, Dumnezeule!

— Eşti un neghiob cu mintea aiurea, am mârâit. Datoria ta este să fii cu ochii-n patru. Vedeam că se enervase din cauza reproşului meu făcut de faţă cu ceilalţi, dar nu zise nimic. Este o navă de război, am continuat, şi ne-a zărit demult. Este curioasă şi vine să ne amuşine. Aşadar, ce facem?

Se uită din nou la corabie. Prova i se zărea acum limpede, şi nu mai aveam mult până să-i vedem coca.

— Este mai mare decât noi, zise Uhtred.

— Probabil că da.

— Prin urmare, nu facem nimic.

Era decizia corectă, una pe care o luasem deja la câteva clipe după ce văzusem nava în depărtare. Voia să afle ce era cu noi şi traseul ei dădea într-al nostru, dar, odată ce s-ar fi apropiat, ar fi văzut că eram periculoşi. Nu eram o navă comercială încărcată cu piei, vase de ceramică sau orice altceva putea fi furat şi vândut; eram războinici şi, chiar dacă echipajul ei ne-ar fi depăşit numeric cu doi la unu, ar fi suferit pierderi pe care nicio navă nu şi le putea permite.

— Menţinem traseul, am spus.

Spre nord. În nord, unde vechii zei încă mai deţineau puterea, în nord unde lumea se sfârşea în gheaţă, în nord spre Bebbanburg. Fortăreaţa aceea semeaţă se ridica deasupra mării sălbatice ca palatul unui zeu. Danezii luaseră întreaga Northumbrie, regii lor domneau la Eoferwic, totuşi nu reuşiseră să captureze Bebbanburg. Îl voiau. Tânjeau după el ca un câine care simte o căţea în călduri, însă căţeaua avea colţi şi gheare. Iar eu, cu mica mea navă, visam să pun mâna pe ceea ce nici măcar armate întregi de danezi nu puteau cuceri.

— Este din Anglia de Est.

Finan venise lângă mine. Nava se apropia acum de noi, cu prova drept înspre a noastră; fiind mai mare, era mai rapidă decât *Middelniht*.

— Din Anglia de Est?

— Ăla nu-i un dragon, spuse Finan arătând cu bărbia spre bestia de la proră, e chestia aia ciudată pe care regele Eohric a pus-o pe toate navele lui. Un leu.

Eohric era mort şi un nou rege conducea Anglia de Est, dar

probabil că păstrase vechiul simbol.

— Are şi echipaj complet, continuă Finan.

— Şaptezeci de oameni? mi-am dat cu părerea.

— Aproape.

Războinicii de pe punte erau gata de luptă, cu zale şi coifuri, însă am clătinat din cap când Finan mă întrebă dacă trebuia să-i imităm. Vedeau că nu eram navă comercială. Ar fi putut încerca să ne sperie, dar încă aveam dubii că ne-ar fi creat probleme. Ar fi avut sens să ne pregătim de luptă doar dacă într-adevăr voiam să ne batem.

Nava din Anglia de Est era manevrată cu măiestrie. Cârmi aproape de noi şi-şi coborî vela cât să ţină ritmul cu *Middelniht*.

— Cine sunteţi? ne strigă în daneză un individ înalt.

— Wulf Ranulfson! am răspuns, inventând un nume.

— De unde?

— Haithabu! am strigat.

Haithabu era un oraş în sudul Daniei, departe de Anglia de Est.

— Ce căutaţi aici?

— Am escortat nişte nave comerciale la Lundene, şi mergem acasă. Cine sunteţi voi?

Păru surprins de întrebare. Ezită puţin.

— Eu sunt Aldger! strigă într-un târziu. Îl slujim pe regele Rædwald!

— Fie ca zeii să-i dea viaţă lungă! am strigat respectuos.

— Sunteţi foarte la vest, dacă mergeţi la Haithabu! strigă Aldger.

Avea, bineînţeles, dreptate. Dacă am fi vrut să ajungem în sudul Daniei, am fi traversat marea mult mai la sud şi am fi luat-o apoi de-a lungul coastei Friziei.

— Vântul este de vină!

Tăcu. Se uită la noi o vreme, apoi dădu ordinul să se ridice vela, iar nava cea mare o luă spre casă.

— Cine-i Rædwald? mă întrebă Finan.

— Domneşte peste Anglia de Est, am spus, şi, din câte am auzit, este bătrân, bolnav şi la fel de vrednic ca un eunuc într-un lupanar.

— Iar un rege slab înseamnă război, zise irlandezul. Nu-i de mirare că Æthelred a simţit mirosul sângelui.

— Regele Æthelred al Angliei de Est, am spus în bătaie de joc.

Cu siguranţă că vărul meu dorea acel titlu, însă nu era la fel de sigur că Anglia de Est îl voia pe el.

Era un regat ciudat, şi danez şi creştin, ceea ce era derutant, fiindcă majoritatea danezilor venerează mulţi zei, iar saxonii îl venerează pe zeul bătut în cuie, însă danezii din Anglia de Est îmbrăţişaseră creştinismul, fiind prin urmare nici danezi, nici creştini. Erau aliaţi şi cu Wessexul, şi cu Northumbria, care se duşmăneau dintotdeauna, ceea ce însemna că englezii din est încercau să lingă un

fund în timp ce-l pupau pe celălalt. Şi erau slabi. Bătrânul rege Eohric încercase să-i mulţumească pe danezii din nord atacând Wessexul, însă el şi mulţi dintre thegnii lui de vază muriseră într-un masacru cumplit. Acela fusese masacrul meu. Bătălia mea, iar amintirea ei mă umplea de furie din pricina trădării pe care o suferisem. Luptasem atât de des pentru creştini, le omorâsem duşmanii şi le apărasem pământurile, iar acum mă scuipaseră afară ca pe o bucată de zgârci putred.

Aldger trecu prin faţa provei noastre. Coti anume aproape de noi, vrând probabil să ne facă să ne oprim în ultimul moment, dar i-am strigat lui Uhtred să ţină cursul, şi prova noastră trecu la o lungime de spadă de cârma lui Aldger. Eram atât de aproape, că-i puteam mirosi nava, deşi vântul sufla din spate. I-am făcut cu mâna, apoi l-am privit cum se îndrepta iarăşi spre nord. Ţinea pasul cu noi, însă mi-am dat seama că era doar plictisit. Ne urmări vreo oră şi mai bine, apoi întoarse, vela se umflă dinspre pupa şi vasul o luă în plină viteză spre uscatul îndepărtat. Am rămas pe mare în acea noapte. Uscatul nu se vedea, dar ştiam că se afla la mică distanţă înspre apus. Am scurtat vela cea mare şi am lăsat-o pe *Middelniht* să ţâşnească spre nord prin valurile mici şi iuţi care împroşcau puntea cu stropi reci. Am stat la cârmă aproape toată noaptea, cu Uhtred ghemuit lângă mine în timp ce-i povesteam despre Grimnir „cel cu mască”.

— Era de fapt Odin, i-am spus, dar de câte ori zeul voia să umble printre oameni, îşi punea o mască şi-şi lua alt nume.

— Iisus făcea aşa, zise el.

— Purta o mască?

— Umbla printre oameni.

— Zeii pot face orice vor ei, dar de aici încolo şi noi trebuie să purtăm o mască. Nu vei spune nimănui cum ne cheamă. Eu sunt Wulf Ranulfson şi tu eşti Ranulf Wulfson.

— Unde mergem?

— Ştii unde mergem.

— Bebbanburg, zise Uhtred impasibil.

— Care ne aparţine, am spus. Îl ţii minte pe Beocca?

— Bineînţeles.

— El mi-a dat hrisoavele.

Dragul părinte Beocca, urâtul, infirmul şi nespus de onorabilul Beocca! Omul acela de o cumsecădenie extraordinară, prieten de-al regelui Alfred, fusese tutorele meu în copilărie. Murise nu de multă vreme, şi oasele lui răsucite erau îngropate în biserica din Wintanceaster, aproape de mormântul iubitului său Alfred, dar înainte de a-şi da ultima suflare îmi trimisese hrisoavele care-mi dovedeau dreptul de proprietate asupra Bebbanburgului, cu toate că niciun om de pe lumea asta nu avea nevoie să vadă un hrisov pentru a şti că eu eram adevăratul stăpân al fortăreţei. Tatăl meu murise când eram doar

un copil, unchiul meu luase Bebbanburgul şi niciun strop de cerneală de pe pergamente nu l-ar fi scos afară de acolo. Avea spade şi suliţe, în timp ce eu o aveam pe *Middelniht* şi o mână de oameni.

— Suntem coborâtori din Odin, i-am spus lui Uhtred.

— Ştiu, tată, zise el calm.

Îi vorbisem despre strămoşii noştri de atâtea ori, dar preoţii creştini îl făcuseră să se îndoiască de spusele mele.

— Avem sânge din sângele zeilor, am continuat. Când era Grimnir, Odin a avut o femeie, şi noi am apărut din ea. Şi când o să ajungem la Bebbanburg, o să ne luptăm ca zeii.

Grimesbi mă făcuse să mă gândesc la Grimnir. Grimesbi era un sat care se afla nu departe de mare, pe malul sudic al estuarului Humbre. Potrivit legendei, Odin îşi construise acolo un sălaş; nu puteam pricepe de ce un zeu ar fi ales acea fâşie de mlaştină bătută de vânturi, dar aşezarea oferea un loc bun de ancorare când furtunile răscoleau marea de dincolo de gura largă a fluviului.

Grimesbi era un oraş northumbrian. Odinioară, ţinuturile stăpânite de regii Merciei se întindeau până la Humbre, şi Grimesbi era una dintre cele mai nordice posesiuni ale lor, dar acele vremuri trecuseră demult. Acum Grimesbi era sub cârmuire daneză, dar, ca orice port, primea călători de pretutindeni, indiferent că erau danezi, saxoni, frizoni sau chiar scoţi. Riscam aruncând ancora acolo, deoarece nu mă îndoiam că unchiul meu aflase de plecarea spre nord şi plătise iscoade la Grimesbi. Pe de altă parte, şi eu aveam nevoie de informaţii. Portul era frecventat de marinari, iar unii dintre ei ştiau cu siguranţă ce se petrecea în spatele marilor ziduri ale Bebbanburgului. Aveam să mă protejez pe cât posibil imitându-l pe Grimnir. Aveam să port o mască. Aveam să fiu Wulf Ranulfson din Haithabu.

I-am dat cârma fiului meu.

— Mergem spre vest? mă întrebă el.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Nu putem vedea uscatul. Cum găsim Grimesbi?

— Simplu, am spus.

— Cum aşa?

— Când o să vezi două sau trei nave, o să ştii.

Grimesbi era pe ţărmul estuarului Humbre, care le îngăduise năvălitorilor danezi să pătrundă până în centrul Angliei. Eram sigur că vom vedea nave, şi aşa s-a şi întâmplat. După vreo oră de la întrebarea lui Uhtred am zărit şase care navigau spre vest şi două care vâsleau spre est; prezenţa lor îmi confirma că eram acolo unde voiam să fiu, pe calea maritimă care ducea din Frizia şi Dania spre Humbre.

— Şase! exclamă Finan.

Era doar pe jumătate surprins. Toate cele şase corăbii care se

îndreptau spre Britania erau nave de război, şi bănuiam că toate şase aveau o mulţime de oameni la bord. Veneau de peste mare ori fiindcă se zvonise că se puteau obţine prăzi, ori fiindcă fuseseră chemaţi de Cnut.

— Pacea este pe sfârşite, am spus.

— O să te cheme înapoi plângând, zise Finan.

— Pot să-mi pupe întâi fundul meu păgân.

Finan râse, apoi îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Wulf Ranulfson, de ce acest nume?

— De ce nu? am răspuns. Trebuia să inventez un nume, de ce nu ăsta?

— Cnut Ranulfson? zise irlandezul. Şi Wulf? Mi se pare interesant că ai ales numele lui.

— Nu m-am gândit, am spus dispreţuitor.

— Sau te gândeai la el, şi eşti de părere că a pornit spre sud?

— O s-o facă în curând, n-am nicio îndoială.

— Şi ei pot să te pupe în fundul tău păgân. Dar dacă te cheamă Lady Æthelflæd?

Am zâmbit fără să-i răspund. Se vedea deja uscatul, o linie cenuşie într-o mare verde, aşa că am luat cârma de la Uhtred. Deşi circulasem pe Humbre de atâtea ori, nu fusesem niciodată la Grimesbi. Cu vela încă desfăşurată, *Middelniht* intră în estuar dinspre est, trecând de lunga fâşie de nisip numită Pliscul Corbului. Valurile se spărgeau albe pe ţărm, unde rămăşiţele navelor se vedeau negre şi golaşe, dar, în timp ce treceam de capătul fâşiei, înainte de a intra pe fluviu, undele se liniştiră. Fluviul era lat în acea porţiune, o întindere vastă de apă plumburie sub un cer plumburiu, bătut de vânt. Grimesbi se afla pe malul sudic. Am coborât vela, iar oamenii mei începură să bombăne în timp ce băgau vâslele în furcile lor. Întotdeauna bombăneau. Nu am cunoscut vreun echipaj care să nu bombăne când i se cere să vâslească; totuşi, trăgeau de vâsle aşa cum trebuie. *Middelniht* lunecă printre ramurile de salcie puse ca semne în bancurile ascunse de nămol, unde capcanele pentru peşti erau prinse de vârşe negre, până când am ajuns în portul de la Grimesbi, unde erau câteva bărci mici de pescuit şi câteva nave mai mari. Două dintre acestea erau precum *Middelniht*, corăbii construite pentru luptă, pe când celelalte erau destinate negoţului. Toate erau legate de un debarcader lung, făcut din lemne înnegrite.

— Cheiul pare putred, observă Finan.

— Probabil că aşa şi este, am spus.

În spate era un sătuc cu casele la fel de negre ca debarcaderul. Fumul se ridica de-a lungul malului nămolos de la focurile unde se afumau peşti sau era fiartă sarea. Între navele mai mari exista un spaţiu îngust, doar atât cât să-i permită lui *Middelniht* să ajungă la

debarcader.

— N-o s-o bagi niciodată în gaura aia, zise Finan.

— Aşa crezi?

— Nu fără să loveşti una dintre nave.

— Va fi uşor, am spus.

Finan râse. Le-am poruncit vâslaşilor să reducă ritmul, astfel încât *Middelniht* să se târască prin apă.

— Pariez pe doi şilingi din Wessex că nu poţi s-o faci fără să loveşti una dintre navele alea.

— Accept! am zis întinzând mâna.

Odată pus rămăşagul, am ordonat ca vâslele să fie ridicate, pentru a-i permite lui *Middelniht* să înainteze cu viteză mică în acel spaţiu. Nu am văzut pe nimeni pe mal, în afară de câţiva băieţi însărcinaţi să alunge pescăruşii de la stativele de uscare a peştelui, dar ştiam că suntem urmăriţi. E ciudat cât de mult ţinem să ne arătăm priceperea la navigaţie. Oamenii ne judecau, chiar dacă nu-i puteam vedea. *Middelniht* se apropie cu vâslele în sus, spre cerul cenuşiu, şi cu prova chitită spre pupa unei nave lungi de război.

— O s-o loveşti, zise Finan vesel.

M-am aruncat în cârmă, împingând-o cu toate puterile. Dacă socotisem bine, atunci ar fi trebuit să ne învârtim şi *Middelniht* să intre din inerţie între cele două nave; dacă mă înşelasem, ori o luam spre stânga, dincolo de chei, ori ne izbeam de corabia aceea cu un ditamai zgomotul de carenă zdrobită. *Middelniht* lunecă în acel spaţiu cu o uşurinţă de care-ar fi fost mândru orice navigator, şi abia se mai mişca atunci când primul om sări pe chei şi prinse funia de la pupa. Altul îl urmă, ducând funia de la prova, iar partea laterală atinse unul dintre piloni atât de lin, încât coca abia tremură. Am lăsat cârma, am rânjit şi am întins mâna.

— Doi şilingi, irlandez afurisit!

— Noroc chior, bombăni Finan scoţând monedele din pungă.

Echipajul zâmbea.

— Numele meu este Wulf Ranulfson, din Haithabu! le-am spus. Dacă n-aţi fost niciodată la Haithabu, spuneţi că v-am recrutat din Lundene. Am arătat spre fiul meu. El este Ranulf Wulfson, şi aici ne aprovizionăm înainte să trecem marea spre casă.

Doi oameni veneau spre noi de-a lungul pasarelei şubrede care lega debarcaderul de ţărm. Amândoi aveau pelerine şi amândoi purtau spade. Am sărit pe chei şi m-am dus în întâmpinarea lor. Păreau calmi.

— Încă o zi ploioasă! mă salută unul dintre ei.

— Este? am întrebat.

Nu era nicio ploaie, cu toate că norii erau întunecaţi.

— Va fi!

— Crede că poate prezice vremea după cum îşi simte oasele, zise

celălalt bărbat.

— Vine ploaia, după care vine şi mai multă ploaie, spuse primul. Sunt Rulf, starostele oraşului, şi dacă nava voastră rămâne acolo, trebuie să-mi plătiţi!

— Cât?

— Tot cât aveţi ar fi o treabă, dar ne înţelegem la un penny de argint pe zi.

Aşadar, erau corecţi. Le-am dat două bucăţi de argint tăiate dintr-o brăţară, pe care Rulf le vârî într-o pungă.

— Cine este stăpânul vostru? am întrebat.

— Jarlul Sigurd.

— Sigurd Thorrson?

— El este, un om de ispravă.

— Am auzit de el, am spus.

Nu doar că auzisem de el, dar îi şi omorâsem fiul în ultima mare bătălie dintre danezi şi saxoni. Sigurd mă ura şi era cel mai apropiat prieten şi aliat al lui Cnut.

— Şi n-aţi auzit nimic rău, îndrăznesc să spun. Rulf se uită la *Middelniht*. Şi numele vostru? vru el să ştie.

Număra oamenii şi era atent la grămada de scuturi şi spade din centrul navei.

— Wulf Ranulfson, am zis. Vin de la Lundene, merg acasă la Haithabu.

— Nu căutaţi scandal?

— Întotdeauna căutăm scandal, dar acum ne vom mulţumi cu bere şi mâncare.

Zâmbi larg.

— Cunoşti regulile, Wulf Ranulfson. Fără arme în oraş. Arătă cu capul spre o clădire lungă şi joasă, cu acoperişul din stuf înnegrit. Aceea este taverna. Sunt aici două nave din Frizia, încercaţi să nu vă bateţi cu echipajele.

— Nu suntem aici să ne batem, l-am asigurat.

— Altfel, jarlul Sigurd o să vă hăituiască, şi nu vreţi aşa ceva.

Taverna era mare, oraşul, mic. Grimesbi nu avea ziduri, numai un şanţ împuţit în jurul caselor îngrămădite. Cum era un oraş de pescari, bănuiam că majoritatea bărbaţilor erau la pescuit pe mare. Casele le erau construite una lângă cealaltă, ca şi cum ar fi vrut să se apere laolaltă de vijeliile care veneau de pe mare. Cele mai mari clădiri erau depozite pline de mărfuri pentru navigatori: se găseau acolo funii de cânepă, peşte afumat, carne sărată, lemne uscate pentru nave, vâsle, cuţite de eviscerare, cârlige, strapazane, păr de cal pentru călăfătuire – toate lucrurile de care ar avea nevoie o navă care trage în port pentru reparaţii sau pentru a-şi reface stocurile. Era mai mult decât un port de pescari, era un oraş al călătorilor, un loc de refugiu pentru corăbiile

care navigau în zonă, şi tocmai de aceea venisem aici.

Mă aşteptam să obţin informaţiile care mă interesau de la vreun marinar aflat în trecere, ceea ce însemna o zi lungă în tavernă. Am lăsat-o pe *Middelniht* sub comanda lui Osferth, spunându-i că putea permite echipajului să coboare pe ţărm în grupuri mici.

— Nu vă bateţi! i-am avertizat.

Apoi Finan şi cu mine am luat-o după Rulf şi tovarăşul lui de-a lungul cheiului. Rulf, un tip prietenos, se opri să ne aştepte.

— Aveţi nevoie de provizii?

— Bere proaspătă, poate şi nişte pâine.

— Taverna are de toate. În caz că aveţi nevoie de mine, indiferent ce-ar fi, mă găsiţi în casa de lângă biserică.

— Biserică? am întrebat surprins.

— Are o cruce bătută în cuie sub streaşină, n-aveţi cum să n-o vedeţi.

— Jarlul Sigurd îngăduie prostia asta aici?

— Nu-l deranjează. Multe corăbii creştine vin aici, iar echipajelor le place să se roage. Şi cheltuie bani în oraş, aşa că de ce să nu-i facem să se simtă bine-veniţi? În plus, preotul îi plăteşte jadului chirie pe clădire.

— Vă predică şi vouă?

Rulf râse.

— Ştie că i-aş prinde în cuie urechile de crucea aia a lui dacă ar face aşa ceva.

Începu să plouă, o ploaie biciuitoare care venea dinspre larg. Finan şi cu mine am luat-o la pas prin oraş, urmând linia şanţului. La un moment dat, ajunşi la o pasarelă care traversa şanţul spre sud, am văzut un schelet atârnând de un stâlp pe cealaltă parte.

— Un hoţ, bănuiesc, spuse Finan.

M-am uitat peste mlaştina bătută de ploaie. Îmi întipăream locul în minte, fiindcă un om niciodată nu ştie unde s-ar putea să lupte, deşi speram să nu trebuiască vreodată să mă lupt acolo. Era un loc umed şi sumbru, dar asigura navelor protecţie din calea furtunilor care transformă marea într-un haos alb-cenuşiu.

Ne-am aşezat în taverna unde berea era acră şi pâinea, tare ca piatra, dar supa de peşte era fierbinte şi groasă. Sala lungă şi lată, cu bârne joase, încălzită de un foc enorm care ardea într-o vatră centrală, era plină de muşterii, deşi încă nu se făcuse amiază. Erau danezi, frizoni şi saxoni care cântau de mama focului. Curvele treceau de la o masă la alta, apoi, când găseau un marinar dornic, îl duceau pe scară, la un alcov construit în acoperiş. Oamenii izbucneau în urale atunci când podelele alcovului se mişcau în sus şi în jos, aruncându-ne praf în cănile cu bere. Am tras cu urechea, dar n-am auzit pe nimeni să spună că venise înspre sud de-a lungul coastei Northumbriei. Îmi trebuia un

om care fusese la Bebbanburg şi eram dispus să aştept atât cât era nevoie ca să-l găsesc.

În schimb, el mă găsi pe mine. Cândva după-amiază, un preot, probabil cel care închiriase mica biserică din centrul oraşului, intră pe uşa tavernei şi-şi scutură stropii de ploaie de pe mantie, apoi, însoţit de doi tovarăşi zdraveni, începu să meargă de la o masă la alta. Era mai în vârstă, slab şi cu părul alb, îmbrăcat cu o sutană neagră şi murdară, pătată cu ce părea a fi vomă. Barba îi era încâlcită şi părul lung, soios, dar avea un zâmbet ager şi ochi inteligenţi. Se uită spre noi şi, văzând crucea de la gâtul lui Finan, îşi croi drum printre bănci spre masa noastră, care era lângă scara folosită de curve.

— Numele meu este părintele Byrnjolf. Voi sunteţi…?

Finan nu se recomandă. Zâmbind, se uita fix la omul bisericii.

— Părintele Byrnjolf, reluă grăbit preotul, vrând parcă să-şi facă uitată întrebarea. Doar vizitezi oraşul nostru, fiule?

— În trecere, părinte, în trecere.

— Atunci poate vei fi destul de bun să dai o monedă pentru lucrarea Domnului în acest loc? spuse preotul întinzându-i un bol.

Cei doi însoţitori, nişte zdrahoni cu veste de piele, curele late şi cuţite lungi, îl flancau de-o parte şi de alta. Niciunul nu zâmbea.

— Şi dacă aleg să nu dau? întrebă Finan.

— Atunci binecuvântarea Domnului să se pogoare oricum asupra ta, zise părintele Byrnjolf.

Era danez, şi asta mă enerva. Încă mi se părea greu de crezut ca vreun danez să fie creştin, darămite preot! Când ochii îi căzură asupra ciocanului meu, bătu în retragere.

— Nu am vrut să vă supăr, spuse el umil. Nu fac decât să împlinesc lucrarea lui Dumnezeu.

— Aşa şi ele, am spus, uitându-mă la podelele alcovului care se mişcau şi scârţâiau.

Râse auzind aceasta, apoi îşi mută iarăşi privirea spre Finan.

— Dacă poţi ajuta biserica, fiule, Dumnezeu te va binecuvânta.

În timp ce Finan scotocea în pungă după o monedă, preotul îşi făcu semnul crucii. Era limpede că dorea să se adreseze doar călătorilor creştini, iar cei doi tovarăşi ai lui erau acolo doar ca să-l scoată din necaz, dacă vreun păgân ar fi obiectat.

— Cât îi plăteşti chirie jarlului Sigurd? l-am întrebat.

Eram curios, sperând că Sigurd obţinea o sumă oribil de mare.

— Nu plătesc chirie, lăudat fie Domnul. Lordul Ælfric o face. Eu adun pentru săraci.

— Lordul Ælfric? am zis, sperând să nu observe uimirea din vocea mea.

Preotul se întinse după moneda lui Finan.

— Ælfric al Berniciei, explică el. Este binefăcătorul nostru, şi încă

unul foarte mărinimos. Tocmai l-am vizitat.

Arătă spre petele de pe sutană, de parcă ar fi adus vreo lămurire despre vizita lui la Ælfric.

Ælfric al Berniciei! Odinioară existase un regat numit Bernicia şi cei din familia mea fuseseră regii lui, dar acel regat dispăruse demult, cucerit fiind de Northumbria, nemairămânând din el decât marea fortăreaţă de la Bebbanburg şi pământurile sale din jur. Dar unchiului meu îi plăcea să se prezinte drept Ælfric al Berniciei. Mă mira că nu-şi luase titlul de rege.

— Ce a făcut Ælfric, a azvârlit în tine cu resturile de la bucătărie? am întrebat.

— Întotdeauna am rău de mare, zise râzând preotul. Sfinte Dumnezeule, cât pot urî navele! Se mişcă, ştii? Saltă în sus şi în jos! Sus şi jos, până ce stomacul tău nu mai suportă şi arunci mâncare bună la peşti. Dar lordului Ælfric îi place să-l vizitez de trei ori pe an, aşa că trebuie să îndur răul de mare. Îşi puse moneda în bol. Fii binecuvântat, fiule, îi spuse lui Finan.

Irlandezul zâmbi.

— Există un leac pentru răul de mare, părinte.

— Dumnezeule, există? Părintele Byrnjolf îl privi cu interes. Spune-mi, fiule.

— Pune-te sub un copac.

— Râzi de mine, fiule, râzi de mine.

Preotul oftă, apoi mă privi cu o expresie uluită, şi nu fără motiv. Tocmai pusesem o monedă de aur pe masă.

— Şezi şi bea o bere, i-am spus.

Ezita. Nu se simţea în largul lui în preajma păgânilor, dar aurul îl atrăgea.

— Dumnezeu fie lăudat, zise el în cele din urmă, aşezându-se pe banca din faţă.

M-am uitat la cei doi bărbaţi care-l însoţeau. Erau voinici, cu mâinile negre de la smoala cu care se întăresc plasele de pescuit. Unul arăta chiar înfricoşător: avea un nas aplatizat pe o faţă bătută de vreme şi pumnii ca nişte ciocane de război.

— Nu am de gând să-l omor pe preotul vostru, le-am spus, aşa că nu trebuie să staţi aici ca două vite. Duceţi-vă să beţi o bere.

Cum părintele Byrnjolf încuviinţă din cap, cei doi merseră în celălalt capăt al sălii.

— Sunt suflete bune, zise omul bisericii, şi le place să-mi păstreze trupul într-o bucată.

— Pescari?

— Pescari, ca ucenicii Domnului nostru.

M-am întrebat dacă vreunul dintre ucenicii zeului bătut în cuie avea nasul plat, obrajii brăzdaţi de cicatrice şi ochii spălăciţi. Probabil.

Pescarii sunt un soi dur. Când i-am văzut aşezându-se la o masă, m-am apucat să învârt banul în faţa ochilor preotului. Aurul luci, apoi zăngăni în timp ce moneda pierdea din viteză. Zdrăngăni puţin, apoi căzu pe masă. Am împins-o puţin spre preot. Finan ceruse încă o oală de bere, iar acum ne umplea cănile.

— Am auzit că lordul Ælfric plăteşte oameni, i-am zis clericului, care se uita fix la monedă.

— Şi ce-aţi mai auzit?

— Că Bebbanburg este o fortăreaţă ferită de orice atac, dar că Ælfric nu are nave.

— Are două, spuse părintele Byrnjolf cu grijă.

— Ca să patruleze de-a lungul coastei?

— Ca să-i sperie pe piraţi. Tocmeşte şi alte nave din când în când. Două nu sunt întotdeauna de ajuns.

— Mă gândeam, am spus, ridicând moneda şi învârtind-o din nou, că am putea merge la Bebbanburg. Este prietenos cu păgânii?

— Este prietenos, da. După un moment de gândire, preotul se corectă: Ei bine… poate nu chiar prietenos, dar e un om corect. Îi tratează pe oameni după cum merită.

— Spune-mi despre el, i-am cerut.

Moneda ajunse în lumină şi luci.

— E bolnav, spuse părintele Byrnjolf, dar fiul său este un om capabil.

— Şi cum îl cheamă pe fiul lui? am întrebat.

Ştiam răspunsul, bineînţeles. Ælfric era unchiul meu, omul care-mi furase Bebbanburgul, iar pe fiul lui îl chema Uhtred.

— Îl cheamă Uhtred, spuse părintele Byrnjolf, şi are un fiu cu acelaşi nume, un băiat grozav! Are doar zece ani, dar este vânjos şi plin de curaj, un puşti de ispravă!

— Tot Uhtred îl cheamă?

— Este un vechi nume în familie.

— Este singurul fiu? am întrebat.

— A avut trei, dar cei doi mai mici au murit. Părintele Byrnjolf îşi făcu semnul crucii. Cel mai mare o duce bine, mulţumim lui Dumnezeu.

„Nemernicul”, mi-am zis, gândindu-mă la Ælfric. Îşi botezase fiul Uhtred, şi Uhtred îşi botezase fiul la fel, fiindcă cei cu numele Uhtred sunt stăpânii Bebbanburgului. Însă eu sunt Uhtred şi Bebbanburg este al meu, iar Ælfric, botezându-şi fiul Uhtred, anunţa oficial pe toată lumea că pierdusem fortăreaţa şi că familia lui avea s-o posede până la sfârşitul veacurilor.

— Deci, cum ajung acolo? am întrebat. Are un port?

Părintele Byrnjolf, hipnotizat de moneda de aur, îmi spuse şi lucruri pe care le ştiam, şi lucruri pe care nu le ştiam. Ne spuse cum

trebuia să abordăm intrarea strâmtă de la nord de fortăreaţă ca s-o ducem pe *Middelniht* în portul cu apă puţin adâncă, apărat de stânca cea mare pe care era construită cetatea. Avea să ni se îngăduie să mergem pe uscat, ne zise el, dar, pentru a ajunge la sala mare a lordului Ælfric, trebuia s-o luăm pe cărarea care urca spre prima poartă, numită Poarta Joasă. Acea poartă era imensă, adăugă părintele, şi întărită cu ziduri de piatră. Odată trecut de Poarta Joasă ajungeai într-un spaţiu larg unde se aflau grajdurile şi fierăria, iar dincolo de acestea o altă cărare abruptă urca la Poarta Înaltă, care apăra sala mare, zona de locuit, armurăria şi turnul de pază.

— Mai sunt fortificaţii din piatră? am vrut să ştiu.

— Da, lordul Ælfric a făcut un zid acolo. Nimeni nu poate trece.

— Şi are oameni?

— Vreo patruzeci sau cincizeci trăiesc în cetate. Are şi alţi războinici, bineînţeles, dar ei ară pământurile seniorului sau au propriile conace.

Şi asta ştiam. Unchiul meu putea aduna o trupă impresionantă, de sute de războinici, dar majoritatea locuiau la ferme. Ar fi fost nevoie de o zi sau două ca aceştia să se adune, ceea ce însemna că aş fi avut de-a face cu huscarlii, cei patruzeci sau cincizeci de luptători instruiţi a căror datorie era să-l apere pe Ælfric de coşmarul lui cel mai mare. Eu eram coşmarul.

— Aşadar, veţi merge în nord în curând? întrebă părintele Byrnjolf.

Fără să bag în seamă întrebarea, am continuat să-l iscodesc:

— Şi lordul Ælfric are nevoie de nave ca să-şi protejeze negustorii?

— Lână, orz şi piei. Sunt trimise în sud la Lundene sau dincolo de mare, în Frizia, deci au nevoie de protecţie.

— Şi plăteşte bine.

— Este recunoscut pentru generozitatea lui.

— Ai fost de mare folos, părinte, am spus aruncând moneda în cealaltă parte a mesei.

— Domnul fie cu tine, fiule, zise preotul, aplecându-se să caute banul care căzuse în stuful de pe jos. Şi numele domniei tale? se interesă el după ce recuperă aurul.

— Wulf Ranulfson.

— Dumnezeu să-ţi binecuvânteze drumul spre nord, Wulf Ranulfson.

— S-ar putea să nu mergem spre nord, am spus în timp ce preotul se ridica. Aud că sunt necazuri care mocnesc în sud.

— Mă rog să nu fie aşa. Peste o clipă adăugă şovăielnic: Necazuri?

— La Lundene umblă vorba că lordul Æthelred vede Anglia de Est ca pe o pradă uşoară.

Părintele Byrnjolf îşi făcu semnul crucii.

— Mă rog să nu fie aşa, mă rog să nu fie aşa!

— Se poate câştiga din astfel de necazuri, am spus. Prin urmare, eu mă rog pentru război.

Plecă în grabă, fără să mai scoată vreun cuvânt. Eram cu spatele spre el.

— Ce face? l-am întrebat pe Finan.

— Vorbeşte cu cei doi zdrahoni, uitându-se la noi.

Am tăiat o bucată de brânză.

— De ce plăteşte Ælfric să aibă un preot la Grimesbi?

— Fiindcă este un creştin de treabă? sugeră Finan şugubăţ.

— Ælfric este un căcat de melc perfid! am mormăit.

Finan se uită spre preot şi înapoi la mine.

— Părintele Byrnjolf ia argintul unchiului tău.

— Iar în schimb, îi spune lui Ælfric cine se mişcă prin Grimesbi. Cine vine, cine pleacă.

— Şi cine pune întrebări despre Bebbanburg.

— Ceea ce tocmai am făcut.

Finan încuviinţă din cap.

— Tocmai ai făcut-o. Şi l-ai plătit pe nenorocit mult prea mult şi i-ai pus prea multe întrebări despre apărarea fortăreţei. Ai fi putut la fel de bine să-i spui cum te cheamă.

M-am încruntat, dar Finan avea dreptate. Fusesem prea nerăbdător să aflu informaţii, iar părintele Byrnjolf, cu siguranţă, era foarte suspicios.

— Oare cum îi trimite veştile lui Ælfric? am întrebat.

— Prin pescari?

— Pe vântul ăsta, am zis, uitându-mă la oblonul care zdrăngănea, vorbim despre două zile de navigat, nu? Sau o zi şi jumătate, cu o corabie cât *Middelniht*.

— Trei zile, dacă trag noaptea la ţărm.

— Dar mi-a zis nenorocitul adevărul? m-am întrebat cu voce tare.

— Despre garnizoana unchiului tău? zise Finan, apucându-se să deseneze cu degetul arătător în berea scursă pe tăblia mesei. Pare plauzibil. Zâmbi cu jumătate de gură. Cincizeci de oameni? Dacă putem intra acolo, ar trebui să fim în stare să-i omorâm pe nenorociţi.

— Dacă putem intra, am spus, apoi m-am întors, prefăcându-mă că mă uitam spre marea vatră din centru, unde flăcările se înălţau spre stropii de ploaie care curgeau prin gaura din acoperiş.

Părintele Byrnjolf era adâncit în conversaţie cu cei doi voinici care-l însoţeau. Dintr-odată însă, se întrerupseră şi porniră grăbiţi spre uşa tavernei.

— Cum e mareea? l-am întrebat pe Finan, fără să-mi iau ochii de la preot.

— Înaltă în noaptea asta, scade în zori.

— Atunci plecăm în zori, am spus.

Fiindcă *Middelniht* pleca la vânătoare.

Am plecat în zori, la reflux. Lumea era cenuşie ca o spadă. Mare cenuşie, cer cenuşiu şi o ceaţă cenuşie, iar *Middelniht* luneca prin toată acea lume cenuşie ca o bestie zveltă şi periculoasă. Foloseam doar douăzeci de vâsle care se ridicau şi cădeau aproape fără zgomot, doar cu un scârţâit de la furcheţi şi, rar, câte un pleoscăit la atingerea apei. Siajul şerpuia în urma noastră, negru şi argintiu, lăţindu-se şi dispărând, în timp ce *Middelniht* luneca printre trestiile care delimitau canalul.

Am lăsat mareea să ne ducă în larg. Ceaţa devenea mai deasă, dar refluxul ne purta în siguranţă, şi am virat spre nord abia atunci când prova dădu de valuri mai mari. Vâsleam încet. Auzeam sunetul îndepărtat al valurilor lovindu-se de Pliscul Corbului şi am cârmit în direcţia opusă, până ce zgomotul nu mai ajunse până la noi. Pâcla se înteţise, dar lăsa să răzbată lumina. Ploaia se oprise.

Marea leneşă se lovea arţăgoasă de coca, valurile erau mici, rămăşiţe ale vremii proaste, dar simţeam că urma să apară vântul, aşa că am ridicat vela cea mare ca să fie pregătită.

Vântul veni, tot din est, vela se umflă şi vâslele fură aşezate la locurile lor, iar *Middelniht* ţâşni înainte. Când ceaţa se ridică am putut vedea bărci pescăreşti între noi şi uscat, însă am luat-o spre nord fără să le bag în seamă. Zeii au fost de partea mea, fiindcă vântul se schimbă puţintel spre sud şi soarele se ivi printre norii zdrenţuiţi. Păsări de mare ţipau la noi.

Am avansat repede, astfel încât pe seară vedeam stâncile de cretă de la Flaneburg. Acela era un loc faimos. De câte ori n-am trecut pe lângă promontoriul cu stâncile lui albe, găurite de grote! Valurile se spărgeau albe pe stânci, şi tunetul apei care se năpustea peste grote se auzea tot mai tare.

— Flaneburg, i-am spus fiului meu, ţine minte locul!

— Mi-ar fi greu să-l uit, zise el privind tumultul de apă şi piatră.

— Nu trebuie să ne apropiem prea mult. Curenţii sunt puternici pe lângă stânci, e mai lesne să navighezi în larg. Şi dacă fugi de un vânt nordic, nu-ţi cauţi scăpare la sud de el.

— Nu?

— Apa nu-i adâncă, am spus, arătând spre coastele înnegrite ale navelor care ieşeau de sub valurile în clocot. Flaneburg înghite nave şi oameni. Ocoleşte-l.

Curentul mareei se întorsese şi era acum contra noastră. Cum *Middelniht* se lovea de valuri, am poruncit ca vela să fie dată jos şi oamenii să ia vâslele. Marea încerca să ne ducă spre miazăzi, însă noi trebuia să ne adăpostim pe malul nordic al Flaneburgului, unde apa era mai adâncă şi am fi rămas neobservaţi de orice navă care-ar fi

venit din sud. Am cârmit aproape de stânci. Gâştele-de-mare se învârteau în jurul catargului, în timp ce papagalii-de-mare zburau iute şi jos peste marea agitată. Valurile se spărgeau de stânci şi fierbeau la marginea promontoriului, apoi se retrăgeau într-un haos de spumă învârtejită. Din vârful acoperit cu iarbă culcată de vânt, doi oameni se uitau în jos la noi. Voiau să ştie dacă aveam de gând să acostăm, dar nu încercasem niciodată să trag pe uscat o navă în micul golf de pe malul nordic al Flaneburgului şi nu aveam de gând să încerc nici acum.

În schimb, ne-am întors prova în direcţia curentului şi am menţinut cursul cu vâslele. Cinci bărci de pescuit se aflau aproape de marele promontoriu de cretă când am ajuns. Două erau la est de stânci şi trei la nord, dar toate fugiră la vederea noastră. Noi eram lupul, iar oaia îşi ştia locul, aşa că, atunci când umbrele se lungiră peste mare, eram singuri. Vântul scăzu, însă asta nu potoli furia mării. Deoarece curentul se înteţise, oamenii mei trebuiau să tragă tare de vâsle ca s-o ţină pe *Middelniht* pe direcţie. Umbrele se transformară în întuneric, iar marea deveni aproape neagră, cu toate că negreala era fulgerată de spumă albă. Cerul îşi recăpătase nuanţa cenuşie, dar era încă luminos.

— Poate că n-o să vină în noaptea asta.

Finan mi se alăturase lângă cârmă.

— Nu pot merge pe uscat, am spus, şi se vor grăbi.

— De ce nu pe uscat? vru Uhtred să ştie.

— Nu pune întrebări tâmpite, am zis nervos.

Se uită urât la mine.

— Sunt danezi, îmi replică el hotărât. Nu ai spus chiar tu că preotul era danez? Fără să aştepte să răspund, continuă: Chiar dacă cei doi pescari sunt saxoni şi creştini, jarlul Sigurd le tolerează religia. Ar putea călări prin Northumbria fără să păţească ceva.

— Are dreptate, zise Finan.

— Ba nu, am insistat. Drumul călare le-ar lua prea mult.

Speram să nu mă înşel. Ştiam că părintele Byrnjolf ar fi preferat să călătorească până la Bebbanburg în şa, dar nevoia de a transmite repede vestea îl silea să dea din nou piept cu răul lui de mare. Presupunerea mea era că pescarii îl ţinuseră aproape de coastă. Dacă ar fi apărut vreo navă plină de danezi înfometaţi, ar fi putut să se adăpostească într-un port sau, dacă nu găseau niciunul, să tragă barca pe vreo plajă. Călătoria cu o barcă mică aproape de ţărm era mai sigură decât străbaterea lungilor drumuri ale nordului.

M-am uitat spre apus. Primele stele sclipeau printre norii întunecaţi. Era aproape noapte, dar răsărea luna.

— Ei ştiu că am plecat din Grimesbi, zise fiul meu, şi cu siguranţă îşi fac griji că-i aşteptăm.

— De ce să se îngrijoreze? m-am mirat.

— Fiindcă ai pus o mulţime de întrebări despre Bebbanburg, zise Finan sec.

— Şi ne-au numărat, am spus. Au văzut că suntem treizeci şi şase. Ce pot face treizeci şi şase de oameni împotriva Bebbanburgului?

— Nimic, zise Finan. Poate ţi-au crezut povestea. Poate că părintele Byrnjolf nu trimite niciun avertisment.

Era noapte acum. Marea era luminată de lună, dar pe uscat domnea bezna. Undeva, departe în nord, un foc lumina pe o plajă, însă tot restul era negru; chiar şi stâncile de cretă erau negre. Marea era neagră, înspicată cu argintiu, cenuşiu şi alb. Am tras-o pe *Middelniht* cu câteva lungimi de navă spre nord pentru a o ţine sub stâncile întunecate. Nicio ambarcaţiune din larg nu ar fi văzut-o profilându-se pe fundalul uscatului. Lupul era ascuns, şi trecură doar câteva clipe până să se ivească prada.

Apăru dinspre sud, o navă mică cu o velă pătrată şi întunecată. Se afla probabil la vreo jumătate de milă de promontoriul estic al Flaneburgului; am împins instinctiv cârma, Finan le ordonă oamenilor să vâslească, iar *Middelniht* ieşi din ascunzişul său umbrit.

— Vâsliţi tare, am mârâit către Finan.

— Cât de tare putem, zise el.

Un val se sparse la proră şi împroşcă puntea. Oamenii trăgeau de vâsle, vâslele se îndoiau, nava se mişca iute.

— Mai repede! strigă Finan bătând din picior ca să imprime ritmul.

— De unde ştii că sunt ei? mă întrebă Uhtred.

— Nu ştiu.

Ne văzuseră. Probabil că ne trădase spuma albă de pe laturi, sau poate zgomotul vâslelor noastre grele care loveau apa; cert este că am văzut coca scurtă întorcându-se puţin în timp ce un om se căznea să tragă de o frânghie pentru a întinde vela. În cele din urmă însă, dându-şi seama că nu puteau să ne scape, şi-au întors ambarcaţiunea spre noi. Vela lor flutură pentru o clipă, întinsă din nou, şi mica navă se apropie.

— Ce vrea să facă, i-am explicat lui Uhtred, este să-şi schimbe cursul în ultima clipă şi să sfărâme un rând de vâsle de pe o parte. Omul nu-i prost.

— De pe care parte?

— Dacă aş şti… am spus.

Erau mai mulţi oameni la bord. Doi? Trei? Era o barcă de pescuit lată, stabilă şi înceată, dar destul de grea ca să ne rupă vâslele.

— Va merge într-acolo, am zis arătând spre sud. Uhtred se uită la mine, cu faţa sa albă în lumina lunii. Priveşte la el, l-am îndemnat, vezi cât e de înghesuit cârmaciul? Nu are loc să tragă de cârmă spre el, aşa că o s-o împingă.

— Vâsliţi, nenorociţilor! strigă Finan.

O sută de paşi, cincizeci, şi barca îşi păstra cursul, prová spre prová. Acum puteam să văd că erau trei oameni la bord. Se apropie tot mai mult, şi mai mult, până când carena îi dispăru sub prova noastră şi puteam să văd doar vela cea neagră apropiindu-se şi mai tare. Atunci am tras cârma spre mine, am tras-o din toate puterile. Am văzut barca lor virând în acelaşi moment, dar le anticipasem mişcarea; când ei se întoarseră în direcţia la care mă aşteptam, prova noastră cu cap de animal se ridică pe carena lor joasă. Am simţit-o pe *Middelniht* tremurând, am auzit un strigăt, sunetul lemnului care se crăpa, vela şi catargul dispărând; apoi vâslele noastre muşcară din nou, ceva se frecă pe sub carena noastră, iar în clipa următoare marea era plină de lemne rupte.

— Nu mai vâsliţi! am strigat.

Târam barca distrusă după noi, cu toate că marea parte a carenei, îngreunată de balast, se dusese pe fundul mării unde bântuie monştrii. Vela dispăruse, rămăseseră doar nişte bucăţi de lemn, un coş gol de peşte din răchită şi un om care dădea disperat din mâini ca să ajungă la *Middelniht*.

— Este unul dintre oamenii care erau cu părintele Byrnjolf, spuse Finan.

— Îl recunoşti?

— Nasul ăla turtit?

Omul ajunse să se prindă de o vâslă, apoi se trase spre navă, iar Finan se aplecă să ia un topor. Se uită la mine şi, când îmi primi încuviinţarea, tăişul toporului luci în lumina lunii în timp ce cădea. Urmă un bufnet ca într-o măcelărie, sângele negru ca uscatul ţâşni din craniul zdrobit, apoi omul fu luat de curent.

— Ridicaţi vela, am poruncit; după ce vâslele îşi regăsiră locul în furci şi vela fu întinsă, am luat-o iarăşi spre nord.

Middelniht ne omorâse duşmanii în miez de noapte, iar acum mergeam la Bebbanburg. Coşmarul lui Ælfric devenea realitate.

Patru

Vremea se calmă pe timpul nopţii, însă nu asta voiam. Nu voiam nici să-mi amintesc faţa acelui pescar cu nasul turtit şi zgârieturi pe fruntea arsă de soare, felul cum ochii lui priviseră în sus, disperaţi, rugători şi neputincioşi, şi cum îl omorâserăm, şi cum sângele lui negru împroşcase noaptea neagră şi cum dispăruse în vârtejul de apă neagră de sub carena lui *Middelniht*. Suntem oameni cruzi.

Hild, pe care o iubisem şi care fusese stareţă în Wessex şi o bună creştină, vorbea adesea, cu mare nostalgie, despre pace. Îl numea pe zeul ei „prinţul păcii” şi-mi spunea că, dacă adepţii zeilor adevăraţi l-ar recunoaşte pe prinţul ei bătut în cuie, pacea ar domni veşnic pe

pământ.

— Binecuvântaţi sunt cei care aduc pacea, îi plăcea să-mi spună, şi ar fi fost mulţumită în aceşti ultimi ani, fiindcă Britania cunoscuse pacea.

Danezii nu făcuseră altceva decât nişte raiduri ca să prindă vite, câteodată sclavi, la fel şi galezii şi scoţii, fără să se ajungă la război. De aceea fiul meu nu făcuse încă parte dintr-un zid de scuturi: pur şi simplu nu fuseseră ziduri de scuturi. Se antrenase tot timpul, zi de zi, dar instrucţia nu este luptă adevărată, practica nu este teroarea care-ţi dezleagă maţele când înfrunţi un nebun turbat de mied care este la o lungime de braţ de tine şi are un topor de luptă îngreunat cu plumb.

Unii spuneau că pacea din aceşti ultimi ani era voinţa Dumnezeului creştin, că ar fi trebuit să fim fericiţi că odraslele noastre puteau creşte fără teamă, că puteam culege ceea ce semănaserăm, că doar în timpuri de pace preoţii creştini puteau să-şi propovăduiască învăţăturile printre danezi şi că la capătul acestor strădanii aveam să trăim cu toţii într-o lume creştină plină de iubire şi prietenie.

Dar nu fusese pace.

În parte fusese extenuare. Luptaserăm şi luptaserăm, iar ultima bătălie, un haos plin de sânge, iarna, în mlaştinile Angliei de Est, unde regele Eohric murise şi Æthelwold Pretendentul murise şi fiul lui Sigurd Thorrson murise, ei bine, acea bătălie fusese un masacru atât de mare, că tăiase pofta pentru alte lupte. Totuşi, nu schimbase mare lucru. Nordul şi estul le aparţineau tot danezilor, iar sudul şi vestul, tot saxonilor. Miile de morminte aduseseră prea puţine câştiguri teritoriale pentru cele două tabere. Şi Alfred, care voia pace, dar ştiuse că nu putea fi pace atâta vreme cât două triburi se luptau pentru aceleaşi păşuni, murise. Edward, fiul lui, era rege în Wessex, iar Edward se mulţumea să-i lase pe danezi să trăiască în pace. Voia ce voise şi tatăl lui, ca toţi saxonii să trăiască sub aceeaşi coroană, însă era tânăr, se temea de eşec şi era precaut faţă de bătrânii care-l sfătuiseră pe tatăl lui, aşa că-i asculta pe preoţii care-l îndemnau să ţină cu dinţii de ceea ce avea şi să-i lase pe danezi să stea acolo unde erau. Într-un final, spuneau preoţii, danezii vor deveni creştini şi ne vom iubi unii pe alţii. Nu toţi preoţii creştini predicau acest mesaj. Unii, ca abatele pe care-l omorâsem, îi mânau pe saxoni la război, pretinzând că trupul sfântului Oswald va fi semnul victoriei.

Acei preoţi belicoşi aveau dreptate. Nu în legătură cu sfântul Oswald, cel puţin eu mă îndoiam de asta, dar cu siguranţă aveau dreptate să predice că nu se putea spera la o pace durabilă atâta vreme cât danezii ocupau pământuri care fuseseră odinioară saxone. Pe deasupra, acei danezi voiau să se extindă: voiau restul Merciei şi întregul Wessex. Nu conta sub care steag luptau, dacă era ciocanul sau crucea, danezii erau încă înfometaţi. Şi erau din nou puternici.

Pierderile din războaie fuseseră recuperate, erau nelinştiţi, şi aşa era şi Æthelred, stăpânul Merciei. Îşi trăise toată viaţa sub tutela Wessexului, dar acum avea o nouă femeie, îmbătrânea şi voia faimă. Voia ca poeţii să-i cânte triumfurile, voia ca numele să-i fie scris în cronici, aşa că avea să înceapă un război, iar acel război dintre Mercia creştină şi Anglia de Est creştină avea să atragă în luptă restul Britaniei; prin urmare, aveau să se formeze din nou ziduri de scuturi.

Pentru că nu putea fi pace, nu atâta vreme cât două triburi împărţeau acelaşi pământ. Un trib trebuia să câştige. Nici măcar zeul bătut în cuie nu poate schimba acest adevăr. Iar eu eram un războinic şi, într-o lume aflată în război, războinicul trebuie să fie crud.

Pescarul privise în sus cu implorare în ochi, dar toporul căzuse, trimiţându-l în mormântul lui din ape. M-ar fi trădat lui Ælfric.

Mi-am spus că va exista un sfârşit al cruzimii. Luptasem pentru Wessex toată viaţa mea. Îi adusesem victorii zeului bătut în cuie, iar zeul bătut în cuie se întorsese şi mă scuipase în faţă, aşa că acum mă duceam la Bebbanburg şi, după ce-l cuceream, aveam să rămân acolo, lăsând cele două triburi să se lupte. Acesta era planul meu. Aveam să mă duc acasă şi să stau acasă şi s-o conving pe Æthelflæd să mi se alăture, şi atunci nici măcar zeul bătut în cuie n-ar mai fi putut să mă scoată din Bebbanburg, fiindcă acea fortificaţie este invincibilă.

Dis-de-dimineaţă i-am spus lui Finan cum aveam s-o capturăm.

Râse când auzi.

— Ar putea să meargă, zise el.

— Roagă-te zeului tău să trimită vremea potrivită, am spus.

Vorbele mele sunaseră sumbru, şi nu era de mirare. Voiam o vreme aspră, o vreme care să ameninţe navele; în schimb, cerul devenise dintr-odată senin şi aerul se încălzise. Vântul abia dacă mai bătea spre sud, astfel încât vela noastră îşi pierduse toată forţa, uneori făcând-o pe *Middelniht* să se oprească leneşă pe apele care luceau de la soare. Majoritatea oamenilor mei dormeau, şi am preferat să-i las să se odihnească, în loc să-i pun la vâslit. Ne îndepărtaserăm mult de mal şi eram singuri sub cerul liber. Finan aruncă o privire spre poziţia soarelui.

— Asta nu-i calea spre Bebbanburg, zise el.

— Mergem în Frizia.

— Frizia!

— Nu pot merge încă la Bebbanburg, i-am explicat, şi nici nu pot sta pe coasta Northumbriei, fiindcă Ælfric va afla că suntem acolo, aşa că trebuie să ne ascundem pentru câteva zile. O să ne ascundem în Frizia.

Aşa că am traversat marea spre acel loc ciudat cu insule, şi apă, şi bancuri de noroi, şi stuf, şi nisip, şi lemne care plutesc pe apă, şi canale care se modifică peste noapte, şi pământ care este acolo ziua şi

nu mai este a doua zi. Este adăpost pentru cocostârci, foci şi proscrişi. Ne-au trebuit trei zile şi două nopţi să ajungem, iar în amurgul celei de-a treia zile, când soarele transformase întregul apus într-un cazan de foc strălucitor, am intrat în zona insulelor, cu un om la prova care testa adâncimea apei cu o vâslă.

Petrecusem destul de multă vreme acolo. În acele smârcuri îl atacasem pe Skirnir şi-l văzusem murind, şi în sălaşul lui de pe insula Zegge îi descoperisem comoara derizorie. Îi lăsasem clădirea intactă şi am căutat-o acum, dar insula dispăruse, spălată de maree; am găsit totuşi bancul de nisip sub formă de semilună unde îl păcălisem pe Skirnir să-şi împartă forţele, astfel că am tras-o pe *Middelniht* pe uscat acolo şi am făcut tabără pe dune.

Aveam nevoie de două lucruri: încă o navă şi vreme proastă. Nu îndrăzneam să caut o navă, fiindcă eram în ape stăpânite de altcineva şi, dacă aş fi luat-o prea repede, acel om ar fi avut timp să mă caute şi să mă întrebe ce căutam în apele lui. Avea să ne găsească oricum, chiar a doua zi, când apăru la bordul unui vas lung şi jos, cu patruzeci de vâslaşi. Vasul său se apropie repede şi fără şovăire prin canalul nemarcat care şerpuia spre refugiul nostru, apoi prova scrâşni pe nisip, în timp ce cârmaciul le striga vâslaşilor să tragă invers. Un om sări pe uscat: un individ masiv, cu faţa la fel de lată şi de turtită ca un hârleţ şi cu o barbă care-i ajungea până la brâu.

— Şi cine sunteţi voi? strigă el vesel.

— Wulf Ranulfson, am răspuns.

Şedeam pe un lemn înălbit de ape şi nu m-am deranjat să mă ridic.

Înaintă pe plajă. Era o zi caldă, dar purta o mantie groasă, cizme înalte şi o glugă din zale. Părul îi era încâlcit şi lung, curgându-i pe umeri. Avea o spadă prinsă la brâu şi un lanţ de argint coclit, ascuns pe jumătate de barbă.

— Şi cine este Wulf Ranulfson? vru el să ştie.

— Un călător din Haithabu, am răspuns calm, pe drum spre casă.

— Şi atunci de ce sunteţi pe una dintre insulele mele?

— Ne odihnim, am spus, şi facem reparaţii.

— Iau bani pentru odihnă şi reparaţii, zise el.

— Şi eu nu plătesc, am răspuns, fără să ridic glasul.

— Eu sunt Thancward, se lăudă el, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i recunosc numele. Am şaisprezece echipaje şi nave pentru toate. Dacă spun că plăteşti, plăteşti.

— Şi câtă plată vrei?

— Destul argint să fac încă două verigi pentru lanţul ăsta.

M-am ridicat încet. Thancward era o matahală, dar eu eram mai înalt, şi am văzut uşoara surpriză de pe faţa lui.

— Thancward, am spus, ca şi cum aş fi încercat să-mi amintesc numele. N-am auzit de Thancward, şi dacă ar fi avut şaisprezece nave,

de ce ar fi venit Thancward în persoană pe plaja asta amărâtă? De ce nu şi-ar fi trimis oamenii să se ocupe de o treabă atât de măruntă? Iar nava lui are bănci pentru cincizeci de vâslaşi, totuşi doar patruzeci sunt la vâsle. Poate Thancward şi-a indus oamenii în eroare? Sau crede că suntem o corabie de negoţ? Poate crede că nu a fost nevoie să-şi aducă mulţi oameni, fiindcă suntem slabi?

Nu era prost. Era doar un pirat şi bănuiam că avea două sau trei nave, dintre care probabil doar aceea era capabilă să navigheze pe mare, dar încerca să se facă stăpân peste acele insule, astfel încât orice navă în trecere să-i plătească nişte bani. Dar pentru asta avea nevoie de oameni, şi, dacă se lupta cu mine, i-ar fi pierdut. Zâmbi dintr-odată.

— Nu sunteţi corabie de negoţ?

— Nu.

— Trebuia să spuneţi! hohoti el cu prefăcută uimire. Atunci, bine aţi venit! Aveţi nevoie de provizii?

— Ce aveţi?

— Bere? sugeră el.

— Napi? am dat replica. Varză? Fasole?

— Le voi trimite.

— Şi eu le voi plăti, am promis.

Aşa, amândoi eram mulţumiţi: el primea o bucată de argint, iar eu aveam să fiu lăsat în pace.

Vremea rămase enervant de caldă şi calmă. După acea vară tristă, rece, umedă, urmară trei zile de soare arzător, cu câteva adieri de vânt. Trei zile de exerciţii cu spada pe plajă şi trei zile de nervi, fiindcă aveam nevoie de vreme rea. Aveam nevoie de un vânt din nord şi valuri mari. Trebuia ca priveliştea de pe zidurile Bebbanburgului să fie haotică şi înspumată, şi cu cât soarele acela lucea mai tare pe marea calmă, cu atât îmi creştea îngrijorarea că părintele Byrnjolf ar fi putut trimite un alt avertisment la Bebbanburg. Eram destul de sigur că preotul îşi pierduse viaţa când *Middelniht* zdrobise barca de pescuit, dar asta nu însemna că nu trimisese un al doilea mesaj prin vreun negustor care călătorea spre nord pe vechile drumuri. Era puţin probabil, dar era o posibilitate care mă chinuia.

Apoi însă, în a patra dimineaţă, cerul din nord-est începu să se umple treptat de un nor negru. Nu se îngrămădea ca o masă franjurată, ci forma o linie dreaptă ca un mâner de suliţă de-a lungul cerului; de o parte a liniei era un albastru închis de vară, iar restul bolţii era întunecat ca o hrubă. Era un semn, dar nu-mi dădeam seama pentru ce. Întunecimea se răspândea, zidul de scuturi al zeilor avansa peste ceruri, şi am înţeles că zeii mei, zeii nordici, aduceau o mare furtună spre sud. Stăteam pe vârful unei dune; vântul era destul de puternic să sufle nisipul de pe creastă, marea se agita cu pete de spumă albă, talazurile se spărgeau albe de-a lungul bancurilor de

nisip, şi am ştiut că sosise timpul să navigăm direct în furtună.

Era timpul să merg acasă.

Arme ascuţite şi scuturi zdravene. Spade, suliţe şi topoare trecute prin tocile, scuturi întărite cu piele sau fier. Ştiam că ne îndreptam spre bătălie, dar prima luptă era cu marea.

Marea e o târfă. Îi aparţine lui Ran, zeiţa, şi Ran are o plasă extraordinară în care să-i prindă pe oameni, iar cele nouă fiice ale ei sunt valurile care duc navele în capcană. E măritată cu un uriaş, Ægir, dar el este un dobitoc trândav care preferă să stea beat în încăperile zeilor, în timp ce nenorocita de nevastă-sa şi fiicele sale păcătoase adună nave şi oameni la piepturile lor reci şi neprimitoare.

Aşa că m-am rugat lui Ran. Trebuie să fie flatată, trebuie să i se spună că este frumoasă, că nicio creatură din cer sau de pe pământ sau de sub pământ nu se poate compara cu frumuseţea ei, că Freyja şi Eostre şi Sigyn şi toate celelalte zeiţe ale cerului sunt geloase pe frumuseţea ei. Dacă-i spui aceste lucruri tot timpul, îşi va lua scutul de argint lucitor ca să-şi admire propria imagine, şi când Ran se uită la sine, marea se calmează. Aşa că i-am vorbit nenorocitei despre frumuseţea ei, i-am spus cum înşişi zeii tremură de dorinţă când o văd, cum face stelele să pălească, cum e cea mai frumoasă dintre toate zeiţele.

Însă Ran era tristă în acea noapte. Trimise o furtună din nord-est, o furtună care năvăli dinspre tărâmurile de gheaţă şi biciui marea cu furie. Navigaserăm spre vest toată ziua pe un vânt puternic şi şfichiuitor, şi dacă acel vânt ar fi continuat, am fi fost înfrigurați şi uzi, dar în siguranţă. La căderea nopţii vântul se înteţi, şuierând şi urlând, încât a trebuit să coborâm vela şi să folosim vâslele pentru a o îndrepta pe *Middelniht* spre valurile păcătoase care se zdrobeau de prova ei şi dispăreau în spate în beznă, monştri cu capete albe, ce ridicau carena şi apoi o aruncau într-un hău, astfel încât lemnele trosneau, corabia se încorda şi apa năvălea peste vâslaşii uzi. Am scăpat, scoţând apa cu găleata, înainte ca *Middelniht* să fie înghiţită de plasa lui Ran, în timp ce vântul continua să şuiere şi valurile săreau la noi. Doi oameni mă ajutau la cârmă, şi au fost clipe când am crezut că se va rupe şi clipe când am crezut că ne vom scufunda, şi îmi strigam rugăciunile către curva de zeiţă ştiind că fiecare om de la bord se ruga şi el.

Zorile nu ne aduseră liniştea mult dorită. Lumina cenuşie, la început slabă, dezvăluia orori albe în vârful unor valuri mici şi ascuţite, şi crescu în intensitate doar pentru a ne arăta o mare biciuită cu mânie. Feţele ne usturau de la picurii săraţi, trupurile ne dureau, nu voiam altceva decât somn, dar tot ne băteam cu marea.

Doisprezece oameni vâsleau, trei se luptau cu cârma, iar ceilalţi

foloseau coifuri şi găleţi să golească apa care năvălea peste pravă sau de pe laturi atunci când corabia se înclina sau un val se ridica brusc ca o bestie din adâncuri.

Când eram pe vârful unui val, nu vedeam altceva decât tumult, apoi cădeam într-o vale plină de vârtejuri, moment în care vântul dispărea pentru câteva clipe, iar următorul val vuia pe deasupra şi amenința să se prăvălească peste noi, zdrobindu-ne.

I-am spus curvei de Ran că este frumoasă, i-am spus scorpiei de mare că este visul bărbaţilor şi speranţa zeilor, şi probabil m-a auzit şi s-a uitat în reflexia ei din scutul de argint, fiindcă încet, imperceptibil, furia s-a mai domolit. Nu s-a stins. Marea tot mai era un câmp de bătălie şi vântul sufla ca nebunul, dar valurile erau mai joase şi oamenii se mai potoliseră cu aruncatul apei peste bord, cu toate că vâslaşii tot mai trebuiau să se zbată să menţină cursul.

— Unde suntem? întrebă Finan, părând extenuat.

— Între mare şi cer.

Era singurul răspuns pe care i-l puteam da.

Aveam o piatră solară, o bucată de piatră sticloasă şi deschisă la culoare, de dimensiunea palmei unui om. Aceste pietre vin din lumea de gheaţă şi pentru a mea plătisem nu puţin aur, dar, dacă ţii o piatră solară spre cer şi o plimbi dintr-o zare-n alta, piatra îţi va arăta poziţia soarelui din spatele norilor, şi când un om ştie unde este soarele, dacă este sus sau jos, poate să hotărască în ce direcţie să se îndrepte. Piatra luceşte când te uiţi spre soarele ascuns, dar în acea zi norii erau prea groşi şi ploaia prea puternică, aşa că piatra rămase posacă şi mută. Totuşi, am simţit că vântul se schimbase spre est şi, înainte de amiază, am ridicat vela pe jumătate. Vântul acela mârâitor umflă burta pânzei întărite cu funii, astfel încât *Middelniht* năvăli înainte, aruncându-şi prova în valuri, dar călărindu-le acum în loc să se lupte cu ele.

I-am binecuvântat pe frizonii care o construiseră şi m-am întrebat câţi oameni se duseseră spre mormântul lor de apă în acea noapte, apoi am întors-o pe *Middelniht* spre ce credeam că este jumătatea dintre nord şi vest. Trebuia să merg spre nord şi spre vest, întotdeauna nord şi vest; cum nu aveam habar unde mă aflam, sau în ce direcţie să cârmesc, nu puteam decât să ascult acea şoaptă a instinctului care este prietena oricărui comandant de navă.

Este şi prietena războinicului şi, pe parcursul zilei, mintea mea călători aşa cum călătoreşte o navă printr-un vânt ucigaş. M-am gândit la bătălii de odinioară, la ziduri de scuturi, la frică şi la sentimentul zădărâtor că inamicul este aproape, şi am încercat să găsesc un semn în fiecare nor, în fiecare pasăre, în fiecare val care se spărgea. M-am gândit la Bebbanburg, o fortăreaţă care-i sfidase pe danezi de când mă ştiam, şi la nebunia de a încerca s-o cuceresc cu o trupă de oameni obosiţi, uzi, loviţi de furtună, şi m-am rugat ursitoarelor, celor trei

zeiţe care ne ţes soarta la rădăcinile copacului lumii, să-mi trimită un semn, un semn al izbânzii.

Habar n-aveam unde eram, însă oamenii mei obosiţi dormeau în timp ce eu stăteam la cârmă, iar când nu mai puteam ţine ochii deschişi, Finan lua cârma, lăsându-mă să cad într-un somn de moarte. Mă trezeam noaptea şi încercam să ajung în faţă, printre oameni adormiţi sau doar somnoroşi, pentru a sta lângă capul de dragon şi a mă uita în întuneric. Mai mult ascultam decât priveam, speram să aud cum se loveau talazurile de uscat, dar tot ce auzeam de fapt era tumultul apei şi al vântului. Tremuram. Hainele îmi erau ude leoarcă, vântul era rece, mă simţeam bătrân.

Furtuna încă mai lovea în lumina cenuşie a dimineţii, cu toate că nu atât de feroce ca înainte, şi atunci am întors-o pe *Middelniht* spre vest ca şi cum am fi fugit din calea zorilor. Ursitoarele ne iubeau, fiindcă am găsit uscat, deşi habar n-aveam dacă era Northumbria sau Scoţia. În mod sigur nu era Anglia de Est, fiindcă vedeam faleze înalte, unde talazurile se spărgeau în explozii mari de stropi. Am cârmit spre nord, şi *Middelniht* se luptă cu valurile în timp ce căutam un loc de refugiu din faţa asaltului mării. În cele din urmă, după ce am dat ocol unui mic promontoriu, am zărit un golf protejat, unde apa tremura mai degrabă decât să se agite, şi golful era mărginit de o plajă lungă şi mare, iar zeii cu siguranţă mă iubeau, fiindcă acolo era nava pe care o căutam.

Era o corabie de negoţ, jumătate din lungimea lui *Middelniht*, şi fusese aruncată pe ţărm de furtună, dar lovitura nu o rupsese, în schimb, stătea înclinată pe plajă şi trei oameni încercau să sape un canal prin nisip ca s-o ducă înapoi pe mare. Deja o descărcaseră, fiindcă vedeam marfa pusă grămadă deasupra liniei maxime a fluxului, alături de un foc mare unde echipajul cu siguranţă se încălzise şi se uscase. Când ne văzură, oamenii se grăbiră să se retragă în spatele unor dune de deasupra plajei.

— Aceea este nava de care avem nevoie, i-am spus lui Finan.

— Aşa-i, e numai bună, spuse el. Pe deasupra, amărâţii ăia au şi făcut jumătate din treabă.

Amărâţii începuseră ceva, dar tot ne-a trebuit aproape întreaga zi să împingem în apă nava eşuată. Am trimis douăzeci de oameni care să golească tot balastul, să dea jos catargul şi să pună vâsle sub carenă ca s-o ridice din îmbrăţişarea lipicioasă a nisipului. Impactul aruncării pe ţărm îi zburase câteva scânduri, dar am peticit crăpăturile cu alge. Scăpa apă ca o sită, însă nu aveam nevoie să navigheze mult. Doar îndeajuns cât să-l înşele pe Ælfric.

Membrii echipajului se încumetară să revină pe plajă în timp ce încă săpam şanţurile care să ne permită să băgăm vâslele sub carenă. Erau doi bărbaţi şi un băiat, toţi frizoni.

— Cine sunteţi? întrebă neliniştit unul dintre ei.

Era un individ solid, cu umerii laţi şi faţa brăzdată de vreme. Avea un topor în mână, orientat în jos, semn că nu ne voia răul.

— Nimeni cunoscut vouă, am spus. Şi tu eşti…?

— Blekulf, mârâi el, apoi făcu un semn din cap spre navă: Eu am construit-o.

— Tu ai construit-o, iar eu am nevoie de ea, am zis sec.

M-am apropiat de locul unde-şi îngrămădise încărcătura.

Erau patru butoaie cu veselă de argint împachetată în paie, două butoaie cu cuie de cupru, o cutiuţă din chihlimbar preţios şi patru pietre grele de moară, finisate.

— Poţi să le păstrezi pe toate, am spus.

— Câtă vreme? întrebă amar Blekulf. La ce este bună o încărcătură fără corabie? Se uită înspre uscat, deşi nu era mare lucru de văzut în afara norilor de ploaie ce atârnau deasupra unui peisaj sumbru. Nenorociţii o să-mi ia totul.

— Ce nenorociţi? am întrebat.

— Scoţii. Nişte sălbatici.

Prin urmare, acolo mă aflam.

— Suntem la nord sau la sud de Foirthe? am vrut să ştiu.

— La sud, zise el. Cred. Încercam să ajungem la râu când a venit furtuna.

— Duceaţi marfa asta în Scoţia?

— Nu, la Lundene. Eram opt.

— Opt oameni în echipaj? am întrebat, uimit că fuseseră atâţia la bord.

— Opt corăbii. Din câte ştiu, a noastră e singura care-a scăpat.

— Te-ai descurcat bine dacă ai supravieţuit, am spus.

Supravieţuise datorită priceperii sale de marinar. Îşi dăduse seama că furtuna urma să devină violentă, aşa că dăduse jos vela, o tăiase astfel încât să poată fi înfăşurată pe lângă catarg, apoi folosise cuiele din lăzi ca s-o prindă de copastie şi să încropească o punte. Lucru care ajutase mica navă să nu se scufunde, dar făcuse aproape imposibil vâslitul, aşa că fuseseră aruncaţi pe această plajă lungă şi izolată.

— Era un sălbatic aici dimineaţă, zise el posac.

— Doar unul?

— Avea o suliţă. S-a uitat la noi, apoi a plecat.

— Prin urmare, se va întoarce cu tovarăşii săi, am spus, apoi m-am uitat la băiatul care nu avea mai mult de opt sau nouă ani.

— Fiul tău?

— Singurul meu fiu, zise Blekulf.

L-am strigat pe Finan.

— Du-l pe băiat la bordul lui *Middelniht!* Mi-am întors apoi privirea spre frizon: Fiul tău este ostaticul meu, şi tu vii cu mine. Dacă faci tot

ce-ţi spun, îţi dau înapoi nava cu încărcătură cu tot.

— Şi ce trebuie să fac? întrebă el suspicios.

— Pentru început, ţine-ţi nava în siguranţă peste noapte.

— Stăpâne! strigă Finan.

M-am întors şi l-am văzut arătând spre nord. O duzină de oameni în spinarea unor cai mici apăruseră pe dune. Aveau suliţe. Dar îi depăşeam numeric şi au avut bunul-simţ să păstreze distanţa, în timp ce ne luptam să împingem nava lui Blekulf pe care el spunea că o cheamă *Reinbôge*. Îmi părea un nume ciudat.

— A plouat tot timpul cât am construit-o, explică el, iar în ziua în care i-am dat drumul la apă a fost un curcubeu dublu. Ridică din umeri. Nevastă-mea a botezat-o.

Într-un final, am ridicat-o pe *Reinbôge* şi am putut s-o clintim. Intonam cântecul oglinzii lui Ran în timp ce o trăgeam pe plajă şi apoi în mare. După ce Finan se întoarse la bordul lui *Middelniht*, am legat o funie de la pupa navei de război la prova lui *Reinbôge* şi am tras corabia din zona valurilor care se spărgeau de stânci. Apoi a trebuit să punem balastul şi încărcătura înapoi în burta ei grasă. Am montat catargul şi l-am tensionat cu funii de piele împletită. Călăreţii ne priveau, însă nu încercară să intervină. Corabia de negoţ li se păruse o pradă uşoară, dar sosirea lui *Middelniht* le spulberase speranţele; prin urmare, la căderea serii se întoarseră şi dispărură dincolo de dune.

L-am lăsat pe Finan la cârma lui *Middelniht*, în timp ce eu o comandam pe *Reinbôge*. Era o navă bine construită şi solidă; deşi trebuia s-o golim mereu de apă din cauza scândurilor sărite, plutea pe marea agitată cu o uşurinţă de invidiat. Vântul scăzu în timpul nopţii. Tot mai sufla feroce, dar talazurile îşi pierduseră din furie. Marea era acum un haos de valuri repezi cu creste albe, care dispăreau în întuneric în timp ce vâsleam dinspre ţărm. Vântul suflă toată noaptea, uneori în rafale, însă fără a atinge vreodată furia furtunii precedente, iar când veni dimineaţa înnorată, am montat vela ruptă pe *Reinbôge* şi am luat-o înaintea lui *Middelniht*. Ne îndreptam spre sud.

Iar la amiază, sub un cer sfâşiat şi pe o mare ţăndări, am ajuns la Bebbanburg.

Acolo începuse totul, cu o viaţă în urmă.

Eram un copil atunci când am văzut cele trei nave.

În amintirea mea, ele ieşeau dintr-un banc de ceaţă, şi poate chiar aşa au făcut, dar memoria este un lucru înşelător şi celelalte imagini din acea zi sunt cu un cer perfect senin, deci poate că nu a fost ceaţă, dar mi se păruse că într-o clipă marea era pustie şi în următoarea trei nave se iviseră dinspre sud.

Erau superbe. Păreau să se odihnească fără greutate pe ocean, iar când vâslele coborau în valuri, luau spuma de pe ele. Provele şi pupele

curbate se terminau cu animale aurite, cu şerpi şi dragoni, şi în acea îndepărtată zi de vară mă gândeam că navele dansau pe apă, mânate de ridicarea şi coborârea vâslelor argintii şi înaripate. Mă uitam la ele vrăjit. Erau nave daneze, primele din miile care au venit să distrugă Britania.

— Căcaţii diavolului, mormăise tatăl meu.

— Şi să-i înghită dracu', spusese unchiul meu.

Acela era *Ælfric*, şi întâmplarea se petrecuse cu o viaţă de om în urmă. Acum mă duceam să-mi revăd unchiul.

Şi ce văzu *Ælfric* în acea dimineaţă, când furtuna încă bubuia şi vântul biciuia parapeţii din lemn ai fortăreţei sale furate? Întâi văzu o corabie de negoţ care înainta anevoie spre sud. Avea velă, dar aceasta era ruptă în fâşii care se scurgeau de pe catarg. Văzu doi oameni care încercau să vâslească, dar trebuiau să se întrerupă destul de des ca să scoată apa de pe fundul ambarcaţiunii.

Sau mai degrabă santinelele lui *Ælfric* o văzură pe *Reinbôge* luptându-se. Curentul i se împotrivea, iar vela ruptă şi cele două vâsle se chinuiau să-l învingă. Cei din Bebbanburg trebuie să fi crezut că era o navă sleită de puteri şi uzată, norocoasă că încă plutea, şi am făcut astfel încât să pară că încercam să ocolim zona de mică adâncime de lângă Lindisfarena pentru a o aduce la adăpostul portului cu apă adâncă din spatele cetăţii. Santinelele văzură cum încercarea eşuă, apoi cum vântul ne duse spre sud de-a lungul coastei, pe lângă marile ziduri şi prin trecătoarea înşelătoare dintre ţărm şi insulele Farnea pline de păsări ţipătoare; în tot acest timp nava care se ducea la fund se apropie de ţărm, unde marea îşi împroşca spuma departe, până când dispăru după promontoriul sudic. Văzând toate acestea, străjerii din Bebbanburg bănuiau probabil că *Reinbôge* naufragiase în apropiere de Bedehal.

Asta văzură ei. Văzură doi oameni mânuind din greu vâslele şi un al treilea cârmind nava, dar nu-i observară pe cei şapte războinici ascunşi laolaltă cu încărcătura, toţi fiind acoperiţi cu mantii. Vedeau prada, nu pericolul, şi atenţia le fu distrasă, fiindcă, nu mult după ce *Reinbôge* trecu de fortăreaţa lor, zăriră o a doua navă, pe *Middelniht*, mult mai periculoasă, deoarece era o corabie de luptă, nu de negoţ. Şi se lupta cu marea. Oamenii aruncau apa cu ciuberele peste bord, alţii trăgeau la vâsle, iar cei de pe ziduri vedeau că avea un echipaj mult prea mic, că avea doar zece vâsle, deşi acele zece vâsle îi erau de ajuns ca să treacă în siguranţă de Lindisfarena până la intrarea portului de apă adâncă din spatele Bebbanburgului. Într-adevăr, cam la o oră după ce *Reinbôge* dispăruse, *Middelniht* intră în portul lui *Ælfric*.

Prin urmare, oamenii lui *Ælfric* văzură două nave. Văzură două supravieţuitoare ale unei furtuni teribile. Văzură două nave care căutau adăpost. Asta văzură oamenii lui *Ælfric*, şi exact asta voisem eu

să vadă. Încă eram la bordul lui *Reinbôge*, în timp ce Finan comanda *Middelniht*. Ştia că, după ce intra în portul Bebbanburg, avea să fie interogat, dar îl învăţasem cum să răspundă. Urma să spună că erau danezi care navigau spre sud, spre Anglia de Est, şi că erau pregătiţi să-i plătească lordului Ælfric pentru privilegiul adăpostului, până când îşi reparau nava lovită de furtună. Povestea asta era de-ajuns. Ælfric n-avea s-o pună la îndoială, dar cu siguranţă avea să ceară o plată piperată. Finan îşi pregătise deja monedele de aur. Nu credeam că Ælfric voia altceva decât bani. Trăia printre danezi şi, cu toate că-i erau duşmani, nu câştiga nimic dacă le provoca mânia. Avea să ia aurul şi să tacă, iar tot ce avea Finan de făcut era să-şi spună povestea, să dea banul şi să aştepte. Trebuia să ancoreze cât mai aproape de cetate cu putinţă, iar oamenii lui să zacă părând epuizaţi. Niciunul nu purta zale sau vreo spadă, cu toate că zalele şi spadele erau la îndemână.

Aşa că Finan aşteptă.

Cât despre mine, am lăsat-o pe *Reinbôge* să ajungă la sud de promontoriul de la Bedehal şi m-am pus pe aşteptat la rândul meu.

Acum era rândul lui Ælfric, şi el făcu exact ce mă aşteptam să facă. Îşi trimise vătaful la *Middelniht*, iar acesta luă monedele de aur şi-i spuse lui Finan că putea să stea trei zile. Insistă că nu mai mult de patru oameni, toţi neînarmaţi, puteau merge pe ţărm deodată, iar Finan se învoi. În timp ce vătaful se ocupa de *Middelniht*, unchiul meu trimise oameni spre sud să găsească epava lui *Reinbôge*. Epavele erau profitabile: însemnau lemn, încărcătură, funii şi vele şi, cu toate că ţăranii din zonă ar fi mers cu limba scoasă după o asemenea pleaşcă, ştiau că nu trebuiau să se bage peste stăpânul marii fortăreţe din apropiere, care putea pretinde drepturi depline asupra navei şi încărcăturii sale.

Aşa că am aşteptat în nava eşuată, mi-am atins ciocanul de la gât şi m-am rugat lui Thor, cerându-i izbânda.

Câţiva oameni apăruseră printre dunele de la nordul plajei unde naufragiase *Reinbôge*. Era un sat bătut de vânturi şi de apa sărată a mării, locuit în general de pescari care-şi adăposteau bărcuţele în spatele unui şir de stânci ce pornea spre miazăzi de la promontoriul scund de la Bedehal, şi câţiva dintre acei pescari se uitau, fără îndoială uimiţi, cum eu şi încă doi tovarăşi dezlegam funia de piele care lega catargul de pupa navei. Priviră cum am coborât catargul, lăsându-l să cadă de-a lungul bărcii cu vela ruptă încă ataşată. Începuse fluxul, şi *Reinbôge* se mişca şi se târa în susul plajei pe măsură ce veneau valurile.

Bietul Blekulf suferea pentru ambarcaţiunea sa, temându-se că fiecare impact cu nisipul avea să facă o nouă gaură sau să le lărgească pe cele existente.

— Îţi cumpăr altă navă, i-am spus.

— Eu am construit-o, răspunse el trist, sugerând că nicio barcă pe care i-aş fi cumpărat-o nu ar fi putut să fie nici măcar pe jumătate la fel de bună ca aceea pe care o construise singur.

— Atunci roagă-te s-o fi construit bine, i-am zis.

M-am întors spre Osferth, care era ascuns în cala lui *Reinbôge*, şi i-am cerut să preia comanda.

— Ştii ce ai de făcut.

— Da, stăpâne.

— Tu stai aici cu Osferth, i-am spus lui Blekulf, apoi i-am ordonat lui Rolla, un danez violent, să-şi aleagă armele şi să mă urmeze.

Am sărit din barcă şi am urcat pe plajă spre dune. Răsuflarea-Şarpelui era pregătită. Ştiam că oamenii trimişi de la fortăreaţă aveau să ajungă în curând, şi asta însemna că sosise momentul ca sabia mea să iasă din teacă. Sătenii văzuseră cu siguranţă că aveam arme, dar nu se apropiară nici de noi, nici de călăreţii care veneau iute dinspre nord.

M-am uitat printre ierburile bătute de vânt de pe dună şi am văzut şapte călăreţi pe şapte cai. Toţi aveau zale, coifuri şi arme. Viteza lor şi rafalele de vânt le ridicau mantiile şi împrăştiau nisipul stârnit de copite. Galopau, dornici să-şi termine treaba şi să se întoarcă la cetate. Începea să plouă, o ploaie înţepătoare venită din larg, şi asta era bine. Avea să-i facă pe cei şapte şi mai dornici să-şi termine treaba. Avea să-i facă neatenţi.

Cei şapte ajunseră pe plajă. Văzură o navă eşuată, cu catargul căzut şi vela ruptă care se zbătea fără folos în vânt. Rolla şi cu mine eram în mişcare acum, pitindu-ne pe după dune în timp ce grăbeam pasul spre nord. Nimeni nu ne putea vedea. Am alergat la cărarea pe care veniseră călăreţii şi pe unde ar fi luat-o înapoi spre fortăreaţă şi ne-am proptit acolo, cu spada în mână. Peste câteva momente m-am căţărat pe o dună nisipoasă ca să mă uit la plajă.

Cei şapte călăreţi tocmai ajunseseră la *Reinbôge*, oprindu-şi armăsarii chiar în faţa valurilor agitate care treceau de carena navei. Cinci dintre ei descălecară. Îi vedeam cum strigau la Blekulf, care era singura persoană vizibilă. Ar fi putut să-i avertizeze, desigur, dar fiul şi tovarăşul lui erau amândoi la bordul lui *Middelniht* şi se temea pentru viaţa copilului său, aşa că nu ne trădă, spunându-le în schimb că naufragiase, nimic mai mult. Cei cinci oameni se apropiară de navă cu săbiile în teacă, lăsându-i pe ceilalţi doi să aştepte călare pe plajă. În acea clipă, Osferth atacă.

Dintr-odată, cei şapte oameni ai mei săriră peste bordul lui *Reinbôge* cu spade, topoare şi suliţe. Cei cinci căzură imediat, căsăpiţi sălbatic cu lovituri de topor în gât, în timp ce Osferth îşi azvârlea suliţa spre cel mai apropiat călăreţ. Acesta îşi întoarse calul şi, evitând

lovitura, o luă la fugă de la locul măcelului neaşteptat care lăsase sângele să se împrăştie în spuma valurilor agitate. Tovarăşul lui dădu pinteni calului şi-l urmă.

— Doi dintre ei vin acum, i-am spus lui Rolla.

Ne-am ghemuit, câte unul pe fiecare parte a cărării. Copitele se auzeau bocănind din ce în ce mai aproape. Ţineam în mână Răsuflarea-Şarpelui, iar sufletul îmi clocotea de mânie. Mă uitasem la Bebbanburg în timp ce *Reinbôge* trecuse pe lângă ea şi-mi văzusem moştenirea, fortăreaţa, casa, locul la care visasem din clipa în care plecasem, locul care-mi fusese furat; ei bine, aveam să-l iau înapoi şi să-i masacrez pe oamenii care-mi uzurpaseră domeniul.

Aşa că am purces la răzbunare. Când primul călăreţ apăru pe cărare, m-am năpustit spre el, învârtindu-mi spada. Bidiviul său se ridică în două picioare şi sări într-o parte, astfel că lovitura mea nu-l atinse pe războinic, însă calul era în cădere, copitele lui împroşcând cu nisip, şi al doilea cal se lovi de el, alunecând la rândul său, moment în care, cu dinţii strânşi, Rolla îşi împinse sabia spre pieptul călăreţului. Caii, cu ochii albi, se zbăteau să se ridice; am prins hăţurile unuia, mi-am pus piciorul pe pieptul călăreţului căzut la pământ şi i-am proptit Răsuflarea-Şarpelui în gât.

— Neghiobule, nu ştii cine suntem? mârâi el.

— Ştiu cine sunteţi, am spus.

Rolla prinsese al doilea cal şi acum îl omora pe călăreţ cu o lovitură scurtă şi puternică, împroşcând nisipul cu sânge. M-am uitat înapoi spre *Reinbôge* şi am văzut că Osferth prinsese cei cinci cai, iar oamenii lui trăseseră cadavrele din apa joasă şi le dezbrăcau de zale, mantii şi coifuri.

M-am aplecat şi am desfăcut centura prizonierului meu. I-am aruncat-o lui Rolla, apoi i-am spus omului să se ridice în picioare.

— Cum te cheamă?

— Cenwalh, bâigui el.

— Mai tare!

— Cenwalh.

Începu să plouă mai tare, o ploaie parşivă dinspre marea agitată. Şi, fără veste, am izbucnit în râs. Era o nebunie. Un grup mic de oameni uzi şi disperaţi împotriva celei mai sumbre fortăreţe din Britania? L-am împuns cu Răsuflarea-Şarpelui, făcându-l să se dea înapoi cu un pas.

— Câţi oameni sunt în Bebbanburg? l-am întrebat.

— Destui cât să vă omoare de zece ori, mârâi el.

— Aşa de mulţi? Şi cât înseamnă asta, mai exact?

Întâi nu vru să răspundă, apoi crezu că mă putea păcăli.

— Treizeci şi opt.

Mi-am învârtit încheietura, astfel încât vârful Răsuflării-Şarpelui

să-i cresteze pielea de pe gât. O picătură de sânge apăru acolo, apoi se strecură în jos pe sub zalele lui.

— Acum încearcă să spui adevărul, l-am sfătuit.

Îşi puse mâna la tăietura de la gât şi murmură resemnat:

— Cincizeci şi opt.

— Cu tot cu tine şi cu aceşti oameni?

— Da.

M-am gândit că nu minţea. Garnizoana tatei număra între cincizeci şi şaizeci de oşteni, iar Ælfric nu ar fi avut chef să ţină mai mulţi, deoarece fiecare huscarl trebuia să fie înarmat, înzăuat, hrănit şi plătit. Dacă Ælfric ar fi prins de veste că era în pericol, ar fi putut să adune mai mulţi oameni din ţinuturile pe care le stăpânea Bebbanburgul, însă avea nevoie de timp. Prin urmare, eram depăşiţi numeric cu aproximativ doi la unu, dar nici nu mă aşteptasem la altceva.

Osferth şi oamenii lui ajunseră la noi, aducând cei cinci cai şi hainele, zalele, coifurile şi armele oştenilor pe care-i omorâseră.

— Aţi băgat de seamă care războinic călărea pe fiecare cal? l-am întrebat.

— Bineînţeles, stăpâne, răspunse Osferth, întorcându-se să se uite la oamenii săi şi la caii capturaţi. Mantia maro pe calul vărgat, mantia albastră pe calul negru, vesta de piele pe… Ezită.

— Pe iapa bălţată, continuă fiul meu, mantia neagră era pe armăsarul mai mic şi negru şi…

— Atunci schimbaţi-vă, i-am întrerupt, după care m-am răsucit spre Cenwalh. Tu dezbracă-te.

— Să mă dezbrac? făcu el holbându-se la mine.

— Ori îţi dai jos hainele, ori îţi despuiem noi hoitul. Tu alegi.

Fuseseră şapte călăreţi, deci gărzile de la poarta Bebbanburgului trebuiau să vadă şapte călăreţi întorcându-se. Străjerii îi cunoşteau prea bine pe cei şapte, îi vedeau pe ei şi caii lor zilnic, aşa că trebuiau să vadă ce se aşteptau să vadă. Dacă mantia vărgată cu maro şi alb a lui Cenwalh ar fi atârnat pe alt cal, gărzile ar fi simţit că ceva nu era în regulă, dar dacă ar fi văzut un călăreţ înfăşurat în acea mantie pe armăsarul înalt şi roib al lui Cenwalh, şi-ar fi închipuit că viaţa mergea înainte aşa cum mersese dintotdeauna.

Ne-am schimbat hainele. Cenwalh, acum doar cu o cămaşă de lână care-i ajungea la fund, tremura în vântul rece. Se uita fix la mine, urmărindu-mă cum îmi puneam mantia albastră a unui străin peste cămaşa de zale, şi observă că-mi împingeam ciocanul lui Thor pe sub zale ca să-l ascund. Cum îl auzise pe Osferth numindu-mă „stăpâne”, înţelese brusc cine eram.

— Sunteţi… murmură el, apoi tăcu. Sunteţi… începu din nou.

— Sunt Uhtred Uhtredson, am mârâit, stăpânul de drept al

Bebbanburgului. Vrei să-mi juri credinţă acum?

Mi-am atârnat în jurul gâtului crucea grea de argint a unuia dintre morţi. Coiful nu-mi era bun, era mult prea mic, aşa că l-am păstrat pe al meu, dar mantia avea o glugă pe care am tras-o peste creasta de argint în formă de lup de pe coif. Mi-am prins apoi centura la brâu, ascunsă sub mantie. Răsuflarea-Şarpelui avea să-mi fie tovarăşă, ca întotdeauna.

— Eşti Uhtred Necredinciosul, zise Cenwalh fără intonaţie.

— Aşa îmi spune?

— Aşa, şi mai rău.

Am luat spada lui Cenwalh de la Rolla şi am scos-o din teacă. Era o armă de nădejde, bine întreţinută şi ascuţită.

— Unchiul meu trăieşte? l-am întrebat pe Cenwalh.

— Trăieşte.

— „Stăpâne”, îl avertiză Osferth pe Cenwalh. Trebuie să-i spui „stăpâne”.

— Ælfric este bătrân, am spus. Am auzit că e şi bolnav.

— Trăieşte, zise Cenwalh, refuzând cu încăpăţânare să mi se adreseze ca unui lord.

— Şi e bolnav?

— Bolile oricărui bătrân, răspunse Cenwalh într-o doară.

— Şi fiii lui?

— Lordul Uhtred are comanda.

Se referea la vărul meu Uhtred, fiul lui Ælfric şi tatăl unui al doilea Uhtred.

— Spune-mi despre fiul lui Ælfric, i-am cerut.

— Seamănă cu domnia ta, zise Cenwalh pe un ton care sugera că era un lucru rău.

— Şi ce vrea de la voi? l-am întrebat.

— Ce să vrea?

— V-a trimis pe voi şapte. Să faceţi ce?

Ridică din umeri, fiindcă nu înţelesese întrebarea, apoi se feri când am apropiat lama de faţa lui. Se uită spre *Reinbôge*, care încă se lovea de nisip în timp ce fluxul în creştere o împingea în susul plajei.

— Am venit să ne uităm la ea, zise el posomorât.

— Şi în schimb ne-aţi găsit pe noi. Dar ce-aţi fi făcut dacă nu eram aici?

— Am fi proptit-o într-un loc, spuse Cenwalh, fără să-şi ia ochii de la nava eşuată.

— Şi i-aţi fi golit încărcătura? Cine ar fi făcut aceasta? Voi?

— Sunt mulţi oameni în sat.

Prin urmare, Cenwalh s-ar fi asigurat că nava era bine proptită contra fluxului, apoi i-ar fi silit pe ţărani să-i golească încărcătura. Asta însemna că ar fi lăsat oşteni de pază, astfel încât să nu se fure

nimic din bunurile de valoare, iar asta însemna mai departe că străjerii din cetate nu se aşteptau să vadă şapte oameni întorcându-se. Am chibzuit câteva clipe.

— Dar dacă nu ar fi cărat altceva decât balast? am zis.

Cenwalh ridică din umeri.

— Depinde dacă nava merită recuperată. Pare bine construită.

— Caz în care ai fi proptit-o şi ai fi lăsat-o acolo până se potolea vremea?

Încuviinţă din cap.

— Şi dacă lordul Ælfric nu i-ar fi găsit nicio trebuinţă?

— Am fi spart-o în bucăţi sau am fi vândut-o.

— Acum spune-mi despre fortăreaţă, i-am ordonat.

Nu-mi spuse nimic din ce nu ştiam. La Poarta Joasă ajungeai pe un drum care şerpuia peste fâşia îngustă de pământ şi urca abrupt spre marele arc de lemn, iar dincolo de această poartă era spaţiul larg unde se aflau grajdurile şi fierăria. Curtea exterioară era apărată de o palisadă înaltă, dar spaţiul interior, care ocupa întregul vârf stâncos, mai avea un zid, şi mai înalt, şi o a doua poartă, Poarta Înaltă. Acolo, în vârful stâncii, erau sala mare a lui Ælfric şi locuinţele huscarlilor şi ale familiilor acestora. Cheia Bebbanburgului nu era Poarta Joasă, oricât de impunătoare ar fi fost, ci Poarta Înaltă.

— Poarta Înaltă e ţinută deschisă? am întrebat.

— Este încuiată, replică sfidător Cenwalh, este întotdeauna încuiată, iar stăpânul te aşteaptă.

M-am uitat la el.

— Mă aşteaptă?

— Lordul Ælfric ştie că fiul tău s-a făcut preot, ştie că ai fost proscris. Crede c-o să vii în nord. Crede că eşti nebun. Spune că nu ai unde merge, aşa că vei veni aici.

Şi Ælfric avea dreptate, m-am gândit. O pală de vânt aduse o rafală de ploaie grea. Fluxul se agita în jurul lui *Reinbôge*.

— Nu ştie nimic, am spus mânios, şi n-o să ştie până când spada mea nu va fi în gâtlejul lui.

— O să te omoare, rânji Cenwalh.

În acel moment, Rolla îl ucise. I-am făcut un semn din cap danezului postat în spatele lui Cenwalh, care nu ştiu nimic despre moartea lui până când aceasta îl surprinse. Spada îl lovi în gât, o lovitură amplă, ucigătoare, nemiloasă. Se prăbuşi în nisip.

— Încălecaţi, am mormăit către oamenii mei.

Şapte dintre noi eram călare, ceilalţi trei aveau să umble ca şi cum ar fi fost prizonieri.

Şi aşa ne-am îndreptat spre casă.

„Va veni un sfârşit al omorurilor.”

Asta îmi spuneam în timp ce călăream spre Bebbanburg, spre casa mea. „Va veni un sfârşit al omorurilor. Îmi voi croi drum în fortăreaţă printr-un masacru, după care îi voi închide porţile şi voi lăsa lumea să meargă până-n haos şi-napoi, dar eu voi sta liniştit înăuntrul acelor ziduri înalte de lemn. Îi voi lăsa pe creştini şi pe păgâni, pe saxoni şi pe danezi să se lupte între ei până nu va mai sta niciunul în picioare, dar în Bebbanburg voi trăi ca un rege şi o voi convinge pe Æthelflæd să fie regina mea. Negustorii care călătoresc pe drumul de coastă ne vor plăti taxe, navele în trecere vor plăti pentru acest drept, iar monedele se vor aduna în grămezi şi vom trăi viaţa pe-ndelete.”

„Când o să îngheţe iadul.”

Părintelui Pyrlig îi plăcea tare mult această replică. Îmi lipsea Pyrlig. A fost unul dintre creştinii buni, cu toate că era galez; după moartea lui Alfred se întorsese în Ţara Galilor unde, din câte ştiam, încă trăia. Fusese războinic cândva, şi m-am gândit cum s-ar fi delectat cu acest atac nesăbuit. Nouă oameni împotriva Bebbanburgului. Nu-l număram pe Blekulf, proprietarul lui *Reinbôge*, deşi venea cu noi. Îi oferisem şansa de a rămâne lângă iubita şi greu încercata sa navă, dar se temea de ţărani şi se temea pentru fiul său, aşa că ne urma pe jos, în spatele cailor.

Nouă oameni. Fiul meu era unul dintre ei. Apoi era Osferth, credinciosul Osferth, care ar fi fost rege dacă mama lui ar fi fost măritată cu tatăl lui. Adesea mă gândeam că Osferth nu era de acord cu planurile mele, după cum nu fusese nici tatăl lui, Alfred, dar îmi rămăsese loial când atâţia alţii o luaseră la fugă de frică. Mai era un saxon. Swithun era un saxon din vest, botezat după unul dintre sfinţii lor favoriţi, cu toate că acest Swithun era orice, numai sfânt nu. Era un tânăr înalt, vesel, impulsiv, cu o claie de păr blond, ochi albaştri, naivi, un râs sănătos şi degete agile de hoţ. Îmi fusese adus de către sătenii sătui de fărădelegile sale, ca să le fac dreptate. Voiau să-l ard cu fierul înroşit, poate să-i tai o mână, dar el mă provocase la luptă. Amuzat, îi dădusem o spadă. Fusese uşor de învins, fiindcă nu era instruit, însă era puternic şi aproape la fel de iute ca Finan. Îi iertasem fărădelegile cu condiţia să-mi jure credinţă şi să devină unul dintre oamenii mei. Îmi plăcea de el.

Rolla era danez. Era înalt, viguros şi plin de cicatrice. Slujise un alt senior, unul pe care nu-l menţionase niciodată, şi fugise din acea slujbă, călcându-şi jurământul, fiindcă lordul cu pricina jurase să-l omoare.

— Ce ai făcut? îl întrebasem când venise să-mi ceară îngăduinţa de a mă sluji.

— Nevastă-sa, răspunsese el laconic.

— Nu a fost un lucru foarte isteţ.

— Dar a fost plăcut.

În luptă era rapid ca o nevăstuică, violent şi fără milă, un om care văzuse grozăvii la viaţa lui şi se obişnuise cu ele. Îi venera pe vechii zei, dar îşi luase o nevastă creştină mică şi rotofeie, care era cu Sigunn la Lundene. Rolla îi speria pe majoritatea oamenilor mei, dar ei îl admirau, şi niciunul mai mult decât Eldgrim, un tânăr danez pe care-l găsisem beat şi gol pe o alee din Lundene. Fusese jefuit şi bătut. Avea o faţă rotundă şi inocentă şi cârlionţi maronii şi groşi, iar femeile îl adorau, însă era de nedespărţit de Kettil, al treilea danez care mă însoţea în acea zi. Kettil, ca şi Eldgrim, avea probabil optsprezece sau nouăsprezece ani şi era subţire ca o coardă de harpă. Părea fragil, dar era o aparenţă, fiindcă era rapid în luptă şi puternic în spatele unui scut. Câţiva dintre oamenii mei îi luaseră în bătaie de joc pe Kettil şi Eldgrim pentru legătura lor, care mergea mult dincolo de o simplă prietenie; atunci făcusem în curtea de la Fagranforda o îngrădire din răchită şi-i poftisem pe cei cu zeflemeaua să se bată cu oricare dintre ei, cu spadele, dar împrejmuirea rămăsese nefolosită şi bătaia de joc încetase.

Doi frizoni călăreau de la Bedehal la Bebbanburg. Folebald era încet ca un bou, dar încăpăţânat ca un catâr. Dacă-l aşezai pe Folebald în spatele unui scut, era de neclintit. Era extrem de puternic şi foarte sărac cu duhul, însă era loial şi valora cât alţi doi oameni din zidul de scuturi. Wibrund, vărul său, era iute la mânie, se plictisea uşor şi căuta mereu harţă, dar era folositor în luptă şi nu obosea oricât ar fi avut de vâslit.

Aşadar, aceştia nouă, însoţiţi de Blekulf, ne îndreptam spre Bebbanburg. Am urmat cărarea care mergea spre nord dinspre Bedehal; la dreapta noastră erau dune de nisip, iar la stânga era teren agricol îmbibat cu apă, întinzându-se până la dealurile negre din depărtare. Ploaia era şi mai densă, cu toate că vântul începea să se potolească. Osferth dădu pinteni calului ca să mi se alăture. Purta o mantie neagră şi grea, cu o glugă care-i ascundea faţa, dar i-am băgat de seamă zâmbetul crispat.

— Ai promis că viaţa o să fie interesantă, Lord Uhtred.

— Am promis?

— Acum mulţi ani, atunci când m-ai salvat de la preoţie.

Regele Alfred voia ca bastardul său să devină preot, dar Osferth alesese să fie războinic.

— Încă ai putea să-ţi termini ucenicia, am sugerat, sunt sigur că te-ar transforma într-unul din vrăjitorii lor.

— Nu sunt vrăjitori, mă corectă el cu răbdare.

Am rânjit; era atât de uşor să-l necăjesc pe Osferth!

— Ai fi fost un preot bun, i-am spus lăsând gluma la o parte, şi

probabil ai fi fost episcop până acum. Când el clătină din cap, am stăruit: Bine, nu episcop, dar poate măcar abate?

Se strâmbă posomorât.

— Abate la o mănăstire pierdută, încercând să cultive grâu într-o mlaştină şi mormăind rugăciuni din zori şi până-n noapte.

— Bineînţeles că ai fi episcop, am zis nervos, tatăl tău a fost rege!

Osferth clătină din cap şi mai hotărât.

— Sunt păcatul tatălui meu. M-ar fi vrut departe de el, ascuns în mlaştina aceea unde nimeni să nu-i poată vedea păcatul. Îşi făcu semnul crucii. Sunt copilul păcatului, stăpâne, şi asta înseamnă că sunt blestemat.

— Am auzit nebuni vorbind cu mai multă judecată! Cum poţi venera un zeu care te condamnă pentru păcatele tatălui tău?

— Nu putem alege zeii, zise el blând. Există numai unul.

Ce aiureală! Cum poate un singur zeu să aibă grijă de întreaga lume? Un singur zeu pentru fiecare nagâţ, pescăruş albastru, vidră, pitulice, vulpe, căprioară, cal, munte, crâng, biban, rândunică, nevăstuică, salcie sau vrabie? Un singur zeu pentru fiecare izvor, fiecare râu, fiecare animal sau fiecare om? Îi spusesem asta şi părintelui Beocca odinioară. Bietul părinte Beocca, mort acum, dar, ca şi Pyrlig, un preot bun.

— Nu înţelegi! Nu înţelegi! îmi răspunsese el agitat. Dumnezeu are o armată întreagă de îngeri care să aibă grijă de lume! Sunt serafimi, heruvimi, arhangheli şi alţii peste tot în jurul nostru! Făcuse un semn cu mâna lui chircită. Sunt îngeri nevăzuţi, Uhtred, peste tot în jurul nostru! Slujitorii înaripaţi ai lui Dumnezeu ne veghează. Ei văd şi cea mai neînsemnată vrabie cum cade!

— Şi ce fac îngerii în legătură cu vrabia care cade? l-am întrebat, însă părintele Beocca nu avea răspuns pentru aşa ceva.

Speram ca norii negri şi joşi şi ploaia care cădea necontenit să ascundă Bebbanburgul de îngerii care vegheau. Unchiul şi vărul meu erau creştini, aşa că îngerii ar fi putut să-i protejeze, dacă astfel de creaturi magice înaripate chiar există. Poate că da. Cred în zeul creştin, dar nu cred că este singurul zeu. Este gelos, neiertător, creatură solitară care-i urăşte pe ceilalţi zei şi conspiră împotriva lor. Câteodată, când mă gândesc la el, îl văd la fel ca pe Alfred, doar că Alfred avea o anume cumsecădenie, însă Alfred nu a încetat vreodată să muncească ori să gândească ori să fie preocupat. Zeul creştin nu se opreşte nici el din lucru şi din ticluit. Zeilor mei le place să stea tolăniţi în sala de banchete sau în pat cu zeiţele lor, sunt beţivi, desfrânaţi şi fericiţi, iar în timp ce ei chefuiesc şi preacurvesc, zeul creştin pune stăpânire pe lume.

Un pescăruş se ivi deasupra drumului, şi am încercat să-mi dau seama dacă zborul său era un semn bun sau un semn rău. Osferth ar fi

negat orice semn, dar acum era copleşit de tristeţe. Credea că, fiind bastard, nu avea să primească mântuirea divină şi că blestemul avea să se întindă pe zece generaţii. Credea acest lucru deoarece cartea sfântă a creştinilor îl spunea.

— Te gândeşti la moarte, l-am acuzat.

— În fiecare zi, spuse el, dar azi mai mult ca de obicei.

— Ai semne?

— Temeri, stăpâne, doar temeri.

— Temeri?

Râse sumbru.

— Uită-te la noi! Nouă oameni!

— Şi oamenii lui Finan, i-am amintit.

— Dacă ajunge la ţărm, zise el pe un ton pesimist.

— Va ajunge.

— Probabil că-i doar vina vremii ăsteia mohorâte, oftă Osferth.

Dar vremea era de partea noastră. Străjerii unei cetăţi se plictisesc. Să stai de pază înseamnă să urmăreşti zi după zi, după zi, după încă o zi, aceleaşi veniri şi plecări, iar simţurile unui om slăbesc sub greutatea unei astfel de rutine. Cel mai rău este noaptea sau pe vreme proastă. Ploaia asta avea să-i nemulţumească pe străjerii de la Bebbanburg, iar oamenii înfiguraţi şi uzi sunt santinele proaste.

Drumul cobora încet. În stânga mea erau căpiţe de fân adunate pe o mică pajişte, şi am observat cu plăcere stratul gros de ferigi de sub fiecare claie. Tatăl meu se enerva pe ţăranii care nu foloseau destulă ferigă sub căpiţe.

— Vreţi şobolani, idioţi cu băşini în loc de creier ce sunteţi? striga la ei. Vreţi să putrezească fânul? Vreţi iarbă mucedă în loc de fân? Nu ştiţi nimic, proştilor cu pişat în loc de creier?

De fapt, nu ştia nici el multe despre agricultură, dar ştia că un pat de ferigi oprea umezeala să se ridice şi alunga şobolanii şi-i plăcea să arate acea frântură de cunoştinţe. Amintirea mă făcu să zâmbesc. „Poate, când o să fiu stăpân la Bebbanburg, o să-mi îngădui să mă enervez în legătură cu căpiţele de fân”, mi-am zis. Un câine mic şi negru lătră dintr-o cocioabă, apoi se repezi spre cai, însă aceştia, de bună seamă obişnuiţi cu el, nu-l băgară în seamă. Un om scoase capul prin deschizătura joasă a cocioabei şi-i strigă câinelui să tacă, apoi îşi plecă fruntea în semn de salut. Drumul urcă din nou, doar câţiva metri, dar, cum am ajuns în vârf, dintr-odată în faţa noastră apăru Bebbanburg.

Ida, strămoşul meu, venise aici pe mare din Frizia. Legendele familiei spuneau că adusese trei nave cu războinici flămânzi şi debarcase undeva pe coasta sălbatică; localnicii se retrăseseră într-un fort cu întărituri de lemn, construit în vârful stâncii dintre golf şi mare, şi acolo avea să se ridice mai târziu Bebbanburgul. Ida,

supranumit Purtătorul Făcliei, le-a ars întăriturile de lemn şi i-a căsăpit pe toţi, îmbibând stânca de sânge. A făcut un morman din craniile lor, orientându-l spre uscat, ca un avertisment pentru alţii care ar fi îndrăznit să atace noua fortăreaţă pe care a construit-o pe stânca însângerată. A pus stăpânire pe tot teritoriul aflat la o distanţă de o zi de călărit în goană faţă de zidurile ei, iar regatul său s-a numit Bernicia. Nepotul său, regele Æthelfrith, a făcut ravagii în tot nordul Britaniei, gonindu-i pe localnici spre dealurile sălbatice, şi şi-a luat o nevastă, Bebba, după care a fost numită măreaţa sa cetate.

Şi acum era a mea. Nu mai aveam un regat, fiindcă Bernicia, la fel ca alte regate mici, fusese înghiţit de Northumbria, dar încă mai aveam măreaţa cetate a lui Bebba. Mai precis, Ælfric stăpânea fortificaţia, şi în acea zi cenuşie, rece, întunecată şi umedă mă pregăteam s-o iau înapoi.

Se contura nedesluşit, sau probabil asta era doar închipuirea mea, fiindcă imaginea fortăreţei îmi stăruise în inimă încă din ziua în care o părăsisem. Stânca pe care e construită este orientată de la sud la nord, deci dinspre sud cetatea nu se arată deosebit de impunătoare. Cel mai aproape de noi era marea împrejmuire exterioară, făcută din trunchiuri de stejar, dar acolo unde era cea mai vulnerabilă, în locuri unde spaţiile din stâncă ar fi permis trecerea, porţiunea de jos fusese refăcută cu piatră. Asta era o noutate faţă de vremea tatălui meu. Poarta Joasă, un arc cu o platformă de luptă deasupra, reprezenta cea mai bună apărare a Bebbanburgului, fiindcă se putea ajunge la ea doar pe o cărare îngustă care urma bancurile de nisip dinspre uscat. Prima porţiune era destul de lată, dar apoi stânca neagră erupea din nisip şi poteca se strâmta pe măsură ce urca spre poarta masivă, încă decorată cu cranii umane. Nu ştiu dacă erau aceleaşi cranii pe care Ida Purtătorul Făcliei le jupuise într-un ceaun cu apă fiartă, dar erau cu siguranţă vechi şi-şi arătau dinţii galbeni ca un avertisment pentru eventualii atacatori. Poarta Joasă era punctul cel mai vulnerabil al Bebbanburgului, dar părea imposibil de cucerit. Apărarea ei asigura apărarea întregii cetăţi, asta dacă nu cumva fortificaţiile mai erau asaltate şi dinspre mare, însă aceasta era o idee puţin probabilă, având în vedere că stânca era abruptă şi zidurile, înalte, iar oştenii puteau arunca o ploaie de suliţe, bolovani şi săgeţi în jos spre atacatori.

Totuşi, chiar dacă am fi cucerit Poarta Joasă, tot n-am fi cucerit fortăreaţa, fiindcă acel arc ornat cu cranii dădea doar într-o curte. Puteam vedea acoperişurile peste palisadă. Erau grajduri, depozite şi o fierărie în curtea de jos. Un fum negru se ridica din fierărie, îndreptându-se spre uscat odată cu vântul încărcat de ploaie. După ea, stânca apărea din nou vederii şi pe vârful ei se afla zidul interior, mai înalt decât cel exterior, întărit cu blocuri mari de piatră şi având o altă poartă impunătoare. Dincolo de Poarta Înaltă era fortăreaţa propriu-

zisă, cu sala mare în vârful căreia flutura stindardul familiei mele. Stindardul cu lup fâlfâia posac în vântul umed. Brusc, am simţit cum mă cuprindea mânia. Era stindardul meu, emblema mea; duşmanul meu îl înălţase, dar eu eram lupul în acea zi şi mă întorsesem la bârlogul meu.

— Aplecaţi-vă! le-am spus oamenilor mei.

Trebuia să călărim ca nişte oameni obosiţi şi plictisiţi, aşa că ne-am cocârjat în şei, lăsând caii să-şi găsească drumul pe o cărare pe care o cunoşteau mai bine decât noi. Eu o ştiam, totuşi. Îmi petrecusem primii zece ani aici şi ştiam cărarea, şi stânca, şi plaja, şi portul, şi satul. Fortăreaţa se ridica deasupra noastră, iar la stânga ei era golful cu apă mică în care se afla portul Bebbanburgului. În port se intra printr-un canal la nord de fortăreaţă şi, odată intrată, o navă trebuia să aibă grijă să nu eşueze. O vedeam pe *Middelniht* acum. Mai erau vreo şase bărci mai mici, de pescuit, şi alte două nave la fel de mari sau chiar mai mari decât *Middelniht*, însă niciuna nu părea să aibă echipaj la bord. Cu siguranţă Finan ne văzuse deja.

Dincolo de port, unde se înălţau dealurile, era sătucul unde trăiau pescarii şi ţăranii. Acolo erau o tavernă şi altă fierărie şi o plajă cu prundiş unde fumegau focurile sub afumătorile de peşte. Când eram copil, mi se dădea sarcina de a goni pescăruşii de la afumători, şi acum vedeam copii acolo. Am zâmbit, fiindcă asta era casa mea, dar zâmbetul mi se stinse când mi-am dat seama că acum fortăreaţa era complet închisă. Cărarea se bifurca: o ramură o lua spre vest, ocolea portul şi ajungea în sat, iar cealaltă urca spre Poarta Înaltă.

Iar poarta aceea era deschisă. Nu bănuiau nimic. Mi-am închipuit că era întotdeauna deschisă pe timpul zilei, ca poarta oricărui oraş. Străjile ar fi avut timp berechet să vadă dacă se apropia vreo ameninţare şi să închidă porţile solide, dar tot ce văzură în dimineaţa aceea umedă fu ceea ce se aşteptau să vadă, aşa că niciunul nu se mişcă de pe platforma de luptă.

Finan şi trei dintre oamenii lui săriră de la prova lui *Middelniht* şi o luară spre ţărm. După cât vedeam, nu aveau arme, dar nu conta, câtă vreme noi le aveam pe ale noastre şi pe cele pe care le capturaserăm. De bună seamă, irlandezului i se spusese că numai patru oameni puteau să debarce odată şi că acei oameni nu trebuia să fie înarmaţi. Îmi doream mai mulţi, fiindcă acum eram treisprezece, fără a-l număra pe Blekulf, şi treisprezece este un semn rău. Toată lumea ştie asta, chiar şi creştinii recunosc că treisprezece înseamnă bucluc. Creştinii spun că treisprezece aduce ghinion, fiindcă Iuda a fost al treisprezecelea oaspete la cina cea de taină, dar motivul adevărat este că Loki, zeul ghiduş, malefic şi criminal, este a treisprezecea zeitate în Asgard.

— Folebald! am strigat.

— Stăpâne!

— Când ajungem la poartă, vei sta sub boltă cu Blekulf.

— Voi sta…

Nu înţelegea. Se aştepta să lupte, şi eu îi spuneam să rămână în spate.

— Vreţi să…

— Vreau să rămâi cu Blekulf! l-am întrerupt. Ţine-l sub boltă până îţi spun eu să veniţi.

— Aşa fac, stăpâne.

Acum eram doisprezece.

Finan nu mă băga în seamă. Era la vreo cincizeci de paşi distanţă, târându-şi încet picioarele spre fortăreaţă. Noi eram mai aproape de Poarta Joasă, mult mai aproape, marele arc ornat cu cranii se desluşea bine. Ţinându-mi capul plecat, mi-am lăsat armăsarul să meargă domol. Cineva strigă din vârful porţii, dar vântul şi ploaia duseră cuvintele departe. Suna a salut, aşa că m-am mulţumit să dau din mână drept răspuns. Am părăsit cărarea nisipoasă, şi copitele începură să tropotească pe poteca tăiată în stânca neagră. Loviturile potcoavelor răsunau ca o chemare la luptă plină de însufleţire. Caii mergeau încă agale, iar eu stăteam gârbovit în şa şi-mi ţineam capul jos; peste câteva clipe însă, amurgul se întunecă şi mai tare. Dându-mi seama că ploaia nu-mi mai răpăia pe capul acoperit de glugă, m-am uitat în sus şi am văzut că eram în tunelul porţii.

Eram acasă.

Aveam spada lui Cenwalh ascunsă sub mantia grea, dar acum am lăsat-o să cadă pentru ca Finan să aibă şi el o armă. Oamenii mei au făcut la fel, armele căzând cu zgomot pe drumul de piatră. Calul meu se sperie din pricina zăngănitului, dar l-am strunit şi mi-am aplecat capul pe sub bârna grea de lemn care forma arcul interior.

Poarta Joasă fusese lăsată deschisă, lucru firesc, pentru că în timpul zilei era un du-te-vino constant. Chiar la intrare se găsea o grămadă de coşuri împletite şi saci, lăsate acolo pentru sătenii care aduceau peşte sau pâine în fortăreaţă. Poarta se închidea la apus şi era păzită zi şi noapte, dar Poarta Înaltă, îmi zisese Cenwalh, era ţinută închisă. Şi asta era firesc. Un duşman putea să captureze Poarta Joasă şi toată curtea de jos, dar dacă nu lua Poarta Înaltă şi zidul său formidabil de piatră, nu avea şanse să cucerească Bebbanburgul.

Totuşi, îndată ce-am ieşit de sub arcul interior, am văzut că Poarta Înaltă era deschisă.

Pentru o clipă nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Mă aşteptasem la o luptă acerbă pentru cucerirea acelei porţi, dar era deschisă! Erau străjeri pe platforma de deasupra ei, dar nimeni în poarta propriu-zisă. Mă simţeam ca într-un vis. Călărisem până la Bebbanburg şi nimeni nu mi se împotrivise, iar proştii lăsaseră poarta deschisă! Mi-am oprit

calul şi l-am aşteptat pe Finan să mă ajungă din urmă.

— Adu restul echipajului pe ţărm, i-am spus.

La dreapta mea, câţiva bărbaţi făceau instrucţie. Erau opt, sub comanda unui individ îndesat şi bărbos care striga la ei să-şi intercaleze scuturile. Erau tineri, probabil băieţi de la fermele din zonă, care trebuiau să lupte dacă teritoriul Bebbanburgului era atacat. Foloseau spade vechi şi scuturi uzate. Omul care-i instruia se uită înspre noi şi nu văzu nimic care să-l alarmeze. În faţa mea era Poarta Înaltă, larg deschisă, doar la vreo sută de paşi, în timp ce la stânga era fierăria cu fumul ei negru. Două străji înarmate cu suliţe stăteau tolănite lângă uşa fierăriei. Atunci, un om strigă de deasupra porţii.

— Cenwalh! Cum nu l-am băgat în seamă, strigă din nou: Cenwalh!

I-am făcut cu mâna, iar acest răspuns se pare că-l mulţumi, fiindcă nu mai zise nimic.

Era timpul să luptăm. Oamenii mei aşteptau semnalul, dar pentru o clipă am dat impresia că şovăiam. Eram acasă! Eram înăuntrul Bebbanburgului! Fiul meu dădu pinteni calului şi se apropie de mine.

— Tată, zise el, părând îngrijorat.

Era momentul să dezlănţuim furia. Mi-am îmboldit calul, care imediat o luă în stânga, urmându-şi drumul normal către grajdurile situate lângă fierărie. Am tras de hăţuri, îndreptându-l spre Poarta Înaltă.

Atunci mă văzură câinii.

Erau doi dulăi mari şi flocoşi care dormeau sub un umbrar de lemn unde era depozitat fânul pentru grajduri. Unul se ridică şi veni spre noi dând din coadă. Apoi se opri, prudent dintr-odată, şi-şi arătă colţii. Mârâi, după care începu să urle. Tovarăşul lui se trezi într-o clipită. Amândoi urlau acum şi goneau spre mine, moment în care bidiviul meu se aruncă nervos într-o parte.

Individul îndesat care-i antrena pe băieţi îşi dădu seama că nu era ceva în regulă şi făcu ce trebuia. Urlă la paznicii Porţii Înalte:

— Închideţi-o! Închideţi-o acum!

Am dat pinteni calului spre poartă, dar cei doi câini îmi stăteau în cale. Probabil fuseseră dulăii lui Cenwalh, fiindcă doar ei doi din întreaga fortăreaţă îşi dăduseră seama că nu eram stăpânul lor. Când unul sări ca şi cum ar fi vrut să-mi muşte calul, am scos Răsuflarea-Şarpelui în timp ce armăsarul sărea şi el cu dinţii spre câine.

— Spre poartă! le-am strigat oamenilor mei.

— Închideţi-o! urlă îndesatul.

Se auzi un corn. Mi-am îmboldit calul pe lângă dulăi, dar era deja prea târziu. Uriaşele canaturi erau împinse unul spre celălalt, şi am auzit zgomotul ivărului intrând în găurile lui. Am blestemat degeaba. Oameni apăreau pe zidul de deasupra Porţii Înalte, prea mulţi oameni. N-avea rost să încerc un asalt. Singura mea speranţă fusese să-i iau

prin surprindere, dar dulăii mă împiedicaseră.

Îndesatul fugi spre mine. Acum ar fi trebuit să mă retrag, să accept că pierdusem şi, cât încă era timp, să fug prin Poarta Joasă spre *Middelniht*, însă nu voiam să cedez atât de uşor. Oamenii mei se opriseră în mijlocul curţii, fără să ştie ce să facă, îndesatul urla la mine, cerând să ştie cine eram, dulăii nu conteneau să latre, iar calul meu sărea de colo colo ca să scape de ei. Mai mulţi câini începuseră să latre din interiorul fortăreţei.

— Cuceriţi poarta! i-am strigat lui Osferth, arătând spre Poarta Joasă.

Dacă nu puteam captura fortificaţia interioară, măcar s-o ocup pe cea exterioară. Ploaia bătea cu putere, mânată de vântul de pe mare. Cei doi paznici de lângă fierărie îşi întinseseră suliţele, fără să se clintească din loc, şi Finan se îndrepta acum spre ei însoţit de doi oameni.

Nu am putut vedea ce se întâmpla cu Finan, fiindcă îndesatul îmi prinsese hăţurile calului.

— Cine eşti?

Câinii se calmară, probabil fiindcă-l recunoscuseră.

— Cine eşti? repetă el.

Cei opt ucenici ai săi îl priveau cu ochii holbaţi, uitând de scuturi şi de instrucţia cu spadele.

— Cine eşti? strigă la mine a treia oară, apoi răcni: Hristoase, nu!

Se uita spre fierărie. Am privit într-acolo şi am văzut că Finan începuse măcelul, căci paznicii erau la pământ. Cum însă Finan şi oamenii lui dispăruseră, m-am grăbit să cobor din şa.

Începusem foarte prost. Eram confuz. Confuzia este inevitabilă în luptă, însă şovăiala e de neiertat, iar eu ezitasem să iau o decizie şi apoi le luasem pe toate cele greşite. Ar fi trebuit să mă retrag repede, în schimb nu am vrut să părăsesc Bebbanburgul, aşa că-i îngăduisem lui Finan să-i omoare pe cei doi paznici. Îl trimisesem pe Osferth să captureze Poarta Joasă, ceea ce însemna că aveam oameni acolo şi alţi oameni în fierărie, în timp ce echipajul lui *Middelniht* probabil îşi croia drum spre ţărm, însă eu eram izolat în curte, unde îndesatul mă lovea cu spada lui. Şi tot am făcut ce nu trebuia. În loc să-l strig pe Finan şi să încerc să-mi adun toţi oamenii într-un singur loc, am parat o lovitură grea cu Răsuflarea-Şarpelui şi, aproape fără să mă gândesc, l-am împins pe om înapoi cu două lovituri puternice, am făcut un pas în spate ca să-l las să mă atace şi, când muşcă momeala şi veni spre mine, l-am împuns în burtă cu spada. Am simţit cum lama intra prin zale, am simţit cum găurea pielea şi intra în ceva moale. Se cutremură când i-am învârtit Răsuflarea-Şarpelui în măruntaie, apoi căzu în genunchi. Se prăbuşi în faţă în momentul în care i-am scos spada din burtă. Doi dintre ucenicii lui porniră spre mine, dar m-am întors spre ei ridicând

arma cu lama înroşită.

— Vreţi să muriţi? am mârâit, iar ei se opriră fără să crâcnească.

Îmi dădusem jos gluga de pe coiful meu cu creastă şi-mi închisesem obrăzarele. Ei erau băieţi şi eu eram un comandant de oşti.

Şi eram un prost, deoarece făcusem numai greşeli. Chiar în acea clipă, Poarta Înaltă se deschise.

O mulţime de oameni ieşiră afară. Oameni în zale, oameni cu spade, oameni cu suliţe şi scuturi. Le-am pierdut numărul pe la douăzeci şi ei tot mai ieşeau.

— Stăpâne! strigă Osferth de la Poarta Joasă. O capturase, îl vedeam pe fiul meu pe platforma de luptă. Stăpâne! strigă Osferth din nou.

Voia să vin înapoi, să mă alătur lui; în schimb, mă uitam la fierărie, unde cei doi paznici zăceau în ploaie. Nu era nici urmă de Finan.

Şi apoi suliţele şi spadele se loviră de paveze şi am văzut că trupele unchiului meu făcuseră un zid de scuturi în faţa Porţii Înalte. Pe puţin patruzeci de oameni, îşi izbeau ritmic lamele de lemnul de salcie. Erau încrezători, comandaţi de un ins înalt cu părul blond care purta zale, dar nu şi coif.

Nu avea scut, doar o spadă în mână. Zidul de scuturi era înghesuit pe drumul dintre stânci, lat de numai doisprezece oameni. Propriul meu echipaj ajungea acum, venind prin Poarta Joasă şi făcând un zid la rândul său, dar ştiam că pierdusem. Puteam să atacăm şi poate că am fi reuşit să ne croim drum prin luptă în susul dealului, însă ar fi trebuit să tăiem şi să împungem pentru fiecare centimetru, iar deasupra noastră, pe platforma de luptă de pe Poarta Înaltă, erau oameni pregătiţi să ne arunce cu suliţe şi pietre în cap. Şi chiar dacă ne-am fi forţat trecerea, porţile erau din nou închise. Pierduserăm.

Insul înalt din faţa zidului pocni din degete, iar un servitor îi aduse un coif şi o mantie. Şi le puse pe amândouă, îşi prinse din nou spada şi păşi încet spre mine. Oamenii lui rămaseră în spate. Cei doi duli care iscaseră toate necazurile alergară la el, iar el pocni din nou din degete ca să-i facă să se aşeze. Se opri la vreo douăzeci de paşi de mine, ţinându-şi spada în jos. Era o lamă scumpă, cu mânerul greu de aur şi cu lama împodobită cu aceleaşi modele sinuoase care luceau pe oţelul spălat de ploaie al Răsuflării-Şarpelui. Se uită la caii pe care veniserăm.

— Unde este Cenwalh? întrebă el. Neprimind răspuns, adăugă: Mort, bănuiesc? Am încuviinţat din cap, iar el ridică din umeri. Tatăl meu a spus c-o să vii.

Prin urmare, acesta era Uhtred, vărul meu, fiul lordului Ælfric. Era cu câţiva ani mai tânăr, dar privindu-l aveam impresia că mă uitam în oglindă. Nu moştenise trăsăturile smede şi constituţia subţire ale

tatălui său; dimpotrivă, era zdravăn, blond şi arogant. Avea o barbă scurtă, blondă şi aranjată, şi ochi albaştri. Coiful avea o creastă în formă de lup, la fel ca al meu, dar obrăzarele îi erau ornate cu aur. Mantia neagră îi era tivită cu blană de lup.

— Cenwalh a fost un om bun, zise el. L-ai omorât? N-am spus nimic, aşa că se răsti: Ţi-ai pierdut limba, Uhtred?

— De ce să-mi irosesc cuvintele pe un căcat de capră?

— Tatăl meu întotdeauna a spus că un câine se întoarce la propria vomă, aşa a ştiut că o să vii. Poate ar trebui să-ţi urez bun venit? Asta şi fac! Bine ai venit, Uhtred! Îmi făcu o plecăciune în batjocură. Avem bere, avem carne, avem pâine: mănânci cu noi în marea sală?

— De ce nu ne luptăm noi doi aici, doar tu şi cu mine?

— Fiindcă te depăşesc numeric, şi dacă trebuie să ne batem, atunci aş prefera să vă măcelăresc pe toţi, nu doar să-ţi dau maţele câinilor mei.

— Atunci luptă, am spus agresiv. M-am întors şi am arătat spre echipajul meu, al cărui zid de scuturi păzea Poarta Joasă. Îţi ocupă intrarea. Nu poţi ieşi până când nu ne înfrângi, aşa că luptă.

— Şi cum vei ţine intrarea când vei avea o sută de oameni în spatele tău? întrebă fiul lui Ælfric. Mâine-dimineaţă, Uhtred, vei găsi cărarea blocată. Ai destulă mâncare, probabil? Nu este nicio fântână aici, dar ţi-ai adus apă sau bere?

— Atunci luptă-te cu mine acum, arată-mi că ai ceva curaj.

— De ce să mă bat cu tine când eşti deja învins? Ridică vocea, ca oamenii mei să-l audă: Vă ofer viaţa! Puteţi pleca de aici! Puteţi să mergeţi la nava voastră şi să plecaţi! Nu vom face nimic să vă împiedicăm! Tot ce cer este ca Uhtred să rămână aici! Îmi zâmbi. Vezi cât de doritori suntem să te avem de oaspete? Eşti parte din familie, oricum, trebuie să ne laşi să-ţi urăm bun venit aşa cum trebuie. Este şi fiul tău cu tine?

Am ezitat, nu fiindcă aveam dubii asupra răspunsului meu, ci pentru că vorbise de un singur fiu. Aşadar, ştia ce se întâmplase, ştia că-l repudiasem pe cel mai în vârstă.

— Bineînţeles că este, conchise fiul lui Ælfric, apoi ridică iarăşi glasul. Uhtred va rămâne aici, la fel şi căţelandrul lui! Restul sunteţi liberi să plecaţi! Dar dacă rămâneţi, n-o să mai plecaţi niciodată!

Încerca să-i întoarcă împotriva mea, dar mă îndoiam că avea să reuşească. Îmi juraseră credinţă şi, chiar dacă ar fi vrut să-i accepte oferta, nu şi-ar fi călcat jurămintele atât de uşor. Dacă muream, unii s-ar fi pus în genunchi, dar acum niciunul nu voia să arate lipsă de loialitate în faţa tovarăşilor săi. Şi fiul lui Ælfric ştia asta, dar spera măcar să le clatine încrederea. Ştiau că fusesem învins şi aşteptau să vadă ce hotărâm înainte să facă vreo alegere.

Vărul meu se uită la mine şi-mi porunci:

— Aruncă-ţi spada.

— O s-o îngrop în burta ta! i-am replicat.

Era o provocare fără sens. El câştigase, eu pierdusem, dar tot mai aveam o şansă de a ajunge la *Middelniht* şi de-a ieşi din port, deşi nu îndrăzneam să-mi conduc luptătorii înapoi la ţărm până nu apăreau Finan şi cei doi oameni ai lui. Unde era irlandezul? Nu puteam să-l las în urmă, nici vorbă. Eram mai apropiaţi decât fraţii, Finan şi cu mine, şi mă temeam că el şi cei doi oameni ai lui fuseseră copleşiţi şi zăceau morţi sau, şi mai rău, căzuseră prizonieri.

— Vei descoperi, spuse vărul meu, că oamenii noştri sunt nişte războinici desăvârşiţi. Ne antrenăm, aşa cum faceţi şi voi, ne instruim, aşa cum faceţi şi voi. Aşa am reuşit să păstrăm Bebbanburgul, fiindcă nici danezii nu vor să simtă tăişurile noastre. Dacă lupţi, o să-mi pară rău de oamenii pe care o să-i pierd, dar promit c-o să plăteşti pentru morţile lor. Propria moarte n-o să fie rapidă, Uhtred, şi n-o să ai o spadă în mână. O să te omor încet, în chinuri cumplite, dar nu înainte de a fi făcut la fel cu fiul tău. O să-l priveşti pe el murind întâi. O să-l auzi strigând după mama lui moartă. O să-l auzi cerând îndurare, dar nu va primi aşa ceva. Asta vrei? Făcu o pauză, aşteptând un răspuns, dar tăcerea mea îl făcu să continue: Sau poţi să arunci spada acum, şi vă promit amândurora o moarte rapidă şi fără durere.

Încă ezitam. Ştiam, bineînţeles, că trebuia să-mi duc oamenii înapoi la *Middelniht*, dar nu îndrăzneam să fac asta atâta vreme cât Finan lipsea. M-aş fi uitat spre fierărie, însă nu voiam să atrag atenţia vărului meu asupra ei, aşa că am continuat să-l scrutez. Deodată, în timp ce mintea îmi fierbea şi în timp ce încercam să găsesc o cale de scăpare din această înfrângere, am simţit că şi el era agitat. Nu se vedea. Arăta magnific cu mantia lui neagră, cu coiful incizat cu cruci creştine şi ornat cu creasta în formă de lup, cu spada la fel de impresionantă precum Răsuflarea-Şarpelui, dar sub acea încredere se ghicea o teamă. N-o văzusem de la început, însă era acolo. Vărul meu era încordat.

— Unde-i taică-tău? l-am întrebat. Aş vrea să te vadă cum mori.

— O să te vadă pe tine cum mori, îmi replică vărul Uhtred.

Îl enervase întrebarea mea? îi simţeam slab stingherealа, dar era acolo.

— Aruncă-ţi spada, îmi porunci din nou, acum cu o voce mai hotărâtă.

— Ne luptăm, am spus la fel de hotărât.

— Fie.

Acceptă decizia calm. Prin urmare, nu frica de luptă îl neliniştea. Oare îl judecasem greşit? Poate că nu era defel nesigur. Se întoarse spre oamenii lui.

— Ţineţi-l pe Uhtred în viaţă! Căsăpiţi-i pe ceilalţi, dar ţineţi-i pe

Uhtred şi pe fiul lui în viaţă!

Plecă, fără a se obosi să-mi mai arunce vreo privire.

M-am întors la Poarta Joasă, unde echipajul meu aştepta cu scuturile suprapuse şi armele pregătite.

— Osferth!

— Stăpâne!

— Unde-i Finan?

— A intrat în fierărie, stăpâne.

— Ştiu asta!

Speram ca Finan să fi ieşit din fierărie fără să-l văd, dar Osferth confirmă că nu ieşise. Aşadar, trei dintre oamenii mei erau înăuntrul acelei clădiri întunecate şi mă temeam că-şi pierduseră viaţa, că dăduseră peste alţi paznici înăuntru şi aceştia îi copleşiseră, dar atunci de ce nu apăruseră paznicii aceia în uşa fierăriei? Voiam să trimit oameni să afle ce se întâmplase cu Finan, însă mi-aş fi slăbit zidul de scuturi şi aşa firav.

Oamenii vărului meu începuseră să-şi lovească din nou scuturile. Băteau ritmic cu oţelul în lemn şi avansau.

— Într-o clipă, le-am spus oamenilor mei, facem colţul de mistreţ. Apoi îi rupem.

Era singura mea speranţă. Colţul de mistreţ era o formaţiune ca un ic, care se năpustea asupra zidului inamic asemenea unui mistreţ turbat. Dacă ne mişcăm repede, am fi putut să le spargem zidul, să-l sfărâmăm şi să începem să-i măcelărim. Asta era speranţa, dar teama era să nu se rupă colţul mistreţului.

— Uhtred! am strigat.

— Tată!

— Ar trebui să iei un cal şi să pleci acum. Ia-o spre sud. Călăreşte până ajungi la prieteni. Ţine familia în viaţă şi întoarce-te într-o zi ca să cucereşti fortăreaţa asta!

— Dacă mor aici, voi ţine această fortăreaţă până în Ziua Judecăţii de Apoi, îmi replică fiul meu.

Mă aşteptasem la acest răspuns, sau la ceva similar, aşa că n-am mai zis nimic. Şi dacă ar fi pornit spre sud, mă îndoiam că ar fi ajuns la un loc sigur. Unchiul meu ar fi trimis oameni să-l urmărească, iar între Bebbanburg şi Britania controlată de saxoni nu era nimic altceva decât teritoriu duşman. Totuşi, îi oferisem această şansă. Poate că fiul meu cel mai mare, fiul devenit preot, care nu mai era fiul meu, avea să se căsătorească şi să aibă copii, iar unul dintre acei copii avea să afle de această luptă şi să vrea să ne răzbune.

Cele trei ursitoare îmi râdeau în faţă. Îndrăznisem şi pierdusem. Eram prins în capcană. Oamenii vărului meu ajunseseră la capătul cărării mărginite de stâncă, iar acum se răzleţeau. Zidul lor de scuturi era mai lat decât al meu. Aveau să ne învăluie, să înainteze în jurul

flancurilor noastre şi să ne toace cu topoare, suliţe şi spade.

— Daţi-vă înapoi, le-am spus oamenilor mei.

Tot mai plănuiam colţul de mistreţ, dar pentru moment îi dădeam de înţeles vărului meu că voiam să formez zidul sub bolta Porţii Joase. Asta l-ar fi împiedicat să execute manevra de învăluire. Apoi l-aş fi putut ataca, sperând să-l zdrobesc. Osferth stătea lângă mine, iar fiul meu, chiar în spate. Odată ajunşi sub boltă, i-am trimis pe Rolla, Kettil şi Eldgrim pe platforma de luptă, ca să arunce cu pietre în oamenii care avansau. Osferth îmi spusese că pietrele erau adunate acolo în grămezi, pregătite, şi îndrăzneam să cred că vom supravieţui acestei lupte. Mă îndoiam că aş fi putut lua Poarta Înaltă, dar aş fi fost foarte mulţumit dacă scăpăm cu viaţă şi ajungeam la *Middelniht*.

Vărul meu îşi luă scutul. Era rotund, din salcie, cu margini de fier şi cu o protuberanţă centrală de bronz. Lemnul fusese pictat în roşu, iar capul de lup era desenat în cenuşiu şi negru pe câmpul de culoare sângerie. Inamicul îşi strânse rândurile, cu scuturile intercalate. Ploaia grea cădea oblic dinspre mare, prelingându-se peste marginile coifurilor şi scuturilor şi de pe tăişurile suliţelor. Totul era rece, umed şi cenuşiu.

— Scuturile, am spus, şi scurta noastră linie frontală, formată din numai şase oameni flancaţi de pereţii de stejar ai porţii, îşi atinse scuturile.

„Să vină”, m-am gândit. „Mai bine mor ei în zidul nostru de scuturi, decât să ieşim noi la atac. Dacă aş folosi colţul de mistreţ, ar trebui să renunţ la adăpostul porţii.” Încă eram nehotărât, dar duşmanul se oprise. Era firesc. Oamenii trebuie să se îmbărbăteze ca să lupte. Vărul meu le vorbea, dar nu-i puteam auzi cuvintele. I-am auzit chiuind când îşi reluară înaintarea. Veniră mai curând decât mă aşteptam. Mă gândisem că le va trebui timp să se pregătească, timp în care ne vor arunca insulte, dar erau bine instruiţi şi încrezători. Veneau încet, cu grijă, cu scuturile intercalate. Veneau ca nişte războinici care se aşteptau să câştige bătălia. Un individ masiv, cu barbă neagră şi un topor de luptă cu mâner lung, era în centrul liniei lor, lângă vărul meu. Acela era omul care urma să mă atace, încercând să-mi spargă scutul cu toporul, astfel încât să mă lase descoperit pentru spada vărului meu. Am ridicat Răsuflarea-Şarpelui, apoi mi-am amintit că ciocanul lui Thor îmi era încă ascuns sub cămaşa de zale. Era un semn rău, şi nu trebuie să lupţi sub stăpânirea unui semn rău. Voiam să-mi smulg crucea de argint de la gât, dar mâna stângă mi-era prinsă în mânerul scutului şi în dreapta ţineam Răsuflarea-Şarpelui.

Semnul cel rău îmi spuse că urma să mor acolo. Am strâns şi mai tare Răsuflarea-Şarpelui, fiindcă ea era dreptul meu de a intra în Valhalla. „O să lupt”, mi-am zis, „şi o să pierd, dar walkiriile o să mă ducă în acea lume mai bună de dincolo de lumea asta. Şi în ce loc ar fi

mai bine de murit decât la Bebbanburg?”

Chiar atunci, un corn sună din nou.

Fusese mai degrabă un ţipăt, deloc asemănător cu nota curajoasă şi demnă a primului corn care dăduse alarma din Poarta Înaltă. Acest corn sunase ca şi cum ar fi fost folosit de un copil entuziast, şi timbrul său răguşit îl făcu pe vărul meu să se uite spre fierărie, înspre care m-am uitat şi eu, iar în uşa ei era Finan. Sună din corn a doua oară şi, dezgustat de sunetul grosolan pe care-l scotea, îl aruncă pe jos.

Nu era singur.

La câţiva paşi în faţa lui era o femeie. Părea tânără şi purta o rochie albă, prinsă la brâu cu un lanţ de aur. Părul îi era auriu-deschis, atât de deschis, încât era aproape alb. Nu avea pelerină sau mantie, şi ploaia îi lipea rochia de trupu-i zvelt. Stătea nemişcată, şi chiar la distanţa aceea puteam să-i văd chinul de pe faţă.

Vărul meu porni spre ea, apoi se opri, fiindcă Finan îşi scosese spada. Irlandezul n-o ameninţa pe femeie, ci doar stătea rânjind, cu spada în mână. Vărul meu mă privi, cu o stare de nesiguranţă întipărită pe chip, apoi se uită înapoi la fierărie. Chiar atunci apărură cei doi tovarăşi ai lui Finan, fiecare cu câte un prizonier.

Unul dintre prizonieri era unchiul meu, lordul Ælfric, celălalt era un băiat.

— Îi vrei morţi? strigă Finan către vărul meu. Vrei să le despic burţile? Îşi aruncă spada în aer, făcând-o să se rotească. Era o demonstraţie de trufie, şi toţi cei din curte văzură cum irlandezul prinse cu abilitate spada de mâner. Le vrei maţele date la câini? Asta vrei? Îţi fac pe plac, pentru numele lui Hristos, îţi fac pe plac! Ar fi o plăcere. Câinii tăi par flămânzi!

Se răsuci şi-l prinse pe copil. L-am văzut pe vărul meu făcându-le semn oamenilor lui să nu mişte. Dintr-odată mi-am dat seama de ce păruse agitat: ştiuse că singurul lui fiu era în fierărie. Iar acum, Finan îl ţinea de o mână şi-l aducea spre mine. Ulfar, alt danez de-al meu, îl urma cu unchiul meu, în timp ce femeia, bineînţeles mama băiatului, mergea cu ei. Nimeni nu o ţinea, însă era clar că nu dorea să-şi abandoneze fiul.

Finan încă rânjea când ajunse la mine.

— Nenorocitul ăsta pişolcos zice că-l cheamă Uhtred. Ştii că azi e ziua lui? Azi împlineşte unsprezece ani, şi bunicul lui i-a cumpărat un cal, şi încă unul frumos! Îl potcoveau, asta făceau. Se bucurau doar de o mică ieşire în familie, pe care am întrerupt-o.

Uşurarea curgea prin mine ca apa care curge printr-o albie uscată de râu. Cu o clipă înainte fusesem prins în capcană şi sortit pieirii, acum îl aveam pe fiul vărului meu drept ostatic. Şi pe soţia lui, bănuiam, şi pe taică-său. Am zâmbit către inamicul meu cu mantie neagră.

— Este momentul să-ţi arunci spada, i-am spus.

— Tată!

Băiatul se lupta să scape din strânsoarea lui Finan, întinzându-se spre taică-său. L-am lovit cu scutul, o lovitură dureroasă cu lemnul tivit cu fier, care provocă un strigăt de durere şi un protest din partea femeii.

— Stai liniştit, mucosule, i-am spus.

— Nu pleacă nicăieri, zise Finan apucându-l strâns de braţ.

M-am uitat la femeie.

— Şi tu cine eşti? am întrebat-o.

Se îmbăţoşă sfidătoare, îndreptându-şi spatele şi privindu-mă direct în ochi.

— Ingulfrid, zise ea cu răceală.

Interesant, m-am gândit. Ştiam că vărul meu îşi luase o nevastă daneză, dar nimeni nu-mi spusese cât de arătoasă era.

— Ăsta e fiul tău?

— Da.

— Singurul tău fiu?

Ezită, apoi încuviinţă din cap. Auzisem că născuse trei băieţi, dar numai acesta supravieţuise.

— Uhtred! strigă vărul meu.

— Tată! răspunse băiatul.

Avea o urmă de sânge acolo unde scutul meu îi crestase pielea, deasupra pometului drept.

— Nu tu, băiete. Vorbesc cu el.

Vărul meu arătă cu spada spre mine. Am lăsat scutul jos şi m-am îndreptat spre el.

— Aşadar, am spus, se pare că fiecare avem câte un dezavantaj. Ne luptăm? Tu şi cu mine? Legea îngrădirii de alun?

— Luptă-te cu el! strigă Ælfric.

— Lasă-i pe soţia mea şi pe fiul meu să plece, zise vărul meu, şi poţi să pleci liniştit.

M-am prefăcut că mă gândesc la asta, apoi am scuturat din cap.

— Va fi nevoie de mai mult decât atât. Şi nu-l vrei pe taică-tu înapoi?

— Şi pe el, bineînţeles.

— Tu îmi oferi un singur lucru, şi anume să plec nevătămat, pe când eu trebuie să-ţi dau trei? N-are nicio noimă, vere.

— Ce vrei?

— Bebbanburg, am spus, fiindcă este al meu.

— Nu este al tău, mârâi Ælfric.

M-am întors să mă uit la el. Era bătrân acum, bătrân şi cocârjat, cu faţa negricioasă brăzdată de riduri, dar tot mai avea ochi isteţi. Părul lui negru se albise şi atârna lins spre umerii subţiri. Era îmbrăcat bine,

în straie brodate, cu o mantie tivită cu blană. Când tatăl meu a plecat la război şi a murit la Eoferwic, Ælfric jurase pe pieptănul sfântului Cuthbert că îmi va da mie fortăreaţa când voi ajunge la vârsta potrivită; în schimb, încercase să mă ucidă. Încercase să mă cumpere de la Ragnar, omul care mă crescuse, şi mai târziu plătise să fiu vândut ca sclav, şi-l uram mai mult decât uram orice fiinţă de pe acest pământ. Fusese chiar logodit cu iubita mea Gisela, cu toate că o luasem cu mult înainte să ajungă în patul lui. Aceea fusese o mică victorie, dar asta era una mai mare. Era prizonierul meu, deşi nimic din comportamentul lui nu sugera că ar fi văzut lucrurile astfel. Mă privea plin de dispreţ.

— Bebbanburg nu este al tău, zise el.

— Este dreptul meu din naştere, am spus.

— Dreptul tău din naştere, pufni el dispreţuitor. Bebbanburg aparţine celui destul de puternic să-l păstreze, nu vreunui prost care flutură hrisoave. Tatăl tău ar fi vrut asta! Mi-a spus de multe ori că eşti un nătâng lipsit de răspundere. Voia ca Bebbanburg să ajungă la fratele tău mai mare, nu la tine! Dar este al meu acum şi, într-o bună zi, îi va aparţine fiului meu.

Voiam să-l omor pe nemernic, dar era bătrân şi debil. Bătrân, debil şi veninos ca o viperă.

— Lady Ingulfrid este udă leoarcă şi-i este frig, i-am spus lui Osferth. Dă-i mantia unchiului meu.

Dacă Ingulfrid era recunoscătoare, n-o arătă. Luă mantia de bunăvoie şi-şi trase gulerul greu de blană în jurul gâtului. Tremura, dar mă privea cu silă. M-am uitat înapoi la vărul meu, soţul ei.

— Poate ar trebui să-ţi răscumperi familia, i-am spus, şi preţul va fi în aur.

— Nu sunt sclavi să fie cumpăraţi şi vânduţi, mârâi el.

M-am prefăcut că mă străfulgerase un gând.

— Uite o idee! Sclavi! Finan!

— Stăpâne?

— Cât costă un băiat saxon drăguţ în Francia în zilele acestea?

— Destul cât să-ţi iei o cămaşă de zale francă, stăpâne.

— Aşa de mult?

Finan se prefăcu că-l evalua pe băiat.

— Arată bine. Are carne bună pe oase. Sunt oameni care ar plăti bine pentru un funduleţ saxon rotunjor, stăpâne.

— Şi femeia?

Irlandezul o măsură cu privirea, apoi scutură din cap.

— Arată destul de bine, dar e marfă folosită, stăpâne. Poate mai are câţiva ani rămaşi în ea? Aşadar, poate să adune atâta cât să cumpărăm un cal de povară. Ceva mai mult, dacă ştie să gătească.

— Ştii să găteşti? am întrebat-o pe Ingulfrid, însă n-am primit drept

răspuns decât o privire plină de ură. M-am întors spre vărul meu. Un cal de povară şi o cămaşă de zale, i-am spus, apoi m-am prefăcut că mă gândesc. Peste câteva clipe am scuturat din cap: Nu e de-ajuns. Vreau mai mult decât atât. Mult mai mult.

— Poţi să pleci nevătămat, şi-ţi dau aur.

— Cât aur?

Se uită la tatăl lui. Era clar că Ælfric îi trecuse fiului său administrarea treburilor obişnuite din fortăreaţă, dar când venea vorba de bani, unchiul meu era cel care ordona.

— Coiful lui, zise Ælfric ursuz.

— O să-ţi umplu coiful cu monede de aur, zise vărul meu.

— Aşa o plăteşti pe nevastă-ta, dar cât dai pentru urmaşul tău?

— Tot atâta, oftă el.

— Nici gând! îi schimb pe toţi trei pentru Bebbanburg.

— Nu! urlă unchiul meu. Nu!

Nu l-am băgat în seamă pe Ælfric.

— Dă-mi înapoi ce este al meu, i-am spus vărului meu, şi eu îţi dau ce este al tău.

— Poţi să mai faci şi alţi copii, se răsti Ælfric la fiul său, iar Bebbanburgul nu e al tău ca să-l poţi da. Este al meu!

— Este al lui? l-am întrebat pe vărul meu.

— Bineînţeles că este al lui, răspunse el încăpăţânat.

— Şi tu eşti urmaşul lui?

— Da, sunt.

Am mers înapoi la prizonieri şi l-am prins pe Ælfric de ceafa lui sfrijită. L-am scuturat aşa cum un câine scutură un şobolan, apoi l-am rotit astfel încât să-i pot zâmbi în faţă.

— Ştiai c-o să mă întorc, i-am spus.

— Speram să te întorci.

— Bebbanburg este al meu, şi tu o ştii.

— Bebbanburg aparţine omului care-l poate păstra, replică el sfidător, şi tu ai dat greş.

— Aveam zece ani când l-ai furat, eram mai mic chiar decât el! m-am răstit, arătând spre nepotul lui.

— Taică-tău a plecat ca un prost la propria moarte, iar tu eşti la fel. Eşti un neghiob. Eşti impulsiv, inutil, iresponsabil. Să zicem, pentru o clipă, că ai lua înapoi Bebbanburgul. Cât timp l-ai păstra? Tu, care n-ai păstrat niciodată vreun domeniu? Orice domeniu ai avut, l-ai pierdut, orice avere ai făcut, ai risipit-o. Îşi privi fiul şi-i spuse poruncitor: Vei ţine Bebbanburgul, oricare ar fi preţul!

— Preţul este viaţa fiului tău, i-am spus vărului meu.

— Nu! ţipă Ingulfrid.

— Nu-ţi vom plăti, zise Ælfric sfredelindu-mă cu ochii lui negri. Aşa că omoară-l pe băiat. Aşteptă o clipă, apoi se răsti: Omoară-l! Ai

stabilit preţul, şi eu nu-l plătesc! Aşa că omoară-l!

— Tată… zise tulburat vărul meu.

Ælfric se întoarse iute ca un şarpe spre fiul său. Încă îl ţineam, strângându-l tare de ceafă, dar nu făcu niciun efort să scape.

— Poţi să mai faci fii! Fiii se fac uşor! Nu ţi-au făcut destui băieţi târfele tale? Satul e plin de bastarzii tăi, aşa că ia-ţi altă nevastă şi fă-i băieţi, dar niciodată să nu cedezi fortăreaţa! Viaţa unui fiu nu valorează cât Bebbanburgul! N-o să mai existe niciodată un alt Bebbanburg, dar întotdeauna vor fi alţi fii!

M-am uitat la vărul meu.

— Dă-mi Bebbanburgul, i-am spus, şi-ţi dau băiatul înapoi.

— Am refuzat preţul, mârâi unchiul meu.

Aşa că l-am omorât.

L-am luat prin surprindere; de fapt, i-am luat pe toţi prin surprindere. Îl ţinusem pe bătrân de ceafă şi tot ce trebuia să fac era să ridic Răsuflarea-Şarpelui şi să-i trag lama de-a lungul gâtului ridat. Aşa am şi făcut. Se întâmplă iute, mult mai iute decât merita el. Spada simţi rezistenţa gâtlejului sfrijit şi *Ælfric* se răsuci ca un ţipar, dar Răsuflarea-Şarpelui îi rupse muşchii şi tendoanele, trecând prin trahee şi vase de sânge. Icni, un sunet ciudat, aproape feminin, apoi, cu un gâlgâit, sângele i se revărsă pe jos în timp ce el căzu în genunchi în faţa mea. Mi-am pus cizma pe spatele lui şi l-am împins înainte, trântindu-l la pământ. Urmară câteva convulsii, în vreme ce lupta pentru încă o gură de aer, iar mâinile i se chirciră ca şi cum ar fi vrut să apuce ţărâna din cetatea sa. După o ultimă zvâcnire rămase ţeapăn. Eram dezamăgit întrucâtva. Visasem ani întregi să-l omor pe acest om. Îi plănuisem moartea în fiecare vis, îi rezervasem cazne una mai cumplită decât alta, iar acum îi tăiasem gâtul cu o rapiditate plină de milă. Toate visele acelea pentru nimic! I-am lovit trupul cu cizma, apoi m-am uitat la fiul lui.

— Acum tu eşti cel care trebuie să ia hotărârea, am spus.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Ploaia cădea şi vântul sufla, iar oamenii vărului meu se uitau la cadavru, şi ştiam că lumea lor se schimbase dintr-odată. Toţi, întreaga lor viaţă, fuseseră sub comanda lui *Ælfric*, şi iată că nu mai era niciun *Ælfric*. Moartea lui îi şocase.

— Ei bine? l-am întrebat pe vărul meu. Îi vei răscumpăra viaţa fiului tău? Cum el părea să se fi transformat în stană de piatră, m-am răstit: Răspunde-mi, vomă de nevăstuică ce eşti! Dai Bebbanburgul pentru fiul tău?

— Îţi voi plăti pentru Bebbanburg, zise el nehotărât.

Se uită în jos la trupul tatălui său. Bănuiam că avuseseră o legătură neplăcută, aşa cum avusesem şi eu cu tatăl meu, dar încă era oripilat. Mă privi din nou, cu sprâncenele unite a încruntare.

— Era bătrân. A trebuit să omori un bătrân?

— A fost un hoţ, am spus, şi am visat întreaga mea viaţă cum o să-l omor.

— Era bătrân! protestă el din nou.

— A fost norocos, am mârâit, norocos că a murit atât de repede. Am visat să-l omor încet. Dar, repede sau încet, a plecat la Mâncătorul-de-Leşuri din lumea de jos, şi dacă nu-mi dai Bebbanburgul, îl trimit şi pe fiul tău la Mâncătorul-de-Leşuri.

— O să-ţi plătesc aur, mult aur.

— Îmi ştii preţul, am spus, îndreptând lama însângerată a Răsuflării-Şarpelui spre fiul lui.

Apa de ploaie care se scurgea de pe vârful spadei avea o nuanţă roşiatică. Când am apropiat lama de băiat, Ingulfrid ţipă. Fusesem nehotărât, şovăisem, acum era rândul vărului meu. Îi vedeam ezitarea pe faţă. Oare cetatea aceea valora cât viaţa fiului său? Ingulfrid îl implora. Îşi trecuse un braţ în jurul băiatului, lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă. Vărul meu se strâmbă când îi auzi rugăminţile, dar apoi mă surprinse când se întoarse spre oamenii lui şi le ordonă să se retragă spre Poarta Înaltă.

— Îţi dau timp să te gândeşti, dar să ştii un lucru, îmi spuse el. N-o să cedez Bebbanburgul. Aşadar, pentru munca acestei zile, te poţi alege cu un băiat mort sau cu o avere în aur. Spune-mi ce vrei înainte de căderea nopţii.

Acestea fiind zise, se răsuci să plece.

— Stăpâne! îl strigă Ingulfrid.

Se întoarse, dar îmi vorbi mie în loc să-i vorbească ei:

— O s-o eliberezi pe soţia mea.

— Nu este prizonieră, am spus, e liberă să meargă acolo unde vrea, dar îl păstrez pe băiat.

Ingulfrid îl ţinea pe după umeri.

— Stau cu fiul meu, zise ea cu înverşunare.

— Vii cu mine, femeie, mârâi vărul meu.

— Nu dai ordine aici, am spus. Soţia ta face ce vrea.

Se uită la mine de parcă aş fi fost complet nebun.

— Face ce vrea?

Nu pronunţase cuvintele, ci mai degrabă le bâiguise, total uimit. În cele din urmă, scuturând din cap a neîncredere, îşi conduse oamenii spre Poarta Înaltă, lăsându-ne stăpâni peste curtea exterioară.

Finan luă băiatul de lângă mama sa şi i-l dădu lui Osferth.

— Să nu-l scapi pe nenorocitul ăsta mic, îi zise, apoi veni la mine şi privi cum vărul meu îşi conducea oamenii prin Poarta Înaltă. Când ultimul om trecu şi poarta se trânti la loc, irlandezul murmură: O să plătească mult aur pentru băiat.

— Aurul este bun, am spus cu o nepăsare voită.

Am auzit ivărul Porţii Înalte căzând în găurile sale.

— Şi un băiat mort nu valorează nimic, replică Finan.

— Ştiu.

— Şi oricum nu ai de gând să-l omori.

Vorbea tot încet, astfel încât numai eu să-l pot auzi.

— Nu?

— Nu eşti un ucigaş de copii.

— Poate acum e momentul să încep.

— N-o să-l omori, aşa că ia aurul. Aşteptă să spun ceva, dar am tăcut. Oamenii au nevoie de o recompensă, adăugă el.

Era adevărat. Eram hlafordul lor, cel care le dădea aurul, dar în ultimele săptămâni nu le oferisem decât această neizbândă. Finan insinua că unii dintre oamenii mei aveau să plece. Îmi juraseră credinţă, dar adevărul este că acordăm jurămintelor o asemenea valoare doar fiindcă sunt atât de uşor de încălcat. Dacă un om ar fi crezut că putea găsi averi şi onoare la un alt stăpân, atunci m-ar fi părăsit, şi aveam şi aşa puţini luptători. I-am zâmbit.

— Ai încredere în mine?

— Ştii că am.

— Atunci spune-le c-o să-i îmbogăţesc. Spune-le că numele lor o să fie scrise în cronici. Spune-le c-o să fie preamăriţi. Spune-le c-o să capete faimă.

Finan îmi întoarse un rânjet strâmb.

— Şi cum o să faci asta?

— Nu ştiu, am spus, dar o s-o fac. Am mers înapoi la Ingulfrid, care-şi supraveghea fiul. Cât ar plăti soţul tău pentru tine? am întrebat-o.

Nu răspunse; bănuiam că ar fi fost înjositor pentru ea să răspundă. Cum vărul meu o tratase cu dispreţ şi nepăsare, valoarea ei ca ostatic era aproape nulă. Dar băiatul valora o avere.

Pe de altă parte, instinctul îmi spunea să renunţ la avere, măcar astăzi. M-am uitat la puşti. Era sfidător, cu lacrimi în ochi, curajos. Am cântărit din nou alegerea: să iau aurul sau să mă încred în instinct? Nu aveam habar ce-mi rezerva viitorul. Să-l păstrez pe băiat ar fi fost un necaz în plus, dar instinctul îmi spunea să fac alegerea mai puţin ispititoare. Zeii îmi spuneau asta. Ce altceva este instinctul?

— Finan! M-am întors repede şi am arătat spre adăpostul unde dormiseră cei doi dulăi. Adunaţi tot fânul acela şi împrăştiaţi-l în jurul palisadei. Şi o parte în turnul porţii.

— Ai de gând să dai foc întăriturilor?

— Fânul o să se ude, dar dacă e adunat destul de strâns o parte va rămâne uscat, şi poarta, fierăria şi grajdurile vor arde. Ardeţi tot!

Vărul meu nu avea de gând să cedeze Bebbanburgul, fiindcă fără fortăreaţă era un nimic. Ar fi fost un saxon pierdut în teritoriul danez. Ar fi trebuit să se facă viking sau să îngenuncheze în faţa lui Edward al

Wessexului şi să-i jure credinţă. Dar în Bebbanburg era regele întregului ţinut pe care-l putea atinge într-o zi de călărit şi era bogat. Prin urmare, cetatea valora viaţa unui fiu. Valora vieţile a doi fii şi, aşa cum spusese Ælfric, putea oricând să mai facă alţii. Vărul meu avea să-şi păstreze fortăreaţa, dar eu aveam să pârjolesc tot ce puteam.

Aşa că am scos caii din grajduri şi i-am dus afară din fortăreaţă să alerge liberi, apoi am incendiat curtea. Vărul meu nu făcu nicio încercare să ne oprească, privi doar de pe zidul înalt din interior. Când fumul se amestecă cu ploaia, i-am luat pe Ingulfrid şi pe fiul ei şi m-am întors pe *Middelniht*. Am mers prin apă până la navă, apoi ne-am instalat la bord. Am vrut să dau foc navelor de război ale vărului meu, ca să nu ne poată urmări, dar lemnele le erau îmbibate de apă, aşa că Finan luă trei oameni şi tăiară funiile care ţineau catargele, apoi, cu topoarele, făcură găuri mari în carene la nivelul apei. În timp ce navele se aşezau încet pe fundul mâlos al portului, le-am poruncit oamenilor mei să treacă la vâsle. Tot mai ploua, însă flăcările clădirilor care ardeau erau luminoase şi înalte, iar fumul se înălţa spre norii joşi.

Vântul se domolise, deşi talazurile continuau să se spargă înspumate la intrarea îngustă a portului. Am vâslit în haosul acela alb, în timp ce vărul meu şi oamenii lui priveau de sus cum duceam nava în larg. Am trecut dincolo de insule şi, odată ajunşi la valurile sălbatice, am ridicat vela lui *Middelniht* şi am cârmit spre sud.

Aşa am plecat din Bebbanburg.

PARTEA A TREIA
Freamăt de război

Şase

O luasem spre miazăzi ca să-l conving pe vărul meu că mă întorceam în sudul Britaniei, dar imediat ce fumul incendiului de la Bebbanburg se reduse la o pată cenuşie pe norii cenuşii, am cârmit nava spre est.

Nu ştiam unde să mă duc.

La nord era Scoţia, locuită de sălbatici care-ar fi primit cu bucurie şansa de a măcelări un saxon. Dincolo de ei se găseau aşezările normanzilor, oameni ursuzi în piei împutite de focă, agăţaţi de insulele lor stâncoase; aceştia, ca şi scoţii, mai degrabă te omorau decât să te primească în ospeţie. Pământurile saxone erau la sud, dar creştinii se asiguraseră că nu eram bine-venit nici în Wessex, nici în Mercia. Cum nu vedeam niciun viitor în Anglia de Est, m-am întors spre singuraticele Insule Frizone.

Nu ştiam unde altundeva să merg.

Fusesem tentat să accept oferta în aur a vărului meu. Aurul este întotdeauna folositor, poate cumpăra oameni, nave, cai şi arme, dar păstrasem băiatul din instinct. L-am chemat la mine în timp ce navigam spre răsărit mânaţi de vântul de nord, care sufla constant şi ferm.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

Păru confuz şi se uită înapoi la maică-sa, care privea îngrijorată.

— Numele meu este Uhtred, zise el în cele din urmă.

— Nu, nu este, am spus. Numele tău este Osbert.

— Sunt Uhtred, insistă el curajos.

L-am plesnit tare. Lovitura îmi arse palma şi trebuie să-i fi făcut urechile să-i ţiuie, fiindcă se clătină puternic şi poate, ar fi zburat peste bord, dacă Finan nu l-ar fi prins şi nu l-ar fi tras înapoi. Maică-sa strigă plină de mânie, însă n-am băgat-o în seamă.

— Numele tău este Osbert, am repetat, şi de data asta se mulţumi să mă privească îndârjit, cu lacrimi în ochi. Cum te cheamă?

Am putut vedea tentaţia pe faţa lui încăpăţânată, aşa că mi-am pregătit din nou palma.

— Osbert, murmură el peste câteva clipe.

— Nu te-am auzit!

— Osbert, zise mai tare.

— Aţi auzit! am strigat spre echipajul meu. Numele acestui băiat este Osbert!

Mama lui deschise gura să cârtească, dar o închise la loc.

— Numele meu este Uhtred, i-am spus băiatului, şi numele fiului meu este Uhtred, ceea ce înseamnă că sunt prea mulţi Uhtred pe această navă deja, aşa că tu eşti de-acum Osbert. Du-te înapoi la maică-ta.

Finan era ghemuit în poziţia lui obişnuită, în spatele meu, pe platforma cârmei. Valurile erau încă mari şi vântul energic, dar nu toate valurile erau albe de spumă, şi vântul parcă se domolea. Ploaia se oprise, iar prin spărturile din nori pătrundeau raze de lumină care făceau să lucească ici-colo petice de mare. Finan se uita la apă.

— Acum am fi putut număra monede de aur, stăpâne, în schimb, avem de păzit o femeie şi un copil.

— Nu e chiar copil, am spus, e aproape bărbat.

— Valorează aur, orice-ar fi.

— Crezi că ar fi trebuit să-l răscumpăr?

— Tu să-mi spui asta, stăpâne.

M-am gândit. Îl păstrasem pe băiat din instinct şi încă nu eram sigur de ce făcusem asta.

— În măsura în care ţinem seama de gura lumii, am zis, este moştenitorul Bebbanburgului, lucru care-l face valoros.

— Aşa este.

— Nu doar pentru taică-său, ci şi pentru inamicii lui.

— Şi aceştia sunt?

— Danezii, bănuiesc, am spus într-o doară, fiindcă tot nu eram sigur de ce îl păstrasem pe băiat.

— Ciudat, nu-i aşa? continuă Finan. Soţia şi copiii lui Cnut Ranulfson sunt ostatici undeva, şi acum noi îi avem pe ăştia doi. E sezonul de capturat neveste şi copii, bănuiesc? râse el.

Şi cine, mă întrebam, răpise familia lui Cnut Ranulfson? Îmi spuneam că nu era treaba mea, că fusesem alungat din Britania saxonă, dar întrebarea nu-mi dădea pace. Răspunsul evident era că saxonii îi capturaseră ca să-l ţină liniştit pe Cnut, în timp ce ei îi atacau ori pe seniorii danezi din nordul Merciei, ori regatul slăbit al Angliei de Est, însă Æthelflæd nu auzise nimic. Avea spioni atât în casa soţului, cât şi la curtea fratelui ei, şi ar fi aflat cu siguranţă dacă Æthelred sau Edward ar fi răpit-o pe soţia lui Cnut, dar spionii nu-i spuseseră nimic. Şi nu credeam că Edward al Wessexului ar fi trimis oameni să captureze familia lui Cnut. Era prea neliniştit din pricina agitaţiei danezilor şi prea mult sub înrâurirea smeriţilor preoţi. Æthelred? Era posibil ca noua lui femeie şi fratele belicos al acesteia să-şi asume riscul, însă Æthelflæd ar fi aflat cu siguranţă dacă ei ar fi făcut aşa ceva. Aşadar, cine îi luase?

Finan încă se uita la mine, aşteptând un răspuns. I-am pus în schimb o întrebare:

— Cine este cel mai periculos duşman al nostru?

— Vărul tău.

— Dacă aş fi luat aurul, tot ar fi trimis oameni să ne omoare, am spus, explicându-mi mie însumi în aceeaşi măsură în care-i explicam lui Finan. Ar fi vrut aurul înapoi. Dar va fi cu băgare de seamă atâta vreme cât îi ţinem ostatici nevasta şi copilul.

— Adevărat.

— Şi preţul nu scade doar fiindcă aşteptăm plata. Vărul meu o să plătească luna viitoare sau anul viitor.

— Dacă nu cumva îşi ia altă nevastă, zise Finan sceptic, fiindcă pentru asta n-o să dea mare lucru.

Arătă cu capul spre Ingulfrid, care era cuibărită în faţa platformei cârmei. Încă mai purta mantia lui Ælfric şi-şi strângea protector fiul.

— N-a părut prea afectuos faţă de ea, am spus amuzat.

— Are altă femeie care să-i încălzească patul, sugeră Finan, iar asta e doar soţia.

— Doar?

— Nu s-a căsătorit cu ea din dragoste, zise Finan, sau, dacă a fost dragoste, s-a dus demult. Probabil a luat-o pentru pământul pe care i-l aducea ca zestre sau pentru alianţa cu tatăl ei.

Şi era daneză. Asta-mi stârnea interesul. Bebbanburg era un petic de pământ saxon într-un regat danez, şi danezii ar fi dat orice ca să-l aibă. Totuşi, o soţie daneză sugera că vărul meu avea un aliat danez.

— Doamnă, am strigat-o. Se uită la mine, dar nu zise nimic. Haide aici, i-am ordonat, şi poţi să-l aduci şi pe Osbert.

Se încruntă, ori din cauza ordinului meu, ori fiindcă-l numisem Osbert pe fiul ei, şi pentru o scurtă clipă am crezut că nu mă va asculta; în cele din urmă se ridică în picioare şi, ţinându-şi copilul de mână, veni spre pupa. Se clătină când nava se lovi de un val şi i-am întins un braţ pe care-l prinse, apoi se uită cu silă, de parcă ar fi atins o bucată de spurcăciune slinoasă. Dădu drumul braţului şi se prinse cu mâna liberă de stâlpul de la pupa.

— Cine este tatăl tău? am întrebat-o.

Ezită, cântărind pericolul unei astfel de întrebări. Cum nu găsi nimic, ridică din umeri şi zise:

— Hoskuld Leifson.

Nu auzisem de el.

— Pe cine slujeşte? am întrebat.

— Sigtrygg.

— Sfinte Iisuse, exclamă Finan, tipul care a fost în Dyflin?

— A fost, spuse ea cu amărăciune.

Sigtrygg era normand, un războinic care-şi croise pentru sine un

regat în Irlanda, dar Irlanda nu a fost niciodată un loc comod pentru intruşi, şi ultimul lucru pe care-l auzisem despre el era că auto-intitulatul rege al Irlandei fusese alungat înapoi peste mare, în Britania.

— Aşadar, eşti normandă? am întrebat-o.

— Sunt daneză.

— Unde este Sigtrygg acum?

— Ultima dată am auzit c-ar fi în Cumbraland.

— Este în Cumbraland, confirmă Osferth.

O urmase pe Ingulfrid pe platforma cârmei, ceea ce mi s-a părut ciudat. Lui Osferth îi plăcea să stea singur şi arareori mi se alătura la pupa navei.

— Şi ce face tatăl tău pentru Sigtrygg? am întrebat-o pe Ingulfrid.

— Îi comandă garda.

— Spune-mi, de ce şi-a însurat Ælfric fiul cu o daneză care-l slujeşte pe Sigtrygg?

— De ce nu? răspunse ea, tot cu amărăciune în glas.

— S-a însurat cu tine ca să aibă un refugiu în Irlanda în caz că pierde Bebbanburgul? am sugerat.

— Bebbanburgul nu poate fi pierdut. Nu poate fi cucerit.

— Aproape că l-am cucerit eu.

— „Aproape" nu este îndeajuns, aşa-i?

— Nu, am recunoscut, nu este. Ia zi, de ce această căsătorie, doamnă?

— De ce crezi? se răsti ea la mine.

Fiindcă Bebbanburgul stăpânea un mic petic de pământ înconjurat de duşmani, iar căsătoria adusese o alianţă cu un om care avea aceiaşi duşmani. Sigtrygg era ambiţios, voia un regat şi, dacă acesta nu putea fi în Irlanda, avea să-l taie din teritoriul britonilor. Nu era destul de puternic să atace Wessexul, Ţara Galilor ar fi la fel de problematică pentru el ca şi Irlanda, iar în Scoţia era şi mai rău, aşa că se uita la Northumbria. Asta însemna că duşmanii lui erau Cnut Ranulfson şi Sigurd Thorrson; prin urmare, nu cumva Sigtrygg era cel care o răpise pe soţia lui Cnut? Era o posibilitate, dar Sigtrygg trebuia să aibă mare încredere în abilitatea lui de a rezista unui atac din partea lui Cnut, dacă îndrăznise să facă aşa ceva. Deocamdată, era în siguranţă în Cumbraland. Zona era un teritoriu sălbatic şi muntos, udat de ploi şi presărat cu lacuri, iar Cnut era în mod evident mulţumit să-l lase pe Sigtrygg să domnească peste acel pustiu sumbru. Cât despre Sigtrygg, voia o parte din pământul peste care domnea Cnut, însă normandul nu era prost, şi era puţin probabil să provoace un război pe care inevitabil l-ar fi pierdut.

M-am rezemat de cârmă. *Middelniht* se deplasa iute şi cârma îmi tremura în mână, întotdeauna semnul că nava este fericită. Norii rupţi

în fâşii goneau spre sud, şi *Middelniht* pătrunse dintr-odată într-un petic de lumină. Am zâmbit. Există puţine lucruri atât de plăcute ca o navă bună pe un vânt bun.

— Ce-i putoarea asta? întrebă Ingulfrid indignată.

— Probabil Finan, am spus.

— Este lordul Uhtred, zise Finan în acelaşi moment.

— Este vela, îi explică Osferth. Este unsă cu ulei de cod şi grăsime de oaie.

Păru uluită.

— Ulei de cod şi grăsime de oaie?

— Într-adevăr, pute, am admis.

— Şi atrage muştele, adăugă Finan.

— Şi atunci de ce faceţi aşa ceva?

— Fiindcă prinde vântul mai bine, am spus. Se strâmbă. Nu sunteţi obişnuită cu navele, doamnă?

— Nu. Şi cred că le urăsc.

— De ce?

Se uită la mine, nu zise nimic câteva clipe, apoi se încruntă.

— De ce crezi? Sunt singura femeie de la bord.

Eram pe cale s-o asigur că n-o păştea nicio primejdie când am înţeles despre ce vorbea. Era uşor pentru bărbaţi, noi ne pişam peste bord, având grijă să nu ne punem contra vântului, dar Ingulfrid nu putea face aşa ceva.

— Eldgrim! am strigat. Pune o găleată sub platforma cârmei şi agaţă o pătură! Am privit-o din nou. Este un pic mai înghesuit acolo jos, dar vei fi ascunsă.

— O fac eu, interveni Osferth pe neaşteptate.

Îi făcu semn lui Eldgrim că putea să-şi vadă de treabă şi făcu rost de două mantii pe care le atârnă ca pe o draperie în faţa locului umed, rece şi întunecos de sub noi. Finan se uită la mine, arătă cu capul spre Osferth şi zâmbi larg. M-am prefăcut că nu observ.

— Uitaţi, doamnă, zise Osferth pe cel mai solemn ton cu putinţă. Voi sta de pază să mă asigur că nimeni nu vă deranjează.

— Mulţumesc, zise ea, iar Osferth îi făcu o plecăciune.

Finan scoase un sunet ca şi cum s-ar fi sufocat.

Osbert încercă să se ducă după maică-sa când aceasta coborî de pe platformă, însă l-am oprit.

— Rămâi aici, băiete. O să te învăţ să cârmeşti o navă.

Ingulfrid dispăru din vedere. *Middelniht* plutea înainte, veselă în vântul acela şi pe valurile acelea. I-am dat băiatului cârma, i-am arătat cum să anticipeze mişcarea navei şi l-am lăsat să simtă puterea mării în braţul lung de ramă.

— Nu corecta prea mult, i-am spus, că încetineşti nava. Trateaz-o ca pe un cal bun. Fii blând, şi ea va şti ce să facă.

— De ce-l înveţi, dacă ai de gând să-l omori? întrebă mama lui când reapăru.

Am privit-o cum urca pe platforma cârmei. Vântul îi prinsese şuviţe din păr, biciuindu-i faţa cu ele.

— Ei bine? spuse ea tăios. De ce-l înveţi?

Mânia îi dădea o frumuseţe aspră, m-am gândit.

— Fiindcă este o abilitate pe care ar trebui s-o aibă fiecare bărbat, i-am spus.

— Prin urmare, va trăi să ajungă bărbat? întrebă ea sfidătoare.

— Nu omor copii, doamnă, dar nu voiam ca soţul tău să ştie asta.

— Şi ce vei face cu el?

— Nu-l va răni, doamnă, interveni Osferth.

— Atunci ce va face cu el? stărui ea.

— O să-l vând, am spus.

— Ca sclav?

— Bănuiesc că soţul tău va plăti mai mult decât oricare negustor de sclavi. Sau, poate, duşmanii soţului tău vor plăti?

— Sunt mulţi, dar tu eşti cel mai mare dintre ei.

— Şi cel mai puţin periculos, am spus amuzat. Am arătat cu capul spre echipajul meu. Aceştia sunt toţi oamenii pe care-i am.

— Şi tot ai atacat Bebbanburgul.

Nu mi-am putut da seama din tonul ei dacă mă considera un neghiob sau îmi purta o admiraţie reticentă pentru curajul de care dădusem dovadă.

— Şi aproape am şi reuşit, am spus visător, deşi mărturisesc că aş fi fost probabil mort acum, dacă nu ţi-ai fi dus fiul să vadă cum i se potcoveşte calul. I-am făcut o plecăciune. Îţi datorez viaţa, doamnă, îţi mulţumesc.

— I-o datorezi fiului meu, zise ea cu aceeaşi amărăciune în glas. Eu nu valorez nimic, dar Uhtred?

— Osbert, vrei să spui?

— Vreau să spun Uhtred, replică ea sfidător, şi el este moştenitorul Bebbanburgului.

— Nu atâta vreme cât fiul meu trăieşte.

— Dar fiul tău trebuie întâi să ia Bebbanburgul, şi n-o va face. Aşa că Uhtred al meu este moştenitorul.

— L-ai auzit pe unchiul meu, am spus ritos. Soţul tău poate face alt moştenitor.

— O, da, poate! Împroaşcă cu bastarzi aşa cum puieşte un câine. Preferă să facă bastarzi, dar este mândru de Uhtred.

Brutalitatea neaşteptată din vocea ei mă surprinse, aşa cum mă surprinse şi faptul că recunoştea acele lucruri despre soţul său. Se uita la mine cu agresivitate, şi m-am gândit că avea un chip frumos, cu pomeţi proeminenţi şi cu falca pronunţată, trăsăturile fiindu-i

îndulcite de buzele pline şi ochii albastru-deschis care, la fel ca marea, erau pătaţi cu argintiu. Osferth bineînţeles că gândea la fel, fiindcă abia îşi luase ochii de la ea de când venise alături de noi.

— Atunci soţul tău este un prost, am spus.

— Un prost, repetă Osferth.

— Îi plac femeile grase şi brunete, zise ea.

Fiul ei se încruntă dezamăgit auzindu-i vorbele amare. I-am zâmbit larg.

— Grase, brunete, blonde sau slabe, i-am spus, toate sunt femei şi toate trebuie preţuite.

— Preţuite? repetă el.

— Cinci lucruri fac un om fericit: o navă bună, o spadă bună, un dulău bun, un cal bun şi o femeie.

— Nu o femeie bună? întrebă amuzat Finan.

— Toate sunt bune, am spus, în afară de momentele când nu sunt, şi atunci sunt mai bune decât doar bune.

— Sfinte Dumnezeule, gemu Osferth cu durere în glas.

— Lăudat fie Domnul, zise Finan.

— Aşadar, soţul tău, am zis, întorcându-mi privirea la Ingulfrid, o să-şi vrea fiul înapoi?

— Bineînţeles c-o să-l vrea.

— Şi-o să ne urmărească?

— O să plătească pe cineva pentru asta.

— Fiindcă este un laş şi nu va veni singur?

— Fiindcă regula lordului Ælfric este că stăpânul Bebbanburgului nu părăseşte cetatea decât dacă moştenitorul său rămâne acolo. Unul dintre ei trebuie întotdeauna să fie în interiorul zidurilor.

— Fiindcă este uşor să-l omori pe cel aflat în afara zidurilor, am spus, dar aproape imposibil să-i iei viaţa celui din cetate?

Încuviinţă din cap.

— Dacă nu schimbă regula tatălui său, va trimite alţi oameni să te omoare.

— Mulţi au încercat, doamnă, am spus calm.

— Are aur, îşi poate permite să trimită mulţi oameni.

— O să cam aibă nevoie, comentă Finan sec.

A doua zi am ajuns la insule. Marea era calmă acum, soarele strălucea şi vântul sufla atât de domol, încât a fost nevoie să vâslim. Am avansat cu foarte mare precauţie, având un om la prova care încerca adâncimea apei cu o vâslă.

— Unde suntem? întrebă Ingulfrid.

— În Insulele Frizone.

— Crezi că te poţi ascunde aici?

Am scuturat din cap.

— Nu am unde să mă ascund, doamnă. Soţul tău va şti ce opţiuni

am şi va şti că asta este una dintre ele.

— Dunholm, zise ea.

I-am aruncat o privire tăioasă.

— Dunholm?

— Ştie că Ragnar a fost prietenul tău.

N-am răspuns. Ragnar îmi fusese mai mult decât un prieten, fusese un frate. Tatăl lui mă crescuse şi, dacă soarta ar fi dictat altfel, aş fi rămas cu Ragnar şi aş fi luptat alături de el până la sfârşitul veacurilor, dar cele trei ursitoare ne fac destinul, aşa că Ragnar rămăsese stăpân în nord şi eu mersesem în sud să mă alătur saxonilor. Fusese bolnav, şi vestea morţii lui îmi ajunsese cu o iarnă înainte. Mă întristase, fără să mă surprindă. Se îngrăşase şi nu mai avea suflu, era leneş şi şchiop, dar murise cu spada în mână, pusă acolo de Brida, femeia lui, când el era pe moarte. Aşa că va ajunge în Valhalla, unde, pentru eternitate, sau măcar până când haosul final ne va copleşi pe toţi, va fi vechiul Ragnar, puternic şi plin de viaţă, plin de veselie, generos şi curajos.

— Lordul Ælfric ştia că ai fost proscris, continuă Ingulfrid, şi că aveai mult prea puţini oameni să ataci Bebbanburgul, aşa că s-a gândit că te vei duce la Dunholm.

— Fără Ragnar? Am scuturat din cap. Fără Ragnar n-am niciun motiv să mă duc la Dunholm.

— Femeia lui Ragnar, sugeră ea, şi fiii lui?

Am zâmbit.

— Brida mă urăşte.

— Te temi de ea?

Am râs auzind asta, cu toate că, de fapt, mi-era teamă de Brida. Fusese iubita mea cândva, iar acum era duşmanul meu, şi, pentru Brida, ura era ca o mâncărime care nu trece niciodată. Avea să-şi scarpine mâncărimea până devenea rană şi să-şi lărgească rana până când scuipa sânge şi puroi. Mă ura fiindcă nu luptasem pentru danezi împotriva saxonilor, chiar dacă şi ea era saxonă. Brida era toată patimă şi furie.

— Lordul Ælfric spera să mergi la Dunholm înainte să vii la Bebbanburg, zise Ingulfrid.

— Spera?

Ezită, ca şi cum s-ar fi temut că era pe cale să dezvăluie prea mult, apoi ridică din umeri.

— Are o înţelegere cu Brida.

De ce eram surprins? Inamicul inamicului nostru este prietenul nostru, sau măcar aliatul nostru.

— Spera că ea o să mă omoare?

— Ea a promis c-o să te otrăvească, zise Ingulfrid, şi el i-a făgăduit aur.

Nu era de mirare. Brida n-avea să mă ierte niciodată. Avea să ducă

această ură în mormânt şi, dacă ar fi putut, ar fi prelungit-o prin vrăjitorie mult după moartea ei.

— De ce-mi spui lucrul ăsta? am întrebat-o pe Ingulfrid. De ce nu mă îmbii să merg la Dunholm?

— Fiindcă, dacă mergi la Dunholm, Brida îl va reţine pe fiul meu şi va cere mai mult aur decât o vei face tu vreodată. Este ranchiunoasă.

— Şi crudă, am spus, apoi am dat-o uitării pe Brida, fiindcă omul de la probă strigă, avertizând asupra apelor puţin adânci.

Ne sondam drumul printr-un canal sinuos care ducea spre un banc de nisip pustiu unde creştea iarbă care, în mod normal, se găsea pe dune. Canalul o luă spre vest, apoi spre nord, apoi iar spre est, şi *Middelniht* atinse fundul apei de patru ori înainte să ajungem la o porţiune de apă mai adâncă de la capătul estic al insulei.

— Este de-ajuns, i-am spus lui Finan, şi am mai vâslit preţ de câteva bătăi, ca să ducem prova pe nisip. Asta e casa noastră deocamdată, i-am înştiinţat pe membrii echipajului.

Era noul meu regat, moşia mea, peticul meu de nisip spălat de mare şi bătut de vânturi de la marginea Friziei, şi aveam să-l păstrez doar atâta vreme cât niciun inamic mai puternic nu încerca să mă strivească la fel ca pe o muscă. Şi aceasta avea să se întâmple negreşit dacă nu izbuteam să găsesc mai mulţi oameni, dar pentru moment trebuia să-mi ţin echipajul ocupat, aşa că l-am trimis pe fiul meu cu *Middelniht*, însoţit de o duzină de oameni, să caute lemne pe bancurile de nisip vecine ca să ne putem face nişte adăposturi. Am găsit şi pe insulă nişte buşteni aduşi de apă, şi Osferth se apucă să-i facă un adăpost lui Ingulfrid. Fiul meu aduse mai mult lemn, de ajuns cât să încropim o tabără. În noaptea aceea am cântat în jurul unui foc mare care arunca scântei înspre cerul înstelat.

— Vrei ca oamenii să afle că suntem aici? mă întrebă Finan.

— Deja ştiu, am spus.

Vreo două bărci trecuseră pe lângă noi în timpul zilei, şi vestea despre prezenţa noastră avea să se răspândească printre insule şi de-a lungul ţărmului mlăştinos al continentului. Thancward, omul care ne luase la rost data trecută când fuseserăm aici, avea să-şi facă iarăşi apariţia, dar mă îndoiam că voia să lupte.

Consideram că vom avea linişte câteva zile.

Vedeam că Finan mă privea neliniştit. Nu vorbisem aproape deloc toată seara, nici nu mă alăturasem cântatului. Irlandezul nu-şi luase ochii de la mine. Bănuiam că ştia ce mă îngrijorează. Nu era vărul meu, nici forţele pe care ar fi putut să le adune împotriva mea. Îngrijorarea mea era mai mare şi mai profundă de atât: nu întrezăream nicio cale care să ne ducă înainte. Nu aveam habar ce să fac, totuşi trebuia să fac ceva. Conduceam un echipaj, aveam o navă, aveam spade şi nu puteam sta să putrezim pe o plajă; cu toate astea, habar n-

aveam unde să-i conduc. Eram pierdut.

— Pui santinele? mă întrebă Finan târziu în noapte.

— Stau eu de pază, am spus. Şi asigură-te că oamenii ştiu că Lady Ingulfrid nu este aici pentru distracţia lor.

— Deja ştiu acest lucru. Pe lângă asta, popa o să-i ia gâtul oricui se uită la ea.

Am râs. „Popa" era porecla lui Osferth.

— Pare într-adevăr fascinat, am zis blând.

— Amărâtul e îndrăgostit până peste urechi, oftă irlandezul.

— Era şi cazul să fie, am spus, apoi l-am atins pe Finan pe umăr. Dormi, prietene, du-te şi dormi bine.

M-am plimbat pe plajă în întuneric. Pe această parte a insulei, apa pleoscăia slab, cu toate că auzeam tumultul valurilor mai mari de pe latura vestică a dunei. Focul muri încet, până deveni doar o grămadă de cenuşă care ardea mocnit, însă mi-am continuat plimbarea. Mareea era joasă, şi *Middelniht* era o umbră întunecată înclinată pe uscat.

Sunt un hlaford, un lord. Un lord trebuie să-şi înzestreze oamenii. El este cel care le dă aur, le dă inele, le dă argint. Trebuie să-şi hrănească oamenii, să-i adăpostească şi să-i îmbogăţească, iar în schimb ei îl slujesc şi-l fac un mare senior, unul al cărui nume este rostit cu respect. Însă oamenii mei aveau un lord fără casă, un lord al nisipului şi cenuşii, un lord cu o singură navă. Şi nu ştiam ce să fac.

Saxonii mă urau fiindcă omorâsem un abate. Danezii n-ar fi avut niciodată încredere în mine, iar pe lângă asta îl omorâsem pe fiul lui Sigurd Thorrson, şi Sigurd, care era prieten cu Cnut Ranulfson, jurase să răzbune acea moarte. Ragnar, care m-ar fi primit ca pe un frate şi mi-ar fi dat jumătate din averea lui, era mort. Æthelflæd mă iubea, însă Æthelflæd îşi iubea şi biserica şi nu avea puterea de a mă apăra împotriva mercienilor care-l slujeau pe soţul ei, iar el nu mai voia să aibă de-a face cu ea. Era apărată de fratele ei, Edward al Wessexului, iar acesta probabil m-ar fi primit bine, cu toate că ar fi pretins *wergild* pentru moartea preotului şi m-ar fi silit să mă umilesc cerând iertare în faţa preoţilor lui. Nu mi-ar fi dat pământ. Mi-ar fi putut oferi protecţie, folosindu-mă drept războinic, însă n-aş fi fost lord.

Şi îmbătrâneam. Ştiam, o simţeam în oase. Eram la vârsta la care bărbaţii comandă armate. Când stau în spatele oamenilor care formează zidul de scuturi şi lasă lupta pe seama tinerilor din faţă. Aveam fire cărunte şi o barbă învârstată cu alb. Deci eram bătrân, eram detestat, eram proscris, eram pierdut, dar fusesem şi în situaţii mai rele. Unchiul meu mă vânduse odată ca sclav şi acela fusese un moment greu, în afara faptului că aşa l-am cunoscut pe Finan şi împreună supravieţuiserăm. Finan avusese plăcerea să-l omoare pe nenorocitul care ne arsese cu fierul roşu, iar eu tocmai avusesem bucuria să-l omor pe nenorocitul care mă trădase. Creştinii vorbesc

despre roata norocului, o roată mare care se învârte mereu şi care câteodată ne ridică sus în lumina soarelui şi în alte momente ne târăşte prin căcat şi noroi. Şi iată-mă acum, în căcat şi gunoi. „Aşa că mai bine stai acolo”, m-am gândit. „Un om ar putea fi într-o situaţie şi mai rea decât să stăpânească nişte insule frizone.” N-aveam nicio îndoială că puteam să-l învinge pe Thancward, să-i iau în slujba mea pe oamenii lui rămaşi în viaţă şi apoi să-mi fac un mic regat de dune de nisip şi rahat de focă. Am zâmbit la acest gând.

— Osferth spune că, într-adevăr, n-o să-mi omori fiul.

Vorbea din spatele meu. M-am întors s-o văd pe Ingulfrid.

Era o umbră în faţa dunei. Nu am zis nimic.

— Spune că eşti într-adevăr un om bun.

Am râs.

— Am făcut mai multe văduve şi mai mulţi orfani decât majoritatea oamenilor. Asta mă face bun?

— Spune că eşti de treabă, onorabil şi… încăpăţânat.

— Are dreptate că sunt încăpăţânat.

— Şi acum eşti pierdut.

Vorbea calm, fără sfidare sau furie în voce.

— Pierdut? am întrebat.

— Nu ştii unde să mergi, şi nu ştii ce să faci.

Am zâmbit fiindcă avea dreptate, apoi am privit-o cum păşea cu grijă pe plajă.

— Nu ştiu unde să merg, am recunoscut.

Se apropie de rămăşiţele focului, se lăsă pe vine acolo şi-şi întinse mâinile spre cenuşa care mai mocnea slab.

— M-am simţit aşa timp de cincisprezece ani, zise ea cu tristeţe.

— Atunci soţul tău este un prost.

Scutură din cap.

— Aşa îmi tot spui, dar de fapt este un om isteţ, şi tu i-ai făcut o favoare.

— Luându-te pe tine?

— Omorându-l pe lordul Ælfric. Se uită la jar, privind cum ultimele flăcări se răsuceau, dispăreau şi luceau din nou. Acum soţul meu este liber să facă ce vrea.

— Şi ce vrea?

— Să fie în siguranţă în Bebbanburg. Fără să meargă în fiecare noapte la culcare întrebându-se unde eşti. Iar acum? Cred că-şi vrea fiul înapoi. În ciuda tuturor păcatelor, Uhtred îi este drag.

Iată de ce, m-am gândit, vorbea cu mine fără sfidare sau amărăciune. Voia să se roage pentru fiul ei. M-am aşezat de cealaltă parte a focului şi am împins butucii arşi cu piciorul pentru a face flăcările mici să reînvie.

— Nu va fi în siguranţă în Bebbanburg, am spus, atâta vreme cât

Cnut Ranulfson şi Sigurd Thorrson trăiesc. Şi ei vor Bebbanburgul şi, într-o bună zi, vor încerca să-l cucerească.

— Dar preoţii soţului meu spun că Northumbria este menită a fi creştină, aşa că danezii vor fi înfrânţi. Este voia Dumnezeului creştin.

— Eşti creştină?

— Ei spun că da, dar nu sunt sigură. Soţul meu a insistat să fiu botezată, aşa că un preot m-a băgat într-un butoi şi mi-a împins capul sub apă. Soţul meu a râs când ei au făcut asta. Apoi m-au pus să sărut braţul sfântului Oswald. Era uscat şi galben.

Sfântul Oswald. Uitasem de noua exaltare stârnită de abatele pe care-l omorâsem. Sfântul Oswald. Fusese rege al Northumbriei în vremurile de demult. Trăise la Bebbanburg şi stăpânise tot nordul, până când a mers la război contra Merciei şi a fost înfrânt în luptă de un rege păgân. Zeul bătut în cuie nu l-a ajutat prea mult în acea zi, iar trupul i-a fost tăiat în bucăţi, dar fiindcă era şi rege, şi sfânt, oamenii i-au adunat bucăţile ciopârţite şi le-au păstrat. Ştiam că braţul stâng al sfântului îi fusese dat lordului Ælfric şi, cu mult înainte de asta, condusesem escorta care însoţea capul sfântului printre dealurile din nord.

— Preoţii spun că, dacă bucăţile din trupul lui Oswald pot fi puse înapoi laolaltă, atunci toate pământurile saxone vor fi stăpânite de un singur lord. Un rege, zise Ingulfrid.

— Preoţii vorbesc în dodii tot timpul.

— Şi Æthelred al Merciei l-a rugat pe lordul Ælfric să-i dea braţul, continuă ea ignorându-mi vorbele.

Asta îmi stârni interesul. M-am uitat la faţa ei luminată de flăcări.

— Şi ce a zis Ælfric?

— A zis că dă braţul pe cadavrul tău.

— Serios?

— Serios.

Am râs, apoi am căzut pe gânduri. Æthelred voia să adune laolaltă ciolanele lui Oswald? Asta era ambiţia lui? Să fie rege al tuturor saxonilor? Şi credea în aiureala popilor, că oricine ar fi avut trupul sfântului Oswald nu putea fi înfrânt în luptă? Legenda spunea că mare parte din trupul lui Oswald fusese dus la o mănăstire în Mercia, unde călugării refuzaseră să accepte relicvele fiindcă, spuneau ei, Oswald fusese duşman al regatului lor, dar în acea noapte, când trupul era în faţa porţilor mănăstirii, o lumină mare străpunsese cerurile revărsându-se peste cadavru, iar coloana de lumină îi convinsese pe călugări să accepte rămăşiţele sfântului. Mănăstirea fusese apoi cucerită de danezi, care-i alipiseră pământurile la Northumbria. Deci Æthelred voia să găsească acel trup uscat? Dacă eu aş fi stăpânit acea parte a Northumbriei, aş fi dezgropat demult cadavrul, l-aş fi ars şi i-aş fi împrăştiat cenuşa în vânt. Dar se pare că Æthelred tot mai credea că

trupul se afla în mormântul lui, or, pentru a-l obţine, trebuia să se bată cu seniorii Northumbriei. Plănuia un război împotriva lui Cnut? Întâi Anglia de Est, apoi Northumbria? Era o nebunie.

— Crezi că Æthelred vrea să invadeze Northumbria? am întrebat-o.

— Vrea să fie rege al Merciei, zise Ingulfrid.

Întotdeauna voise asta, dar nu îndrăznise niciodată să-l înfrunte pe Alfred. Acum însă, Edward era rege. Æthelred îşi măcinase nervii sub Alfred, şi puteam doar să-mi imaginez cât de mult îl durea să fie la cheremul tânărului Edward. Şi Æthelred îmbătrânea la fel ca mine şi se gândea la reputaţia lui. Nu voia să fie ţinut minte ca vasalul Wessexului, ci drept rege al Merciei, şi mai ales drept regele care alipise Anglia de Est la teritoriul Merciei. Şi de ce să se oprească aici? De ce să nu invadeze Northumbria şi să devină rege al tuturor saxonilor din nord? Şi, îndată ce-i alipea pe thegnii din Anglia de Est armatei sale, avea să fie destul de puternic să-l sfideze pe Cnut. În plus, trupul sfântului Oswald i-ar fi convins pe creştinii din nord că zeul lor bătut în cuie era de partea lui Æthelred, şi acei creştini s-ar fi putut răscula împotriva stăpânilor lor danezi. Æthelred avea să fie ţinut minte drept regele care a făcut Mercia puternică din nou, poate chiar drept omul care a unit toate regatele saxone. Avea să dea foc Britaniei ca să-şi scrie numele în cronicile istoriei.

Şi marele obstacol în calea acelei ambiţii era Cnut Ranulfson, Cnut Spadă-Lungă, omul care o mânuia pe Ură-de-Gheaţă. Iar soţia şi copiii lui Cnut erau dispăruţi, probabil ţinuţi ostatici. Am întrebat-o pe Ingulfrid dacă auzise despre răpirea lor.

— Bineînţeles că am auzit, întreaga Britanie ştie. După o scurtă pauză, adăugă: Lordul Ælfric credea că tu i-ai luat.

— Oricine i-a luat, a vrut ca lumea să creadă aşa ceva. Mi-au folosit stindardul, dar nu am fost eu.

Se uită în flăcările mici.

— Vărul tău Æthelred are cel mai mult de câştigat de pe urma răpirii lor.

Mi-am dat seama că era o femeie deşteaptă şi rafinată. Vărul meu, mă gândeam, era un neghiob că nu o preţuia.

— Nu Æthelred a făcut-o, am spus. Nu este atât de curajos. Se teme de Cnut. N-ar risca să-şi atragă furia lui Cnut, nu încă, nu atâta vreme cât Cnut este mult mai puternic.

— Cineva a făcut-o, zise ea.

Cineva care beneficia de lipsa de reacţie a lui Cnut. Cineva destul de prost încât să rişte răzbunarea sălbatică a danezului. Cineva destul de deştept încât să păstreze secretul. Cineva care s-o facă în numele lui Æthelred, probabil pentru o mare răsplată în aur sau pământ, şi cineva care să dea vina pe mine.

Şi dintr-odată a fost ca şi cum peste cenuşa mocnită s-ar fi aruncat

lemne uscate. Conştientizarea fu ca o rază de lumină, ca acea coloană care coborâse din cer pentru a desluşi trupul dezmembrat al lui Oswald.

— Haesten, am spus.

— Haesten, repetă Ingulfrid numele ca şi cum ar fi ştiut în tot acest timp. Cine altcineva?

— Dar Haesten… am început, fără să continui.

Da, Haesten era destul de curajos încât să-l înfrunte pe Cnut şi destul de trădător încât să se alieze cu Æthelred, dar ar fi riscat el răzbunarea teribilă a lui Cnut? Haesten nu era prost. Supravieţuise unor înfrângeri succesive, şi totuşi scăpase liber de fiecare dată. Avea pământ, nu mult, şi oameni, nu mulţi, dar avea ceva. Şi dacă într-adevăr o răpise pe soţia lui Cnut, risca să piardă totul, mai ales viaţa, iar acea viaţă nu avea să se sfârşească uşor, ci după zile întregi de tortură.

— Haesten este prietenul tuturor, zise Ingulfrid.

— Nu şi al meu, am spus.

— Şi duşmanul tuturor, continuă ea, fără a-mi băga în seamă vorbele. Supravieţuieşte jurând credinţă oricui este mai puternic decât el. Tace, stă ca un câine pe vatră şi dă din coadă când cineva se apropie. Le jură credinţă lui Cnut şi lui Æthelred, dar ştii ce spun creştinii. Niciun om nu poate sluji doi stăpâni.

Am pufnit.

— Îl slujeşte pe Æthelred? Am clătinat din cap. Nu, îi este duşman. Îl slujeşte pe Cnut. Ştiu asta, l-am întâlnit la moşia lui Cnut.

Ingulfrid îmi zâmbi complice.

— Ai încredere în Haesten?

— Bineînţeles că nu.

— Tatăl meu a venit prima dată în Britania în serviciul lui Haesten, şi l-a părăsit ca să i se alăture lui Sigtrygg. Spune că Haesten este la fel de demn de încredere ca un şarpe. Dacă-ţi ia mâna, zice tatăl meu, ai face bine să-ţi numeri degetele.

Nimic din ce-mi spunea nu era nou.

— Totul este adevărat, am spus, dar Haesten e slab, are nevoie de protecţia lui Cnut.

— Aşa-i, căzu ea de acord. Dar dacă, să zicem, a trimis un emisar la Æthelred? Un emisar secret?

— Nu m-ar surprinde.

— Şi Haesten se oferă să-l slujească pe Æthelred, trimiţându-i ştiri şi făcându-i unele servicii în măsura în care nu-i trezeşte bănuielile lui Cnut, continuă Ingulfrid. În schimb, Æthelred promite să nu-l atace pe Haesten.

M-am gândit la vorbele ei, apoi am încuviinţat din cap.

— Mi-am petrecut opt ani dorind să-l atac pe Haesten, însă

Æthelred a refuzat să-mi dea oameni.

Haesten ocupase Ceaster, iar acea mare fortăreaţă romană ar fi protejat teritoriile nordice ale Merciei de atacurile normanzilor din Irlanda sau ale danezilor şi normanzilor din Cumbraland, totuşi Æthelred refuzase să aprobe un atac. Crezusem că voia pur şi simplu să mă împiedice să-mi sporesc faima. Prin urmare, fusesem silit să-mi pun oamenii să păzească Ceasterul şi să se asigure că Haesten nu cauza probleme.

Ingulfrid pufni uşor. Peste câteva clipe, cu ochii la flăcările mici, zise:

— Nu ştiu dacă ceva din ceea ce spun este adevărat, dar ţin minte că am auzit vorbindu-se despre soţia lui Cnut şi imediat m-am gândit la Haesten. Este trădător şi isteţ. Ar putea să-l convingă pe Æthelred că-i este loial, dar Haesten îl va sluji întotdeauna pe cel mai puternic, nu pe cel mai slab. Îi va zâmbi lui Æthelred, în timp ce-i linge dosul lui Cnut, şi Æthelred crede că Cnut n-o să atace fiindcă soţia lui este ostatică, dar… Făcu o pauză şi-şi ridică fruntea ca să se uite direct la mine. Dar dacă asta e ceea ce Cnut şi Haesten vor ca Æthelred să creadă?

M-am uitat la ea în timp ce încercam să înţeleg. Avea sens. Soţia şi copiii lui Cnut nu fuseseră răpiţi deloc, era doar un truc pentru a-l face pe Æthelred să se simtă în siguranţă. M-am gândit la întâlnirea mea cu Cnut. Totul făcea parte din plan. Păruse ostil, dar apoi devenise prietenos, şi Haesten fusese acolo, zâmbind superior tot timpul. Şi de ce Cnut nu-l dăduse niciodată la o parte pe Haesten? Ceaster era o fortăreaţă vitală, deoarece controla mare parte din traficul dintre Britania şi Irlanda, se afla între Mercia şi Northumbria şi între galezi şi saxoni; totuşi, Cnut îi îngăduise lui Haesten s-o păstreze. De ce? Fiindcă Haesten era util? Prin urmare, avea Ingulfrid dreptate şi Haesten îi ascundea pe soţia şi copiii lui Cnut? Şi îi spunea lui Æthelred că-i răpise şi-i ţinea ostatici?

— Aşadar, Cnut îl duce cu zăhărelul pe Æthelred, am spus încet.

— Şi dacă Æthelred, simţindu-se în siguranţă, atacă Anglia de Est? mă întrebă ea.

— Atunci va mărşălui într-acolo, şi în clipa în care trupele lui au părăsit Mercia, danezii o să se năpustească la atac.

— Danezii vor ataca Mercia, confirmă ea. Probabil se întâmplă chiar acum. Æthelred crede că este în siguranţă, şi când colo e păcălit. Armata merciană se află în Anglia de Est, iar Cnut şi Sigurd sunt în Mercia, distrugând, arzând, jefuind, violând, omorând.

Focul îşi trăia ultimele clipe. Peste uscat se întinsese o lumină cenuşie, o lumină cenuşie care atingea marea interioară cu tremurul său fantomatic. Erau zorile, se lumina de ziuă, luminându-mi gândurile deopotrivă.

— Are noimă, am spus încă nesigur.

— Lordul Ælfric avea spioni peste tot, zise ea, cu toate că nu a reuşit să găsească unul la tine în casă. Dar erau în rest peste tot şi trimiteau veşti la Bebbanburg. Bărbaţii vorbeau în marea sală, şi eu trăgeam cu urechea. Nu mă ascultau niciodată pe mine, dar mă lăsau să ascult. Şi câteodată soţul meu îmi spune unele lucruri, dacă nu mă bate.

— Te bate?

Se uită la mine ca la un prost.

— Sunt soţia lui. Dacă nu îi fac pe plac, bineînţeles că mă bate.

— N-am bătut niciodată o femeie.

Zâmbi.

— Lordul Ælfric întotdeauna a spus că eşti un neghiob.

— Poate că sunt, dar se temea de mine.

— Era îngrozit, confirmă ea, şi la fiecare respiraţie te blestema şi se ruga să mori.

Şi totuşi Ælfric, nu eu, ajunsese la Mâncătorul-de-Leşuri. Mă uitam cum lumina cenuşie se umplea de strălucirea dimineţii.

— Braţul sfântului Oswald e tot la Bebbanburg?

Ingulfrid încuviinţă din cap.

— E păstrat în capelă, într-o raclă de argint, dar soţul meu vrea să-l dea lui Æthelred.

— Ca să-l încurajeze?

— Cnut i-a cerut să facă asta.

— Aha, am făcut, înţelegând.

Cnut îl încuraja pe Æthelred să invadeze Anglia de Est, iar Æthelred avea s-o facă, dacă se putea bizui pe ajutorul magic al trupului sfântului Oswald.

— Bebbanburgul este slab, zise Ingulfrid. Fortăreaţa în sine e foarte puternică, şi pot fi adunaţi destui oameni ca s-o apere de majoritatea duşmanilor, dar nu vor îndrăzni să provoace un duşman cu adevărat periculos. Aşa că preferă să le arate prietenie vecinilor.

— Sunt prietenoşi cu danezii.

— Cu danezii, da.

— Deci soţul tău este ca Haesten, supravieţuieşte stând culcat şi dând din coadă.

Ezită o clipă, apoi aprobă din cap.

— Da.

Bebbanburgul nu conta pentru danezi. Conta pentru mine, însă pentru danezi era doar un ghimpe în coaste. Ei voiau Bebbanburgul, bineînţeles că-l voiau, dar voiau mult mai mult. Voiau câmpurile bogate, râurile domoale şi pădurile dese din Mercia şi Wessex. Voiau o ţară numită Dania. Voiau totul şi, în timp ce eu eram eşuat pe o plajă din Frizia, ei probabil că-şi îndeplineau ţelul.

Şi m-am gândit la Æthelflæd. Era prinsă în toată această nebunie.

Nu ştiam dacă era adevărat. În acea clipă, în timp ce soarele înroşea răsăritul, habar nu aveam ce se întâmpla în Britania.

Totul era presupunere. Tot ce ştiam era că lunga pace continua şi doar îmi imaginam haosul, însă instinctul îmi spunea altceva. Şi dacă instinctul nu este vocea zeilor, atunci ce este?

Dar de ce ar fi trebuit să-mi pese? Creştinii mă dispreţuiau şi-mi arseseră domeniul. Mă alungaseră din Mercia, aşa că eram proscris pe această dună pustie. Nu le datoram nimic. Dacă aş fi avut o urmă de minte, m-aş fi dus la Cnut să-i ofer spada mea şi apoi aş fi plimbat-o prin toată Mercia şi tot Wessexul, aş fi dus-o până pe coasta de sud şi i-aş fi zdrobit pe neghiobii pioşi care mă scuipaseră în faţă. I-aş fi avut pe toţi episcopii şi abaţii şi preoţii în genunchi în faţa mea, cerând îndurare.

Şi m-am gândit la Æthelflæd.

Şi am ştiut ce trebuia să fac.

— Aşadar, ce facem? mă întâmpină Finan a doua zi dimineaţă.

— Ne trebuie hrană, am spus, destulă pentru trei sau patru zile pe mare.

Mă privi, surprins de hotărârea din vocea mea, apoi dădu din cap.

— Avem mult peşte şi carne de focă.

— Afumă-le, am ordonat. Dar bere?

— Avem destulă pentru o săptămână. Am luat două butoaie de pe *Reinbôge*.

Bietul Blekulf. Îi lăsasem pe el, pe fiul lui şi pe celălalt membru al echipajului la Bebbanburg. Voia să-şi salveze corabia, dar îi spusesem să renunţe.

— Haideţi cu noi, îl îndemnasem.

— Să venim cu voi unde?

— Frizia, îi răspunsesem, luându-mă gura pe dinainte. Nu fusesem sigur că Frizia va fi destinaţia mea, deşi nu mă puteam gândi la vreun alt refugiu. Încercând să-mi acopăr prostia, continuasem: Mai devreme sau mai târziu, vom merge în Frizia. Sunt mai mari şanse să merg în Anglia de Est întâi, dar poţi oricând să găseşti acolo o navă care să te ducă în Frizia.

— O voi salva pe *Reinbôge*, insistase Blekulf încăpăţânat, nu e într-o stare atât de gravă.

Aşa că rămăsese, însă aveam dubii că apucase să-şi împingă nava pe mare înainte ca oamenii vărului meu să-l găsească. În acest caz, Blekulf avea să le spună că mă îndreptam spre Frizia.

Am fi putut pleca în acea zi, sau cel târziu a doua zi, dacă am fi strâns destulă mâncare pe *Middelniht*, dar aveam nevoie de două sau trei zile să ne revenim după furtună. Armele şi zalele se udaseră şi

trebuiau frecate cu nisip pentru a da jos ultimele pete de rugină; prin urmare, i-am spus lui Finan că urma să plecăm peste trei nopţi.

— Şi unde mergem? întrebă el.

— La război, i-am replicat solemn. Le vom da poeţilor ceva despre care să cânte. Le vom îmbârliga limbile de la atâta cântat! Mergem la război, prietene. Bătându-l pe umăr, am adăugat: Totuşi, în clipa asta mă duc să dorm. Ţine-i pe oameni ocupaţi, spune-le că vor fi eroi!

Eroii trebuiau să lucreze întâi. Trebuiau omorâte foci, prinşi peşti şi adunate lemne, astfel încât carnea, tăiată în fâşii subţiri, să poată fi afumată. Lemnul verde este cel mai bun pentru afumat, dar nu era de găsit, aşa că am amestecat lemnul uscat cu iarbă de mare şi am aprins focurile, lăsând fumul să păteze cerul.

Middelniht trebuia reparată. Din fericire, era într-o stare destul de bună, aşa că i-am verificat toate funiile, i-am peticit o crăpătură din velă şi i-am curăţat cala la reflux. Tot la reflux am luat câţiva oameni şi am înfipt prăjini în bancurile de nisip. Era greu. Trebuia să săpăm gropi în nisipul acoperit de apă joasă, şi imediat ce terminam de săpat groapa, apa şi nisipul o umpleau. Săpam în continuare, râcâiam cu mâinile goale şi scânduri rupte, apoi băgăm prăjina cât de adânc puteam, înainte să umplem groapa cu pietre pentru a o ţine în poziţie dreaptă. Nu erau pietre printre dune şi insuliţe, aşa că am folosit balastul lui *Middelniht*, în care am înlocuit pietrele cu nisip. Avea să plutească puţin mai sus, dar m-am gândit că nu era mare lucru. După două zile de muncă puteam fi mulţumiţi: prăjinile se vedeau deasupra apei chiar şi când fluxul era maxim şi, cu toate că unele stăteau oblic din cauza curentului şi vreo două tot erau luate de apă, celelalte arătau o cale printre bancurile înşelătoare spre insula noastră de refugiu. O cale de urmat pentru orice duşman.

Şi duşmanul veni. Nu era Thancward. Ştia că ne întorseserăm şi-i văzusem nava trecând de vreo două ori, dar nu voia necazuri, aşa că ne ignorase. În ultima noastră zi acolo, într-o dimineaţă frumoasă de vară, sosi o corabie. Sosi exact când noi plecam. Arseserăm adăposturile, duseserăm carnea afumată la bordul lui *Middelniht* şi acum tocmai ce ridicam ancora de piatră şi puneam vâslele în suporturi.

Corabia sosi dinspre apus. O urmărisem cum se apropia şi-i văzusem capul de animal înalt şi lucitor de la prova. Vântul bătea dinspre vest, aşa că venea cu vela întinsă şi, când se apropie, am văzut modelul în formă de vultur cusut pe pânza groasă. O corabie mândră, o corabie splendidă, plină de oameni ale căror coifuri reflectau lumina soarelui.

Până în ziua de azi nu ştiu ce corabie fusese aceea sau cine o comanda. Un danez, bănuiesc, şi probabil era un danez care voia recompensa promisă de vărul meu oricui mă omora. Sau probabil era

doar un pirat care trecea pe-acolo şi zărise o pradă uşoară, dar oricine a fost văzuse nava noastră mai mică şi văzuse că *Middelniht* încerca să plece dintre insule şi ne văzuse vâslind spre capătul dinspre continent al canalului pe care-l marcaserăm cu prăjinile.

Şi mă prinsese în capcană. Venea repede, împinsă de vântul care-i umfla vela ranforsată cu funii şi împodobită cu vulturul brodat. Tot ce trebuia să facă era să intre pe canal şi să-şi înfigă în flancul nostru carena sa mare, ca să ne rupă vâslele, sau să se arunce în noi, carenă în carenă, şi să-şi trimită războinicii la abordaj. Ne-ar fi înfrânt, fiindcă nava era de două ori cât a noastră şi echipajul avea de două ori mai mulţi oameni.

Mă uitam cum venea spre noi, în timp ce vâsleam, şi era o privelişte frumoasă. Capul de dragon era poleit cu aur, vela cu vultur era brodată cu fir roşu, iar stindardul de pe catarg era un amestec de albastru-deschis şi auriu. Apa i se spărgea albă sub prova. Oamenii erau în zale, înarmaţi, purtând scuturi şi săbii. Hotărâtă să ucidă, intră în canalul marcat de unde nu aveam scăpare; auzeam strigătele oamenilor de la bord în timp ce se îmbărbătau să ne măcelărească.

Apoi se produse izbitura.

Prăjinile o îndrumaseră pe un banc de nisip, de aceea le pusesem cu atâta grijă.

Se izbi şi catargul se crăpă şi se rupse, astfel că vela căzu peste navă, şi odată cu ea căzură şi braţul greu al velei şi catargul rupt. Oamenii fură aruncaţi în faţă din pricina impactului, atunci când carena grea intră în nisip. Cu o clipă înainte fusese o corabie mândră care-şi vâna prada, iar acum era o epavă, cu puntea plină de oameni care încercau să se ridice în picioare.

Iar eu am întors cârma lui *Middelniht*, astfel încât să ajungem în adevăratul canal, înconjurând pe la sud bancul de nisip unde eşuase mândra corabie. Vâsleam încet, bătându-ne joc de duşmanii împotmoliţi, şi când am trecut pe lângă ei, la o distanţă sigură de suliţele lor, le-am făcut cu mâna un salut de bună dimineaţa.

Apoi am ajuns pe mare.

Ingulfrid şi fiul ei erau aproape de mine, Finan mi-era alături, fiul meu şi oamenii mei erau la vâsle. Soarele ne scălda în lumină, apa clipocea, vâslele se mişcau în apă, iar noi navigam.

Navigam să facem istorie.

Şapte

Roata norocului se întorcea. Nu ştiam, fiindcă în cea mai mare parte a timpului nu simţim mişcarea roţii, dar se învârtea repede în timp ce ne îndepărtam de Frizia în acea zi de vară luminată de soare.

Mergeam înapoi în Britania. Înapoi, acolo unde creştinii mă urau şi

danezii nu aveau încredere în mine. Înapoi, deoarece instinctul îmi spunea că lunga pace era pe terminate. Cred că instinctul este vocea zeilor, dar nu eram sigur că acei zei îmi spuneau adevărul. Şi zeii mint, şi înşală, şi ne joacă feste. Mă temeam că urma să ajung într-o ţară care nu era în război şi unde nimic nu se schimbase, aşa că eram precaut.

Dacă aş fi fost sigur de mesajul zeilor, aş fi navigat spre nord. Mă gândisem la aşa ceva. Mă gândisem să trec dincolo de ţărmul nordic al Scoţiei, apoi s-o iau spre sud printre insulele sălbatice, şi mai la sud până pe coasta nordică a Ţării Galilor, apoi spre est, acolo unde râurile Dee şi Mærse se varsă în mare. De acolo, călătoria pe Dee până la Ceaster este scurtă, dar, deşi bănuiam că Haesten ascundea acolo familia lui Cnut, nu aveam nicio dovadă. Pe lângă asta, cu echipajul meu mic, ce şanse aş fi avut împotriva garnizoanei lui Haesten, apărată de zidurile romane solide de la Ceaster?

Aşadar, eram prudent. Am luat-o spre vest, înspre ceea ce speram că va fi un loc sigur unde să aflu noutăţi. A trebuit să vâslim, fiindcă vântul era împotriva noastră, şi întreaga zi am ţinut un ritm lent, folosind doar douăzeci de vâslaşi, astfel încât oamenii să se poată odihni pe rând.

Am vâslit şi eu cot la cot cu ei.

Noaptea aceea a fost senină, şi eram singuri sub puzderia de stele. Laptele zeilor se întindea în spatele acestora, un arc de lumină reflectat de valuri. Lumea a fost făurită în foc şi, când a fost gata, zeii au luat scânteile rămase şi cenuşa şi le-au aruncat pe cer; mă minunez şi acum de splendoarea acelui arc de lumină lăptoasă.

— Dacă ai dreptate, totul ar putea fi gata.

Finan, care mi se alăturase la cârmă, îmi strică visarea.

— Războiul?

— Dacă ai dreptate.

— Dacă am dreptate, nici nu a început, am zis.

Finan pufni.

— Cnut o să-l taie pe Æthelred în bucăţele! Nu-i trebuie mai mult de o zi să-l ciopârţească pe nemernicul ăla laş.

— Cred că Cnut o să aştepte, am spus, şi nici măcar atunci n-o să-l atace pe Æthelred. O să-l lase să se împotmolească în Anglia de Est, o să-l lase să putrezească în mlaştini, iar apoi o s-o ia spre sud, în Mercia. Şi-o să aştepte strângerea recoltei înainte să pornească.

— N-o să fie mult de adunat, zise Finan sumbru, nu după vara asta umedă.

— Dar tot o să vrea orice poate jefui. Şi dacă avem dreptate în legătură cu Haesten, atunci Æthelred crede că este în siguranţă. Crede că se poate lupta în Anglia de Est şi că Cnut n-o să-l atace. Prin urmare, Cnut o să aştepte doar atât cât să-l convingă pe Æthelred că

este într-adevăr în siguranţă.

— Prin urmare, când o să atace Cnut Mercia? întrebă Finan.

— Peste câteva zile. Trebuie să fie vremea recoltei. Încă o săptămână? Două?

— Şi Æthelred va fi foarte ocupat în Anglia de Est.

— Cnut ia sudul Merciei, apoi se întoarce contra lui Æthelred şi-l supraveghează pe Edward.

— Edward o să pornească şi el la război?

— Trebuie, am spus cu înverşunare. Edward nu-şi poate permite să-i lase pe danezi să ia întreaga Mercie, dar preoţii ăia cu pişat în loc de creier l-ar putea sfătui să rămână în burhurile lui. Să-l lase pe Cnut să vină la el.

— Aşadar, Cnut ia Mercia, zise Finan, apoi Anglia de Est, şi la sfârşit se îndreaptă contra Wessexului.

— Asta vrea să facă. Cel puţin, aşa aş face în locul lui.

— Şi noi ce facem?

— Îi scoatem pe nenorociţi din căcat, bineînţeles.

— Toţi cei treizeci şi şase?

— Tu şi cu mine am putea-o face singuri, am spus în zeflemea.

Râse. Vântul se înteţea, înclinând nava. Se întorcea spre nord şi, dacă ar fi continuat să se întoarcă, am fi putut să ridicăm vela şi să tragem vâslele la bord.

— Şi ce facem cu sfântul Oswald?

— Ce să facem?

— Oare Æthelred chiar încearcă să-i pună bucăţile înapoi laolaltă bietului om?

Nu eram sigur. Æthelred era destul de superstiţios încât să creadă afirmaţia creştinilor că trupul sfântului avea puteri magice, însă, ca să pună mâna pe cadavru, ar fi trebuit să pătrundă în Northumbria ocupată de danezi. Din câte ştiam, era gata să pornească un război contra danezilor din Anglia de Est, dar ar fi riscat încă unul contra lorzilor northumbrieni? Sau credea că Cnut nu va îndrăzni să lupte, atâta vreme cât soţia lui era ţinută ostatică? Dacă într-adevăr credea asta, atunci ar fi putut risca o expediţie în Northumbria.

— Vom afla destul de curând, am spus.

I-am dat cârma lui Finan şi l-am lăsat să ghideze nava, în timp ce eu mi-am croit drum cu grijă printre trupurile adormite şi pe lângă cei douăzeci de oameni care vâsleau încet în noaptea luminată de stele. Am mers la provă, am pus o mână pe stâlpul dragonului şi m-am uitat înainte.

Îmi place să stau la prova navelor, iar în acea noapte marea era împroşcată de lumina stelelor, o cărare lucitoare de-a lungul întunericului acvatic, dar ducând unde? Priveam marea încreţindu-se şi lucind şi ascultam cum apa se spărgea agitată de carena lui

Middelniht când nava se ridica şi se afunda în valurile mici. Vântul se schimbase destul ca să ne împingă spre sud, dar, cum nu aveam vreo idee clară asupra destinaţiei, nu i-am strigat lui Finan să schimbe cursul. Am lăsat nava să urmeze cărarea aceea de lumină strălucitoare de-a lungul mării ce scânteia sub stele.

— Şi ce se întâmplă cu mine?

Era Ingulfrid. N-o auzisem venind de-a lungul punţii lungi. Când m-am întors, i-am văzut faţa palidă încadrată de gluga mantiei lui Ælfric.

— Ce se întâmplă cu tine? am zis. Vei merge acasă cu fiul tău, atunci când soţul tău plăteşte răscumpărarea, bineînţeles.

— Şi ce se va întâmpla cu mine acasă?

Era cât pe ce să-i răspund că nu era treaba mea, dar apoi am înţeles de ce pusese întrebarea cu atâta tristeţe în glas.

— Nimic, am spus, ştiind că era o minciună.

— Soţul meu o să mă bată, şi probabil n-o să se oprească la asta.

— Cum aşa?

— Sunt o femeie fără onoare.

— Nu eşti.

— Şi el o să mă creadă?

O vreme, nu am spus nimic, apoi am clătinat din cap.

— N-o să te creadă.

— Deci o să mă bată, după care, cel mai probabil, o să mă omoare.

— Ar face aşa ceva?

— Este un om mândru.

— Şi un prost, am mormăit.

— Dar şi proştii ucid.

Îmi trecu prin minte să-i spun că ar fi trebuit să aibă în vedere toate aceste urmări înainte să insiste să-l însoţească pe fiul ei, apoi am văzut că plângea, aşa că mi-am lăsat vorbele nerostite. Plângea fără zgomot de câteva clipe când Osferth veni dinspre băncile vâslaşilor şi-i puse un braţ în jurul umerilor.

Ingulfrid se întoarse spre el, îşi sprijini capul de pieptul lui şi continuă să plângă.

— Este femeie măritată, i-am spus lui Osferth.

— Şi eu sunt un păcătos, blestemat de Dumnezeu din cauza naşterii mele. Dumnezeu nu mă mai poate răni, fiindcă păcatul tatălui meu m-a condamnat deja.

Mă privi sfidător şi, cum nu am spus nimic, o conduse pe Ingulfrid spre pupa.

Cât de proşti suntem!

Am acostat două dimineţi mai târziu, ajungând la ţărm pe o ceaţă argintie. O vreme, am urmat linia coastei, care era la dreapta noastră.

Apa nu era adâncă, nu era vânt, doar mii de păsări care făceau ca marea plată să unduiască sub bătăile lor din aripi.

— Unde suntem? întrebă Osferth.

— Habar n-am.

Finan era la probă. Avea cei mai buni ochi dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut vreodată şi se uita la ţărmul plat şi întunecos după vreo urmă de viaţă. Nu văzu nimic. Se mai uita şi după bancuri de nisip, în timp ce noi vâsleam încet, de frică să nu lovim fundul apei. Eram duşi de flux, aşa că vâslele noastre nu făceau mai mult decât să ţină nava pe direcţie.

Apoi Finan strigă că vedea semne în apă, iar peste o clipă zări câteva cocioabe printre dunele de nisip. Canalul marcat de prăjini, din fericire un adevărat canal, ne duse până la un promontoriu jos în spatele căruia se adăpostea un mic port unde patru bărci de pescuit erau trase pe uscat. Simţeam în nări focurile care afumau peştele; am dus-o pe *Middelniht* pe nisip, ştiind că fluxul avea s-o ridice, şi astfel am ajuns din nou în Britania.

Eram în ţinută de război. Purtam zale, mantie şi coif şi ţineam Răsuflarea-Şarpelui la îndemână, deşi nu mă temeam de duşmani în această singurătate sumbră şi învăluită în ceaţă. Totuşi, mi-am pus pe mine toate semnele de glorie războinică şi, lăsându-l pe Finan la comanda lui *Middelniht*, am luat câţiva oameni pe ţărm. Locuitorii sătucului ne văzuseră venind şi probabil fugiseră să se ascundă, dar ştiam că ne priveau prin ceaţă şi nu voiam să-i copleşesc debarcând cu mai mult de o mână de oameni. Casele erau făcute din lemne aduse de apă şi acoperite cu stuf. O casă, mai mare decât celelalte, era făcută din scheletul unei nave eşuate. M-am ghemuit pe sub uşa joasă şi am văzut un foc fumegând în vatra centrală, două paturi de papură, nişte vase de ceramică şi un ceaun mare de fier. Un câine mârâi din penumbră şi am mârâit înapoi. Nu era nimeni înăuntru.

Am mers spre interiorul uscatului. Un val de pământ fusese construit cândva, un val care se întindea în ambele părţi prin ceaţă. Timpul îl netezise, şi m-am întrebat cine îl făcuse şi de ce. Nu părea să apere ceva, decât dacă sătenii se temeau de broaştele din mlaştina care se aşternea rece spre nord în ceaţa scânteietoare. Oriunde mă uitam, vedeam numai teren mlăştinos, şi stuf, şi umezeală, şi iarbă.

— Raiul pe pământ, zise Osferth.

Era ideea lui de glumă.

Instinctul îmi spunea că eram în golful ciudat care străpunge ţărmul estic al Britaniei între teritoriile Angliei de Est şi Northumbriei. Numit Gewæsc, era un golf mare, cu apă joasă, înşelător, mărginit de nimic altceva decât de pământ plat. Totuşi, multe nave treceau pe-acolo. Ca şi Humbre, Gewæsc este o cale de intrare în Britania, aşa că atrăsese multe nave daneze, care vâsliseră în susul golfului spre cele

patru râuri ce se vărsau în apele joase, iar dacă aveam dreptate, atunci acostaserăm pe ţărmul său nordic, deci eram în Northumbria. Ţara mea. Ţară daneză. Ţară duşmană. Am aşteptat la câţiva paşi în faţa valului de pământ. O cărare ducea spre nord, cu toate că nu era mai mult decât o potecă de stuf călcat în picioare. Dacă nu mă purtam ostil, cineva avea să apară în cele din urmă, şi aşa se şi întâmplă. Doi bărbaţi cu goliciunea acoperită pe jumătate de piei de focă se iviră pe cărare şi se apropiară precauţi de noi. Amândoi aveau barba şi părul negre, unsuroase şi încâlcite. Puteau avea oriunde între douăzeci şi cincizeci de ani, iar feţele şi corpurile le erau atât de mânjite cu noroi, încât arătau de parcă se târâseră din vreun bârlog subteran. Mi-am desfăcut mâinile ca să le arăt că nu voiam să-i rănesc.

— Unde suntem? i-am întrebat când ajunseră mai aproape.

— Botulfstan, răspunse unul dintre ei.

Ceea ce însemna că eram la piatra lui Botulf, deşi nu se zărea nicăieri vreun om pe nume Botulf sau vreo piatră care să-i aparţină. Am întrebat cine era Botulf şi ei părură să-mi spună că era stăpânul lor, cu toate că accentul le era atât de stâlcit, încât îmi venea greu să-i înţeleg.

— Botulf cultivă pământul de aici? am întrebat de această dată în daneză, însă ei ridicară din umeri.

— Botulf a fost un mare sfânt, îmi explică Osferth, şi o rugăciune către sfântul Botulf îi protejează pe călători.

— De ce pe călători?

— Bănuiesc că şi el era un mare călător.

— Nu mă surprinde, am spus, bietul nenorocit probabil voia să scape din satul ăsta de căcat. M-am uitat înapoi la cei doi oameni. Aveţi un stăpân? Unde locuieşte?

Unul dintre ei arătă spre nord, aşa că am urmat cărarea în acea direcţie. De-a lungul zonelor mai mlăştinoase fuseseră puşi butuci, însă putreziseră demult, şi lemnul umed se sfărâma sub picioarele noastre. Ceaţa era stăruitoare. Vedeam soarele ca pe un soi de pată luminoasă, dar, chiar dacă pata urca încet pe cer, ceaţa nu se subţia. Părea că umblăm de o veşnicie, eram doar noi şi păsările din mlaştină, şi stuful, şi bălţile lungi şi mocirloase. Începeam să mă gândesc că pustietatea aceea nu avea sfârşit, dar apoi am văzut un gard rudimentar de spini şi o păşune mică unde cinci oi ude, cu cozile murdare, păşteau printre scaieţi. Dincolo de oi erau nişte clădiri, întâi doar forme întunecate în ceaţă, apoi am văzut un conac, un hambar şi o palisadă. Un câine începu să latre, şi sunetul aduse un om la poarta deschisă din împrejmuire. Era în vârstă, cu o cămaşă de zale ruptă şi o suliţă cu vârful ruginit.

— Ăsta este Botulfstan? l-am întrebat în daneză.

— Botulf a murit demult, îmi răspunse el în aceeaşi limbă.

— Şi atunci cine locuieşte aici?

— Eu, zise vesel bătrânul.

— Gorm! strigă o voce de femeie din interiorul palisadei. Lasă-i înăuntru!

— Şi ea locuieşte tot aici, ne lămuri Gorm posac.

Se dădu la o parte din poartă.

Sala era făcută din lemne înnegrite de umezeală şi de vreme. Acoperişul de stuf avea un strat gros de muşchi. Un câine amărât era legat de un stâlp lângă uşă cu o funie de piele împletită care se încordă atunci când animalul sări spre noi, dar femeia strigă la el şi câinele se puse jos. Era o femeie în vârstă, cu părul cenuşiu, îmbrăcată cu o mantie maro lungă, prinsă la gât cu o fibulă mare de argint în formă de ciocan. Prin urmare, nu era creştină.

— Soţul meu nu este aici, ne întâmpină ea fără nicio introducere.

Vorbea în daneză. Sătenii erau saxoni.

— Şi cine este soţul dumitale? am întrebat.

— Cine sunteţi?

— Wulf Ranulfson din Haithabu, am spus, folosind numele pe care-l inventasem la Grimesbi.

— Sunteţi departe de casă.

— Ca şi soţul dumitale, se pare.

— El este Hoskuld Irenson, spuse ea ritos, de parcă ar fi trebuit să fi auzit de el.

— Pe cine slujeşte? am întrebat.

Ezită, ca şi cum nu ar fi vrut să răspundă, apoi zise:

— Pe Sigurd Thorrson.

Sigurd Thorrson era prietenul şi aliatul lui Cnut Ranulfson, al doilea mare senior din Northumbria şi omul care mă ura fiindcă îi omorâsem fiul. Adevărat, moartea survenise în luptă şi băiatul îşi dăduse ultima suflare cu spada în mână, dar Sigurd tot avea să mă urască până la moarte.

— Am auzit de Sigurd Thorrson, am spus.

— Cine n-a auzit?

— Sper să apuc să-l slujesc.

— Cum aţi ajuns aici? întrebă ea părând indignată, ca şi cum nimeni n-ar fi trebuit să descopere acel sălaş putrezit din mijlocul mlaştinii.

— Am trecut marea, doamnă.

— Marea greşită, râse ea. Şi sunteţi la mare distanţă de Sigurd Thorrson.

— Şi domnia voastră, doamnă, cine sunteţi? am întrebat-o curtenitor.

— Eu sunt Frieda.

— Dacă aveţi bere, putem plăti pentru ea.

— Nu o furaţi?

— Plătim, am spus, şi până o bem puteţi să ne spuneţi de ce am traversat marea greşită.

Am plătit o bucăţică de argint pentru o bere care avea gust de apă din şanţ, şi Frieda ne spuse că soţul ei fusese chemat să-şi slujească stăpânul, că îi luase pe cei şase oameni de pe domeniu care se descurcau cât de cât cu armele şi că porniseră spre vest.

— Jarlul Sigurd le-a spus să ia corabia, dar nu avem aşa ceva.

— Încotro să ia corabia?

— Spre marea de apus, marea care se întinde între noi şi Irlanda, dar, cum nu avem corabie, soţul meu a luat caii.

— Jarlul Sigurd îşi adună oamenii?

— Da, şi aşa face şi jarlul Cnut, şi mă rog să se întoarcă toţi în siguranţă.

Din marea de apus? Am cugetat la asta. Însemna, bineînţeles, că Cnut şi Sigurd îşi adunau navele, şi singurul loc de pe coasta vestică unde puteau aduna o flotă era în apropierea fortăreţei lui Haesten de la Ceaster. Coasta de la sud de Ceaster aparţinea galezilor, şi sălbaticii aceia n-ar fi adăpostit o flotă daneză, în timp ce coasta de la nord aparţinea de Cumbraland, care este la fel de sălbatică şi fără de legi ca şi Ţara Galilor, aşa că danezii trebuie să se adune la Ceaster. Dar încotro urma să se îndrepte flota? Spre Wessex? Frieda nu ştia.

— Va fi război, zise ea, şi deja este război.

— Deja?

Arătă spre nord.

— Am auzit că saxonii sunt în Lindcolne!

— Saxonii! m-am prefăcut surprins.

— Vestea a sosit ieri. Sute de saxoni!

— Şi unde este Lindcolne? am întrebat.

— Acolo, zise ea, arătând din nou spre nord.

Auzisem de Lindcolne, cu toate că nu fusesem vreodată acolo. Fusese un oraş important cândva, construit de romani şi lărgit de saxonii care ocupaseră teritoriul după retragerea romană, deşi zvonurile spuneau că danezii care ocupau acum fortul de pe înălţimea de lângă Lindcolne îl incendiaseră.

— Cât de departe este Lindcolne? am întrebat-o.

Nu ştia.

— Dar soţul meu face drumul până acolo şi înapoi în două zile, deci nu este departe.

— Şi ce fac saxonii acolo? am iscodit-o.

— Îngraşă pământul cu mizeriile lor, habar n-am. Sper numai să nu vină aici.

Lindcolne era la nord, adânc în Northumbria. Dacă Frieda avea dreptate, atunci o armată saxonă îndrăznise să invadeze teritoriul lui

Sigurd Thorrson, şi ar fi făcut aşa ceva doar dacă erau siguri că nu vor exista represalii, şi puteau împiedica represaliile numai dacă-i ţineau ostatici pe copiii şi soţia lui Cnut Spadă-Lungă.

— Aveţi cai, doamnă?

— Vă este foame? pufni ea dispreţuitor.

— Aş împrumuta nişte cai, doamnă, să aflu mai multe despre aceşti saxoni.

Se târgui la sânge pentru cele două mârţoage rămase în grajduri. Amândouă erau iepe, amândouă bătrâne, şi niciuna nu arăta că ar fi avut vlagă, dar erau cai şi aveam nevoie de aşa ceva. I-am spus lui Osferth că urma să mă însoţească la Lindcolne şi i-am trimis pe ceilalţi oameni înapoi pe *Middelniht*.

— Spuneţi-i lui Finan că ne vom întoarce în trei zile, le-am poruncit, sperând să fie adevărat.

Osferth nu voia să părăsească nava şi pe Ingulfrid.

— Va fi în siguranţă, am mârâit.

— Da, stăpâne, murmură el absent.

— Va fi în siguranţă! Am lăsat-o în grija lui Finan.

— Ştiu, stăpâne, zise Osferth în timp ce arunca o şa peste iapa mai mică.

Îl luam fiindcă mi-era de folos. Tot ce ştiam despre saxonii din Lindcolne era că făceau parte din armata lui *Æ*thelred, ceea ce însemna probabil că juraseră să mă distrugă, dar Osferth, chiar dacă era un bastard, era fiul lui Alfred, şi oamenii îl tratau cu respectul şi deferenţa datorate unui fiu de rege. Avea o autoritate naturală, credinţa sa creştină era dincolo de orice dubiu, iar eu aveam nevoie de tot ajutorul pe care prezenţa lui mi-l putea da.

Am încălecat. Curelele de piele de la scăriţe erau prea scurte şi chingile prea largi şi mă întrebam dacă vom ajunge cândva la Lindcolne, dar cele două iepe o luară spre nord destul de hotărâte, cu toate că niciuna nu părea capabilă să meargă mai repede decât la pas, şi încă un pas leşinat.

— Dacă întâlnim danezi o să avem necazuri, spuse Osferth.

— Mai degrabă o să moară de râs văzând gloabele astea.

Făcu o grimasă. Ceaţa se topea încet pentru a lăsa locul unui tărâm sumbru, plin de mlaştini şi stuf. Câţiva oameni trăiau acolo, fiindcă le vedeam cocioabele în depărtare şi treceam pe lângă capcane pentru ţipari, puse în şanţuri adânci, însă n-am zărit pe nimeni. Osferth părea tot mai trist tot mai mult cu fiecare kilometru pe care-l străbăteam.

— Ce-o să faci cu băiatul? mă întrebă după o vreme.

— O să i-l vând înapoi lui taică-său, bineînţeles, în cazul în care nimeni altcineva nu oferă mai mulţi bani.

— Şi mama lui o să meargă cu el.

— Da? Tu ştii mai bine decât mine ce-o să facă.

Osferth se uita peste mlaştini.

— O să moară.

— Aşa zice ea.

— O crezi? mă provocă el.

Am încuviinţat din cap.

— Este clar că nu-i vorba de afecţiune aici. Toată lumea o să creadă că am siluit-o şi soţul ei n-o să-i accepte tăgăduirile, aşa că da, probabil o s-o omoare.

— Atunci nu poate merge înapoi! zise înverşunat Osferth.

— Ea va hotărî asta, am spus.

Am călărit o vreme în linişte.

— Lady Ingulfrid, rupse el tăcerea, nu a avut voie să părăsească Bebbanburgul timp de cincisprezece ani. Este ca şi cum ar fi fost prizonieră.

— De aceea a venit cu noi? Să miroasă aerul de afară?

— O mamă vrea să fie cu fiul ei.

— Sau departe de soţul ei, am replicat ironic.

— Dacă îl ţinem pe băiat… începu el, dar se opri.

— Nu mi-e de vreun folos, am spus, în afara sumei pe care o s-o plătească taică-său. Ar fi trebuit să-l vând cât încă eram la Bebbanburg, dar nu eram sigur că vom ieşi vii din port dacă nu-l aveam drept ostatic. De atunci, a fost doar o povară.

— E un băiat bun, zise Osferth în apărarea lui.

— Şi atâta vreme cât trăieşte, bunul băiat o să creadă că are un drept asupra Bebbanburgului. Ar trebui să-i tai gâtul ăla nenorocit.

— Nu!

— Nu omor copii, am spus, dar peste câţiva ani? Peste câţiva ani va trebui să-l omor.

— Îl cumpăr eu de la tine, îi scăpă lui Osferth porumbelul pe gură.

— Tu? De unde vei lua aurul?

— O să-l cumpăr! Dă-mi doar timpul necesar!

Am oftat.

— I-l vindem înapoi lui taică-său şi o lămurim pe maică-sa să rămână cu noi. Nu asta vrei?

Aprobă din cap, dar nu zise nimic.

— Eşti îndrăgostit. Am văzut că se simţea jenat, dar am continuat oricum: Şi când eşti îndrăgostit, totul se schimbă. Un bărbat luptă prin focurile Ragnarokului fiindcă este îndrăgostit, uită de toată lumea şi face lucruri nebuneşti doar pentru femeia pe care o iubeşte.

— Ştiu.

— Ştii? Nu te-a mai lovit nebunia până acum.

— Te-am urmărit, şi nu faci asta pentru Wessex sau pentru Mercia, o faci pentru sora mea.

— Care este o femeie măritată, am spus aspru.

— Toţi suntem păcătoşi, zise el făcându-şi semnul crucii. Dumnezeu să ne ierte.

Am tăcut amândoi. Drumul urca acum spre o zonă mai înaltă unde, în sfârşit, creşteau copaci. Erau arini şi sălcii, toţi îndoiţi spre apus din cauza vântului care bătea dinspre mare. Terenul, bun pentru păşunat, era îngrădit, şi se vedeau vaci şi oi la păscut. Erau sate şi gospodării frumoase. Trecuse de amiază de-acum şi am oprit la o fermă să cerem bere, pâine şi brânză. Servitorii erau danezi şi ne-au spus că stăpânul lor pornise spre vest să i se alăture lui Sigurd Thorrson.

— Când a plecat? am vrut să ştiu.

— Acum şase zile, stăpâne.

Aşadar, Cnut şi Sigurd nu-şi începuseră încă invazia, sau erau pe mare chiar în acele momente.

— Am auzit că saxonii sunt la Lindcolne, i-am spus vătafului.

— Nu la Lindcolne, stăpâne. Pe Bearddan Igge.

— Pe Insula Bearda? am repetat. Unde este?

— Nu departe de Lindcolne, stăpâne. Puţin spre est.

— Câţi sunt?

Omul ridică din umeri.

— Două sute? Trei?

Chiar nu ştia, dar răspunsul lui îmi confirmă bănuiala că Æthelred nu-şi adusese întreaga armată în Northumbria, ci doar trimisese o trupă puternică.

— Sunt acolo ca să atace Lindcolne?

Vătaful râse.

— N-ar cuteza! Ar muri pe dată!

— Atunci de ce?

— Fiindcă sunt proşti, stăpâne?

— Deci, ce este la Bearddan Igge? am întrebat.

— Nimic, stăpâne, răspunse vătaful.

L-am văzut pe Osferth deschizând gura să vorbească, dar se răzgândi.

— Este o mănăstire la Bearddan Igge, îmi spuse Osferth în timp ce călăream mai departe. Mai precis, era, până când păgânii au ars-o.

— Bine de ştiut că au făcut ceva folositor, am spus, fiind răsplătit cu o privire cruntă.

— Acolo e înmormântat sfântul Oswald, mă lămuri Osferth.

M-am holbat la el.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Uitasem numele, stăpâne, până când l-a rostit omul. Bearddan Igge: e un nume ciudat, dar un loc sfânt.

— Şi plin de oamenii lui Æthelred, care se grăbesc să dezgroape un sfânt, am oftat.

Soarele coborâse spre asfinţit în timp ce ne apropiam de Bearddan

Igge.

Terenul era încă plat şi pământul, mlăştinos. Am trecut prin pâraie leneşe şi şanţuri de scurgere care străbăteau drepte ca săgeţile păşunile îmbibate de apă. Ajunseserăm la un drum mai lat; şi acela mergea drept ca o săgeată. Am dat peste o bornă romană înclinată şi pe jumătate acoperită de iarbă, cu inscripţia „Lindum VIII", ceea ce însemna probabil că mai aveam opt mile până la oraşul pe care noi îl numim Lindcolne.

— Romanii foloseau mile? l-am întrebat pe Osferth.

— Da, stăpâne.

Nu departe de borna romană, trupa de luptători ne zări. Se aflau la vest de noi, unde soarele jos era orbitor, aşa că ne văzură cu mult înainte să-i vedem noi pe ei. În număr de opt, pe armăsari mari, călăreţi înarmaţi cu spade sau suliţe, galopară peste păşune, copitele cailor aruncând bucăţi mari de pământ umed. Ne-am oprit amărâtele de mârţoage şi am aşteptat.

Cei opt ne înconjurară. Caii lor băteau din copite în timp ce călăreţii se uitau la noi. Am văzut ochii comandantului fixându-mi ciocanul, apoi crucea care atârna la gâtul lui Osferth.

— Asta numiţi voi cai? pufni el. Apoi, când niciunul dintre noi nu răspunse: Şi cine sunteţi, pentru Dumnezeu?

— El este ucigaşul de preoţi, îi dădu răspunsul unul dintre oameni. Era singurul cu scut, şi pe acel scut era pictat calul alb, cabrat, al lui Æthelred. Îl recunosc, continuă el.

Cel care mă întrebase se uită în ochii mei.

— Uhtred?

— Lordul Uhtred, îl corectă Osferth mustrător.

— Veniţi cu noi, spuse scurt omul întorcându-şi calul.

I-am făcut semn din cap lui Osferth că ne vom conforma.

— Ar trebui să le luăm spadele, sugeră un altul.

— Încearcă, am spus vesel.

Hotărârâ să nu încerce. Ne conduseră peste păşuni îmbibate de apă şi şanţuri până la un drum umed care ducea spre nord şi spre est. Am văzut o mulţime de cai în depărtare.

— Câţi sunteţi? am întrebat.

Nimeni nu răspunse.

— Şi cine vă comandă?

— Cineva care va hotărî dacă un ucigaş de preoţi ar trebui să trăiască sau să moară, spuse cel care era vădit şeful.

Dar roata norocului încă mă ţinea sus, fiindcă acela care lua hotărâri se dovedi a fi Merewalh, şi i-am văzut uşurarea de pe chip când mă recunoscu. Îl ştiam de mai mulţi ani. Era unul dintre oamenii lui Æthelred, şi unul de treabă. Fuseserăm împreună în faţa Ceasterului, şi Merewalh îmi urmase întotdeauna sfaturile şi cooperase

cu mine, atât cât îl lăsase Æthelred. Nu fusese niciodată apropiat de Æthelred. Merewalh era cel ales pentru sarcinile dificile, de pildă incursiuni la frontiera dintre teritoriile saxone şi cele daneze, în timp ce alţii se bucurau de privilegiul unor relaţii bune cu Æthelred. Acum lui Merewalh i se dăduse misiunea de a comanda trei sute de oameni în adâncul Northumbriei.

— Îl căutăm pe sfântul Oswald, îmi explică el.

— Ce a mai rămas din sfântul Oswald, vrei să spui.

— Se presupune că este îngropat aici, zise Merewalh arătând cu mâna spre un câmp unde oamenii lui săpaseră, astfel încât toată întinderea de iarbă era găurită de morminte deschise, grămezi de pământ şi şiruri de oase. Câţiva stâlpi putreziţi indicau locul unde fusese odinioară o mănăstire. Danezii au ars-o acum mai mulţi ani, adăugă el.

— Şi l-au dezgropat şi pe sfântul Oswald, am spus, şi probabil i-au zdrobit oasele şi au împrăştiat praful în vânt.

Merewalh era un bun prieten, dar erau şi duşmani care mă aşteptau pe acel câmp numit Bearddan Igge. Erau trei preoţi conduşi de Ceolberth, pe care l-am recunoscut după gingiile lui fără dinţi, şi sosirea mea îi stârni o nouă tiradă emfatică. Trebuia să fiu omorât. Eram păgânul care-l ucisese pe sfântul abate Wihtred. Fusesem damnat de Dumnezeu şi de oameni. Oamenii se adunau să-l asculte scuipându-şi ura.

— Îţi ordon, îi vorbi Ceolberth lui Merewalh, arătând spre mine, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, să-l ucizi pe acest slujitor al diavolului.

Dar, cu toate că aceşti mercieni erau creştini, erau şi neliniştiţi. Fuseseră trimişi într-o misiune idioată în adâncul teritoriului inamic şi ştiau că erau urmăriţi de danezii care patrulau în fortul de pe înălţimea de la Lindcolne. Cu cât stăteau mai mult la Bearddan Igge, cu atât deveneau mai nervoşi, aşteptându-se în fiecare clipă să fie atacaţi de un duşman mai numeros şi mai puternic. Voiau să se întoarcă la armata lui Æthelred, dar preoţii insistau că sfântul Oswald putea fi găsit şi trebuia găsit. Ceolberth şi preoţii lui insistau că eram un proscris, menit să fiu ucis, însă aceşti oameni mai ştiau că eram un comandant de oşti, că-i învinsesem pe danezi bătălie după bătălie, iar în acel moment se temeau de danezi mai mult decât se temeau de furia zeului lor bătut în cuie. Ceolberth perora, dar nimeni nu ridică mâna asupra mea.

— Ai terminat? l-am întrebat când făcu o pauză să respire.

— Ai fost declarat..., începu din nou.

— Câţi dinţi mai ai? l-am întrerupt. Cum se holba uimit la mine, am continuat: Ţine-ţi gura închisă, dacă nu vrei să-ţi scot restul dinţilor putreziţi din gură. M-am întors spre Merewalh. Şi danezii vă

lasă să săpaţi?

Încuviinţă din cap.

— Ştiu că suntem aici.

— De cât timp?

— De trei zile. Danezii trimit oameni de la Lindcolne să ne supravegheze, dar nu intervin.

— Nu intervin, am spus, fiindcă vor să staţi aici.

Pufni.

— De ce ne-ar vrea aici?

Am ridicat vocea. Majoritatea oamenilor lui Merewalh erau aproape, şi voiam să audă ce aveam de spus.

— Danezii vor să staţi aici fiindcă vor ca Æthelred să fie blocat în Anglia de Est, în timp ce ei atacă Mercia.

— Greşeşti! lătră triumfător părintele Ceolberth.

— Serios? l-am întrebat calm.

— Dumnezeu ni i-a pus în palmă pe danezi! insistă Ceolberth.

— Nu vor ataca Mercia, explică Merewalh spusele pline de încredere ale preotului, fiindcă îl avem pe fiul lui Cnut ostatic.

— Îl aveţi?

— Ei bine, nu eu, nu.

— Şi cine îl are?

Era clar că Ceolberth nu avea de gând să-mi dezvăluie ceva de bunăvoie, dar Merewalh avea încredere în mine.

— Lordul Æthelred a făcut un armistiţiu cu Haesten, îmi spuse el. Ţi-l aminteşti pe Haesten?

— Bineînţeles că mi-l amintesc pe Haesten.

Merewalh şi cu mine ne cunoscuserăm în faţa fortăreţei lui Haesten, acolo deveniserăm prieteni.

— Haesten s-a creştinat! interveni părintele Ceolberth.

— Şi tot ce vrea Haesten, îmi spuse Merewalh, este să fie lăsat în pace la Ceaster, aşa că lordul Æthelred i-a promis să-l lase acolo, dacă se converteşte şi dacă ne face o favoare.

— Aşa grăit-a Dumnezeu! cârâi Ceolberth.

— Şi favoarea, am întrebat, a fost să-i răpească soţia şi copiii lui Cnut?

— Da, zise Merewalh cu mândrie. Deci, vezi? Cnut n-o să se mişte. Crede că lordul Æthelred îi are familia ostatică.

— Domnul Dumnezeu Atotputernicul ni i-a aruncat pe duşmani la cheremul nostru, strigă Ceolberth, şi ne aflăm sub divina lui protecţie. Slavă Domnului!

— Sunteţi idioţi, am spus, toţi! Am fost acasă la Cnut imediat după ce soţia lui a fost răpită, şi cine era acolo cu el? Haesten! Şi ce avea la gât? Unul din astea! Mi-am ridicat ciocanul lui Thor de la gât. Haesten nu este creştin aşa cum nici eu nu sunt, şi i-a jurat credinţă lui Cnut

Ranulfson, iar Cnut Ranulfson a trimis ordin ca toţi thegnii săi, slujitorii săi, războinicii săi să se adune la Ceaster. Cu nave!

— Minte! strigă Ceolberth.

— Dacă vă mint, i-am spus preotului, dar destul de tare ca să mă audă toţi oamenii lui Merewalh, viaţa mea vă aparţine. Dacă vă mint, îmi plec capul în faţa voastră şi puteţi să mi-l tăiaţi.

Asta îl amuţi pe preot. Doar se holba la mine. Merewalh mă credea, şi oamenii lui la fel. L-am prins pe Osferth de mână, aducându-l lângă mine.

— Acest om este creştin. Este fiul regelui Alfred. El vă va asigura că spun adevărul.

— Aşa este, zise Osferth.

— Minte! ţipă Ceolberth, dar pierduse partida.

Oamenii mă credeau pe mine, nu pe preot, şi lumea lor se schimbase dintr-odată. Nu mai erau în siguranţă, ci aruncaţi pe marginea prăpastiei.

L-am tras pe Merewalh deoparte, la umbra unei sălcii.

— Ultima dată când a atacat, Cnut şi-a dus navele pe coasta de sud a Wessexului. Acum adună din nou nave, i-am spus.

— Să atace Wessexul?

— Nu ştiu, dar nu contează.

— Nu?

— Ce contează este că trebuie să-l facem să danseze după cum îi cântăm noi. El crede că acum e invers.

— Æthelred n-o să te creadă, zise Merewalh agitat.

Bănuiam că aşa va fi. Æthelred pornise războiul şi n-ar fi acceptat ideea că pornise acest război din cauză că fusese înşelat. Avea să insiste că dreptatea era de partea lui, şi ura pe care mi-o purta avea să-i sporească încăpăţânarea. Am hotărât că n-avea nicio importanţă. De voie, de nevoie, Æthelred avea să mă creadă în curând. Ce conta era să-l destabilizăm pe Cnut.

— Ar trebui să-ţi trimiţi oamenii înapoi la Æthelred, i-am spus lui Merewalh.

— Fără sfânt?

Era cât pe ce să mă răstesc la el, dar m-am stăpânit. Æthelred le promisese oştenilor ajutorul sfântului Oswald şi, cu toate că oamenii lui erau în locul greşit şi cu toate că Æthelred nu avea să renunţe la războiul din Anglia de Est, tot nu le strica încrederea într-un ajutor magic.

— Mâine, am spus, vom face o ultimă încercare să-l găsim pe Oswald. Apoi îl trimiţi la Æthelred.

— Îl trimit?

— Am o navă la mai puţin de o zi de călărit de aici. Patruzeci dintre oamenii tăi vor merge acolo cu Osferth. Îi vor trimite pe

oamenii mei aici pe caii lor. Până când sosesc, poţi să-l cauţi pe sfânt. Dacă-l găseşti, poţi trimite două sute de oameni înapoi la Æthelred cu oasele, dar restul vor veni cu mine.

— Dar…

Tăcu. Se gândea că nu-şi putea lăsa oamenii să vină cu mine fără să-şi atragă mânia lui Æthelred.

— Dacă nu faci ce-ţi spun, i-am zis, Æthelred va fi mort într-o lună şi Mercia va fi daneză. Dacă ai încredere în mine, ambii vor trăi.

— Am încredere în tine, zise Merewalh.

— Atunci du-te şi dormi, fiindcă mâine avem treabă.

Am aşteptat până în toiul nopţii, până la ceasul cel mai întunecat când doar umbrele umblă pe pământ, când oamenii dorm şi bufniţele zboară, când vulpea vânează şi lumea tremură la orice zgomot cât de mic. Noaptea este regatul morţii. Santinelele lui Merewalh erau treze, dar erau la marginea taberei, niciuna prea aproape de lemnele ude care formau structura fostei mănăstiri. Două focuri mocneau acolo; am trecut pe lângă lumina lor slabă şi pe lângă scheletele care fuseseră scoase din pământ şi aşezate cu pioşenie într-un şir lung. Părintele Ceolberth declarase că trebuiau înmormântate la loc cu rugăciuni, fiindcă aceştia erau călugării de la Bearddan Igge, călugării care trăiseră aici înainte de năvălirea daneză.

Oasele erau înfăşurate în linţolii noi de lână. Am numărat douăzeci şi şapte. La capătul îndepărtat al şirului, pe un linţoliu se afla o grămadă de oase şi cranii, rămăşiţe care nu fuseseră ataşate de vreun schelet, iar dincolo de acea grămadă era o cotigă cu roţi mari. Era doar atât de mare cât să încapă un om. Laturile fuseseră pictate cu cruci pe care abia le vedeam în lumina slabă a focurilor mocnite. În căruţă se găsea o bucată de stofă împăturită şi, când am întins-o, am simţit materialul moale şi scump numit mătase, care este adus dintr-o ţară îndepărtată de la răsărit. Fără îndoială, mătasea era menită pentru giulgiul sfântului Oswald, singura dificultate fiind că sfântul Oswald nu mai exista.

Prin urmare, era timpul pentru o nouă înviere.

Mă întrebam dacă cineva numărase scheletele sau, în cazul în care o făcuse, dacă avea să le numere din nou înainte de înmormântare. Dar aveam puţin timp la dispoziţie şi mă îndoiam că mai puteam găsi încă un schelet, nu fără a face destul zgomot care să-i trezească pe cei care dormeau la doar câţiva paşi distanţă, aşa că am luat un schelet la întâmplare şi am desfăcut materialul de lână. Am simţit oasele.

Erau curate, ceea ce sugera că scheletele fuseseră spălate înainte să fie puse în linţolii, şi când am ridicat un braţ uscat, oasele rămaseră legate, însemnând că acest călugăr murise nu cu multă vreme înainte ca mănăstirea să fie distrusă.

M-am ghemuit lângă mort şi am căutat în punga de la brâu crucea de argint pe care o purtasem când am păcălit santinelele de la Poarta Joasă a Bebbanburgului. Era o cruce grea, cu rubine încastrate în braţe. Plănuisem s-o vând, dar acum trebuia să servească unui alt scop, cu toate că mai întâi trebuia să dezmembrez scheletul. Am folosit un cuţit ca să tai un braţ şi capul, apoi am cărat părţile acelea la grămada de oase disparate.

Apoi, totul a fost simplu. Am pus crucea de argint în coşul pieptului, învârtindu-i lanţul în jurul unei coaste, după care am folosit linţoliul de lână să ridic scheletul şi să-l car spre vest spre un pârâu leneş. L-am pus în apa puţin adâncă, am luat linţoliul şi am tras o capcană de ţipari peste oase. Am lăsat scheletul să se unduiască în curentul lent în timp ce storceam linţoliul cât puteam mai bine, apoi am pus lâna umedă pe unul dintre focurile mocnite, unde fâsâi şi scoase fum. Mare parte din ea avea să fie arsă şi de nerecunoscut până dimineaţă. M-am dus la şirul de oseminte şi le-am mutat ca să ascund că lipsea un giulgiu, apoi mi-am atins ciocanul de la gât şi m-am rugat lui Thor să nu se mai facă vreo numărătoare.

Apoi am adormit, fiindcă dimineaţă mă aşteptau o mulţime de treburi.

În zori i-am chemat la mine pe Osferth şi pe Merewalh, dar au mai venit încă vreo zece oameni. Erau thegni, oameni importanţi, proprietari de pământ din Mercia care-şi aduseseră războinicii să slujească în armata lui Æthelred. Erau abătuţi, probabil fiindcă o ceaţă groasă se lăsase peste terenul plat sau fiindcă încrederea lor în Æthelred fusese distrusă de veştile mele despre adevărata loialitate a lui Haesten. Ne-am adunat în jurul cotigii, unde servitorii ne-au adus căni cu bere slabă şi bucăţi de pâine întărită.

Merewalh era comandantul mercian, dar Merewalh lăsă totul în seama mea, aşa cum făcuse şi la Ceaster cu mulţi ani înainte.

— Tu, am arătat spre Osferth, vei merge azi la *Middelniht*. M-am uitat la Merewalh. Îi vei da un cal bun şi patruzeci de oameni.

— Patruzeci?

— Un echipaj, i-am explicat, după care mi-am întors privirea spre Osferth. Îi trimiţi pe Finan şi pe oamenii lui la mine pe caii cu care te duci la *Middelniht*. Îi spui să vină repede şi să-mi aducă restul echipamentului meu. Navighezi până la Lundene şi avertizezi garnizoana despre ce se întâmplă, apoi îl găseşti pe fratele tău vitreg şi-i explici.

Fratele vitreg al lui Osferth era regele Wessexului; aveam nevoie de armata puternică a saxonilor din vest dacă voiam să-l învingem pe Cnut.

— Spune-i că danezii vin ori în Mercia, ori în Wessex, vin în forţă,

şi să mă caute la vest.

— La vest, repetă Osferth solemn.

— Nu ştiu unde precis, dar, dacă Cnut atacă Mercia, regele Edward trebuie să-şi ducă trupele la Gleawecestre. Dacă Cnut atacă Wessexul, o să vin să-i fiu alături, dar cred că va fi Mercia. Prin urmare, spune-i să se ducă la Gleawecestre.

— De ce Gleawecestre? întrebă unul dintre thegni. Nu ştim ce va face Cnut!

— Ştim că va ataca, am spus, şi atâta vreme cât are frâu liber, poate mărşălui unde vrea şi să facă ce distrugeri vrea, aşa că trebuie să-l prindem în capcană. Trebuie să-l facem să lupte unde vrem noi să lupte, nu unde alege el.

— Dar…

— Am ales vestul, m-am răstit, şi-l voi face să lupte unde aleg eu.

Nimeni nu vorbi. Probabil nu mă credeau, dar le spuneam adevărul.

— Am nevoie de o sută dintre oamenii tăi, i-am spus lui Merewalh, cei mai buni pe cei mai uşori cai. Poţi să-i comanzi.

Încuviinţă uşor din cap.

— Să mergem unde?

— Cu mine, am spus. Ceilalţi oameni ai tăi vor merge la Æthelred. Spune-i că-ţi pare rău, dar sfântul Oswald a fost împrăştiat în cele patru vânturi acum multă vreme.

— N-o să-i placă, observă un thegn corpolent pe nume Oswin.

— N-o să-i placă niciuna dintre veşti, am spus, şi-o să refuze să le creadă. O să stea în Anglia de Est până se va dovedi că a greşit, iar apoi o să-i fie groază să meargă acasă. Dar trebuie să se îndrepte spre Gleawecestre. M-am uitat la Osferth. Spune-i fratelui tău să-i trimită ordine.

— O voi face, îmi făgădui Osferth.

— Şi zi-i lui Edward să-i spună lui Æthelred că, dacă vrea să rămână lord al Merciei, trebuie să-şi mişte fundul cât mai repede.

— Şi domnia ta ce vei face? întrebă iritat Oswin.

— O să-i trag una lui Cnut în boaşe, am spus, şi-l voi lovi atât de tare, încât va fi silit să se întoarcă şi să aibă de-a face cu mine, apoi îl voi ţine în loc până când voi, ceilalţi, puteţi veni să-l omorâţi pe nenorocit o dată pentru totdeauna.

— Nici nu putem fi siguri că va ataca, spuse nervos un alt thegn.

— Treziţi-vă! am strigat, speriindu-i pe toţi oamenii adunaţi în jurul cotigii. Războiul a început! Doar că nu ştim unde şi cum. Dar Cnut l-a început şi noi îl vom termina.

Nimeni nu mai zise nimic, fiindcă în acea clipă se auzi un alt strigăt, un strigăt triumfător, şi am văzut oameni alergând spre pârâul care se unduia la capătul vestic al taberei. Părintele Ceolberth era

acolo, dând din mâini, şi ceilalţi doi preoţi se prosternau în genunchi.

— Lăudat fie Domnul! strigă unul dintre ei.

Merewalh şi oamenii lui se uitară spre preoţi. Osferth se uită la mine.

— L-am găsit! urlă Ceolberth. L-am găsit pe sfânt!

— Lăudat fie Domnul! strigă din nou preotul.

Am mers cu toţii spre pârâu.

— Nu ai avut dreptate! îmi spuse Ceolberth cu vocea lui şuierătoare din cauza dinţilor lipsă. Dumnezeul nostru este mai mare decât ştii. Ni l-a adus pe sfânt! Uhtred a greşit şi noi am avut dreptate!

Oamenii ridicau scheletul din apă, îndepărtând buruienile şi rămurelele de salcie care se rupseseră din capcana pentru peşti.

Duseră oasele spre cotigă cu mult respect.

— Ai greşit, îmi zise Merewalh.

— Am greşit, am spus, am greşit, într-adevăr.

— Victoria va fi a noastră! răcni Ceolberth. Uitaţi! O cruce!

Ridică crucea de argint dintre coaste, sărută argintul şi-mi aruncă o privire de ură cruntă. Ţi-ai bătut joc de noi, dar ai greşit. Dumnezeul nostru este mai mare decât vei şti vreodată! Este un miracol! Un miracol! Dumnezeul nostru l-a păzit pe sfânt prin şirul de încercări şi necazuri, iar acum ne va da victoria asupra păgânilor!

— Lăudat fie Domnul, zise Merewalh, iar el şi oamenii lui se dădură înapoi cu respect în timp ce oasele îngălbenite erau puse în căruţă.

I-am lăsat pe creştini să aibă momentul lor de fericire şi l-am tras pe Osferth deoparte.

— Du-o pe *Middelniht* la Lundene, i-am spus, şi ia-i pe Ingulfrid şi pe băiat cu tine.

Dădu să spună ceva, apoi hotărî să tacă.

— Nu ştiu încă ce voi face cu băiatul, am continuat, şi trebuie să mă ocup întâi de Cnut, dar ţine-l în siguranţă. Valorează mult aur.

— O să-l cumpăr de la tine, zise Osferth.

— Lasă-l pe taică-său să-l cumpere, şi tu ocupă-te de mamă. Dar păzeşte-i pe amândoi!

— O să-i păzesc, promise Osferth.

Preoţii începuseră să cânte, şi Osferth îi privea cu expresia lui serioasă cea de toate zilele. Erau clipe când aducea atât de mult cu tatăl lui, încât eram tentat să-l numesc „stăpâne”.

— Ţin minte – încă se uita la cei trei preoţi în timp ce vorbea – că mi-ai spus odată că unchiului tău i s-a încredinţat un braţ al sfântului Oswald.

— Aşa este. Ingulfrid l-a văzut. Poţi s-o întrebi.

— Braţul stâng, spuneai?

— Aşa spuneam?

— Am o memorie bună pentru aceste lucruri, rosti el foarte serios, şi ai spus că este braţul stâng.

— Nu-mi amintesc. De unde să ştiu ce braţ era?

— Ai spus că este braţul stâng, insistă el. Unul dintre spionii tăi trebuie să-ţi fi zis.

— O fi fost braţul stâng, am admis.

— Atunci acesta este cu adevărat un miracol, murmură Osferth, încă uitându-se la oamenii adunaţi în jurul cotigii, fiindcă scheletului îi lipseşte braţul drept.

— Serios?

— Da, stăpâne, aşa este. Se uită la mine şi mă surprinse zâmbind. Îi voi spune lui Finan să se grăbească, stăpâne.

— Spune-i că-l vreau aici mâine.

— Va fi aici, stăpâne, şi Dumnezeu să vă ajute pe drum.

— Sper să te ajute pe tine să ajungi cât mai repede la Lundene. Avem nevoie de armata fratelui tău.

Ezită.

— Ce vei face, stăpâne?

— Nu vei spune nimănui? l-am întrebat.

— Promit, stăpâne, şi când Osferth promitea ceva, ştiam că se va ţine de promisiune.

— Voi face lucrul de care am fost acuzat acum câteva săptămâni, i-am spus. Îi voi captura pe soţia şi copiii lui Cnut.

Dădu din cap ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva, apoi pufni.

— Şi te vei asigura că sora mea este în siguranţă?

— Mai presus de toate, am zis.

Fiindcă îi jurasem lui Æthelflæd, iar jurământul acesta nu aveam să-l calc niciodată.

Ceea ce însemna că urma să mă îndrept spre vest. Să mă întâlnesc cu Cnut Spadă-Lungă.

Opt

Am plecat de la Bearddan Igge pe o ceaţă groasă, doar la două dimineţi după ce sfântul Oswald fusese descoperit atât de miraculos, prins în capcana pentru peşti.

O sută treizeci de oameni înaintau călare. Luasem cincizeci de cai de povară pentru armuri şi arme, şi purtam două steaguri: capul de lup al Bebbanburgului şi calul alb al Merciei, cu toate că, pentru mare parte din drum, cele două stindarde trebuiau să stea ascunse. Am luat şi un preot, pe părintele Wissian. Merewalh insistă să fim însoţiţi de un preot. Spuse că oamenii lui luptau mai bine când aveau un preot să le păstorească sufletele, iar eu am mârâit, spunând că erau războinici, nu oi, însă Merewalh stărui în felul său politicos, aşa că am acceptat

până la urmă ca Wissian să vină cu noi. Era mercian, un tânăr înalt şi subţire cu o privire neliniştită şi un ciuf care albise înainte de vreme.

— Vom străbate teritorii daneze, şi nu vreau să se ştie că suntem saxoni, ceea ce înseamnă că nu poţi purta haina asta, i-am zis arătând spre sutana lui lungă şi neagră. Dă-o jos.

— Nu pot… bâigui el.

— Dă-o jos, i-am ordonat din nou, şi ia-ţi o cămaşă de zale sau un pieptar de piele.

— Eu… începu din nou, însă tot nu reuşi să continue.

Mă ascultă şi se îmbrăcă în hainele unui servitor pe care le acoperi cu o mantie lungă şi neagră, legată la brâu cu un şnur, astfel că tot arăta a preot. Am fost totuşi mulţumit că măcar crucea lui grea de lemn era ascunsă.

Mergeam să salvăm creştinismul în Britania. Era adevărat oare? Într-o predică aprinsă, ţinută în ziua când îl aşteptam pe Finan, părintele Ceolberth spusese că aşa era.

Preotul le ţinuse o predică moralizatoare oamenilor lui Merewalh, spunându-le că în cartea sfântă a creştinilor se prezisese cum regele de la miazănoapte avea să-l atace pe regele de la miazăzi, şi că această profeţie se împlinea, ceea ce însemna că acum era războiul lui Dumnezeu. Poate că era, dar Cnut nu era rege, chiar dacă venea de la miazănoapte. M-am întrebat adesea, dacă danezii ar fi câştigat şi am fi trăit acum într-o ţară numită Dania, am fi fost creştini? Îmi plăcea să cred că nu, dar adevărul era că pe danezi creştinismul îi infectase deja. Războiul acela lung nu a fost pentru religie. Alfred aşa credea, preoţii îl proclamau ca fiind un război sfânt, iar oamenii mureau sub flamura crucii crezând că, atunci când vom fi toţi creştini, şi saxonii şi danezii, vom trăi în pace eternă, dar era total greşit. Danezii din Anglia de Est erau creştini, lucru care nu-i oprea pe saxoni să-i atace. Purul adevăr era că danezii şi saxonii voiau aceleaşi teritorii. Preoţii spuneau că leul se va culca lângă miel, dar n-am văzut să se întâmple aşa ceva vreodată. Nu că aş fi ştiut ce este acela un leu. Am întrebat-o cândva pe Mehrasa, nevasta smeadă a părintelui Cuthbert, dacă a văzut vreodată un leu şi a spus că da, văzuse, şi că, atunci când era copilă, leii veneau din deşert să omoare vite în satul ei, şi că erau animale mai mari decât oricare cal şi aveau şase picioare, două cozi ascuţite, trei coarne din fier topit şi dinţi ca spadele. Eohric, care fusese rege al Angliei de Est înainte să-l omorâm, avea un leu pe stindard; animalul lui avea doar patru picioare şi un singur corn, dar mă îndoiam că Eohric văzuse vreodată un leu, aşa că bănuiesc că Mehrasa avea dreptate.

În orice caz, porniserăm, şi, dacă nu mergeam să salvăm creştinismul, mergeam să-i salvăm pe saxoni.

Probabil că partea cea mai periculoasă a întregii călătorii a fost

prima, cu toate că nu a părut aşa pe atunci. A trebuit să trecem râul la Lindcolne şi, ca să câştigăm timp şi fiindcă eram înconjuraţi de o ceaţă groasă, am ales să trecem pe pod. Ştiam că exista un pod, fiindcă un cioban înspăimântat de la Bearddan Igge îngăimase că-l văzuse. Îngenunche în faţa mea, copleşit de zale, de coif, de mantia mea tivită cu blană şi de cizmele mele cu pinteni argintaţi.

— Ai văzut podul? l-am întrebat.

— O dată, stăpâne.

— Este aproape de fort?

— Nu, stăpâne, nu este aproape, se încruntă el gândindu-se. Fortul e pe deal, adăugă, de parcă această informaţie ar fi clarificat totul.

— Este păzit? Podul?

— Păzit, stăpâne?

Părea nedumerit de întrebare.

— Dacă treci podul, am întrebat răbdător, te opresc oameni înarmaţi?

— O, nu, stăpâne, nu-ţi duci niciodată vacile peste un pod, fiindcă spiritele apei devin geloase şi apoi vacile se umflă de apă.

— Deci sunt vaduri?

Scutură din cap, deşi mă îndoiam că ştia cu adevărat răspunsul. Omul locuia la mică distanţă de Lindcolne, dar, după cum aflasem, fusese acolo doar o singură dată. Dacă garnizoana daneză de la Lindcolne avea puţină minte, pusese străjeri la pod, dar mă aşteptam să-i depăşim numeric, şi până veneau întăriri de pe deal, noi aveam să fim demult dispăruţi în ceaţă.

Era destul de uşor să găsim ceea ce mai rămăsese din Lindcolne, fiindcă romanii făcuseră un drum şi drumul avea borne de piatră ce numărau milele descrescător, dar ceaţa era atât de deasă, încât n-am zărit fortul pe dealul lui înalt, dându-mi seama că ajunsesem în oraş doar atunci când am trecut pe sub un arc năruit. Porţile dispăruseră demult, la fel şi zidurile de pe ambele părţi.

Ajunseserăm într-un loc al fantomelor.

Noi, saxonii, niciodată n-am vrut să locuim în clădirile romane, decât dacă le mascam cu stuf şi pământ. Populaţia din Lundene fusese silită să ocupe vechiul oraş atunci când atacaseră danezii, fiindcă aceea era singura parte apărată de un zid, dar tot preferau casele lor de lemn şi stuf din noul oraş de la vest. La Lundene trăisem cu Gisela într-o mare casă romană de lângă fluviu, şi nu am văzut nicio fantomă, dar am observat cum creştinii care veneau la noi îşi făceau semnul crucii şi se uitau agitaţi în colţurile mai întunecoase. Acum caii noştri coborau o stradă pustie, flancată de ruine. Acoperişurile căzuseră în interior, stâlpii se rupseseră, iar pereţii de piatră erau crăpaţi şi năpădiţi de muşchi. Ar fi fost locuinţe foarte bune, dar saxonii care mai locuiau acolo preferau să-şi facă o cocioabă din pământ şi stuf.

Mai era câte o casă ocupată, însă numai fiindcă oamenii construiseră o colibă înăuntrul vechii construcţii de piatră. Podul era şi el de piatră. Parapetele îi erau distruse şi o gaură mare se căsca în mijlocul lui, dar era nepăzit, aşa că am trecut râul spre teritoriul acoperit de o ceaţă deasă.

Niciunul dintre noi nu cunoştea zona sau în ce parte trebuia să mergem, aşa că pur şi simplu am urmat drumul roman, până am dat într-altul care ducea de la nord la sud.

— Continuăm să mergem spre vest, i-am spus lui Finan.

— Doar spre vest?

— Vom găsi un loc pe care-l ştim.

— Sau vom călări până la marginea lumii, zise el voios.

Ceaţa se ridica şi terenul se înălţa şi el treptat, până am ajuns la o zonă plată unde erau ferme bogate şi conace mari, ascunse pe jumătate de pâlcuri de copaci sănătoşi. Deşi eram sigur că oamenii ne văzuseră, nimeni nu veni să ne întrebe ce căutam pe pământul lor. La ce aer războinic aveam, era mai bine să fim lăsaţi în pace. Am trimis cercetaşi în faţă, aşa cum făceam întotdeauna într-un teritoriu ostil, iar acest teritoriu era cu siguranţă ostil. Ne aflam fie pe teritoriul lui Cnut, fie pe cel al lui Sigurd, şi toate conacele erau în acest caz daneze. Cercetaşii călăreau de ambele părţi ale drumului, ascunzându-se pe după arbori şi tufişuri şi căutând vreun semn de-al duşmanului, însă n-am întâlnit pe nimeni. La un moment dat, a doua zi, cinci călăreţi se îndreptară spre noi de la nord, dar, văzând câţi eram, făcură stânga-mprejur. Eram deja printre dealuri înalte. Satele erau mai mici şi mai împrăştiate, fermele, mai puţin bogate. I-am trimis pe danezii mei să cumpere bere şi mâncare de la conace şi pe saxoni să cumpere provizii din sate, dar abia dacă mai era mâncare, fiindcă o mulţime de grupuri înarmate trecuseră deja pe aici. Am mers la o fermă unde mă întâmpină un bătrân.

— Eu sunt Orlyg Orlygson, se prezentă el mândru.

— Wulf Ranulfson, am răspuns.

— Nu am auzit de tine, dar eşti bine-venit. Şchiopăta din cauza unei răni vechi la piciorul stâng. Şi încotro călăreşte Wulf Ranulfson?

— Să mă alătur jarlului Cnut.

— Ai întârziat, chemarea a fost pentru când se stinge luna. Acum creşte din nou.

— O să-l găsim.

— Aş vrea să pot merge şi eu, dar la ce foloseşte un bătrân? zise Orlyg atingându-şi piciorul rănit, apoi se uită la tovarăşii mei. Doar şapte sunteţi?

Am arătat vag spre nord.

— Am trei cete pe drum.

— Trei! Nu pot hrăni atâţia. Dar o să-l pun pe vătaful meu să vă

găsească ceva. Haideţi înăuntru, haideţi înăuntru!

Voia să stea la taclale. La fel ca noi toţi, îi primea cu bucurie pe călători dacă aduceau veşti, aşa că am şezut în sala lui de ospeţe şi i-am mângâiat dulăii şi am inventat poveşti despre Frizia. Am spus că recolta acolo va fi săracă.

— Şi aici! zise Orlyg sumbru.

— Dar sunt veşti bune, am spus, am auzit că Uhtred Uhtredson a atacat Bebbanburgul şi n-a izbutit să-l ia.

— Nu numai că n-a izbutit, zise Orlyg, a fost ucis acolo! Rânji văzându-mi uimirea de pe faţă. N-ai aflat?

— Uhtred Uhtredson a fost ucis? Nu-mi puteam controla surprinderea din voce. Am auzit că n-a putut să cucerească Bebbanburgul, dar că a scăpat cu viaţă.

— O, nu, a murit, replică Orlyg încrezător. Omul care mi-a spus a fost martor la luptă. Îşi trecu degetele prin barba albă şi încâlcită pentru a-şi atinge ciocanul de la gât. A fost doborât de lordul Ælfric. Sau de fiul lordului Ælfric. Omul nu era sigur, dar a fost unul dintre ei.

— Din câte ştiu eu, Ælfric a murit, am spus.

— Atunci trebuie să fi fost fiul cel care l-a doborât, dar este adevărat! Uhtred Uhtredson e mort!

— Asta va face viaţa jarlului Cnut mai uşoară.

— Toţi se temeau de Uhtred, şi pe bună dreptate. Era un războinic! Orlyg deveni gânditor pentru o clipă. L-am văzut o dată.

— L-ai văzut?

— Un om mare, înalt. Avea un scut de fier.

— Aşa am auzit şi eu, am spus.

Nu avusesem un scut de fier în toată viaţa mea.

— Era fioros, destul de fioros, dar un războinic.

— Acum e deja la Mâncătorul-de-Leşuri.

— Cineva ar trebui să meargă la lordul Ælfric, sugeră Orlyg, şi să cumpere cadavrul demonului.

— De ce?

— Să facă un pocal din tigva lui, bineînţeles! Ar fi un dar frumos pentru jarlul Cnut!

— Cu siguranţă că jarlul o să aibă destule pocale, după ce-i înfrânge pe Æthelred şi pe Edward.

— Şi o să-i înfrângă, spuse Orlyg cu entuziasm. Zâmbi. De Yule, prietene, vom bea din tigva lui Edward, vom mânca în sala lui de ospeţe şi îi vom lua nevasta să ne facem plăcerile cu ea!

— Am auzit că nevasta jarlului Cnut a fost capturată de Uhtred, am spus.

— Un zvon, prietene, un zvon. Nu poţi crede tot ce auzi. Am învăţat măcar atâta de-a lungul anilor. Oamenii trec pe aici şi-mi aduc

veşti şi le sărbătorim, dar apoi aflu că n-aveau niciun grăunte de adevăr! chicoti el.

— Prin urmare, s-ar putea ca Uhtred să trăiască, am sugerat răutăcios.

— O, nu! Aici nu începe nicio îndoială, prietene. A fost ciopârţit în luptă dar, cum tot mai trăia, l-au legat de un stâlp şi au dat drumul câinilor pe el. L-au rupt în bucăţi! Clătină din cap. Mă bucur că este mort, deşi nu-i un chip în care să moară un războinic.

M-am uitat cum servitorii le duceau bere, pâine şi carne afumată oamenilor mei care aşteptau în livadă.

— Ca să-l găsim pe jarl, mergem tot spre vest?

— Treceţi dealurile şi urmaţi drumul. Jarlul n-o să fie în niciunul dintre conacele sale, a plecat spre sud deja.

— Spre Wessex?

— Oriunde pofteşte! zise Orlyg. Dar, dacă o luaţi pe drumul care duce spre vest, veţi ajunge la Cesterfelda şi puteţi întreba acolo. Se încruntă. Cred că de acolo ajungeţi la Buchestanes, unde jarlul are un conac, un conac frumos! Unul dintre conacele lui preferate, şi acolo vor fi oameni care să vă spună unde să-l găsiţi.

— Buchestanes.

Am repetat numele ca şi cum nu l-aş mai fi auzit niciodată, dar îmi stârnise interesul. Cnut îmi spusese că soţia şi cei doi copii ai lui fuseseră capturaţi în timp ce mergeau la Buchestanes, şi faptul că Orlyg menţionase acest oraş putea să fie doar o coincidenţă, însă destinului nu-i plac coincidenţele. Am simţit cum mi se zbârlea părul pe ceafă.

— Un oraş frumos, spuse Orlyg, are izvoare calde. Am mers acolo acum două veri şi am stat în apă. Mi-a trecut durerea.

I-am dat aur pentru generozitatea lui. Mi-a spus că fiul lui dusese douăzeci şi trei de oameni în serviciul lui Cnut, eu am spus că speram să revină victorioşi, şi astfel ne-am despărţit.

— Sunt mort, i-am zis lui Finan.

— Eşti?

Povestea lui Orlyg îl făcu să râdă. În noaptea aceea am dormit în Cesterfelda, un sat de care nu mai auzisem şi bănuiam că nu-l voi mai vedea vreodată, deşi era un loc destul de plăcut, cu terenuri fertile care înconjurau câteva clădiri romane frumoase, dar părăginite. O clădire măreaţă, cu coloane, care odinioară fusese probabil un templu al zeilor romani, era acum adăpost pentru vite. Am dat peste o statuie căzută înfăţişând un individ cu nas acvilin, îmbrăcat cu o pânză şi purtând o cunună de lauri pe părul tuns scurt; fără îndoială, era folosită pe post de piatră de ascuţit, pentru că era adânc crestată de tăişuri.

— Păcat că nu-i de marmură, zise Finan lovind statuia.

— N-ar fi aici dacă ar fi de marmură, am spus.

Din când în când, câte un ţăran găseşte câte o statuie romană de marmură, un obiect de preţ, fiindcă poate fi pusă într-un cuptor de făcut var, dar o statuie de piatră nu valorează nimic. M-am uitat la nasul acvilin al bărbatului.

— Acesta este zeul lor? l-am întrebat pe Finan.

— Romanii erau creştini, interveni fiul meu.

— Unii erau creştini, răspunse Finan, dar cred că ceilalţi venerau acvile.

— Acvile?

— Cred că da. Se uită în sus la frontonul staulului de vite, sculptat cu fete pe jumătate goale care alergau printr-o pădure, urmărite de un om cu picioare de capră. Poate venerau capre?

— Sau ţâţe, zise fiul meu, uitându-se la fetele mlădioase.

— Asta ar fi o religie demnă de urmat, am spus.

Merewalh, care ni se alăturase, se uita şi el la fronton. Sculptura se vedea bine, fiindcă soarele era jos şi umbrele, lungi şi ascuţite.

— Când luăm pământul ăsta înapoi o să le dărâmăm pe toate, zise el.

— De ce? am întrebat.

— Fiindcă preoţilor n-o să le placă. Arătă spre fetele cu picioare lungi. Vor porunci să fie distruse. E ceva păgân, nu-i aşa?

— Cred că mi-ar fi plăcut să fiu roman, am mărturisit, cu ochii la sculpturile dăltuite cu atâta măiestrie.

Râseră toţi, dar eram melancolic. Ruinele Romei mă întristau întotdeauna, pur şi simplu fiindcă erau dovada că alunecam inexorabil spre întuneric. Odinioară, lumina cădea pe splendoarea de marmură, acum ne târâm prin noroi.

Wyrd bið ful ãræd. Soarta este neiertătoare.

Am cumpărat unt, turte de ovăz, brânză şi legume, am dormit sub fetele goale în staulul pustiu şi, a doua zi dimineaţă, am pornit mai departe spre vest. Vântul sufla tare şi ploaia prinse să cearnă din nou; înainte de amiază eram biciuiţi de o vijelie. Cărarea pe care urcam se transformă într-un torent. Fulgerele sclipeau la nord şi tunetele se rostogoleau de-a lungul cerului şi mi-am ridicat faţa spre vânt şi ploaie şi am ştiut că Thor era acolo. M-am rugat lui. I-am spus că-i sacrificasem cele mai bune animale, că-i fusesem loial, că trebuia să mă ajute, însă ştiam că Cnut avea să-i înalţe aceeaşi rugăciune, şi aşa avea să facă şi prietenul lui Cnut, Sigurd Thorrson, şi zeii, mă temeam, aveau să-i favorizeze pe danezi, fiindcă mai mulţi dintre ei îi venerau.

Ploaia se înteţi, iar vântul începu să şuiere ameninţător. Caii se speriară de furia ciocanului lui Thor, aşa că ne-am adăpostit sub crengile lovite de furtună ale unui stejar. Un adăpost şubred, fiindcă ploaia trecea printre frunze şi cădea fără încetare peste noi. În timp ce

oamenii îşi linişteau caii, Finan şi cu mine ne-am ghemuit lângă o tufă ghimpoasă, la marginea vestică a pâlcului.

— N-am mai văzut o vară ca asta, zise el.

— Va fi o iarnă grea.

— Să ne ajute Dumnezeu, murmură el făcându-şi semnul crucii. Deci, ce facem?

— Mergem la Buchestanes.

— S-o vedem pe vrăjitoare?

Am clătinat din cap şi, în clipa următoare, mi-am dorit să n-o fi făcut, fiindcă mişcarea lăsase apa de ploaie să-mi intre pe sub vestă.

— Să o vedem pe nepoată-sa, probabil, am spus zâmbind. Cnut spune că vrăjitoarea încă trăieşte, dar trebuie să fie mai bătrână decât timpul.

Pe nume Ælfadell, vrăjitoarea avea reputaţia că puterile ei erau mai mari decât ale oricărei alte aglæcwif din Britania. O vizitasem şi-i băusem poţiunea şi-i ascultasem prezicerile. „Şapte regi vor muri", zisese, „şapte regi într-o mare bătălie."

— S-o vedem pe nepoată-sa? întrebă irlandezul. Este cea surdă şi mută?

— Şi cea mai frumoasă creatură pe care am văzut-o vreodată, am spus melancolic.

Finan zâmbi.

— Aşadar, dacă nu mergem să vedem acea creatură, de ce mergem acolo?

— Pentru că este pe drumul către Ceaster.

— Doar atât?

Am încuviinţat din cap.

— Cnut a spus că soţia şi copiii lui au fost capturaţi în timp ce călătoreau spre Buchestanes. Şi bătrânul de ieri a spus că Cnut are un conac acolo, un conac frumos.

— Şi?

— Şi nu avea un conac acolo acum zece ani. Este unul nou.

— Dacă îmi amintesc bine, nu e niciun zid la Buchestanes.

Ştiam despre ce vorbea. Eu sugeram că noul conac era important pentru Cnut, iar Finan sugera că nu era apărat, nefiind deci atât de important pe cât credeam.

— Nu era niciun zid acolo acum zece ani, am spus, dar poate fi acum.

— Şi crezi că soţia lui e acolo?

— Nu ştiu. Probabil.

Se încruntă, apoi tresări când o pală de vânt suflă ploaia în feţele noastre.

— Probabil?

— Ştim că Cnut a mers la Ceaster, am spus, şi probabil ea l-a

însoţit, dar nu va călători cu el. Copiii ei sunt prea mici. Nu duci copii mici la război; prin urmare, ori a rămas la Ceaster, ori Cnut a trimis-o undeva departe de Mercia.

— Ar putea fi oriunde.

— Bâjbâi şi eu în întuneric, am recunoscut.

— Dar întotdeauna ai noroc.

— Câteodată, da, am spus, gândindu-mă la roata norocului. Thor era în cer şi vântul aspru mă lovea în faţă. Semnele erau rele. Câteodată, am repetat.

Când ploaia se mai domoli, am pornit mai departe.

Bâjbâind în întuneric.

*

Am ajuns la Buchestanes în ziua următoare. N-am îndrăznit să intru în oraş, de frică să nu fiu recunoscut, aşa că i-am trimis pe Rolla, Eldgrim şi Kettil, trei danezi, în orăşelul din valea înconjurată de dealuri. Am observat că Cnut făcuse o palisadă, cu toate că nu era cine ştie ce, abia un gard de înălţimea unui om, mai potrivit să ţină vitele înăuntru decât duşmanii afară. Încă mai ploua. Norii erau joşi, pământul, îmbibat, ploaia, persistentă, dar vântul se mai domolise. Mi-am dus călăreţii spre pădurea din apropierea peşterii unde trăia vrăjitoarea, apoi i-am luat pe fiul meu, pe Finan şi pe Merewalh la marele ţanc de calcar de unde izbucnea torentul de apă. Stânca era găurită de o crevasă unde ferigile şi muşchiul creşteau în voie, iar crevasa ducea în peşteră. Am ezitat la intrare, simţind cum frica îmi urca din vintre.

Peşterile sunt intrările către lumea de dincolo, către locurile întunecate unde bântuie Mâncătorul-de-Leşuri şi unde domneşte Hei, zeiţa cumplită. Acestea sunt tărâmurile morţilor, unde şi zeii umblă cu grijă, unde liniştea este un urlet, unde toate amintirile celor vii răsună în mod repetat şi fără sfârşit în pustiu şi unde cele trei ursitoare ne ţes destinele şi-şi ticluiesc farsele. Aceasta este lumea de dincolo.

Dincolo de intrarea joasă şi strâmtă era întuneric, dar zgomotul făcut de cizmele mele stârni dintr-odată ecoul şi am ştiut că ajunsesem în sala mai mare. Apa picura. Am aşteptat. Finan se lovi de mine, l-am auzit pe fiul meu respirând. Încetul cu încetul, ochii mi se obişnuiră cu bezna, ajutaţi de firul de lumină cenuşie care răzbătea până aici dinspre crevasă, şi am văzut piatra plată unde vrăjitoarea îşi făcea farmecele.

— Este cineva? am strigat, însă ecoul vocii mele fu singurul răspuns.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă fiul meu cu o voce timorată.

— Acesta este locul unde vrăjitoarea Ælfadell prezicea viitorul, am spus, şi poate încă o mai face.

— Şi ai mai fost aici? vru Merewalh să ştie.

— O singură dată, am zis, de parcă n-ar fi fost mare lucru.

Ceva se mişcă în fundul peşterii, un sunet ca un râcâit, şi cei trei creştini îşi atinseră crucile, iar eu mi-am atins ciocanul lui Thor.

— Este cineva aici? am strigat, neprimind răspuns nici de data asta.

— Vreun şobolan, sugeră Finan.

— Şi ce viitor ai descoperit, stăpâne? întrebă Merewalh.

Am ezitat.

— Erau aiureli, am spus tăios.

„Şapte regi vor muri", zisese, „şapte regi şi femeile pe care le iubeşti. Fiul lui Alfred nu va domni, Wessexul va muri, saxonul va omorî ce iubeşte, iar danezii vor câştiga totul, totul se va schimba şi totul va fi la fel."

— Erau aiureli, am repetat.

Fără s-o ştiu, minţeam. Acum ştiu, fiindcă tot ce a zis s-a adeverit, în afară de un lucru, şi probabil acel lucru se va îndeplini în viitor.

Oricum, fiul lui Alfred domnea, deci vrăjitoarea se înşelase? Cu timpul am priceput ce voise să spună, dar atunci, stând în rahat alunecos de liliac şi ascultând apa care curgea în subteran, nu cunoşteam semnificaţia acelor vorbe. În schimb, mă gândeam la Erce.

Erce era nepoata acestei aglæcwif. Nu-i ştiam numele adevărat, doar că era numită Erce după zeiţă, şi în transa mea, văzând-o, crezusem că era zeiţa. Era goală şi frumoasă, albă ca fildeşul, mlădioasă ca o creangă de salcie, o fată brunetă care zâmbea în timp ce mă călărea, mângâindu-mi faţa cu mâinile ei uşoare, iar eu îi dezmierdam sânii mici. Fusese o apariţie în carne şi oase? Sau un vis? Oamenii spuneau că fata exista, că era surdă şi mută, dar, din acea noapte, m-am îndoit de poveştile lor. Poate că era o nepoată ce nu putea nici să audă, nici să vorbească, dar cu siguranţă nu era creatura extraordinară pe care mi-o amintesc din această peşteră umedă. Fusese o zeiţă, venită pe tărâmul nostru pentru a ne atinge sufletele cu vrăjitorie, şi amintirea ei mă atrăsese în această peşteră. Mă aşteptam s-o revăd? Sau voiam doar să-mi amintesc de acea noapte ciudată?

Uhtred, fiul meu, se apropie de piatra plată şi albă, ca o masă, şi-şi plimbă mâna peste suprafaţa ei netedă.

— Aş vrea să aflu viitorul, zise el gânditor.

— Este o vrăjitoare în Wessex despre care oamenii zic că vede departe, spuse Finan.

— Femeia din Ceodre? am întrebat.

— Aceea.

— Dar este păgână, spuse fiul meu dezaprobator.

— Nu fi idiot, am mârâit. Crezi că zeii le vorbesc doar creştinilor?

— Dar o vrăjitoare… începu el.

— Unii oameni se pricep mai bine decât alţii să afle ce fac zeii. Aşa era Ælfadell. Vorbea cu ei aici, ei se foloseau de ea. Şi da, era, este păgână, dar asta nu înseamnă că nu poate vedea mai departe decât noi ceilalţi.

— Şi ce a văzut? întrebă fiul meu. Ce ţi-a spus despre viitorul tău?

— Că voi face idioţi care vor întreba prostii.

— Prin urmare, chiar a văzut viitorul! râse Uhtred.

Finan şi Merewalh râseră şi ei.

— Mi-a spus că va fi o mare bătălie în care vor muri şapte regi, le-am explicat posomorât. Este, cum am zis, doar o aiureală.

— Nu sunt şapte regi în Britania, spuse fiul meu.

— Sunt, zise Merewalh. Scoţii au cel puţin trei, şi Dumnezeu ştie câţi se pretind regi în Ţara Galilor. Apoi mai sunt regii irlandezi.

— O bătălie la care să participe toţi? chicoti Finan. E ceva de la care nu putem să lipsim.

Rolla şi tovarăşii lui se întoarseră târziu după-amiază şi aduseră pâine şi linte. Ne găsiră în pădurea unde aprinsesem un foc, încercând să ne uscăm hainele.

— Femeia nu este acolo, îmi zise Rolla, referindu-se la soţia lui Cnut.

— Şi acolo ce-i?

— Treizeci-patruzeci de oameni, pufni el dispreţuitor, majoritatea prea bătrâni să meargă la război, şi vătaful lui Cnut. I-am spus ce mi-ai zis să-i transmit.

— Te-a crezut?

— A fost impresionat!

Ştiam că locuitorii din interiorul palisadei de la Buchestanes vor fi curioşi, suspicioşi chiar, fiindcă nu intraserăm în oraş, ci rămăseserăm afară, aşa că-i cerusem lui Rolla să le transmită că jurasem să nu trec prin vreun oraş până când nu voi fi asaltat o fortificaţie saxonă.

— I-am spus că eşti Wulf Ranulfson, din Haithabu, continuă Rolla, şi el a zis că jarlul Cnut ne va primi bine.

— Dar unde?

— A zis să mergem la Ceaster şi apoi s-o luăm spre sud, dacă navele nu mai sunt acolo.

— Drept spre sud?

— Da, numai atât a zis.

Putea fi ori Mercia, ori Wessex, dar instinctul, acea voce a zeilor în care nu ne încredem de atâtea ori, îmi spunea că era Mercia. Cnut şi Sigurd atacaseră Wessexul cu zece ani înainte şi nu obţinuseră nimic. Îşi debarcaseră trupele pe malul râului Uisc şi mărşăluiseră două mile până la Exanceaster, unde fuseseră înfrânţi sub zidurile acelui burh, iar Wessexul era plin de astfel de burhuri, oraşele fortificate construite de Alfred, în care populaţia se putea adăposti în timp ce danezii se

învârteau neputincioşi pe afară. Şi Mercia avea burhuri, însă mai puţine, iar armata mercianã, care ar fi trebuit să fie gata să-i atace pe danezii ce ar fi asediat o fortificaţie, era la mare distanţă, în Anglia de Est.

— Atunci o să-i urmăm sfatul, am spus. Mergem la Ceaster.

— De ce să nu ne îndreptăm direct spre sud? întrebă Merewalh.

Ştiam la ce se gândea. Luând-o spre sud, am fi ajuns în Mercia mult mai repede decât dacă am fi călătorit spre coasta de vest a Britaniei şi, odată ajunşi la Ceaster, am fi fost chiar la graniţa Merciei, într-o zonă deja controlată de danezi. Merewalh voia să ajungă cât de repede la el în ţară să afle ce se întâmplase şi, probabil, să-şi regăsească oamenii din armata lui Æthelred. Æthelred avea să fie nemulţumit că Merewalh mi se alăturase, şi grija aceasta nu-i dădea pace mercianului.

— Nu câştigi nimic dacă mergi spre sud.

— Câştigăm timp.

— Nu vreau să câştigăm timp. Am nevoie de timp. Am nevoie de timp pentru ca Edward al Wessexului şi Æthelred să-şi unească forţele.

— Atunci du-te înapoi în Anglia de Est, zise Merewalh, dar fără multă convingere.

— Cnut îl vrea pe Æthelred în Anglia de Est, am spus. De ce ar trebui să facem ce vrea Cnut? El vrea ca Æthelred să vină la el şi-l va aştepta pe un deal sau lângă un râu, aşa că Æthelred va trebui să lupte la baza pantei sau prin apă adâncă, iar la sfârşitul zilei Æthelred va fi mort şi Cnut îi va fierbe tigva ca să-şi facă un pocal. Asta vrei?

— Stăpâne, protestă Merewalh.

— Trebuie să-l silim pe Cnut să facă ce vrem noi, deci mergem la Ceaster.

Acestea fiind zise, am pornit spre Ceaster. Zona era ciudat de pustie. Erau culegători pe câmpuri şi ciurdari pe păşuni, erau ciobani şi tăietori de lemne, dar războinicii plecaseră. Nu existau oameni care să antreneze şoimi, care să exerseze lupta în zidul de scuturi sau să călărească, fiindcă toţi războinicii erau plecaţi în sud, lăsând conacele să fie apărate doar de bătrâni şi de bolnavi. Ar fi trebuit să fim provocaţi de o sută de ori de-a lungul acelei călătorii, dar pe drum trecuseră nenumărate grupuri, şi oamenii credeau că eram încă un grup ce căuta generozitatea jarlului Cnut.

În cele din urmă, drumul roman ne scoase dintre dealuri. Câmpurile pe fiecare parte erau pline de urme de copite care mergeau spre vest. Pietrele măsurau distanţa spre Deva, fiindcă aşa numiseră romanii Ceasterul. Cunoşteam locul, Finan şi Merewalh la fel, într-adevăr, mulţi dintre oamenii noştri fuseseră încartiruiţi la sud de oraş, călărind prin pădurile şi câmpiile de pe malul sudic al fluviului Dee şi privindu-i pe danezii de pe zidurile Ceasterului. Zidurile şi fluviul

apărau oraşul şi, dacă am fi vrut să atacăm dinspre miazăzi, ar fi trebuit să trecem peste podul roman care ducea la poarta de sud, dar acum veneam dinspre est şi drumul ne ducea la nord de fluviu. Am străbătut câmpuri presărate cu copaci rari, încovoiaţi de vântul de apus. Simţeam mirosul mării. Ploaia se oprise, şi cerul era plin de nori care se mişcau iute şi aruncau umbre mari şi mişcătoare pe zona joasă din faţa noastră. Meandrele fluviului luceau în acel peisaj care, dincolo de bărăgan, era mlaştină. La şi mai mare depărtare era marea, nu mai mult decât o strălucire vagă la orizont.

Împreună cu Finan, Merewalh şi fiul meu am luat-o la stânga, spre un pâlc de copaci pe un deluşor de unde puteam să vedem Ceasterul. Fumul se ridica din acoperişurile de stuf aflate în interiorul zidurilor. Câteva acoperişuri erau din ţiglă şi unele clădiri erau mai înalte decât altele, iar piatra zidurilor înalte lucea palid-auriu în lumina difuză a soarelui. Apărarea oraşului era formidabilă. În faţă se găsea un şanţ inundat de fluviu, iar în spatele şanţului era un val de pământ pe care se ridicau ziduri de piatră. Câteva pietre căzuseră, însă găurile fuseseră umplute cu lemne. De-a lungul zidurilor se găseau turnuri de piatră, şi deasupra celor patru porţi, câte una în mijlocul fiecărui zid, turnuri de lemn, dar cunoşteam Ceasterul de destulă vreme încât să ştim că două dintre porţi nu erau deloc folosite. Cele de nord şi de sud erau întrebuinţate intens, însă niciunul dintre noi nu văzuse vreodată oameni sau cai care să treacă prin porţile de est şi de vest, şi bănuiam că fuseseră blocate. Chiar lângă fortificaţie se afla o arenă unde romanii organizau lupte şi măceluri, dar pe sub arcele năruite păşteau acum vitele. Erau patru nave în aval de pod, doar patru, dar cu siguranţă fuseseră două sau trei sute înainte să plece Cnut. Navele acelea vor fi vâslit prin meandrele fluviului Dee, prin estuarul plin de păsări de mare, şi apoi încotro?

— Acela este un burh, zise Finan cu admiraţie. Este un loc al dracului de greu de capturat.

— Æthelred ar fi trebuit să-l captureze acum zece ani, am spus.

— Æthelred n-ar putea să prindă un purice şi dacă l-ar muşca de sculă, râse irlandezul.

Merewalh tuşi încet, un soi de protest blând faţă de insulta adusă stăpânului său legitim.

Un stindard flutura deasupra porţii din zidul sudic. Eram prea departe să vedem ce era brodat sau pictat pe pânză, dar ştiam oricum. Era emblema lui Cnut cu toporul şi crucea ruptă, iar acel stindard era pe zidul de sud, spre teritoriul saxon, direcţia din care garnizoana se putea aştepta la un atac.

— Câţi oameni vezi? l-am întrebat pe Finan, ştiind că ochii lui erau mai buni decât ai mei.

— Nu mulţi.

— Cnut mi-a spus că garnizoana era de o sută cincizeci de oameni. Îmi aminteam de discuţia noastră de la Tameworþig. Poate a minţit, bineînţeles.

— O sută cincizeci de oameni ar fi de ajuns oricând, zise Finan.

O sută cincizeci de oameni n-ar fi fost de-ajuns să oprească un atac hotărât asupra a două sau mai multor ziduri, însă ar fi fost mai mult decât suficienţi să reziste unui atac venind peste podul cel lung spre poarta de sud. Dacă oraşul ar fi fost ameninţat de vreun război, atunci şi mai mulţi oameni ar fi putut fi aduşi să întărească garnizoana. Regele Alfred, care fusese întotdeauna exact în calculele sale, ceruse ca patru oameni să fie postaţi la fiecare prăjină din zidul unui burh. O prăjină avea cam şase paşi, mai mult sau mai puţin, şi am încercat să-mi dau seama de lungimea zidurilor din Ceaster, ajungând la concluzia că ar fi avut nevoie de o mie de oameni să se apere împotriva unui atac hotărât, dar cât de probabil ar fi fost un astfel de atac? Æthelred fusese indolent şi acum era departe, iar Cnut ceruse toţi oamenii apţi de luptă pentru bătăliile pe care ştia că le va da. Ceasterul, bănuiam, era foarte slab apărat.

— Pur şi simplu intrăm acolo călare, am spus.

— Da? făcu surprins Merewalh.

— Nu se aşteaptă la un atac, şi mă îndoiesc că sunt o sută cincizeci de oameni acolo. Poate optzeci?

Optzeci de oameni ne-ar fi putut opri dacă încercam să luăm zidul cu asalt, şi, fără scări, un astfel de atac ar fi fost un dezastru. Dar ar fi încercat oare să ne oprească dacă veneam liniştiţi pe drum? Dacă arătam ca toate celelalte grupuri de luptători care ascultaseră de chemarea lui Cnut?

— De ce optzeci? vru fiul meu să ştie.

— Habar n-am, am spus, am inventat numărul. Ar putea fi cinci sute de oameni înăuntru.

— Şi pur şi simplu intrăm acolo călare? întrebă Finan.

— Ai vreun plan mai bun?

Scutură din cap rânjind.

— Exact ca la Bebbanburg, zise el, intrăm pur şi simplu călare.

— Şi ne rugăm pentru un sfârşit mai bun, am spus sumbru.

Şi aşa am şi făcut.

Am intrat pur şi simplu călare.

Drumul care ducea la poarta de nord a fortăreţei era pavat cu pietre late, majoritatea pline de crăpături sau mişcate din loc. Iarba creştea deasă la îmbinări, îngrăşată bine de sutele de cai care trecuseră pe acolo înaintea noastră. Erau ferme bogate de fiecare parte, unde sclavii retezau secara înaltă şi orzul bătut de ploaie. Fermele erau de piatră, deşi toate erau cârpite cu pământ şi împletituri şi reacoperite

ca de obicei cu stuf. Şi ele, ca şi oraşul, erau romane.

— Mi-ar plăcea să merg la Roma, am spus.

— Regele Alfred a fost, zise Merewalh.

— De două ori, aşa mi-a povestit, şi tot ce a văzut au fost ruine. Ruine măreţe.

— Se spune că oraşul era din aur, murmură visător Merewalh.

— Un oraş de aur pe un râu de argint, am spus. După ce-l învingem pe Cnut, ar trebui să mergem acolo să-l dezgropăm tot.

Călăream încet, ca nişte oameni obosiţi pe cai epuizaţi. Nu aveam zale şi nu purtam scuturi. Caii de povară, ce cărau topoarele lungi de luptă şi scuturile rotunde şi grele, erau în spatele coloanei noastre, iar pe danezi îi pusesem în fruntea ei.

— Ţine-ţi gura ta saxonă închisă când ajungem la poartă, i-am spus lui Merewalh.

— Un râu de argint? întrebă el. Este adevărat?

— Probabil este ca râurile noastre, am spus, plin de pişat, căcat şi noroi.

Un cerşetor cu faţa pe jumătate mâncată de ulceraţii era ghemuit într-un şanţ.

Gemu când trecurăm pe lângă el şi-şi întinse mâna chircită. Văzând că Wissian, preotul nostru creştin, îşi făcuse semnul crucii ca să alunge orice rău care-l chinuia pe omul acela, m-am răstit:

— Danezii o să te vadă, neghiobule! Rabdă până trecem de ei. Fiul meu lăsă să cadă o bucată de pâine aproape de cerşetor, care se târî spre ea în patru labe.

Am trecut de marea cotitură a fluviului de la est de fortificaţie. Drumul o lua acum spre sud şi apoi drept ca o săgeată spre oraş. La cotitură se afla un altar roman, doar un adăpost de piatră unde, bănuiam, fusese odinioară statuia unui zeu, dar acum construcţia mică îl adăpostea pe un om cu un singur picior, care împletea coşuri din ramuri de salcie.

— Jarlul Cnut a plecat? l-am întrebat.

— Plecat şi dus. Jumătate de lume a plecat.

— Cine a rămas? am vrut să ştiu.

— Nimeni care să conteze, nimeni care să vâslească, să călărească, să zboare ori să se târască. Jumătate din lume a plecat şi jumătate din lume s-a dus, chicoti omul. Doar elful acum!

— Elful?

— Elful este aici, zise el foarte serios, dar tot restul au plecat. Era nebun, mă gândeam, dar mâinile lui împleteau coşul cu pricepere. Aruncă un coş terminat peste o grămadă şi luă mai multe nuiele.

— Tot restul au plecat, zise din nou, şi doar elful a rămas. Am dat pinteni calului mai departe. O pereche de stâlpi flancau drumul, şi pe fiecare era legat cu funii de cânepă câte un schelet. Erau avertismente,

bineînţeles, că hoţii vor fi ucişi. Majoritatea oamenilor ar fi fost mulţumiţi cu o pereche de cranii, dar era tipic pentru Haesten să vrea mai mult. Vederea oaselor îmi aminti de sfântul Oswald, dar apoi am uitat de sfânt, fiindcă drumul nostru mergea drept către poarta de nord a Ceasterului şi, chiar când priveam, canaturile tocmai se închideau.

— Fain bun venit, mormăi Finan.

— Dacă ai vedea că se apropie călăreţi, ce ai face?

— Am crezut că nenorociţii o s-o lase deschisă, uşurându-ne treaba.

Poarta era impresionantă. Două turnuri de piatră îi flancau bolta, însă unul se prăbuşise parţial în şanţul traversat de un podeţ. Turnul căzut fusese reconstruit cu lemn. În vârful bolţii era o platformă pe care stătea un om ce privea cum ne apropiam, dar în scurtă vreme alţi trei i se alăturară.

Canaturile erau aproape de două ori cât înălţimea unui om. Păreau solide ca stânca. Deasupra lor era un spaţiu gol, fiindcă nu ajungeau chiar până sus la platforma de luptă, care are apărată de o palisadă şi de un acoperiş ce părea solid. Unul dintre oamenii din umbra acoperişului îşi puse mâinile pâlnie la gură.

— Cine sunteţi?

M-am făcut că nu aud şi mi-am continuat drumul.

— Cine sunteţi? strigă el din nou.

— Rolla din Haithabu! răspunse Rolla.

Stăteam în spate în mod deliberat, ţinându-mi capul în jos, fiindcă era posibil ca unii dintre oamenii aceştia să fi fost la Tameworþig şi să mă recunoască.

— Aţi întârziat! Cum Rolla nu răspunse, străjerul întrebă: Aţi venit să vă alăturaţi jarlului Cnut?

— De la Haithabu, strigă Rolla.

— Nu puteţi intra!

Eram foarte aproape acum, nu mai trebuia să strige.

— Şi ce ar trebui să facem? întrebă Rolla. Să stăm aici şi să murim de foame? Avem nevoie de hrană!

Caii noştri se opriseră chiar în faţa podului, care era la fel de lat ca drumul şi lung de vreo zece paşi.

— Daţi ocol zidurilor până la poarta de sud. Treceţi podul acolo şi puteţi cumpăra mâncare din sat.

— Unde este jarlul Cnut? întrebă Rolla.

— Va trebui să mergeţi spre sud, zise omul. Dar treceţi râul întâi. Leiknir vă va spune ce să faceţi.

— Cine este Leiknir?

— El comandă aici.

— Dar de ce nu putem intra? vru Rolla să ştie.

— Fiindcă aşa spun eu. Fiindcă nimeni nu intră. Fiindcă jarlul a dat poruncă.

Rolla ezită. Neştiind ce să facă, se uită înapoi către mine ca şi cum ar fi căutat un sfat, dar în acel moment fiul meu dădu pinteni calului şi ajunse la pod. Se uită sus la cei patru oameni.

— Brunna mai este aici?

Vorbise în daneză, limba pe care o învăţase de la mama lui şi de la mine.

— Brunna?

Omul era nedumerit, şi pe bună dreptate, fiindcă Brunna era numele nevestei lui Haesten, deşi mă îndoiam că fiul meu ştia asta.

— Brunna! zise fiul meu, de parcă toată lumea cunoştea numele. Brunna! repetă el. Trebuie s-o ştiţi pe Brunna Iepuraşa! Curva aia mică şi dulce, cu ţâţe săltăreţe şi un fund pe care să-l visezi?

Făcu o mişcare sugestivă cu pumnul.

Omul râse.

— Aia nu e Brunna pe care o ştiu eu.

— Ar trebui s-o cunoşti! spuse fiul meu cu entuziasm. Dar numai după ce termin eu cu ea.

— O s-o trimit peste râu, zise amuzat străjerul.

— Ho! strigă Uhtred, dar nu de încântare, ci fiindcă armăsarul său o luase într-o parte.

Păruse întâmplător, dar îl văzusem lovind cu un pinten. Calul zvâcnise de durere, iar mişcarea îl duse pe Uhtred sub platforma de luptă, astfel încât nu putea fi văzut de cei patru oameni de sus. Apoi, spre uimirea mea, îşi scoase picioarele din scăriţe şi se ridică în şa. Se mişca lejer, însă era o acţiune periculoasă, fiindcă se afla pe un cal care nu era al lui, fusese împrumutat de la oamenii lui Merewalh, şi Uhtred nu avea de unde să ştie cum avea să reacţioneze la ciudatul lui comportament. Mi-am ţinut respiraţia, însă calul doar îşi bălăngăni capul şi rămase pe loc, permiţându-i fiului meu să se agaţe cu mâinile de vârful porţii. Se trase în sus, se urcă pe poartă şi apoi se lăsă în cealaltă parte. Totul, într-o clipită.

— Ce…?

Omul de deasupra se aplecă, încercând să vadă ce se întâmpla.

— Vei trimite toate curvele oraşului dincolo de râu? am întrebat, pentru a-i reţine atenţia.

Uhtred dispăruse. Era în interiorul fortificaţiei. Aşteptam să auzim un urlet sau o încleştare de spade; în schimb, am auzit hârşâitul ivărului în timp ce era ridicat din găurile sale, apoi, cu o bufnitură, un canat se deschise. Balamalele grele de fier scârţâiră.

— Hei! strigă omul de sus.

— Porniţi! am strigat. Porniţi!

Am dat pinteni calului, îmboldind armăsarul fără călăreţ al lui

Uhtred în faţa mea. Plănuisem ce vom face după ce pătrundeam în oraş, însă acele planuri trebuiau schimbate. Romanii îşi construiau oraşele după un model, cu porţi în cele patru ziduri şi două drumuri între perechile de porţi, care se intersectau în centru. Ideea mea fusese să ajungem repede în mijloc şi să facem un zid de scuturi acolo, invitând inamicul să vină şi să-şi primească moartea. Aş fi trimis apoi douăzeci de oameni la poarta de sud, ca să mă asigur că era închisă şi încuiată, dar acum bănuiam că străjerii erau grupaţi la poarta de sud, deci acolo trebuia să mergem să ne facem zidul de scuturi.

— Merewalh!

— Stăpâne!

— Douăzeci de oameni să păzească poarta asta. Închideţi-o, încuiaţi-o, ţineţi-o! Finan! Poarta de sud!

Fiul meu alergă pe lângă bidiviul lui, se prinse de şa şi încălecă dintr-un salt. Îşi scoase spada.

Şi eu mi-am scos-o pe a mea.

Copitele cailor noştri sunau tare pe drumul pavat. Câinii lătrau, şi o femeie ţipă.

Fiindcă saxonii intraseră în Ceaster.

Nouă

În faţa mea se găsea o stradă, o stradă lungă şi dreaptă, în timp ce în spatele meu călăreţii se îmbulzeau pe poartă. Începură să răcnească de cum intrară în oraş.

Dintr-odată, Ceasterul păru imens. Mă gândeam, ţin minte, că voi avea nevoie de un număr triplu de oameni ca să-l cuceresc, dar eram cum nu se poate mai hotărâţi.

— Eşti un nebun! i-am strigat fiului meu. Când se întoarse în şa zâmbind larg, am adăugat: Şi foarte bine ai făcut!

Drumul cel lung era mărginit de clădiri de piatră. Raţele fugeau din calea călăreţilor din fruntea coloanei, însă una fu zdrobită de o copită grea. Urmă un cârâit, şi o mulţime de pene albe se zburătăciră în jur. Am lovit cu călcâiele să-mi grăbesc armăsarul, moment în care doi oameni înarmaţi apărură de pe o alee. Se opriră uimiţi; unul din ei avu inspiraţia să se retragă, pe când cel de-al doilea fu doborât de Rolla. Spada lui lovi o dată, puternic, iar piatra deschisă la culoare a celei mai apropiate case fu imediat stropită cu roşu. Sânge şi pene. O femeie ţipă. Peste o sută de saxoni atacau acum. Strada fusese pavată cândva, dar, în unele locuri, dalele de piatră dispăruseră şi copitele loveau în mocirlă, apoi din nou în piatră. Mă aşteptasem să văd poarta de sud la capătul îndepărtat al străzii, dar o clădire mare cu coloane bloca privirea. Când m-am apropiat, am văzut patru suliţaşi alergând în spatele coloanelor. Unul se întoarse spre noi. Eldgrim şi Kettil,

călărind unul lângă celălalt, îşi mânară caii în sus pe cele două trepte de piatră care duceau la arcada ce înconjura clădirea uriaşă. Am luat-o spre stânga, am auzit un geamăt al unui om hăcuit, apoi am îmboldit calul spre dreapta şi am văzut mai mulţi oameni, vreo şase, stând în faţa unei uşi mari care dădea în clădirea cu coloane.

— Rolla! Doisprezece oameni! Ţineţi-i pe nenorociţii ăştia aici!

Am cotit din nou spre dreapta, apoi spre stânga, am traversat o piaţă mare şi am ajuns în galop la o altă stradă lungă care mergea drept spre poarta de sud. Cinci oameni alergau în faţa noastră, fără să-şi dea seama că ar fi trebuit să se adăpostească pe o alee. M-am repezit în spatele unuia, i-am văzut faţa schimonosită când s-a întors înfricoşat, apoi Răsuflarea-Şarpelui îl izbi în ceafă, am lovit din nou cu călcâiele şi l-am văzut pe fiul meu doborându-l pe altul. Pe marginea drumului se aflau trei vaci. O femeie cu faţa roşie o mulgea pe una şi se uita nervoasă la noi, dar continua să tragă de uger când am trecut pe lângă ea. Vedeam suliţe şi spade pe platforma de deasupra porţii de sud. Stindardul lui Cnut cu toporul şi crucea ruptă flutura acolo. Arcada era flancată de două turnuri de piatră, dar platforma de deasupra era de lemn. Acolo se afla o ceată mărişoară, căreia i se alăturau tot mai mulţi luptători. Nu vedeam nicio scară, aşa că am bănuit că se afla într-unul din turnuri. Porţile mari erau închise, şi ivărul era tras. Înaintam în galop când am văzut o săgeată ţâşnind de pe platformă şi oprindu-se pe pavajul drumului. Cum un al doilea arcaş se pregătea să tragă, mi-am aruncat hăţurile şi mi-am scos picioarele din scăriţe.

— Cenwalh! am strigat la unul dintre saxonii mei mai tineri. Ai grijă de cai!

Am descălecat. O piatră aruncată de pe platforma de luptă sparse o dală din pavaj. În turnul din dreapta era o poartă şi am fugit spre ea, în timp ce o a doua piatră mă rata de aproape. Un cal urlă lovit de o săgeată. Nişte trepte de piatră urcau în spirală în umbră, dar se opreau după câţiva paşi, fiindcă mare parte din interiorul turnului de prăbuşise. Zidăria fusese înlocuită de bârne grele de stejar, iar treptele din turn, de o scară de lemn solidă. Am urcat pe acele câteva trepte romane, apoi m-am uitat în sus, însă a trebuit să sar înapoi când o piatră grea se prăvăli spre mine. Piatra lovi treapta de jos a scării, ricoşă fără s-o rupă şi se rostogoli mai departe. Urmă o săgeată, doar o săgeată de vânătoare, însă, cum nu purtam zale, ar fi putut să-mi intre în piept cu uşurinţă.

— Finan! am răcnit din uşa turnului. Avem nevoie de scuturi!

— Acuma vin! strigă el drept răspuns.

Îi condusese pe oamenii mei pe o alee, fiindcă de pe platforma înaltă se trăgeau tot mai multe săgeţi. Nu purtam scuturi, căci nu voisem să trezim suspiciunile gărzilor de la poarta de nord; prin

urmare, cea mai bună protecţie a noastră împotriva săgeţilor era îngrămădită pe caii de povară.

— Unde sunt caii de povară? am strigat.

— Vin! strigă Finan din nou.

Am ezitat câteva clipe, apoi am fugit din turn, făcând eschive în dreapta şi-n stânga în timp ce alergam prin spaţiul deschis. Şchiopătam uşor încă de la bătălia de la Ethandun şi nu puteam fugi ca un tânăr. Când o săgeată lovi drumul la dreapta mea, m-am înclinat în acea parte; o alta trecu pe lângă umărul meu stâng, iar apoi am fost în siguranţă pe alee.

— Sunt doi nenorociţi de arcaşi, zise Finan.

— Unde-s scuturile?

— Ţi-am spus, vin. Einar are o săgeată în picior.

Einar era un danez, un om de treabă. Şedea în alee cu săgeata ieşindu-i din coapsă. Scoase un cuţit să facă loc vârfului să iasă.

— Aşteaptă-l pe părintele Wissian, i-am spus.

Merewalh îmi spusese că preotul se pricepea să tămăduiască rănile.

— Ce poate face el şi nu pot eu? întrebă Einar.

Strânse din dinţi şi-şi băgă cuţitul în picior.

— Iisuse! zise Finan.

Am ieşit de pe alee, ghemuindu-mă brusc ca să mă feresc din calea unei săgeţi. Dacă aş fi avut zale şi scut, aş fi fost în siguranţă, dar chiar şi o săgeată de vânător poate omorî un om neprotejat de zale.

— Vreau lemn de foc, i-am spus lui Finan, mult lemn de foc. Şi vreascuri.

L-am găsit pe Merewalh la caii de povară. Străzile oraşului formau un caroiaj, şi oamenii care aduceau caii avuseseră inspiraţia să-i poarte pe o stradă paralelă, ţinându-i în afara vederii celor doi arcaşi de pe platforma porţii.

— I-am omorât pe cei de la poarta de nord, îmi spuse Merewalh, care tocmai îşi punea cămaşa de zale. Şi am lăsat doisprezece oameni s-o ţină.

— Mai vreau două grupuri care să urce pe zidurile de pe fiecare parte a acestei porţi. Mă refeream la zidurile de est şi de vest. Doisprezece oameni în fiecare grup, i-am spus. Şi spune-le să verifice celelalte două porţi. Cred că sunt blocate, dar asigură-te!

Nu eram sigur câţi inamici erau pe platforma de luptă a porţii de sud, dar trebuie să fi fost cel puţin douăzeci. Odată ce oamenii lui Merewalh ajungeau pe ziduri, ar fi trebuit să-i prind în capcană pe apărători.

— Avertizează-i în legătură cu arcaşii, i-am spus lui Merewalh, apoi mi-am dat jos centura cu spada şi mantia.

Mi-am tras cămaşa de zale peste cap. Căptuşeala de piele puţea ca băşina unui dihor. Mi-am pus coiful, apoi mi-am strâns din nou

centura la brâu. Alţi oameni îşi dibuiau cămăşile de zale. Finan îmi dădu scutul.

— Unde-s lemnele de foc? l-am întrebat.

— Tocmai ce sunt aduse, spuse el calm.

Câţiva oameni intraseră într-o casă şi spărgeau bănci şi mese. În curtea din spate se găsea o cocină, şi i-am tras jos acoperişul de stuf şi i-am rupt bârnele. Un foc, nu mai mult decât nişte cenuşă mocnită într-un cerc de piatră, fumega în curte. Un ceaun vechi stătea într-o parte şi mai bine de zece vase de lut se înşirau pe o poliţă lipită de perete. Am luat un vas, l-am golit de boabele din el şi am căutat o lopată, însă n-am găsit decât un linguroi. Am umplut vasul cu jăratec, apoi l-am pus în ceaun.

Ne iroseam timpul. Tot nu ştiam câţi duşmani erau în oraş şi-mi împărţeam propriile forţe în grupuri tot mai mici, ceea ce însemna că puteam fi copleşiţi un grup după altul. Luaserăm garnizoana prin surprindere, dar aveau să-şi revină curând şi, dacă ne depăşeau numeric, ne puteau zdrobi ca pe nişte ploşniţe. Trebuia să-i înfrângem repede. Ştiam că oamenii de la poarta de nord erau deja morţi şi bănuiam că Rolla îi ţinea pe danezi închişi în marea clădire cu coloane, dar puteau fi încă trei sau patru sute de luptători furioşi în părţi ale oraşului pe care nu le văzuserăm. Inamicii de pe poarta de sud se arătau încrezători, deci se bizuiau pe faptul că vor fi salvaţi de întăriri. Ne strigau ocări, invitându-ne să ieşim de pe alee ca să fim omorâţi.

— Sau puteţi sta acolo! strigă unul. Veţi muri oricum! Bine aţi venit la Ceaster!

Trebuia să ocup zidurile. Bănuiam că erau soldaţi în afară, şi trebuia să-i oprim să intre. Priveam cum luptătorii mei aduceau braţe pline de paie şi lemne rupte în alee.

— Am nevoie de patru oameni, am spus. Şi şase oameni cu zale şi scuturi!

I-am trimis pe cei şase întâi, care o luară la fugă. Imediat ce săgeţile arcaşilor de sus se loviră fără rezultat de scuturile lor, i-am condus pe cei patru spre turn. Ploua cu pietre. Îmi ţineam deasupra capului scutul care se cutremura în timp ce pietrele loveau lemnul de salcie. Duceam ceaunul în mâna cu care mânuiam şi spada.

M-am ghemuit în turn. Dacă apărătorii ar fi gândit cum trebuie, ar fi trimis oameni să ne ţină departe de vechea scară romană, dar ei se simţeau mai în siguranţă pe platforma înaltă, aşa că stăteau acolo. Ştiau însă că eram în interiorul turnului, aşa că aruncau cu pietre. Am folosit scutul să-mi acopăr capul în timp ce am urcat cele câteva trepte de piatră. Lemnul de salcie se zguduia lovit de pietre, dar scutul mă apăra. În timp ce stăteam ghemuit la picioarele scării, iar oamenii mei îmi aruncau paie şi lemne rupte. Mi-am folosit mâna liberă ca să adun

grămadă lemnul de foc în jurul scării, apoi am luat vasul de lut fierbinte din ceaun şi am vărsat jarul între paie şi vreascuri.

— Mai multe lemne! am strigat. Mai multe!

De fapt, nu mai era nevoie, fiindcă focul se aprinse imediat, silindu-mă să cobor repede treptele de piatră. Vreascurile arseră cu flacără mare, pălălăile se înălţară; turnul părea să tragă flăcările şi fumul în sus, înecându-i pe oamenii de deasupra noastră, astfel încât ploaia de pietre încetă. Scara urma să ia foc repede, flăcările aveau să se răspândească la bârnele de stejar de pe faţa turnului, apoi la platformă, împingându-i pe cei de sus spre zidurile din lateral, unde ar fi trebuit să-i aştepte oamenii lui Merewalh. Am fugit înapoi în spaţiul deschis ca să văd fumul ieşind prin vârful prăbuşit al turnului şi pe indivizii care abandonau platforma ca şobolanii care fug de pe o navă ce se scufundă. Şovăiră înainte să iasă pe zid, dar cu siguranţă îi văzuseră pe oamenii lui Merewalh apropiindu-se, fiindcă pur şi simplu abandonară poziţiile, sărind în şanţul de apărare şi luând-o la fugă spre câmpuri.

— Uhtred! l-am strigat pe fiul meu. Focul s-ar putea întinde spre porţi, aşa că găseşte ceva cu care să blochezi arcada! Ia vreo zece oameni. Trebuie să ţii poarta.

— Crezi că ei…

— Nu ştiu ce vor face, l-am întrerupt, şi nu ştiu câţi sunt. Ce ştiu este că trebuie să-i opreşti să intre înapoi în oraş.

— Nu putem rezista mult, îmi spuse el.

— Bineînţeles că nu putem. Nu suntem destui. Dar ei nu ştiu.

Focul ajunsese la stindardul lui Cnut, care izbucni deodată în flăcări strălucitoare. Cu o clipă înainte flutura, iar acum era o strălucire de flăcări şi cenuşă în vânt.

— Merewalh! M-am uitat la mercian. Pune-ţi jumătate dintre oameni pe ziduri!

Voiam ca danezii din afara oraşului să vadă suliţe şi spade şi topoare pe ziduri. Voiam să creadă că-i depăşeam numeric.

— Foloseşte cealaltă jumătate ca să cureţi oraşul.

Mi-am trimis majoritatea oamenilor pe ziduri şi, împreună cu Finan şi alţi şapte, ne-am întors în centru, la marea clădire cu coloane unde-l lăsasem pe Rolla. Încă era acolo.

— Asta este singura intrare, zise el, şi sunt câţiva înăuntru. Scuturi şi suliţe.

— Câţi?

— Am văzut opt, pot fi mai mulţi. Sunt nişte ferestre acolo, dar sunt foarte sus şi sunt blocate.

— Blocate?

— Cu bare de fier. Cred că singura cale de intrat şi de ieşit din clădire este prin uşile astea.

Oamenii dinăuntru închiseseră porţile din lemn solid, ferecate în fier. Exista un mâner, dar, când am tras de el, mi-am dat seama că ambele canaturi erau blocate pe dinăuntru. I-am făcut semn lui Folebald, care avea un topor de luptă îngreunat cu plumb.

— Sparge-o, i-am poruncit.

Folebald era frizonul cu forţa unui taur. Era lent, dar se arăta necruţător odată ce primea o sarcină simplă. Încuviinţă din cap, trase adânc aer în piept şi învârti arma.

Lama din oţel muşcă adânc. Zburară aşchii. Scoase toporul şi lovi din nou, iar ambele porţi tremurară sub lovitura cumplită. Scoase lama şi-o trase înapoi pentru o a treia lovitură, când am auzit ivărul mişcându-se.

— Destul, i-am spus, hai în spate.

Cei şapte oameni pe care-i adusesem erau toţi în zale şi aveau scuturi, aşa că am făcut un zid pe după cele două coloane mai apropiate de uşă. Rolla şi oamenii lui erau în spatele nostru. Ivărul se mişcă din nou, apoi, cu un zgomot surd, căzu în interior. Urmă o pauză, după care canatul din dreapta fu împins foarte încet. Se opri când deschiderea era de-abia o palmă, şi o spadă ieşi prin deschizătură. Spada căzu pe pavaj.

— Ne-am lupta cu voi, dacă asta vreţi, strigă un om dinăuntru, dar mai degrabă am trăi.

— Cine eşti?

— Leiknir Olafson.

— Pe cine slujeşti?

— Pe jarlul Cnut. Tu cine eşti?

— Omul care-o să vă căsăpească dacă nu vă predaţi. Deschideţi ambele porţi acum.

Mi-am tras obrăzarele şi am aşteptat. Auzeam voci joase şi agitate în clădire, dar, după o ceartă scurtă, ambele canaturi fură deschise. În coridorul umbros care ducea în întunericul marii clădiri se aflau vreo doisprezece oameni. Bărbaţii purtau zale, coifuri şi scuturi, dar, văzându-ne, îşi aruncară suliţele şi spadele pe podea. Un bărbat înalt, cu barba căruntă, păşi spre noi.

— Eu sunt Leiknir.

— Spune-le oamenilor tăi să-şi arunce scuturile, i-am ordonat. Scuturile şi coifurile. Să le arunci şi tu.

— Ne veţi lăsa să trăim?

— Nu m-am hotărât. Dă-mi un motiv pentru care ar trebui.

— Soţia mea este aici, zise Leiknir, şi fiica mea şi copiii ei. Familia mea.

— Nevastă-ta şi-ar putea găsi un alt soţ, am spus.

Leiknir se încruntă.

— Ai familie? mă iscodi.

N-am răspuns la asta.

— Poate c-o să te las în viaţă, mulţumindu-mă să-ţi vând familia. Normanzii din Irlanda plătesc bine pentru sclavi.

— Cine sunteţi? vru el să ştie.

— Uhtred de Bebbanburg, m-am răstit la el, şi reacţia lui mă uimi.

Pe faţa lui Leiknir apăru o expresie neîndoielnică de spaimă. Făcu un pas înapoi şi-şi puse mâna pe ciocanul lui Thor pe care-l avea la gât.

— Uhtred este mort, îngăimă el.

Era a doua oară când auzeam zvonul acela. Leiknir îl crezuse, fiindcă se uita la mine cu o groază nedisimulată.

— Să-ţi spun ce s-a întâmplat? i-am zis. Am murit, şi am murit fără o spadă în mână, aşa că am fost trimis la Hei şi i-am auzit cocoşeii negri croncănind. Îmi anunţau sosirea, Leiknir, şi Mâncătorul-de-Leşuri a venit după mine. Am făcut un pas spre el, silindu-l să se dea în spate, şi am continuat: Mâncătorul-de-Leşuri, Leiknir, tot numai carne putredă căzându-i de pe oasele galbene, ochii ca focul, dinţii ca nişte coarne şi ghearele asemenea cuţitelor de jugănit. Şi era un os mare pe podea, o tibie, l-am luat, l-am rupt cu dinţii ca să-mi fac un vârf ascuţit şi apoi l-am ucis. Ridicând Răsuflarea-Şarpelui, am strigat: Eu sunt moartea, Leiknir, am venit să-i adun pe vii. Acum aruncaţi-vă spadele, suliţele, scuturile şi coifurile spre poartă.

— Cer ca familia mea să fie cruţată, zise Leiknir.

— Ai auzit despre mine? l-am întrebat, ştiind bine care va fi răspunsul.

— Bineînţeles.

— Şi ai auzit vreodată că am omorât femei şi copii?

Scutură din cap.

— Nu, stăpâne.

— Atunci aruncaţi-vă armele şi îngenuncheaţi!

Se supuseră, îngenunchind lângă peretele coridorului.

— Păzeşte-i, i-am spus lui Rolla. Leiknir, am strigat, tu vii cu mine!

Pereţii coridorului erau făcuţi din scânduri brute, deci nu era lucrătură romană. Nişte uşi se deschideau de fiecare parte, ducând în camere mici unde erau saltele de paie. În altă încăpere se găseau butoaie. Nu era nimeni acolo. La capătul coridorului era o uşă mai mare care dădea în jumătatea dinspre vest a clădirii. M-am apropiat de ea şi am împins-o. O femeie ţipă.

Erau şase femei acolo. Patru păreau a fi slujnice, fiindcă îngenuncheară îngrozite în spatele celorlalte două, iar pe cele două le cunoşteam. Una era Brunna, nevasta lui Haesten. Avea părul sur, era grasă, cu faţa rotundă, şi la gât îi atârna o cruce grea. O strângea între degete în timp ce murmura o rugăciune. Fusese botezată la ordinele regelui Alfred şi întotdeauna crezusem că trecerea ei la creştinism

fusese un complot cinic orchestrat de soţul său, dar se pare că greşisem.

— Asta e soţia ta? l-am întrebat pe Leiknir, care mă urmase în cameră.

— Da, stăpâne.

— Leiknir, îi omor pe mincinoşi, am spus.

— Este soţia mea, repetă el pe un ton mai prudent, ca şi cum minciuna trebuia susţinută chiar dacă fusese dată în vileag.

— Şi asta e fiica ta? am întrebat, arătând spre femeia mai tânără care stătea lângă Brunna.

Leiknir nu mai zise nimic. Brunna ţipa la mine acum, cerând să o eliberez, însă n-o băgam în seamă. Doi copii mici, gemeni, se ţineau de fustele femeii mai tinere, care mă privea cu nişte ochi mari şi negri pe care-i ţineam minte atât de bine. Era atât de frumoasă, atât de fragilă, atât de speriată, şi doar se uita la mine fără să scoată o vorbă. Îmbătrânise, dar nu la fel ca noi, ceilalţi. Cred că avea cincisprezece sau şaisprezece ani când am cunoscut-o, iar acum avea cu zece mai mult, însă acei ani nu făcuseră decât să adauge demnitate frumuseţii ei.

— Este fiica ta? l-am întrebat din nou pe Leiknir, pe un ton răstit. Cum o cheamă?

— Frigg.

Leiknir aproape că şopti răspunsul.

Frigg, soţia lui Odin, căpetenia tuturor zeiţelor din Asgard, singura care avea voie să şadă pe tronul cel înalt al lui Odin, o făptură de o frumuseţe fără pereche, având şi marele dar al profeţiei, deşi alesese să nu spună niciodată ce ştia.

Probabil şi această Frigg ştia tot ce se va întâmpla vreodată, dar nu avea să spună nicicând, fiindcă fata pe care o cunoşteam drept Erce, nepoata vrăjitoarei Ælfadell, era şi surdă, şi mută.

Şi era totodată, bănuiam, soţia jarlului Cnut.

Şi o găsisem.

Două sute de danezi fuseseră lăsaţi să păzească Ceasterul, cu toate că mulţi dintre ei erau bătrâni sau răniţi.

— De ce aşa puţini? l-am întrebat pe Leiknir.

— Nimeni nu se aştepta să fim atacaţi, zise el cu amărăciune.

Mergeam prin oraşul cucerit, explorând şi admirând. Nici măcar partea veche din Lundene, construită pe deal, nu avea atâtea clădiri romane în aşa bună stare. Dacă nu băgam în seamă acoperişurile de stuf, aproape că mă puteam imagina în vremurile când oamenii făceau asemenea minunăţii, când jumătate din lume era condusă dintr-un oraş strălucitor. Cum reuşiseră să facă aşa ceva, mă întrebam, şi cum se putuse ca un popor atât de puternic şi de deştept să fie înfrânt?

Finan şi fiul meu erau cu mine. Merewalh şi oamenii lui se aflau pe ziduri, dând impresia că eram cu mult mai mulţi decât o sută treizeci. Marea parte a garnizoanei învinse era acum în afara zidurilor, adunată în arena vastă unde romanii se distraseră cu moartea, dar le capturaserăm caii, aproape toate proviziile şi femeile.

— Prin urmare, tu ai fost lăsat s-o aperi pe Frigg? l-am întrebat pe Leiknir.

— Da.

— Jarlul Cnut n-o să fie mulţumit de tine, am spus amuzat. Dacă aş fi în locul tău, Leiknir, mi-aş găsi un loc foarte departe şi m-aş ascunde acolo. El nu zise nimic, aşa că l-am întrebat: Haesten e cu jarlul Cnut?

— Da.

— Unde?

— Nu ştiu.

Eram într-un atelier de olărit. Cuptorul, făcut din cărămizi romane subţiri, încă ardea. Alături erau rafturi cu vase şi urcioare terminate, şi o roată pe care zăcea o bucată neprelucrată de lut.

— Nu ştii? am stăruit.

— N-a zis, stăpâne, spuse umil Leiknir.

Am atins lutul de pe roata olarului. Bucata se întărise.

— Finan!

— Stăpâne!

— Sunt lemne în cuptor?

— Sunt.

— Înfierbântă-l tare. O să punem mâinile şi picioarele lui Leiknir înăuntru. Începem cu piciorul lui stâng. M-am întors spre danez: Dă-ţi jos cizmele. N-o să mai ai nevoie de ele.

— Nu ştiu! îngăimă el panicat.

Finan aruncă lemne în gura cuptorului.

— Ai fost lăsat să păzeşti cea mai de preţ avere a jarlului Cnut, am spus, şi jarlul Cnut nu putea pur şi simplu să dispară. Ţi-ar fi spus unde şi cum să-i trimiţi veşti. Mă uitam cum focul se înteţea. Căldura bruscă mă făcu să mă dau un pas în spate. Am continuat cu asprime: O să rămâi fără mâini şi fără picioare, dar cred că poţi să te târăşti pe aici pe genunchi şi pe cioturile încheieturilor de la mâini.

— Au mers la fluviul Sæfern, zise el disperat.

Şi l-am crezut. Avea noimă. Cnut ar fi putut să-şi ducă flota spre sud, să înconjoare Cornwalum şi să atace coasta sudică a Wessexului, dar varianta aceasta mai fusese încercată şi dăduse greş. Aşadar, în schimb, folosea fluviul Sæfern ca să-şi ducă armata adânc în Mercia, şi primul mare obstacol pe care avea să-l întâlnească era Gleawecestre. Gleawecestre era reşedinţa lui Æthelred, cel mai important oraş din Mercia şi un burh bine întărit, cu ziduri romane înalte, dar câţi oameni fuseseră lăsaţi să apere acele ziduri? Îşi golise Æthelred ţara

de bărbaţi, ca să invadeze Anglia de Est? Am simţit o teamă bruscă, fiindcă Æthelflæd cu siguranţă se refugiase la Gleawecestre. În clipa în care oamenii aflau că danezii urcau pe Sæfern, că mii de soldaţi şi cai debarcau pe mal, aveau să fugă spre cel mai apropiat şi mai puternic burh, dar, dacă acel burh nu era apărat cum trebuie, avea să se transforme într-o capcană pentru ei.

— Şi ce ai face dacă ar trebui să-i trimiţi un mesaj lui Cnut? l-am întrebat pe Leiknir, care se uita îngrozit la cuptor.

— A zis să trimit călăreţi spre sud, stăpâne. A zis că-l vor găsi.

Şi asta era probabil adevărat. Armata lui Cnut avea să se împrăştie prin Mercia saxonă, arzând conace, biserici şi sate, iar fumul acelor incendii oferea un reper bun oricărui emisar.

— Câţi oameni are Cnut? am vrut să ştiu.

— Aproape patru mii.

— Câte nave au plecat de aici?

— O sută şaizeci şi opt, stăpâne.

Atâtea nave ar fi putut să care lejer cinci mii de oameni, dar luaseră şi cai, şi servitori, şi bagaje, deci patru mii era probabil numărul corect. Era o armată mare, şi Cnut fusese deştept. Îl trimisese pe Æthelred departe, în Anglia de Est, şi acum era adânc în teritoriul lui Æthelred. Ce făcea Wessexul? Edward cu siguranţă îşi aduna armata, dar îşi punea războinici şi în burhuri, temându-se că danezii ar fi putut ataca la sud de Temes. Bănuiam că Edward se va gândi să apere Wessexul, ceea ce îi dădea mână liberă lui Cnut să devasteze Mercia şi să-l învingă pe Æthelred când prostul acela chiar se hotăra să mărşăluiască spre casă. Într-o lună, Mercia va fi daneză.

Numai că eu o aveam pe Frigg. Nu era numele ei adevărat, dar cine-l ştia pe acela? Ea nu putea să spună şi, fiindcă era surdă, poate că nici nu ştia. Ælfadell îi spusese Erce nepoatei sale, însă numele acela de zeiţă era doar ca să-i impresioneze pe naivi.

— Jarlul Cnut o iubeşte pe Frigg, i-am spus lui Leiknir.

— Este ca un om cu o spadă nouă, zise el. Nu suportă să n-o aibă în faţa ochilor tot timpul.

— Nu-l poţi învinui, e de o frumuseţe rară. De ce nu a mers în sud cu el?

— Voia ca ea să rămână în siguranţă.

— Şi a lăsat doar două sute de oameni s-o păzească?

— A crezut că sunt de-ajuns, oftă Leiknir, apoi făcu o pauză. A zis că există un singur om destul de iscusit să atace Ceasterul, şi acel om este mort.

— Şi iată-mă-s, înapoi din regatul lui Hei. Închizând uşa cuptorului, i-am spus: îţi poţi păstra mâinile şi picioarele.

Era seară. Am plecat de la atelierul de olărit şi am mers în centrul oraşului, uimit să văd o clădire mică decorată cu o cruce.

— Soţia lui Haesten, explică Leiknir.

— Lui nu-i pasă că este creştină?

— Zice că poate să-l aibă şi pe Dumnezeul creştin de partea lui.

— Ăsta-i Haesten, am spus. Dansează cu două femei, pe două cântece diferite.

— Mă îndoiesc că-i place să danseze cu Brunna, mormăi Leiknir.

Am râs. Era o vulpe femeia aceea, o vulpe zdravănă, impulsivă, cu trupul ca un butoi, bărbia ca prova unei corăbii şi o limbă ascuţită ca un tăiş de spadă.

— Nu ne poţi ţine prizonieri! se răsti ea când ne-am întors în marea clădire cu coloane.

N-am băgat-o în seamă. Clădirea fusese cândva un soi de mare sală, una impresionantă. Probabil un templu sau chiar palatul unui guvernator roman, dar cineva, bănuiam că Haesten, o împărţise în câteva camere. Pereţii, făcuţi din lemn, se înălţau doar până la jumătatea sălii, astfel că în timpul zilei lumina pătrundea prin ferestrele cu gratii. Noaptea se aprindeau opaiţe şi, în camera cea mare unde stăteau femeile şi copiii, era un foc deschis care pătase pereţii pictaţi ai tavanului înalt cu funingine şi fum. Podeaua era făcută din mii şi mii de plăcuţe mici de ceramică, aranjate să închipuie un desen ce înfăţişa o creatură marină stranie, cu o coadă răsucită, vânată de trei oameni goi cu tridente. Două femei goale călăreau scoici imense pe creasta unui val şi urmăreau vânătoarea.

Brunna continuă să mă hărţuiască, şi eu am continuat s-o ignor. Cele patru slujnice, care se ghemuiseră cu gemenii lui Frigg în fundul camerei, mă priveau neliniştite. Frigg purta o mantie din pene şi era aşezată într-un scaun de lemn, în mijlocul încăperii. Se uita şi ea la mine, dar nu cu frică acum, ci cu o curiozitate copilărească, ochii ei mari urmărindu-mă prin cameră în timp ce studiam imaginea ciudată de pe podea.

— Cred că au scoici uriaşe la Roma, am spus.

M-am apropiat de scaunul lui Frigg, iar ea îmi întoarse calm privirea. Mantia ei era făcută din mii de pene cusute pe o pânză de in. Penele fuseseră culese de la gaiţe şi corbi, aşa că părea că străluceşte în nuanţe de albastru şi negru. Pe sub mantia aceea atât de stranie, era plină de aur. Încheieturile ei subţiri aveau brăţări de aur, degetele ei străluceau de pietre montate în aur, la gât îi atârnau lanţuri de aur şi părul ei, negru ca unul dintre corbii lui Odin, îi era legat în vârful capului şi ţinut laolaltă de o plasă de aur.

— Atinge-o, şi eşti un om mort, îmi zise Brunna.

O mai luasem prizonieră pe Brunna înainte, dar Alfred, convins că devenise o creştină adevărată, insistase s-o eliberez. Chiar fusese naşul celor doi fii ai ei, Haesten cel Tânăr şi Horic, şi-mi aminteam ziua când fusese scufundată în apa sfinţită în biserica din Lundene, unde

primise un nume creştin, Æthelbrun. Acum, chiar dacă-şi zicea tot Brunna, purta o cruce mare de argint la piept.

— Soţul meu te va ucide, se răsti ea.

— Soţul tău a încercat de multe ori, am spus, şi încă trăiesc.

— Am putea în schimb s-o omorâm pe ea, propuse Rolla.

Părea obosit să le mai păzească pe femei, sau cel puţin s-o păzească pe Brunna. Niciun bărbat nu putea obosi s-o privească pe Frigg.

M-am ghemuit în faţa scaunului lui Frigg şi m-am uitat în ochii ei. Îmi zâmbi.

— Îţi aminteşti de mine? am întrebat-o.

— Nu aude, zise Leiknir.

— Ştiu, am spus, dar înţelege?

— La fel de bine ca un câine, spuse el ridicând din umeri. Câteodată crezi că ştie totul, iar alte dăţi…

— Şi copiii? am întrebat, uitându-mă la gemenii care mă priveau în tăcere, cu ochii căscaţi, din fundul camerei.

Păreau a avea şase sau şapte ani, băiat şi fată, amândoi cu părul negru al mamei lor.

— Pot să vorbească şi să audă, îmi spuse Leiknir.

— Cum îi cheamă?

— Fata este Sigrill, băiatul este Cnut Cnutson.

— Şi vorbesc destul de bine?

— De obicei, nu le tace gura, zise Leiknir.

Şi gemenii puteau într-adevăr vorbi, fiindcă ceva bizar se întâmplă în acel moment, ceva ce nu am înţeles imediat. Atunci când Merewalh intră în încăpere însoţit de părintele Wissian, cu părul lui albit înainte de vreme şi mantia lui neagră şi lungă prinsă la brâu, încât arăta ca sutana unui preot, faţa băiatului se lumină.

— Unchiule Wihtred! zise Cnut Cnutson. Unchiule Wihtred!

— Unchiule Wihtred! repetă voios şi fata.

Wissian ieşi din umbră spre lumina focului.

— Numele meu este Wissian, zise el, iar chipurile copiilor se întristară.

Atunci nu m-am gândit la asta, fiindcă mă uitam la Frigg şi imaginea acelei drăgălăşenii era îndeajuns să facă să dispară orice urmă de raţiune din mintea oricărui bărbat. I-am luat o mână şi am simţit-o atât de uşoară într-a mea, atât de uşoară şi de fragilă, ca o pasăre ţinută într-un pumn.

— Îţi aminteşti de mine? am întrebat-o din nou. V-am cunoscut şi pe tine şi pe Ælfadell.

Ea zâmbi doar. Fusese speriată la început, dar acum părea destul de fericită.

— Îţi aminteşti de Ælfadell? am stăruit, însă nu mă aşteptam la un răspuns. Strângându-i foarte uşor mâna, i-am spus: O să vii cu mine, tu

şi cu copiii tăi, dar îţi promit că nimic rău nu ţi se va întâmpla. Nimic.

— Jarlul Cnut te va omorî! ţipă Brunna.

— Mai scoate un cuvânt, m-am răstit, şi-ţi tai limba.

— Îndrăzneşti…

Scoase brusc un urlet de spaimă, fiindcă mă ridicasem şi scosesem un cuţit de la brâu.

Atunci, spre uimirea mea, Frigg râse. Nu era niciun sunet în acel râs, altul decât un soi de sufocare guturală, dar faţa ei se aprinse de o veselie bruscă.

M-am apropiat de Brunna, care se dădu în spate.

— Poţi călări un cal, femeie? am întrebat-o. Când încuviinţă din cap, i-am spus: Atunci, mâine-dimineaţă vei pleca spre sud. Te vei duce la acel mizerabil vierme care-ţi este soţ şi-i vei spune că Uhtred de Bebbanburg îi are pe soţia şi copiii jarlului Cnut. Şi-i vei spune că Uhtred de Bebbanburg are chef să ucidă.

Mi-am băgat cuţitul în teacă şi l-am privit pe Rolla.

— Au mâncat?

— Nu de când sunt eu aici.

— Dă-le să mănânce. Şi să fie în siguranţă.

— În siguranţă, repetă el sumbru.

— Atinge-o, şi te vei lupta cu mine, l-am avertizat.

— Vor fi în siguranţă, stăpâne, îmi făgădui războinicul.

Æthelred începuse acest război, Cnut reuşise să-l păcălească, iar acum Cnut se dezlănţuise în Mercia, convins că duşmanii lui erau dezorientaţi. Vechiul vis al danezilor, de a cuceri întreaga Britanie saxonă, se apropia de îndeplinire.

Doar că eu trăiam.

Abia am dormit în acea noapte. Aveam de lucru. Finan alese cei mai buni cai dintre cei capturaţi, pe care urma să-i ducem cu noi. Fiul meu conduse patrule de scotocire prin oraş, căutând monede ascunse sau orice lucru de valoare pe care-l puteam lua cu noi, în timp ce jumătate dintre oamenii lui Merewalh păzeau zidurile, iar restul dărâmau clădiri ca să facă vreascuri şi lemne de foc.

Porţile din sud arseseră, şi fiul meu blocase intrarea cu două căruţe grele. Danezii din afară ne depăşeau numeric, cu toate că ei nu ştiau asta, şi mă temeam de un atac nocturn, dar nu se întâmplă nimic. Vedeam focuri lucind în vechea arenă şi mai multe lângă podul aflat la mică distanţă spre sud. Aveau să fie mai multe focuri în curând.

Oamenii lui Merewalh adunau vreascurile şi scândurile lângă fiecare palisadă de lemn. Urma să aprindem câte un foc în toate locurile unde zidul fusese reparat. Avem să incendiem porţile oraşului şi întăriturile, văduvindu-i de orice element de apărare care nu era făcut din piatră.

Nu puteam să ţin Ceasterul. Aş fi avut nevoie de o forţă de zece ori mai mare, aşa că aveam să-l abandonez, şi fără îndoială că danezii aveau să se mute înapoi în spatele zidurilor romane, dar un eventual atac saxon asupra acelor ziduri avea să fie mult mai uşor. Le trebuiau şase luni ca să repare stricăciunile pe care le plănuiam, şase luni de doborât copaci şi aranjat trunchiurile care să fie apoi îngropate în rămăşiţele zidurilor distruse. Speram ca danezii să nu aibă şase luni la dispoziţie. Astfel, în timp ce noaptea pălea, am aprins focurile, începând din partea de nord a oraşului. Flacără după flacără luminară noaptea de vară târzie, urcând spre stele şi mânjind cerul cu fumul lor. Ceasterul era înconjurat de foc, era plin de foc, şi scânteile ajunseră la acoperişurile de paie din interiorul oraşului, care începură şi ele să ardă, dar pe când ultimul foc fu aprins şi mare parte din oraş ardea, noi eram pe cai şi gata de plecare. Doar o stea mai era pe cer. Earendel se numeşte acea stea, steaua dimineţii, şi Earendel încă mai strălucea când am tras cele două căruţe la o parte şi am ieşit călare prin poarta de sud.

Am luat toţi caii cu noi, astfel încât danezii care ne urmăreau să vadă o hoardă năpustindu-se din oraşul care ardea. Am luat-o pe soţia lui Haesten, pe soţia lui Cnut şi pe ambii ei copii, toţi păziţi îndeaproape de oamenii mei, şi i-am mai luat şi pe danezii care ni se predaseră. Îmbrăcaţi de luptă, cu zale pe noi şi scuturi în mâini, cu spadele scoase din teacă reflectând focul, am galopat pe drumul drept. Am văzut oameni aşteptând la pod, dar oamenii aceia erau temători, agitaţi şi mult depăşiţi numeric. Nici măcar nu încercară să ne oprească; în schimb, fugiră de-a lungul malurilor, în timp ce copitele calului meu bocăneau pe scândurile podului. Ne-am oprit pe malul sudic al fluviului Dee.

— Topoare, am spus.

Dincolo de râu, fortăreaţa Ceaster se mistuia. Paiele şi lemnul ardeau cu flăcări mari, se transformau în fum, scântei şi cenuşă. „Oraşul”, mă gândeam, „o să supravieţuiască pârjolului. Străzile pavate o să fie acoperite cu cenuşă, dar ce-au făcut romanii o să fie acolo multă vreme după ce noi n-o să mai fim.”

— Noi nu construim, i-am spus fiului meu, noi doar distrugem.

Se uită la mine ca la un nebun, dar am arătat doar cu capul spre oamenii noştri cu topoare, care ciopârţeau lemnăria podului. Mă asiguram că danezii rămaşi în Ceaster nu ne vor urmări, şi cea mai rapidă metodă de a face asta era să distrugem podul.

— Este timpul să te însori, i-am spus lui Uhtred.

Se uită surprins la mine, apoi zâmbi larg.

— Frigg va fi văduvă în curând.

— Nu-ţi trebuie o văduvă surdă şi mută. Dar îţi voi găsi pe cineva.

Ultima scândură care lega două dintre arcele de piatră căzu în râu.

Era dimineaţă, şi soarele poleia răsăritul, aruncând pe nori nuanţe de roşu şi auriu. Nişte oameni ne priveau de peste fluviu.

Prizonierii călăriseră cu noi, fiecare cu câte o funie la gât, dar acum am ordonat ca funiile să fie date jos.

— Sunteţi liberi să plecaţi, le-am spus, dar, dacă vă mai văd vreodată, vă omor pe toţi. O luaţi cu voi.

Am arătat spre Brunna, care stătea ca un sac de ovăz pe o iapă solidă.

— Stăpâne, zise Leiknir mânându-şi calul spre mine, aş veni cu voi.

M-am uitat la el, aşa cărunt şi descurajat.

— I-ai jurat credinţă jarlului Cnut, i-am spus aspru.

— Te rog, stăpâne, mă imploră el.

Unul dintre prizonieri, un tânăr, îşi aduse calul lângă Leiknir.

— Stăpâne, putem lua o spadă?

— Puteţi împrumuta o spadă, am zis.

— Vă rog, stăpâne! gemu Leiknir.

Ştia ce se va întâmpla.

— Două spade, am adăugat.

Leiknir dăduse greş. Îi fusese încredinţată o sarcină şi dăduse greş. Dacă se întorcea la Cnut, avea să fie pedepsit pentru acest eşec şi nu mă îndoiam că pedeapsa avea să fie lungă, agonizantă şi mortală. Cu toate astea, nu-l voiam. Era piază rea.

— Cum te cheamă? l-am întrebat pe tânăr.

— Jorund, stăpâne.

— Fă-o repede, Jorund. Nu-mi place durerea.

Încuviinţă din cap şi descălecă. Oamenii mei îşi mutară caii într-o parte, făcând un cerc improvizat în jurul unui petic de iarbă, în timp ce Leiknir lunecă din şa. Deja părea înfrânt.

Am aruncat două spade pe iarbă. Leiknir îl lăsă pe Jorund să-şi aleagă primul arma, apoi o luă pe cealaltă, dar nu depuse mare efort să se apere. Ridică spada fură entuziasm, privindu-şi fix adversarul. Am văzut că strângea mânerul cu toată forţa, vrând să aibă arma în mână atunci când murea.

— Luptă! îl îmboldi Jorund pe Leiknir, dar acesta era resemnat cu moartea.

Schiţă o lovitură slabă spre tânăr şi Jorund o pară, îndepărtându-i spada, iar Leiknir nu şi-o mai aduse în faţă, ci rămase cu braţele larg deschise, moment în care Jorund îi vârî lama adânc în burtă. Leiknir se îndoi, gemând, cu pumnul alb în timp ce strângea mânerul spadei. Jorund îşi trase arma, lăsând să iasă un şuvoi de sânge gros, şi împunse din nou, de această dată în gâtul lui Leiknir. Îşi ţinu spada acolo când Leiknir căzu în genunchi şi apoi se prăbuşi în faţă. Bătrânul se contorsionă în iarbă şi rămase ţeapăn. Iar spada, am observat, era încă în mâna lui.

— Spadele, am spus.

— Am nevoie de capul lui, stăpâne, mă rugă Jorund.

— Atunci ia-l.

Avea nevoie de cap fiindcă Cnut urma să ceară dovada că Leiknir era mort, că bătrânul fusese pedepsit pentru eşecul lui de a o apăra pe Frigg. Dacă Jorund mergea la Cnut fără această dovadă, atunci şi el putea primi o pedeapsă. Capul mortului era asigurarea lui Jorund, proba că administrase pedeapsa şi şansa lui de a scăpa cu viaţă.

Aproape de drum se găsea o carieră. Nimeni nu mai lucrase acolo de ani întregi, fiindcă zona era plină de buruieni şi de arbuşti. Bănuiesc că era locul de unde romanii tăiaseră calcarul cu care construiseră Ceasterul, şi acolo, printre pietre, am aruncat trupul descăpăţânat al lui Leiknir. Jorund dăduse înapoi cele două spade şi învelise capul plin de sânge într-o mantie.

— Ne vom întâlni din nou, stăpâne, zise el.

— Salută-l pe jarlul Cnut din partea mea, şi spune-i că soţia şi copiii lui nu vor păţi nimic dacă se întoarce acasă.

— Şi dacă o face, stăpâne, îi veţi trimite înapoi?

— Trebuie să-i cumpere de la mine, spune-i asta. Acum mergeţi.

Danezii porniră spre est în vaietele Brunnei. Ceruse ca două dintre slujnice s-o însoţească, însă le-am păstrat pe toate ca să aibă grijă de Frigg şi de copiii ei.

Soţia lui Cnut călărea o iapă cenuşie şi, în mantia ei cu pene, era o apariţie mirifică în acea dimineaţă de vară.

Îl privise pe Leiknir murind, şi zâmbetul ei abia schiţat nu dispăruse când bătrânul se înecase, apoi scuipase sânge, se zvârcolise şi-şi dăduse ultima suflare.

Aşa că am luat-o spre sud.

Zece

— Va merge Cnut acasă? mă întrebă fiul meu în timp ce călăream spre sud prin păduri de fag şi pe lângă un pârâu mic şi iute.

— Nu până nu-şi termină treaba în Mercia, am spus, şi poate nici atunci. I-ar plăcea să pună mâna şi pe Wessex.

Uhtred se întoarse în şa să se uite la Frigg.

— Dar i-o vei da înapoi dacă se întoarce acasă, nu? Deci ar putea s-o facă.

— Nu fi neghiob! Ştim că-i este dragă, dar n-ar face zece paşi să-i salveze viaţa.

Fiul meu râse cu neîncredere.

— Eu aş merge jumătate din lume pentru ea.

— Asta fiindcă eşti idiot. Cnut nu este. Vrea Mercia, vrea Anglia de Est, vrea Wessexul, iar locurile acelea sunt pline de femei, unele

aproape la fel de drăguţe ca Frigg.

— Dar…

— I-am ştirbit mândria, băiete. Ea nu este cu adevărat ostatică, deoarece Cnut nu dă doi bani s-o salveze. S-ar putea să mişte un deget să-şi salveze fiul, dar femeia lui? Nu de asta mă va vâna. Mă va vâna fiindcă mândria lui este rănită. L-am făcut să pară un prost, şi nu va înghiţi aşa ceva. Va veni.

— Cu patru mii de oameni?

— Cu patru mii de oameni, am spus fără pic de emoţie în glas.

— La fel de bine s-ar putea să nu te bage în seamă, sugeră fiul meu. Ai spus chiar tu că Mercia este un premiu mai mare.

— Va veni, am spus din nou.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

— Deoarece Cnut este ca mine. Este exact ca mine. Este mândru.

Fiul meu călări în linişte câţiva metri, apoi îmi aruncă o privire aspră.

— Mândria este un păcat, tată, zise el cu voce unsuroasă, imitând un preot.

Am izbucnit în râs.

— Măgarule!

— Ne tot spun asta, adăugă el, acum serios.

— Preoţii? am întrebat. Îţi aminteşti de Offa?

— Omul cu câinii?

— Acela.

— Îmi plăceau câinii lui, zise Uhtred.

Offa fusese un preot caterisit care umbla peste tot prin Britania cu o haită de câini dresaţi ce făceau giumbuşlucuri, însă aceşti câini erau doar mijlocul prin care câştiga acces în sălile de ospeţe ale lorzilor, şi, odată intrat, îşi ciulea atent urechile. Era un om deştept şi învăţa mereu lucruri noi. Offa întotdeauna ştia ce se complota, cine pe cine ura şi cine minţea în legătură cu asta, şi vindea informaţiile. Mă trădase într-un final, dar îmi lipseau informaţiile lui.

— Preoţii sunt ca Offa, am spus. Vor să fim câinii lor, bine instruiţi, recunoscători şi obedienţi, şi de ce? Ca să se îmbogăţească. Ei îţi spun că mândria este un păcat? Eşti bărbat! Este ca şi cum ai spune că respiratul este un păcat, şi odată ce te-au făcut să te simţi vinovat că ai îndrăznit să respiri, îţi vor da iertarea în schimbul unui pumn de arginţi.

Mi-am lăsat capul în jos pe sub o cracă. Cărarea ducea spre sud pe lângă un pârâu repede. Începuse iar să plouă, dar nu tare.

— Preoţii nu mi-au băgat în seamă mândria când danezii le ardeau bisericile, am continuat, dar în clipa în care au crezut că este pace, că nu vor mai fi distruse bisericile, s-au întors împotriva mea. Să te uiţi numai. De azi într-o săptămână, preoţii mă vor linge în fund şi mă vor

implora să-i salvez.

— Şi o vei face, zise Uhtred.

— Ca un prost ce sunt, o voi face, am oftat.

Eram într-un teritoriu cunoscut, fiindcă de ani de zile trimiseserăm grupuri mari de soldaţi să-i supravegheze pe danezii din Ceaster. Tot nordul Merciei era sub stăpânire daneză, însă aici, în partea vestică unde călăream noi, teritoriul era ameninţat constant de triburile sălbaticilor galezi, şi era greu de spus cine-l controla cu adevărat. Jarlul Cnut revendica stăpânirea, dar era prea chibzuit ca să şi-i facă inamici pe galezi, care luptau ca demonii şi puteau oricând să se retragă în munţii lor dacă erau copleşiţi numeric.

Æthelred se pretindea şi el stăpânul acelor ţinuturi şi plătea argint oricărui mercian care dorea să-şi construiască un cămin în acel loc nesigur, dar nu făcuse nimic pentru a-i proteja pe colonişti. Nu construise niciun burh aşa de departe în nord şi nu încercase să ocupe Ceasterul, fiindcă şi danezii, şi galezii ar fi văzut asta drept o ameninţare. Ultimul lucru pe care-l voia Æthelred era să provoace un război cu cei doi inamici de temut ai Merciei, aşa că se mulţumise să supravegheze Ceasterul. Acum pornise propriul război împotriva danezilor, şi puteam doar să mă rog ca galezii să nu intervină. Şi ei doreau acest pământ; deşi nu interveniseră în lunga perioadă cât oamenii mei patrulaseră în jurul Ceasterului, acum cu siguranţă erau tentaţi s-o facă. Pe de altă parte, galezii erau creştini şi majoritatea preoţilor lor erau de partea saxonilor, fiindcă venerau acelaşi zeu bătut în cuie. Dar, dacă danezii şi saxonii se omorau între ei, atunci şi preoţii galezi ar fi putut lua drept o favoare din partea lui Dumnezeu şansa de a prăda o bucată bogată de pământ de la graniţa vestică a Merciei. Poate. Poate nu. Însă aveam cercetaşi care călăreau în faţă, pentru cazul în care o trupă de războinici galezi ar fi coborât dinspre dealuri.

Am crezut că dăduserăm peste o astfel de trupă atunci când unul dintre cercetaşi se întoarse să-mi spună că era fum pe cer. Nu mă aşteptam la fum aşa departe în nord. Oamenii lui Cnut cu siguranţă devastau sudul Merciei, nu nordul, iar o coloană groasă de fum sugera că ardea un conac. Fumul era la stânga noastră, spre est, destul de departe ca să nu-l băgăm în seamă, dar trebuia să ştiu dacă galezii se alăturaseră haosului, aşa că, am traversat pârâul şi am străbătut pădurile dese de stejar în direcţia fumului.

Ardea o fermă. Nu era vreun conac sau vreo palisadă, doar câteva clădiri de lemn într-un luminiş. Cineva se stabilise aici, construise o casă şi un hambar, tăiase copaci, crescuse vaci şi cultivase orz, iar acum mica lui gospodărie era în flăcări. De la adăpostul stejarilor am văzut opt sau nouă oameni înarmaţi, doi băieţi şi două cadavre. Câteva femei şi câţiva copii erau ghemuiţi sub pază.

— Nu sunt galezi, zise Finan.

— Cum îţi dai seama?

— Nu-s destui. Sunt danezi.

Oamenii cu suliţe şi spade aveau părul lung. Aceasta nu-i făcea danezi, dar majoritatea danezilor îşi purtau părul lung şi majoritatea saxonilor preferau să-l poarte scurt, aşa că probabil Finan avea dreptate.

— Du-te cu douăzeci de oameni pe partea estică, i-am spus, apoi ieşiţi la iveală.

— Doar ieşim?

— Doar ieşiţi.

Am aşteptat până când oamenii de la ferma incendiată îl văzură pe Finan. Cei doi băieţi fugiră imediat să ia caii, iar prizonierii, femei şi copii, fură ridicaţi în picioare. Danezii, dacă într-adevăr erau danezi, începură să adune vacile şi încă făceau asta când mi-am condus oamenii afară din pădure şi de-a lungul pantei lungi cu mirişte. Zărindu-ne, cei nouă părură că intră în panică, deoarece erau prinşi între două forţe, apoi se calmară, fiindcă nu văzură vreo ameninţare. Nu am atacat, doar am călărit încet, şi ei puteau vedea că cei mai mulţi dintre noi aveam părul lung. Îşi ţinură armele pregătite şi rămaseră laolaltă, dar hotărâră să nu fugă.

Asta era o greşeală.

Mi-am lăsat majoritatea oamenilor în mirişte şi, luând doar trei cu mine, am trecut peste un pârâiaş spre clădirile care ardeau. Le-am făcut semn luptătorilor lui Finan să ni se alăture, apoi m-am uitat la flăcările care mistuiau hambarul.

— Este o zi bună pentru un foc, am spus în daneză.

— Trebuia s-o facem demult, răspunse unul dintre ei în aceeaşi limbă.

— De ce? am întrebat.

Am coborât din şa, uimit de cât de ţeapăn şi de suferind mă simţeam.

— Nu este locul lor aici, zise omul arătând spre cele două cadavre, ambele de bărbaţi, amândoi tăiaţi ca nişte animale şi amândoi zăcând în bălţi de sânge pe care le spăla uşor ploaia.

— Îmi vei spune „stăpâne”, am rostit calm.

— Da, stăpâne, zise omul.

Avea doar un ochi, celălalt găvan purta urma unei tăieturi ce lăsa să se scurgă puţin puroi.

— Şi cine sunteţi? am vrut să ştiu.

Erau într-adevăr danezi, toţi în vârstă. Încrezători în ciocanul care-mi atârna pe cămaşa de zale, îmi explicară că veneau din aşezările de la est şi-i nemulţumea apariţia saxonilor în ţara lor.

— Toţi sunt saxoni, îmi spuse omul, arătând femeile şi copiii de

lângă pârâu.

Femeile acelea şi copiii plânseseră, dar acum se uitau la mine într-o linişte plină de groază.

— Sunt sclavi acum? am întrebat.

— Da, stăpâne.

— Încă două cadavre aici, zise Finan. Două bătrâne.

— La ce folosesc bătrânele? întrebă omul.

Unul dintre tovarăşii lui spuse ceva ce n-am auzit, şi ceilalţi izbucniră în râs.

— Cum te cheamă? l-am întrebat pe omul cu un ochi.

— Geitnir Kolfinnson.

— Şi sunteţi în serviciul jarlului Cnut?

— Da, stăpâne.

— Sunt pe drum să mă alătur lui, i-am zis, ceea ce era adevărat, într-un fel. El v-a spus să-i atacaţi pe oamenii aceştia?

— Vrea ca scursurile saxone să fie îndepărtate, stăpâne.

M-am uitat la oamenii lui Geitnir Kolfinnson şi am văzut bărbi cărunte, feţe trase şi dinţi lipsă.

— Tinerii voştri au plecat cu jarlul?

— Da, stăpâne.

— Şi voi trebuie să curăţaţi ţinutul de scursurile saxone?

— Aşa vrea jarlul, zise Geitnir.

— Aţi făcut o treabă excelentă, i-am replicat cu admiraţie.

— Este o plăcere, spuse Geitnir. De şase ani voiam să dau foc locului ăstuia.

— Şi de ce n-ai făcut-o până acum?

Ridică din umeri.

— Jarlul Cnut a zis că trebuie să-i adormim bănuielile lui Æthelred al Merciei.

— N-a vrut să provoace un război?

— Nu atunci, dar acum?!

— Acum poţi să tratezi scursurile saxone aşa cum merită.

— Toate pe rând, stăpâne.

— Eu sunt o scursură saxonă, am spus.

Se făcu linişte. Nu erau siguri că mă auziseră bine. Doar vedeau un bărbat cu părul lung, purtând ciocanul lui Thor, cu braţele pline de brăţările pe care danezii le poartă pe post de trofee din bătălii.

— Eu sunt o scursură saxonă, am repetat.

— Stăpâne? îngăimă Geitnir confuz.

M-am întors spre cei doi băieţi.

— Voi cine sunteţi?

Erau nepoţii lui Geitnir, aduşi ca să înveţe cum să se descurce cu saxonii.

— N-o să vă omor pe niciunul dintre voi, le-am spus băieţilor, aşa

că acum o să vă întoarceţi acasă şi-o să-i spuneţi mamei voastre că Uhtred de Bebbanburg este aici. Repetaţi-mi numele.

Se supuseră conştiincioşi.

— Şi spuneţi-i mamei voastre că merg la Snotengaham să dau foc conacului jarlului Cnut. Unde merg?

— La Snotengaham, murmură unul dintre ei.

Mă îndoiam că auziseră de acel loc şi nu aveam nicio intenţie să mă apropii de oraş, dar voiam să împrăştii zvonuri ca să-l induc în eroare pe Cnut.

— Bravo, am spus. Acum plecaţi. Ezitau, nesiguri în legătură cu soarta bunicului lor şi a oamenilor lui, aşa că am strigat: Plecaţi! Înainte să mă hotărăsc să vă omor şi pe voi.

Plecară, apoi i-am ucis pe cei nouă oameni. Le-am luat toţi caii, în afară de cei pe care încălecaseră băieţii în fuga lor panicată. Voiam să se împrăştie zvonurile în Mercia daneză, zvonuri că Uhtred se întorsese şi avea chef să ucidă. Cnut credea că avea mână liberă să facă ce voia în Mercia saxonă, dar, peste o zi sau două, după ce Brunna ajungea la el şi zvonurile se vor fi înteţit, avea să înceapă să se uite peste umăr. Era posibil chiar să trimită oameni la Snotengaham, unde avea unul dintre cele mai bogate conace.

I-am lăsat pe copiii şi pe femeile saxone să se descurce singuri şi ne-am continuat drumul spre sud. N-am mai văzut trupe daneze şi nici războinici galezi, iar peste două zile eram în Mercia saxonă, unde cerul de la est şi de la sud era mânjit cu fum, ceea ce însemna că jarlul Cnut incendia, jefuia şi omora.

Şi ne-am urmat calea spre Gleawecestre.

Gleawecestre era fortăreaţa lui Æthelred. Era un burh şi se afla în partea vestică a Merciei pe fluviul Sæfern, unde apăra teritoriul lui Æthelred de galezii care năvăleau adesea ca să jefuiască. Acesta fusese scopul iniţial al burhului, însă era destul de mare ca să asigure refugiul populaţiei din preajmă în faţa oricărui inamic. Aidoma Ceasterului şi multor altor locuri din Mercia şi Wessex, elementele sale defensive fuseseră făcute de romani. Şi romanii construiseră bine.

Oraşul se afla pe un teren plat, care nu este cel mai uşor de apărat, însă, ca la Ceaster, zidul de la Gleawecestre era înconjurat de un şanţ alimentat de fluviul din apropiere, doar că acest şanţ era mult mai adânc şi mai lat. În şanţ se afla un parapet de pământ plin cu ţepuşe ascuţite de lemn, iar pe parapet se înălţa zidul roman, construit din piatră şi înalt cât doi oameni. Zidul era întărit de peste treizeci de turnuri. Æthelred păstrase sistemul defensiv în bună stare, plătind constructori care să-i refacă zidurile în locurile unde timpul le surpase. Gleawecestre era capitala şi casa lui, şi, când plecase să invadeze Anglia de Est, se asigurase că posesiunile sale erau bine apărate.

Fyrdul primise sarcina de a apăra Gleawecestre. Fyrdul era armata formată din localnici, oameni care în mod normal lucrau pământul, mânuiau barosul în fierării sau tăiau lemne. Nu erau războinici profesionişti, dar pune fyrdul în spatele unui şanţ inundat şi pe un zid de piatră solid, şi va deveni o forţă impresionantă. La început, când am auzit că Cnut se îndrepta către Sæfern, mă temusem, dar în timp ce călăream spre sud m-am gândit că Gleawecestre şi locuitorii săi erau probabil în siguranţă. Æthelred avea prea multe averi în oraş ca să-l apere superficial, aşa că lăsase probabil vreo două mii de oameni în interiorul zidurilor. Adevărat, mulţi dintre aceia erau din fyrd, dar, dacă stăteau în spatele fortificaţiilor, erau greu de învins.

Cnut se putea să fi fost tentat să asedieze oraşul, însă danezilor nu le-au plăcut niciodată asediile. Oamenii mor pe zidurile de piatră sau se îneacă în şanţ, iar Cnut voia să-şi păstreze armata intactă pentru bătălia pe care o anticipa împotriva trupelor lui Æthelred când aveau să se întoarcă din Anglia de Est. După ce ar fi câştigat acea bătălie, putea să atace un oraş-fort roman. Dar, lăsând Gleawecestre în pace, risca să fie atacat din spate de garnizoana oraşului, or Cnut cunoştea fyrdul saxon. Se puteau apăra, însă erau vulnerabili în atac. Bănuiam că lăsase două sau trei sute de oameni să supravegheze oraşul. Trei sute erau mai mult decât îndeajuns, fiindcă un războinic instruit valora cât şase sau şapte oameni ai fyrdului; pe lângă asta, ca să nu-şi irosească proviziile din oraş, cei dinăuntru aveau puţini cai, în timp ce le-ar fi trebuit un număr destul de mare ca să-l atace pe Cnut. Dar ei nu se aflau acolo ca să-l atace pe Cnut, ci ca să păzească palatul luxos al lui Æthelred şi vistieria. Cea mai mare frică a lui Cnut era că Edward al Wessexului avea să trimită trupe ca să salveze oraşul, dar bănuiam că oamenii lui Cnut supravegheau deja Temesul şi erau gata să dea piept cu orice armată a saxonilor din vest care ar fi apărut. Şi asta nu avea să se întâmple prea curând. Lui Edward îi trebuiau zile bune ca să-şi adune propriul fyrd pentru a apăra burhurile din Wessex, apoi să-şi mobilizeze armata şi să facă un plan pentru rezolvarea haosului din nord.

Sau aşa bănuiam.

Călăream printr-un ţinut dezolant.

Aici erau odată terenuri bogate, cu sol bun, şi oi grase, şi livezi pline, o ţară a abundenţei. Doar cu câteva zile înainte, puteai găsi sate prospere, conace de nobili şi hambare pline, dar acum se vedea doar fum, cenuşă şi moarte. Vitele zăceau pe câmpuri, iar carnea lor putrezită era sfâşiată de lupi, câini sălbatici şi corbi. Nu vedeai oameni, în afară de morţi. Danezii care făcuseră grozăvia asta plecaseră să găsească alte ferme de jefuit, iar supravieţuitorii, dacă mai erau, se refugiaseră într-un burh. Călăream în linişte.

Mergeam pe drumul roman care străbătea această zonă dezolantă,

bornele romane numărând cât mai aveam până la Gleawecestre. Lângă o piatră cu semnul VII ne-au văzut danezii. Erau vreo treizeci sau patruzeci şi, cu siguranţă, presupuseră că şi noi eram danezi, fiindcă se apropiară fără teamă.

— Cine sunteţi? întrebă unul dintre ei.

— Duşmanii voştri, am spus.

Îşi opriră caii. Înaintaseră prea mult ca să se mai întoarcă şi să fugă, şi probabil erau nedumeriţi de răspunsul meu. Mi-am oprit oamenii şi m-am îndreptat spre ei singur.

— Cine sunteţi? întrebă din nou bărbatul.

Era în zale, avea un coif care-i stătea strâns pe cap, o faţă sfrijită şi întunecată, iar braţele îi erau grele de argint.

— Am mai mulţi oameni decât tine, i-am replicat, aşa că tu îmi spui prima dată numele.

Se gândi câteva clipe. Oamenii mei luaseră poziţie, formând o linie de călăreţi înarmaţi până-n dinţi care era vădit pregătită să atace. Bărbatul ridică din umeri.

— Sunt Torfi Ottarson.

— Îl slujeşti pe Cnut?

— Cine nu-l slujeşte pe Cnut?

— Eu.

Se uită la ciocanul de la gâtul meu.

— Cine sunteţi? întrebă a treia oară.

— Mi se spune Uhtred de Bebbanburg, l-am înştiinţat, şi am fost răsplătit cu o privire alarmată. Ai crezut că sunt mort, Torfi Ottarson? Poate că sunt. Cine spune că morţii nu se pot întoarce să se răzbune pe cei vii?

Îşi atinse propriul ciocan, deschise gura să vorbească, dar nu zise nimic. Oamenii lui se uitau fix la mine.

— Prin urmare, spune-mi, Torfi Ottarson, am continuat, tu şi cu oamenii tăi veniţi de la Gleawecestre?

— Unde suntem mult mai mulţi, spuse el sfidător.

— Sunteţi aici să ţineţi oraşul sub supraveghere?

— Facem ce ni s-a spus să facem.

— În acest caz, îţi voi spune eu ce să faci, Torfi Ottarson. Cine vă comandă trupa de la Gleawecestre?

Ezită, apoi hotărî că nu făcea nimic rău dacă răspundea.

— Jarlul Bjorgulf.

Nu era un nume pe care să-l ştiu, dar bănuiam că era unul dintre oamenii de încredere ai jarlului Cnut.

— Atunci vei călări la jarlul Bjorgulf acum, şi-i vei spune că Uhtred de Bebbanburg merge la Gleawecestre şi că-mi va lăsa cale liberă. Mă va lăsa să trec.

Torfi zâmbi sumbru.

— Aveţi faimă, stăpâne, dar nici chiar domnia ta nu-i poţi înfrânge pe oamenii pe care-i avem la Gleawecestre.

— Nu ne vom lupta, am spus.

— Şi dacă jarlul Bjorgulf va dori altfel?

— Poate să-şi dorească altfel, însă tu o să-i mai spui ceva. Mi-am ridicat mâna şi am făcut un semn, urmărind reacţia lui Torfi când îi zări pe Finan şi pe trei dintre oamenii mei aducându-i pe Frigg şi pe gemenii săi ca să-i poată vedea toţi. Ştii cine sunt ei? l-am întrebat, iar el se mulţumi să încuviinţeze din cap. Spune-i deci jarlului Bjorgulf că, dacă mi se opune, o voi omorî pe fetiţă prima dată, apoi pe mă-sa, iar la urmă pe băiat. Am zâmbit. Jarlul Cnut n-o să fie prea încântat, nu? Soţia şi copiii lui căsăpiţi, doar fiindcă jarlul Bjorgulf a vrut o luptă?

Torfi se uita fix la Frigg şi la copii, de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor. Într-un final, totuşi, îşi dezlegă limba şi îngăimă:

— Îi voi transmite aceste lucruri jarlului Bjorgulf şi vă voi aduce răspunsul.

— Nu te deranja, am zis, îi ştiu răspunsul. Du-te şi spune-i că Uhtred de Bebbanburg merge la Gleawecestre şi să nu încerce să ne oprească. Şi consideră-te norocos, Torfi.

— Norocos?

— M-ai întâlnit şi trăieşti. Acum du-te.

Se întoarseră şi plecară. Caii lor erau mult mai odihniţi decât ai noştri, aşa că în curând i-am pierdut din ochi. I-am zâmbit larg lui Finan.

— Ar trebui să ne bucurăm, am spus.

— Doar dacă nu vor să fie eroi şi să-i salveze.

— N-o s-o facă.

Am pus-o pe fetiţa Sigril în spatele lui Rolla, care călărea cu spada în mână, în timp ce băiatul, Cnut Cnutson, era pe şaua lui Swithun, la rândul lui înarmat. Frigg călărea între Eldgrim şi Kettil şi părea să nu aibă habar de ce se întâmpla. Doar zâmbea. În faţa lui Frigg şi a copiilor ei, conducând coloana, erau doi stegari, fiindcă, pentru prima dată de la plecarea noastră de la Bearddan Igge, înălţaserăm stindardele: calul cabrat al Merciei şi capul de lup al Bebbanburgului.

Danezii se mulţumiră să ne privească trecând.

Când am ajuns aproape de Gleawecestre şi am remarcat lipsa totală a clădirilor din afara zidurilor, care fuseseră arse şi doborâte, astfel încât apărătorii să vadă când se apropiau duşmanii. Pe ziduri luceau vârfurile de suliţe care reflectau soarele după-amiezii. În stânga mea erau adăposturile făcute de danezii lui Bjorgulf, cei care supravegheau oraşul pentru a se asigura că fyrdul nu va încerca să iasă la atac. Cei vreo patru sute de danezi se împărţiră călări de ambele noastre flancuri, păstrând tot timpul o distanţă respectuoasă. Nici măcar n-au strigat insulte, doar ne-au privit.

Cam la o milă de poarta nordică a oraşului, un individ foarte solid, cu o mustaţă roşie care încărunţea, dădu pinteni calului şi se îndreptă spre noi. Era însoţit de doi tineri; niciunul nu purta scut, doar spada în teacă.

— Trebuie să fii jarlul Bjorgulf, l-am salutat.

— Eu sunt.

— Este bine să vedem soarele, nu-i aşa? am spus. Nu-mi amintesc de o aşa vară umedă. Începusem să cred că ploaia n-o să se mai oprească niciodată.

— Ar fi înţelept să-mi predai familia jarlului Cnut.

— Şi câmpuri întregi de secară putrezite din cauza ploii, am continuat. N-am mai văzut aşa de multe recolte distruse.

— Jarl Cnut va avea milă, zise Bjorgulf.

— Ar trebui să fii îngrijorat de mila mea, nu de a lui.

— Dacă vor păţi ceva… începu el.

— Nu fi prost, m-am răstit, bineînţeles că vor păţi! Dacă nu faci exact ce-ţi spun să faci.

— Eu…

— Mâine-dimineaţă, Bjorgulf, am spus ca şi cum n-ar fi încercat să vorbească, îţi vei lua oamenii de aici. Vei călări spre est, spre dealuri, şi pe la amiază vei fi dus de aici de tot.

— Noi…

— Voi toţi, şi caii voştri, sus pe dealuri. Şi veţi sta acolo, departe de oraş, să nu ne vedem, şi dacă observ un singur danez oriunde în apropiere de Gleawecestre, după ora amiezii, îi scot maţele fiicei lui Cnut şi ţi le trimit cadou. I-am zâmbit. A fost o plăcere să discut cu tine, Bjorgulf. Când îi trimiţi solie jarlului Cnut, salută-l din partea mea şi spune-i că i-am îndeplinit rugămintea.

Bjorgulf pufni.

— Jarl Cnut a cerut o favoare de la domnia ta?

— Da. Mi-a cerut să descopăr cine-l urăşte şi să aflu cine i-a răpit soţia şi copiii. Răspunsul la ambele întrebări, Bjorgulf, este Uhtred de Bebbanburg. Poţi să-i spui asta. Acum, pleacă. Puţi ca un căcat de capră îmbibat în pişat de mâţă.

Şi aşa am ajuns la Gleawecestre, şi marile porţi de nord fură deschise, şi baricadele dinăuntru mutate din loc, şi oamenii de pe ziduri izbucniră în urale când steagurile noastre se plecară să treacă pe sub bolta romană. Copitele cailor răsunau pe piatra veche, iar pe strada următoare ne aştepta Osferth, care părea mai fericit decât îl văzusem vreodată; lângă el era episcopul Wulfheard, cel care-mi dăduse foc la casă, şi, mai înaltă decât cei doi bărbaţi, pe un cal împodobit cu argint, era femeia mea de aur. Æthelflæd a Merciei.

— Ţi-am spus c-o să te găsesc, i-am zis vesel.

Şi aşa şi făcusem.

Întotdeauna când îl vizitasem pe vărul meu Æthelred, lucru pe care-l făcusem rar şi fără chef, ne întâlniserăm la sala lui din afara oraşului Gleawecestre, despre care acum bănuiam că era un morman de cenuşă. Fusesem rar în interiorul oraşului, care era chiar mai impresionant decât Ceaster. Palatul era o clădire înaltă, făcută din cărămizi romane subţiri care odinioară fuseseră acoperite de plăci de marmură, însă localnicii le arseseră ca să obţină var, lăsând doar câteva suporturi de fier ruginit care cândva ţineau marmura în loc. Cărămizile erau acum acoperite de panouri de piele cu diverşi sfinţi pictaţi, printre ei sfântul Oswald doborât de o brută fioroasă care rânjea cu dinţi însângeraţi, în timp ce martirul prezenta un zâmbet idiot de parcă primea cu bucurie moartea. Ironia sorţii făcea ca bruta fioroasă înfăţişată acolo să fie Penda, un mercian, victima cu aer neghiob fiind un northumbrian care fusese un duşman al Merciei, dar nu are rost să cauţi logică în rândul creştinilor.

Oswald era acum venerat de duşmanii lui, şi o armată merciană traversase Britania să-i găsească oasele.

Pardoseala era tipic romană, alcătuită din plăcuţe mici, colorate, reprezentând războinici ce-şi ovaţionau comandantul care stătea într-un car tras de două lebede şi un peşte. Poate viaţa era altfel în acele zile. Nişte coloane mari rezemau un acoperiş boltit pe care se mai vedeau urme de tencuială, acoperită de picturi ce mai puteau fi distinse printre petele de mucegai, în timp ce în capătul îndepărtat al sălii se găsea o platformă de lemn unde vărul meu pusese un tron acoperit de o pânză purpurie. Un al doilea tron, aflat mai jos, îi era destinat probabil noii lui femei, care voia atât de aprig să fie regină. Am lovit scaunul ăla făcându-l să cadă şi m-am aşezat în jilţul purpuriu, privind la notabilităţile oraşului. Oamenii aceia, deopotrivă clerici şi laici, stăteau pe desenul din pardoseală şi arătau ca nişte oi.

— Sunteţi nişte proşti, m-am răstit. Sunteţi toţi nişte lingăi pişolcoşi şi mucoşi.

Eram hotărât să mă distrez.

Erau vreo patruzeci de mercieni în sală, toţi nobili, preoţi sau thegni, oamenii lăsaţi de pază la Gleawecestre în timp ce Æthelred căuta gloria în Anglia de Est. Æthelflæd era şi ea acolo, dar oamenii mei o înconjurau, separând-o de ceilalţi mercieni. Nu era singura femeie din sală. Fiica mea Stiorra, care locuia în casa lui Æthelflæd, stătea lângă o coloană, şi vederea feţei ei prelungi, sobre şi frumoase mi-a trezit brusc amintirea maică-sii. Lângă ea era o altă fată, la fel de înaltă ca Stiorra, dar blondă, şi-mi părea cunoscută, dar nu ştiam de unde. I-am aruncat o privire scrutătoare, mai mult pentru drăgălăşenia ei de netăgăduit decât ca să-mi stârnesc memoria, dar tot n-o puteam identifica, aşa că m-am întors spre cei din sală.

— Şi cine dintre voi, am întrebat, este comandantul garnizoanei oraşului?

Urmă o pauză. Într-un final, episcopul Wulfheard făcu un pas în faţă şi-şi drese glasul.

— Eu sunt.

— Tu! am spus, şocat.

— Lord Æthelred mi-a încredinţat mie siguranţa oraşului, zise el prudent.

L-am privit, lăsând să se aştearnă liniştea.

— Este vreo biserică aici? l-am întrebat în cele din urmă.

— Bineînţeles.

— Atunci mâine eu voi oficia liturghia şi voi ţine o predică. Pot să împart pâine uscată şi sfaturi proaste la fel ca oricine, nu?

În tăcerea deplină din sală se auzi doar un chicotit de femeie.

Æthelflæd se întoarse dintr-odată s-o mustre pe fata înaltă, blondă şi drăguţă ce stătea lângă fiica mea. Atunci am recunoscut-o, fiindcă întotdeauna fusese o fiinţă zăpăcită şi frivolă.

Era fiica lui Æthelflæd, Ælfwynn, la care încă mă gândeam ca la un copil, dar nu mai era un copil. I-am făcut cu ochiul, ceea ce o determină să chicotească din nou.

— De ce ar pune Æthelred un episcop în fruntea unei garnizoane? am întrebat, întorcându-mi atenţia spre Wulfheard. Ai luptat vreodată într-o bătălie? Ştiu că mi-ai dat foc la hambare, dar aceea nu este o bătălie, zgârci împuţit de şobolan ce eşti. O bătălie înseamnă zidul de scuturi. Înseamnă să miroşi respiraţia duşmanului în timp ce încearcă să-ţi verse maţele cu toporul, înseamnă sânge, şi căcat, şi urlete, şi durere, şi teroare, înseamnă să calci în maţele prietenilor tăi în timp ce duşmanii îi măcelăresc. Înseamnă bărbaţi care strâng din dinţi atât de tare, încât şi-i sparg. Ai fost vreodată într-o bătălie?

Fără o vorbă, mă privea ofensat.

— Te-am întrebat ceva! am răcnit.

— Nu, recunoscu el.

— Atunci nu eşti apt să comanzi garnizoana.

— Lordul Æthelred… începu el.

— Se pişă în nădragi în Anglia de Est, şi se întreabă cum va mai reveni vreodată acasă. Şi te-a pus în funcţie doar fiindcă eşti un cur servil şi lingău în care are încredere, aşa cum a avut încredere în Haesten. Haesten a fost cel care v-a asigurat că a răpit familia lui Cnut, nu?

Câţiva murmurară afirmativ. Episcopul nu zise nimic.

— Haesten, am spus, este o târâtură trădătoare şi şi-a bătut joc de voi. Întotdeauna l-a servit pe Cnut, dar l-aţi crezut cu toţii, fiindcă preoţii voştri cu rahat în loc de creier v-au asigurat că Dumnezeu este de partea voastră. Ei, acum este. M-a trimis pe mine, iar eu i-am adus

pe soţia şi pe copiii lui Cnut şi sunt furios la culme. M-am ridicat în timp ce rosteam ultimele cuvinte, am coborât de pe podium şi m-am îndreptat spre Wulfheard. Sunt furios fiindcă mi-ai ars gospodăria. Ai îndemnat mulţimea să mă omoare. Ai spus că acela care-mi ia viaţa va obţine iertarea lui Dumnezeu. Îţi aminteşti asta, bucată putregăită de căcat de şobolan ce eşti?

Wulfheard nu zise nimic.

— Ai spus că sunt o abominaţie, am stăruit. Îţi aminteşti?

Am scos Răsuflarea-Şarpelui din teacă. Scrâşni surprinzător de tare când lama ei lungă se frecă de capătul tecii. Speriat, Wulfheard scoase un ţipăt slab şi păşi înapoi căutând protecţia a patru preoţi care erau în mod clar oamenii lui. Însă eu nu voiam să-l ameninţ: fără să mă grăbesc, am întors spada şi i-am întins mânerul.

— Hai, băşină de broască ce eşti, câştigă-ţi mântuirea omorând o abominaţie păgână! Cum mă privea fără să priceapă, l-am îndemnat: Omoară-mă, melc cu creier zborşit!

— Eu… îngăimă, apoi se împletici încă un pas în spate.

L-am urmat. Unul dintre oamenii lui, un preot tânăr, dădu să mă oprească.

— Atinge-mă, l-am avertizat, şi-ţi voi împrăştia maţele pe jos. Eu sunt omorâtorul de preoţi, îţi aminteşti? Sunt un proscris al lui Dumnezeu. Sunt o abominaţie. Sunt omul pe care-l urâţi. Omor preoţi aşa cum alţii zdrobesc viespi. Eu sunt Uhtred.

M-am uitat înapoi spre Wulfheard şi i-am întins din nou spada.

— Aşadar, nevăstuică putredă ce eşti, ai curajul să mă omori? Când el scutură din cap în tăcere, am continuat: Sunt omul care l-a ucis pe abatele Wihtred, şi m-ai blestemat pentru asta. Deci de ce nu mă omori?

Am aşteptat, urmărind cum spaima îi îngheţa trăsăturile. În acea clipă mi-am amintit de ciudata reacţie a gemenilor când părintele Wissian intrase în marea sală de la Ceaster. M-am întors spre Æthelflæd.

— Mi-ai spus că abatele Wihtred venea din Northumbria?

— Da, de acolo.

— Şi a apărut pe neaşteptate predicând despre sfântul Oswald?

— Binecuvântatul sfânt Oswald era northumbrian, interveni episcopul, de parcă asta ar fi putut să mă calmeze.

— Ştiu cine a fost! am mârâit. Şi nu v-aţi dat niciunul dintre voi seama că Cnut l-a pus pe abatele Wihtred să vină în sud? Cnut stăpâneşte în Northumbria, voia armata merciană atrasă în Anglia de Est, aşa că v-a momit acolo cu promisiuni despre stârvul miraculos al unui sfânt. Wihtred era omul lui! Copiii lui îi spun unchi.

Nu ştiam dacă toate acestea erau adevărate, bineînţeles, dar păreau foarte plauzibile. Cnut fusese deştept.

— Sunteţi nişte prostovani, toţi! I-am întins din nou spada lui Wulfheard. Omoară-mă, căcat de melc ce eşti! Dacă nu, am spus, văzând că scutura disperat din cap, îmi vei plăti pentru pagubele pe care mi le-ai făcut la Fagranforda. Îmi vei plăti în aur şi argint şi-mi voi reconstrui casele şi hambarele şi staulele pe banii tăi. Îmi plăteşti, aşa-i?

Încuviinţă repede. Nu prea avea altă alegere.

— Bine! am spus vesel. Am băgat Răsuflarea-Şarpelui înapoi în teacă şi m-am întors pe podium. Lady Æthelflæd, am rostit foarte oficial.

— Stăpâne Uhtred, replică ea la fel de oficial.

— Cine ar trebui să comande aici?

Ezită, uitându-se la mercieni.

— Merewalh este la fel de bun ca oricare.

— Dar domnia ta? am întrebat-o. De ce nu comanzi?

— Fiindcă eu merg unde merge domnia ta, spuse ea ferm.

Bărbaţii din încăpere se foiră stânjeniţi, dar nu vorbi niciunul. M-am gândit s-o contrazic, apoi însă am decis că era mai bine să nu-mi irosesc suflul degeaba.

— Merewalh, am spus în schimb, comanzi garnizoana. Mă îndoiesc că Cnut te va ataca, fiindcă intenţionez să-l atrag spre nord, dar s-ar putea să greşesc. Câţi oşteni antrenaţi sunt în oraş?

— O sută patruzeci şi şase, răspunse Æthelflæd, majoritatea ai mei. Unii au fost ai tăi.

— Vor veni toţi cu mine, am spus. Merewalh, poţi să-ţi păstrezi zece dintr-ai tăi, restul vin cu mine. Şi s-ar putea să trimit după tine când voi şti că oraşul este în siguranţă, fiindcă n-aş vrea să ratezi bătălia. Va fi urâtă. Episcopule! Ţi-ar plăcea să te baţi cu păgânii?

Wulfheard se mărgini să mă privească. Fără îndoială, se ruga ca zeul lui bătut în cuie să-mi trimită un trăsnet în moalele capului, dar zeul bătut în cuie nu-i făcu pe plac.

— Să vă spun ce se întâmplă, am continuat, păşind încet pe podium în timp ce vorbeam. Jarlul Cnut a adus peste patru mii de luptători în Mercia. Distruge Mercia, arzând şi omorând, iar Æthelred – în mod voit nu l-am numit lord – trebuie să se întoarcă să pună capăt distrugerilor. Câţi oameni are Æthelred?

— O mie cinci sute, murmură careva.

— Şi dacă nu se întoarce, Cnut îl va vâna în Anglia de Est. Probabil exact asta face Cnut în clipa de faţă. Îl vânează pe Æthelred şi speră să-l distrugă înainte ca saxonii din vest să vină în nord. Prin urmare, sarcina noastră este să-l atragem pe Cnut de lângă Æthelred şi să-l ţinem ocupat, până saxonii din vest îşi adună armata şi i se alătură lui Æthelred. Câţi oameni poate aduce Edward? l-am întrebat pe Osferth.

— Între trei şi patru mii.

— Bun! am zâmbit. Îl vom depăşi numeric pe Cnut, îi vom smulge maţele şi vom hrăni câinii cu ele!

Ealdormanul Deogol, un om mai nătâng, care avea terenuri chiar la nord de Gleawecestre, pufni:

— Vei conduce oamenii spre nord?

— Da.

— Şi-i vei lua pe cei mai mulţi dintre războinicii instruiţi, zise el acuzator.

— Da.

— Dar sunt danezi care înconjoară oraşul, se plânse Deogol.

— Am intrat în oraş, şi pot să şi ies, i-am spus.

— Şi dacă-i văd pe războinicii instruiţi plecând, ce-i va opri să atace?

— O, danezii pleacă mâine, nu v-am zis? Ei pleacă, şi noi le vom incendia navele.

— Pleacă? întrebă neîncrezător Deogol.

— Da, am spus, pleacă.

Şi speram să am dreptate.

— Ai fost dur cu episcopul Wulfheard, îmi spuse Æthelflæd în acea noapte.

Eram în pat. Cred că era patul soţului ei, dar nu-mi păsa.

— Ai fost foarte dur cu el, murmură ea peste câteva clipe.

— Nu destul de dur.

— E un om bun.

— E un căcat, am mârâit, făcând-o să ofteze. Am preferat să vorbesc despre altceva: Ælfwynn a crescut, e o tânără drăguţă.

— Are capul plin de aiureli, spuse mama ei cu severitate.

— Dar aiureli foarte frumoase.

— Şi ea ştie asta, şi se comportă ca o nebună. Ar fi trebuit să am băieţi.

— Întotdeauna mi-a plăcut Ælfwynn.

— Îţi plac toate fetele drăguţe, pufni ea.

— Aşa este, dar tu eşti cea pe care o iubesc.

— Şi pe Sigunn şi pe încă vreo câteva.

— Numai câteva?

Mă pişcă.

— Frigg este drăguţă.

— Frigg, am spus, este frumoasă dincolo de cuvinte.

Se gândi puţin, apoi încuviinţă din cap.

— Da, este. Şi Cnut va veni după ea?

— Va veni după mine.

— Eşti atât de modest!

— I-am rănit mândria. Va veni.

— Bărbaţii şi mândria lor.

— Vrei să fiu umil?

— Aş putea la fel de bine să sper să văd luna dându-se peste cap. Îşi aplecă fruntea şi mă sărută pe gât. Osferth este îndrăgostit, e înduioşător.

— De Ingulfrid?

— Aş vrea s-o cunosc.

— Este deşteaptă, am spus, foarte deşteaptă.

— Aşa este şi Osferth, şi merită pe cineva deştept.

— Îl trimit înapoi la fratele tău.

După ce-i dusese mesajul lui Edward, regele îl trimisese la Gleawecestre să-i ordone lui Æthelflæd să meargă în Wessex, un ordin pe care ea îl ignorase în mod previzibil. Osferth ajunsese la Gleawecestre doar cu câteva ore înainte ca danezii să debarce la sud de oraş, iar acum trebuia să se întoarcă pentru a-i îndemna pe saxonii din vest să dea zor.

— Fratele tău îşi adună armata?

— Aşa zice Osferth.

— Dar o va aduce în nord? m-am întrebat cu voce tare.

— Trebuie, zise Æthelflæd cu tristeţe.

— Îi voi spune lui Osferth să-i tragă una lui Edward.

— Osferth nu va face aşa ceva. Pe deasupra, se va bucura să se întoarcă în Wessex. Şi-a lăsat doamna la Wintanceaster.

— Şi eu am lăsat-o pe a mea în Gleawecestre.

— Am ştiut că te vei întoarce.

Se răsuci spre mine, mâna ei mică mângâindu-mi pieptul.

— M-am gândit să mă alătur lui Cnut, i-am spus.

— Ba nu.

— Mă voia de aliat. În schimb, acum trebuie să-l omor.

M-am gândit la Ură-de-Gheaţă, spada lui Cnut, şi la vestita lui pricepere în luptă, şi un fior rece îmi străbătu întregul trup.

— O vei face.

— O voi face.

M-am întrebat dacă vârsta îl încetinise pe Cnut. Mă încetinise pe mine?

— Ce vei face cu băiatul?

— Cu fiul lui Ingulfrid? îl voi vinde înapoi tatălui său după ce termin cu Cnut.

— Osferth spune că aţi fost aproape să puneţi mâna pe Bebbanburg.

— Aproape nu este de-ajuns.

— Nu, bănuiesc că nu. Ce-ai fi făcut dacă ai fi reuşit? Ai fi rămas acolo?

— Şi n-aş mai fi plecat niciodată.

— Şi eu?

— Aş fi trimis pe careva după tine.

— Eu aparţin acestui loc. Sunt o mercianã acum.

— Nu va exista o Mercie, am spus, până când nu-l vom omorî pe Cnut.

Æthelflæd păstră tăcerea câteva clipe lungi.

— Ce se întâmplă dacă el câştigă? mă întrebă într-un târziu.

— Atunci o mie de nave vor veni din nord să i se alăture, alţi oameni vor sosi din Frizia, şi fiecare normand care vrea pământ va veni cu o spadă, şi vor trece Temesul.

— Şi nu va mai fi nici Wessexul.

— Nici Wessexul, am spus, nici Englaland.

Cât de ciudat sună acest nume. Era visul tatălui ei. Să facă o ţară numită Englaland. Englaland. Am adormit.

PARTEA A PATRA
Ură-de-Gheaţă

Unsprezece

Danezii hotărâră să nu părăsească Gleawecestre.

Nu era hotărârea lui Bjorgulf, cel puţin aşa credeam, dar cu siguranţă trimisese un mesager spre est în căutare de ordine sau sfaturi, fiindcă, a doua zi dimineaţă, o solie de danezi se apropie de zidurile oraşului Gleawecestre. Veniră călare, bidiviii lor păşind cu grijă printre ruinele caselor distruse din faţa zidurilor. Erau şase oameni, conduşi de un stegar care purta o creangă înfrunzită, ca dovadă că veneau să discute, nu să lupte. Bjorgulf era unul dintre cei şase, dar rămase în spate şi-l lăsă să vorbească pe un individ înalt cu sprâncene groase şi o barbă roşcată lungă şi împletită, ornată cu mici inele de argint. Era în zale, cu spada la brâu, dar nu avea coif sau scut. Braţele sale erau pline de brăţările războiului şi la gât îi atârna un lanţ din inele groase de aur. Le făcu semn tovarăşilor săi să se oprească la vreo douăzeci de paşi de şanţ, apoi călări singur până ajunse la marginea şanţului, unde-şi opri calul şi privi în sus la ziduri.

— Eşti lordul Uhtred? strigă el către mine.

— Eu sunt Uhtred.

— Eu sunt Geirmund Eldgrimson.

— Am auzit de tine, am spus, şi era adevărat.

Era unul dintre comandanţii lui Cnut, cu o reputaţie de om fără frică şi sălbatic. Ştiam că domeniile lui erau în nordul Northumbriei şi că-şi câştigase faima luptând împotriva scoţilor, care veneau mereu la sud să fure, să violeze şi să distrugă.

— Jarlul Cnut îţi trimite salutări, zise Geirmund.

— Îi vei întoarce salutările mele, am replicat la fel de curtenitor.

— A auzit că eşti mort.

Geirmund lovi uşor coama calului cu mâna înmănuşată.

— Şi eu am auzit la fel.

— Şi acea veste l-a întristat.

— Serios? am făcut surprins.

Geirmund făcu o grimasă care bănuiesc că trebuia să ţină loc de zâmbet.

— Are plăcerea de a te ucide personal, îmi explică.

Vorbea calm, nevrând să provoace un schimb de insulte.

Cel puţin, nu încă.

— Atunci va fi la fel de mulţumit ca mine că trăiesc, am spus la fel de calm.

Geirmund încuviinţă din cap.

— Totuşi, jarlul nu vede vreun motiv să se lupte contra ta, şi-ţi face o propunere.

— Pe care o voi asculta cu cea mai mare atenţie.

Geirmund făcu o pauză, uitându-se în dreapta şi în stânga.

Examina zidurile, evaluând şanţul şi ţepuşele şi numărul de suliţe care luceau de deasupra parapetului roman. L-am lăsat să se uite, fiindcă voiam să vadă cât de impresionante erau elementele defensive. Îşi întoarse privirea la mine.

— Jarlul Cnut îţi oferă precum urmează: dacă-i înapoiezi femeia şi copiii nevătămaţi, se va întoarce în ţara lui.

— O ofertă generoasă, am spus.

— Jarlul este un om generos, răspunse Geirmund.

— Nu eu comand aici, am zis, dar voi discuta cu autorităţile oraşului şi vă voi aduce răspunsul lor într-o oră.

— Vă sfătuiesc să acceptaţi oferta. Jarlul este mărinimos, dar nu este un om răbdător.

— O oră, am repetat, după care m-am retras de pe zid.

Un lucru interesant, m-am gândit. Făcuse Cnut, într-adevăr, o astfel de ofertă? Dacă da, atunci nu avea nicio intenţie să-şi ţină cuvântul. Dacă-i dădeam pe Frigg şi pe copiii ei, pierdeam micul avantaj pe care-l aveam faţă de Cnut, iar sălbăticia lui avea să se dubleze. Prin urmare, oferta lui era o minciună, eram sigur de asta, dar venise măcar de la Cnut? Suspiciunea mea era că Cnut şi armata lui erau de cealaltă parte a Merciei, aşteptând să lovească armata mai mică a lui Æthelred când aceasta ar fi părăsit Anglia de Est. În cazul acesta, era imposibil ca un mesager să fi ajuns la el şi să se întoarcă la Gleawecestre cu o zi după sosirea mea. Bănuiam că Geirmund inventase oferta.

Episcopul Wulfheard, bineînţeles, era de altă părere.

— Dacă Cnut se întoarce în ţara lui, înseamnă că am obţinut victoria pe care ne-o dorim fără să vărsăm sânge.

— Victoria? am întrebat sceptic.

— Păgânii ne vor părăsi ţara! îmi explică episcopul.

— Lăsând-o distrusă, i-am amintit.

— Trebuie să existe o compensaţie, bineînţeles.

Episcopul pricepuse unde băteam.

— Eşti un mucos idiot, am spus.

Ne adunaserăm din nou în marea sală, unde le comunicasem thegnilor şi clericilor despre oferta daneză. I-am lămurit că era un vicleşug.

— Cnut este departe, le-am spus. Este undeva la graniţa cu Anglia

de Est, iar Geirmund nu a avut timp să trimită un mesager şi să şi primească răspuns, deci a inventat oferta. Încearcă să ne convingă să-i dăm familia lui Cnut, iar noi trebuie să-l convingem să părăsească Gleawecestre.

— De ce? întrebă un bărbat. Vreau să spun, dacă ei sunt aici, ştim unde sunt, iar oraşul este puternic.

— Fiindcă Cnut are flota aici, i-am zis. Dacă treburile merg prost pentru el, se va retrage încoace. Nu vrea să piardă o sută şaizeci şi opt de nave. Dar, dacă dăm foc acelor nave, se va retrage spre nord, şi exact acolo vreau să meargă.

— De ce? vru bărbatul să ştie.

Era unul dintre thegnii lui Æthelred, ceea ce însemna că nu mă agrea. Întreaga Mercie saxonă era împărţită între cei care-l urmau pe Æthelred şi cei care o urmau pe soţia lui de care era separat, Æthelflæd.

— Fiindcă tocmai acum, am spus nervos, armata lui se găseşte între forţele lui Æthelred şi armata regelui Edward, şi atâta vreme cât este acolo, cele două armate nu se pot uni, deci trebuie să-l fac să se mişte.

— Lordul Uhtred ştie ce face, îl dojeni Æthelflæd pe thegnul cel curios.

— Le-ai spus că vei omorî copiii dacă nu se retrag.

Cel care vorbise era unul dintre preoţii lui Wulfheard.

— O ameninţare goală, am spus.

— Goală? făcu episcopul, nepărând deloc convins.

— Ştiu că asta vă va uimi, dar am reputaţia de a nu omorî femei şi copii. Poate fiindcă sunt păgân, nu creştin.

Æthelflæd oftă.

— Dar tot trebuie să-i facem pe danezii de la Gleawecestre să plece, am continuat, şi dacă nu-l omor pe unul dintre copiii lui Cnut, Geirmund n-o să se clintească.

Înţeleseră. Nu mă agreau, dar nu puteau să-mi combată logica.

— Fata, atunci, zise episcopul Wulfheard.

— Fata? am întrebat.

— Este cea mai puţin valoroasă. Cum nu păream să pricep, încercă să-mi explice: Este fată!

— Deci, pur şi simplu o omorâm? am întrebat.

— Nu asta ai sugerat?

— O faci tu? l-am întrebat.

Deschise gura, dar, descoperind că nu avea nimic de spus, o închise la loc.

— Nu omorâm copii mici, am spus. Aşteptăm până cresc şi apoi îi omorâm. Aşadar, cum îl convingem pe Geirmund să plece? Nimeni nu răspunse. Æthelflæd mă privea îngrijorată. Ei bine? am stăruit.

— Îl plătim? sugeră timid ealdormanul Deogol. Cum eu n-am reacţionat, se uită prin sală căutând sprijin. Avem aici vistieria lordului Æthelred, deci ne permitem să-l plătim.

— Plăteşte un danez să plece, am spus, şi revine a doua zi să fie plătit din nou.

— Prin urmare, ce vom face? întrebă timorat Deogol.

— Omorâm fata, bineînţeles. Episcopule, am spus privind la Wulfheard, o dată în viaţă poţi şi tu să fii de folos. Vorbeşte cu preoţii oraşului şi află dacă vreo fată a murit în ultima săptămână. Trebuie să aibă şase sau şapte ani. Dacă s-a întâmplat, dezgroap-o. Spune-le părinţilor ei că a devenit sfântă sau un înger sau orice altceva i-ar face fericiţi. Apoi adu corpul pe zid, dar fără să vadă danezii. Merewalh!

— Stăpâne!

— Găseşte un purceluş. Adu-l pe zid, dar ţine-l sub parapet, să nu ştie danezii că este acolo. Finan! Tu îi aduci pe Frigg şi pe gemeni pe zid.

— Purceluş, zise episcopul Wulfheard pe un ton sfidător.

M-am uitat la el, apoi am ridicat mâna să-l opresc pe Merewalh, care se îndrepta spre ieşire.

— Poate nu avem nevoie de un purceluş, am spus încet, ca şi cum tocmai îmi venea o idee. De ce să irosim un purceluş când avem un episcop la îndemână?

Wulfheard dispăru.

Şi Merewalh aduse purceluşul.

Geirmund aştepta, iar acum i se alăturaseră vreo douăzeci de oameni. Caii lor erau priponiţi la o sută de paşi de şanţ, în timp ce danezii erau mult mai aproape, şi toţi veseli. Servitorii le aduseseră bere, pâine şi carne, şi mai erau câţiva băieţi, probabil fiii războinicilor care veniseră să fie martorii disputei dintre Geirmund şi Uhtred de Bebbanburg, a cărui reputaţie nu se întindea până la cea de omorâtor de femei şi copii. Geirmund mesteca un picior de gâscă atunci când am apărut, dar îl aruncă şi veni spre zid.

— Aţi ajuns la o hotărâre? îmi strigă.

— M-aţi forţat să iau o hotărâre, am replicat.

Zâmbi. Nu era un individ obişnuit să zâmbească, aşa că părea mai mult că-şi arată dinţii, dar măcar încerca.

— După cum v-am spus, jarlul este milostiv.

— Şi va părăsi Mercia saxonă?

— A promis!

— Şi va plăti compensaţie pentru pagubele aduse ţinutului lordului Æthelred? am întrebat.

Geirmund ezită, apoi încuviinţă din cap.

— Va exista o compensaţie, sunt sigur. Jarlul nu este un om cu

care să nu te înţelegi.

„Şi tu”, m-am gândit, „eşti un mincinos nenorocit.”

— Aşadar, am spus, jarlul ne va plăti aur şi se va întoarce în ţara lui?

— Asta îi e dorinţa, dar numai dacă-i înapoiaţi familia nevătămată.

— Nu au fost răniţi sau bătuţi, l-am asigurat, o jur pe flegma lui Thor.

Am scuipat ca să-i arăt sinceritatea vorbelor mele.

— Sunt fericit să aud asta, zise Geirmund, scuipând şi el ca să arate că vorbele mele fuseseră crezute. Jarlul va fi şi el fericit.

Încercă să zâmbească din nou, fiindcă Frigg şi cei doi copii ai ei apăruseră pe coama zidului. Erau escortaţi de Finan şi de cinci bărbaţi.

Frigg părea speriată şi era extraordinar de frumoasă. Purta o rochie de in împrumutată de la Æthelflæd. Rochia era galben-deschis şi gemenii se ţineau de ea. Geirmund îi făcu o plecăciune.

— Doamnă, rosti el curtenitor, apoi îmi aruncă o privire. Nu ar fi mai bine, lord Uhtred, dacă ai lăsa ca doamna şi copiii să iasă pe poartă?

— Pe poartă? am întrebat, prefăcându-mă că nu înţeleg.

— Doar nu te aştepţi să înoate prin şanţul ăsta murdar.

— Nu, am spus, o să vi-i arunc.

— O să… începu el, apoi tăcu, Fiindcă o luasem pe fată, pe Sigril, şi o ţineam acum în faţa mea.

Fata scoase un ţipăt de groază şi mama ei se întinse după ea, dar Finan o opri. În vreme ce-o ţineam pe fată de gât cu mâna stângă, mi-am scos cuţitul de la brâu cu dreapta.

— V-o arunc în bucăţi, i-am strigat lui Geirmund, şi am prins-o pe fată de părul ei negru şi lung. Ţine-o, i-am poruncit lui Osferth, după care am început să-i retez părul, aruncând şuviţele peste zid ca să fie luate de vânt.

Fata ţipa grozav în timp ce o împingeam în jos, spre pietrele unde parapetul o ascundea vederii lui Geirmund. I-am pus o mână peste gură şi i-am făcut semn cu capul bărbatului ascuns acolo, iar el băgă cuţitul în gâtul purceluşului. Animalul guiţă, împroşcând sânge în toate direcţiile. Danezii de dincolo de zid vedeau doar sângele şi auzeau ţipetele de moarte, iar peste câteva clipe îl văzură pe Rolla lovind în jos cu toporul.

Copila moartă era galbenă, ca de ceară, şi puţea. Rolla îi tăiase un picior care duhnea de parc-ar fi ieşit din bârlogul Mâncătorului-de-Leşuri. Rolla se aplecă, mânji piciorul în sângele purceluşului şi îl aruncă peste zid, după care se apucă să taie un braţ.

— O, sfântă maică a lui Dumnezeu, îngăimă Osferth.

Gura lui Frigg se deschidea şi se închidea de groază, iar ochii îi erau bulbucaţi. Rochia ei frumoasă era stropită cu sânge, şi pentru

danezii de dincolo de şanţ nu încăpea îndoială că se uita la propria-i fiică măcelărită în faţa ochilor ei; de fapt, ceea ce o speria era cadavrul pe jumătate putrezit, din care se scurgea un lichid gros. Fiul ei ţipa. Încă îmi mai ţineam mâna peste gura lui Sigril, şi căţeaua mică mă muşcă atât de tare, încât îmi dădu sângele.

— Urmează capul, i-am strigat lui Geirmund, apoi omorâm băiatul şi o s-o luăm pe mamă în cetate să ne distrăm cu ea.

— Opreşte-te! strigă el.

— De ce? Eu mă distrez! Mi-am folosit mâna liberă să arunc celălalt picior al copilului mort peste zid, iar Rolla ridică toporul mânjit cu sângele purceluşului. Taie-i capul, am ordonat cu voce tare.

— Ce vreţi? strigă Geirmund.

Am ridicat mâna să-l opresc pe Rolla.

— Vreau să încetezi să mă mai minţi, i-am spus lui Geirmund.

I-am făcut un semn din cap lui Osferth, iar el îngenunche lângă mine şi-şi puse mâna peste gura lui Sigril. Fata scoase un scâncet scurt când palma mea însângerată se ridică de pe buzele ei, înainte ca mâna lui Osferth să vină în loc, dar niciun danez nu păru să-şi dea seama. Ei văzură doar groaza lui Frigg şi teroarea băiatului. Stăteam în sângele purceluşului şi mă uitam la Geirmund.

— Nu ai avut nicio promisiune de la Cnut, am spus. N-a trimis niciun mesaj! Se află prea departe!

Geirmund tăcu, dar faţa lui arăta că spusesem adevărul.

— Însă îi vei trimite un mesaj acum! Strigam, astfel încât toţi tovarăşii lui să mă audă. Spune-i jarlului Cnut că fiica lui este moartă şi fiul lui va fi şi el mort, dacă nu eşti dus de aici într-o oră. Plecaţi! Toţi! Plecaţi acum! Plecaţi spre dealuri şi departe de aici. Părăsiţi acest loc. Dacă mai văd vreun danez oriunde în apropiere de Gleawecestre de acum într-un ceas, îl dau pe băiat drept hrană dulăilor mei şi o arunc pe mă-sa soldaţilor mei să-şi facă plăcerile cu ea.

Am luat mâna lui Frigg şi am tras-o spre zid, astfel încât danezii să vadă rochia frumoasă stropită cu sânge.

— Dacă nu sunteţi plecaţi într-o oră, i-am spus lui Geirmund, atunci femeia jarlului Cnut va deveni târfa noastră! Aţi înţeles? Mergeţi spre est, dincolo de dealuri! Am arătat în acea direcţie. Mergeţi la jarlul Cnut şi spuneţi-i că soţia şi fiul îi vor fi înapoiaţi dacă se întoarce în Northumbria. Spuneţi-i asta! Acum mergeţi! Dacă nu, veţi privi trupul lui Cnut Cnutson mâncat de câini!

M-au crezut. Au plecat.

Astfel, în ora care urmă, în timp ce soarele înconjurat de nori urca spre înălţimi, i-am privit pe danezi părăsind Gleawecestre. Călăreau spre est, spre dealurile Coddeswold, urmaţi de un cârd de femei, copii şi servitori, care mergeau pe jos. Piciorul copilului mort ajunsese la marginea şanţului, unde doi corbi veniră să se înfrupte.

— Îngropaţi din nou copilul, i-am spus unui preot, şi trimiteţi-i pe părinţi la mine.

— La domnia ta?

— Să le dau aur, am explicat. Du-te, i-am spus, apoi m-am uitat la fiul meu, care-i urmărea cu privirea pe danezii ce se retrăgeau. Arta războiului este să-l faci pe inamic să-ţi îndeplinească dorinţa, băiete.

— Da, tată, zise el supus.

Fusese afectat de disperarea şi durerea tăcută a lui Frigg, deşi mă gândeam că, până acum, Æthelflæd o calmase pe biata femeie. Stricasem părul micuţei Sigril, dar avea să crească la loc, şi i-am dat un fagure de miere zemos drept consolare.

Aşadar, cu preţul unui purceluş şi al părului unei fetiţe, îi îndepărtasem pe danezi de Gleawecestre. Imediat ce plecară, am dus o sută de oameni la locul unde navele lor erau ancorate pe fluviu. Unele fuseseră trase pe uscat, însă majoritatea erau doar legate cu funii de malul Sæfernului, şi le-am dat foc la toate, în afară de o mică ambarcaţiune. Una după alta, navele se aprinseră şi flăcările urcară pe funiile de cânepă, iar înaltele catarge căzură zdrobindu-se în explozii de scântei şi fum, totul sub ochii danezilor. Îi spusesem lui Geirmund să meargă până sus de tot în zona deluroasă, dar ştiam că avea oameni care ne urmăreau; aceştia văzură flota transformată în cenuşă, cenuşă care prefăcu fluviul în plumb înspre vărsarea în mare. Şi arseră navă după navă, dragonii de la prove scuipară flăcări, lemnele trosniră şi carenele sâsâiră în timp ce navele se scufundau. Am ţinut una singură pe linia de plutire şi l-am luat pe Osferth la o parte.

— Nava aceasta este a ta, i-am spus.

— A mea?

— Ia o duzină de oameni şi vâsleşte în aval. Apoi în amonte pe Afen. Ia-l pe Rædwulf. Rædwulf era unul dintre oamenii mei cei mai vârstnici, molcom şi calm, născut şi crescut în Wiltunscir, deci cunoştea râurile de acolo. Afenul te va duce adânc în Wessex, am continuat, şi vreau să ajungi acolo repede!

De aceea nu dădusem foc acelei nave: călătoria avea să fie mult mai rapidă pe apă decât pe uscat.

— Vrei să merg la regele Edward, zise Osferth.

— Vreau să-ţi iei cele mai grele cizme pe care le ai şi să-i tăbăceşti fundul! Spune-i să-şi aducă armata la nord de Temes, dar să se uite după Æthelred, care va veni din est. Ar fi ideal să se unească. Apoi să înainteze spre Tameworþig. Nu pot să-ţi spun unde vom fi sau unde va fi Cnut, dar încerc să-l atrag spre nord, către propriul lui ţinut.

— Tameworþig? întrebă Osferth.

— Voi începe cu Tameworþig şi-mi voi croi drum spre nord şi spre est, iar el va veni după mine. Va veni repede şi mă va depăşi numeric cu douăzeci sau treizeci la unu, aşa că am nevoie de Edward şi de

Æthelred.

Osferth se încruntă.

— De ce nu stai în Gleawecestre, stăpâne?

— Fiindcă Cnut poate pune cinci sute de oameni aici să ne ţină ca în cuşcă şi să facă ce vrea, în timp ce noi ne scărpinăm în dos. Nu pot să-l las să mă ţină într-un burh. Trebuie să mă urmărească. Îl conduc într-un dans, iar tu trebuie să-i aduci pe Edward şi pe Æthelred să ni se alăture.

— Înţeleg, stăpâne.

Se întoarse să se uite la navele care ardeau şi la trâmba de fum care înnegrea cerul deasupra fluviului. Două lebede trecură în zbor spre sud, şi le-am luat drept un semn bun.

— Stăpâne, spuse Osferth.

— Da?

— Băiatul, zise el jenat.

— Fiul lui Cnut?

— Nu, fiul lui Ingulfrid. Ce vei face cu el?

— Ce-o să fac? Mi-ar plăcea să-i tai gâtul ăla nenorocit, dar mă voi mulţumi să-l vând înapoi lui taică-său.

— Promite-mi că nu-l vei răni, stăpâne, şi nici nu-l vei vinde ca sclav.

— Să-ţi promit?

— Este important pentru mine, stăpâne. Ţi-am cerut vreodată vreo favoare?

— Da, am spus, mi-ai cerut să te salvez de la preoţie şi am făcut-o.

— Atunci îţi cer o a doua favoare, stăpâne. Te rog, lasă-mă să cumpăr băiatul.

Am râs.

— Nu ţi-l poţi permite.

— Ţi-l voi plăti, stăpâne, chiar şi dacă o voi face până la sfârşitul vieţii. Mă privea foarte serios când adăugă: Jur, stăpâne, pe sângele Mântuitorului nostru.

— Mă vei plăti în aur?

— Şi dacă îmi trebuie o viaţă întreagă, stăpâne, te voi plăti.

M-am prefăcut că mă gândeam la ofertă, apoi am clătinat din cap.

— Nu este de vânzare decât pentru taică-său. Dar o să ţi-l dau.

Osferth se holbă la mine. Nu era sigur că auzise corect.

— Mi-l dai? întrebă el cu voce slabă.

— Îmi aduci armata lui Edward, şi-ţi dau băiatul.

— Mi-l dai? repetă el şocat.

— Jur pe ciocanul lui Thor că-ţi voi da băiatul, dacă îmi aduci armata lui Edward.

— Vorbeşti serios, stăpâne?

Părea în culmea fericirii.

— Pune-ţi fundul ăla slab în barcă şi porneşte odată, m-am răstit. Da, ţi-l dau, dar numai dacă mi-i aduci pe Edward şi pe Æthelred. Sau numai pe Edward. Şi dacă nu-i aduci, băiatul va fi al tău oricum.

— Va fi?

— Fiindcă voi fi mort. Acum du-te.

Navele arseră până la căderea nopţii. Geirmund cu siguranţă văzuse cerul strălucind la apus şi ştia că totul se schimbase. Emisarii lui călăreau spre răsărit, către Cnut, ducându-i vestea că flota lui era prefăcută în cenuşă şi fiica lui era moartă, şi că Uhtred de Bebbanburg făcea tot ce voia în vest.

Ceea ce însemna că dansul morţii era pe cale să înceapă.

A doua zi dimineaţă, când cerul încă era mânjit de fumul incendiului, am pornit spre nord.

Două sute şaizeci şi nouă de războinici plecară din Gleawecestre. Şi o femeie războinică. Æthelflæd insistă să ne însoţească, iar când Æthelflæd insista, nici toţi zeii din Asgard n-ar fi putut-o face să se răzgândească. Am încercat. La fel de bine aş fi putut încerca să întorc o furtună băşindu-mă în calea vântului.

Am luat-o şi pe Frigg, cu fiul ei, cu fiica ei cu părul tăiat şi cu slujnicele. Şi am mai luat un grup de băieţi a căror sarcină era să aibă grijă de cai. Unul dintre acei băieţi era Æthelstan, fiul cel mai mare al regelui Edward, cu toate că nu era şi moştenitorul său. Îl lăsasem în grija lui Merewalh şi a episcopului Wulfheard, la adăpostul zidurilor romane de la Gleawecestre, dar după cincisprezece mile de drum l-am văzut galopând pe un cal sur pe o păşune unde se lua la întrecere cu un alt băiat.

— Tu! am strigat, iar Æthelstan îşi întoarse calul şi veni lângă mine.

— Stăpâne, zise el inocent.

— Ţi-am ordonat să stai în Gleawecestre, m-am răstit.

— Aşa am şi făcut, stăpâne, spuse el respectuos. Întotdeauna fac ce-mi spuneţi.

— Ar trebui să te bat până la sânge, mincinos mic şi împuţit.

— Dar nu aţi spus cât trebuie să stau, stăpâne, replică el dojenitor, aşa că am stat câteva minute şi apoi v-am urmat. Dar v-am ascultat. Am stat.

— Şi ce va spune taică-tău dacă mori? Spune-mi asta, excrescenţa voastră.

Se prefăcu că se gândea la întrebare, apoi bătu nevinovat din gene.

— Probabil vă va mulţumi, stăpâne. Bastarzii sunt o pacoste.

Æthelflæd izbucni în râs, şi a trebuit să mă străduiesc din răsputeri să nu râd şi eu.

— Eşti o pacoste hidoasă, am mormăit. Acum dispari din ochii mei

până nu-ţi crăp capul.

— Da, stăpâne, rânji el. Vă mulţumesc, stăpâne.

Îşi întoarse calul şi se duse în spate la prietenii lui.

Æthelflæd zâmbi.

— Are curaj.

— Curaj care-l va duce la moarte, am spus, dar probabil nu contează. Toţi suntem blestemaţi.

— Suntem?

— Două sute şaizeci şi nouă de bărbaţi şi o femeie, în timp ce Cnut are între trei şi patru mii de oameni. Ce crezi?

— Cred că nimeni nu trăieşte veşnic, zise ea.

Şi, dintr-un oarecare motiv, m-am gândit la Iseult, Iseult Regina Umbrei, născută în întuneric cu darul profeţiei, sau aşa zisese ea, şi tot ea mai zisese că Alfred îmi va da putere şi-mi voi lua înapoi casa mea din nord şi femeia mea va fi o femeie de aur şi voi comanda oştiri care vor zdrobi pământul cu numărul şi puterea lor. Două sute şaizeci şi nouă de oameni. Am râs.

— Râzi fiindcă voi muri? mă întrebă Æthelflæd.

— Râd fiindcă niciuna dintre profeţii nu s-a adeverit, am spus.

— Ce profeţii?

— Mi s-a promis că tatăl tău îmi va da putere, că voi lua înapoi Bebbanburgul, că voi comanda oştiri care vor înnegri pământul şi că şapte regi vor muri. Totul, fals.

— Tatăl meu ţi-a dat putere.

— Mi-a dat-o şi a luat-o. Mi-a dat-o cu împrumut. Eram un câine, şi el ţinea lesa.

— Şi vei lua înapoi Bebbanburgul, spuse Æthelflæd.

— Am încercat, am dat greş.

— Şi vei încerca din nou, zise ea încrezătoare.

— Dacă voi trăi.

— Dacă vei trăi, şi vei trăi.

— Şi cei şapte regi?

— Vom şti cine sunt atunci când vor muri.

Oamenii care mă părăsiseră la Fagranforda erau acum înapoi. O slujiseră pe Æthelflæd de la plecarea mea, dar unul după altul veniră la mine şi-mi jurară din nou credinţă. Erau stânjeniţi. Sihtric bâlbâi o explicaţie pe care am tăiat-o scurt.

— Eraţi speriaţi, am spus.

— Speriaţi?

— Că veţi merge în iad.

— Episcopul a zis că vom fi blestemaţi pentru vecie, noi şi copiii noştri. Iar Ealhswith a zis că…

Vocea i se stinse.

Ealhswith fusese o curvă, şi încă una bună, iar Sihtric se

îndrăgostise de ea şi, în ciuda sfatului meu, o luase de nevastă. Se dovedise apoi că el avusese dreptate şi eu greşisem, fiindcă aveau o căsnicie fericită, dar o parte a preţului plătit de Sihtric fusese că se creştinase, devenind un creştin care se temea de nevastă la fel de mult cum se temea de focurile iadului.

— Şi acum? am întrebat.

— Acum, stăpâne?

— Eşti sigur că nu vei fi blestemat acum? Ai revenit sub comanda mea.

Zâmbi uşor.

— Episcopul e cel care se teme acum, stăpâne.

— Aşa şi trebuie, am spus. Danezii i-ar da să-şi mănânce propriile boaşe, apoi l-ar întoarce cu înăuntrul afară, şi nu prea repede.

— Ne-a dat dezlegare de păcate, stăpâne, şi a spus că nu vom fi blestemaţi dacă vă urmăm.

Am râs auzind asta, apoi l-am lovit uşor peste spate.

— Mă bucur că eşti aici, Sihtric. Am nevoie de tine.

— Prea bine, stăpâne.

Aveam nevoie de el. Aveam nevoie de fiecare om. Mai presus de toate, aveam nevoie ca Edward al Wessexului să se grăbească. Cnut, odată ce hotăra să-şi schimbe planurile, şi dacă hotăra să-şi schimbe planurile, avea să se mişte cu viteza fulgerului. Oamenii lui, toţi călare, aveau să zdrobească sub copite întreaga Mercie. Avea să fie o vânătoare cu mii de gonaci, cu mine pe post de pradă.

Dar mai întâi trebuia să-l atrag, aşa că am călărit spre nord, înapoi în teritoriul danez. Eram urmăriţi, o ştiam. Geirmund Eldgrimson avea cu siguranţă oameni care ne supravegheau, şi m-am gândit să mă întorc să-i atac, dar mi-am dat seama că pur şi simplu aveau s-o ia la fugă dacă vedeau că ne repezeam asupra lor. Aşa că puteau să ne urmărească nestingheriţi. Era nevoie de două sau trei zile ca orice fel de veste despre noi să ajungă la Cnut, şi de alte două sau trei zile ca forţele lui să ne ajungă, şi nu aveam nicio intenţie să stau mai mult de o zi într-un loc. Pe lângă asta, voiam ca jarlul Cnut să mă găsească. Ceea ce nu voiam era să mă prindă.

Am trecut în Mercia daneză şi am dat foc. Am dat foc la săli de ospeţe, hambare şi cocioabe. Oriunde locuia un danez, dădeam foc. Am umplut cerul cu fum. Lăsam semne, arătându-le danezilor unde eram, dar ne mişcam repede după fiecare incendiere, lăsându-le impresia că ne aflam peste tot. Nu ni se opuse nimeni. Oamenii de la aceste ferme fuseseră chemaţi în armata lui Cnut, lăsându-i în urmă pe bătrâni, pe tineri şi pe femei. Nu i-am omorât, nici măcar animalele. Le dădeam răgaz oamenilor să plece din case, apoi le foloseam vetrele ca să dăm foc acoperişurilor de paie. Alţii vedeau fumul şi fugeau înainte să ajungem, iar noi căutam pe lângă casele abandonate urme

de săpături făcute în grabă. Aşa am găsit două comori, una dintre ele într-o groapă adâncă, plină de vase grele de argint pe care le-am tăiat în bucăţi. Îmi amintesc de unul dintre acele vase, destul de mare cât să cuprindă capul unui porc, decorat cu fete desculţe care dansau. Ţineau ghirlande şi erau suave, graţioase şi zâmbitoare, ca şi cum ar fi dansat într-un luminiş din pură plăcere.

— Cu siguranţă este roman, i-am spus lui Æthelflæd.

Nimeni dintre cei pe care-i cunoşteam nu putea să facă un lucru atât de delicat.

— Este roman, spuse ea, arătând spre cuvintele incizate în jurul marginii.

Le-am citit cu voce tare, poticnindu-mă din cauza limbii necunoscute.

— *Moribus et forma conciliandus amor*. Şi ce înseamnă?

Æthelflæd ridică din umeri.

— Nu ştiu. *Amor* este dragoste, cred. Preoţii ar şti.

— Din fericire, ducem lipsă de preoţi, am spus.

Aveam totuşi doi, fiindcă majoritatea oamenilor mei erau creştini şi voiau să fie însoţiţi de oamenii bisericii. Æthelflæd îşi plimbă un deget pe marginea vasului.

— Este superb. Păcat să-l spargem.

L-am spart oricum, făcându-l ţăndări cu topoarele. Munca unui meşter din vechime, o lucrătură splendidă, fu transformată în bucăţi de argint, iar aceste bucăţi erau cu mult mai folositoare decât vasul cu dansatoare despuiate. Bucăţile de argint erau mai uşor de cărat şi reprezentau monedă de schimb. Vasul produse cel puţin trei sute de piese, pe care le-am împărţit, apoi am plecat de acolo.

Dormeam în crânguri sau în săli de ospeţe abandonate pe care le incendiam dimineaţa. Nu duceam lipsă de hrană. Recolta fusese strânsă, aşa că găseam grâne, legume şi animale. O săptămână întreagă ne-am plimbat prin ţara lui Cnut, i-am înfulecat mâncarea şi i-am ars fermele, dar nimic nu mi-a oferit atâta plăcere ca distrugerea marii sale săli de ospeţe de la Tameworþig.

Străbătuserăm zona rurală de la nord de acel oraş, adânc în teritoriul lui Cnut, dar acum o luaserăm spre sud, acolo unde se întâlneau râurile şi unde bătrânul rege Offa îşi construise magnifica reşedinţă pe dealul fortificat de la Tameworþig. Câţiva suliţaşi patrulau pe palisada de lemn, dar erau puţini la număr, şi probabil bătrâni şi răniţi, şi nu încercară să ne oprească. Fugiră peste podul roman care se întindea peste Tame şi dispărură spre sud.

Am căutat în marea şi vechea sală după argint sau chiar ceva mai valoros, însă n-am găsit nimic. Farfuriile erau de lut, cornurile de băut erau simple, fără ornamente, iar comorile, dacă fuseseră acolo, nu mai erau. Saxonii care trăiau în oraşul construit la nord de deal ne spuseră

că nişte oameni duseseră patru căruţe pline spre răsărit, cu doar două zile înainte. Acei oameni goliseră sala, lăsând doar coarnele şi craniile, şi chiar şi cămările cu alimente erau aproape goale. Am folosit bucăţi de argint să ne cumpărăm pâine, carne afumată şi peşte sărat de la orăşeni, iar în acea noapte am dormit în sălaşul lui Cnut, asigurându-mă că erau santinele atât pe zid, cât şi pe podul roman care dădea spre sud.

Dis-de-dimineaţă am dat foc marii săli a lui Offa. Era a regelui Offa? Nu ştiu, ştiu doar că era înnegrită de vreme şi că Offa ridicase fortul acolo şi cu siguranţă avusese o sală de ospeţe în interiorul zidurilor. Poate fusese reconstruită de la moartea lui; tot ce contează e că acum clădirea ardea. Ardea în văpăi. Luă foc cu o rapiditate nemaivăzută, vechile bârne părând că-şi acceptă soarta, şi a trebuit să ne dăm înapoi temători când grinzile căzură într-o explozie de scântei şi fum, aprinzând o nouă pălălaie şi mai luminoasă. Fără îndoială, focul putea fi zărit de la cincizeci de mile distanţă. Nu am văzut niciodată o sală care să ardă atât de violent şi atât de repede. Şobolanii o luară la fugă, păsările din acoperişul de paie se zburătăciră, iar căldura ne împinse spre oraşul unde ne erau priponiţi caii.

Făcuserăm asta pentru a-i sfida pe danezi, iar a doua zi dimineaţă, în timp ce flăcările încă ardeau şi fumul era dus de un vânt rece şi umed, am pus două sute de oameni pe zidul din faţa râului. Porţiuni din zid arseseră şi mare parte din restul zidului era pârlit, dar pentru oricine care venea de la sud de râu, arăta ca o fortificaţie puternic apărată. O fortăreaţă de fum. Am luat restul oamenilor cu mine la pod şi am aşteptat.

— Crezi că va veni? mă întrebă fiul meu.

— Cred că va veni. Azi sau mâine.

— Şi ne batem cu el aici?

— Tu ce-ai face? l-am întrebat.

Se strâmbă.

— Putem apăra podul, zise el nesigur, dar Cnut poate trece râul în aval sau în amonte. Apa nu este atât de adâncă.

— Deci te-ai bate cu el aici?

— Nu.

— Atunci nu ne vom bate, am spus. Vreau ca el să creadă că ne batem, dar n-o vom face.

— Atunci unde?

— Tu să-mi spui mie.

Se gândi o vreme.

— Nu vrei să mergi şi mai înspre nord, fiindcă ne-am îndepărta de regele Edward.

— Dacă vine, am mormăit.

— Şi nu poţi merge spre sud, continuă el, ignorându-mi pesimismul. Dacă mergem spre est, îl avem pe Cnut între noi şi Edward, aşa că trebuie să mergem spre vest.

— Vezi? am spus. Este uşor când gândeşti.

— Iar dacă mergem spre vest, ne apropiem de galezi, adăugă Uhtred.

— Să sperăm că nenorociţii aceia dorm.

Se uită încruntat la buruienile lungi care se mişcau unduitor în râu.

— Dar de ce să nu mergem spre sud? întrebă el după o vreme. De ce nu încercăm să ne alăturăm armatei lui Edward?

— Dacă vine, am spus. Nu ştim dacă vine.

— Nu avem nicio speranţă dacă nu vine, zise el sumbru, aşa că hai să zicem că vine. De ce nu mergem la el?

— Tocmai ai spus că nu putem.

— Dar dacă plecăm acum? Dacă ne deplasăm repede?

Mă gândisem să fac aşa. Am fi putut într-adevăr să ne grăbim spre sud, în întâmpinarea armatei Wessexului care speram că venea spre nord, dar nu puteam fi sigur că Cnut nu blocase deja trecerea sau că n-avea să ne prindă pe drum, şi atunci aş fi fost silit să dau o bătălie într-un loc ales de el, nu de mine. Aşa că urma s-o luăm spre vest, în speranţa că galezii erau beţi şi adormiţi.

Podul roman, alcătuit din patru arce de piatră, era într-o stare surprinzător de bună. În mijlocul său, pe un parapet, era o bucată de calcar inscripţionată cu cuvintele *pontem perpetui mansurum in saecula*, şi din nou nu aveam habar ce înseamnă, deşi *perpetui* sugera că podul era menit să dăinuie veşnic. Era o minciună, fiindcă oamenii mei sparseră unul din cele două arce centrale. Am folosit baroase şi treaba a durat aproape toată ziua, dar în cele din urmă am trimis vechile pietre pe fundul râului şi am acoperit spărtura cu scânduri de lemn luate din oraş. Am folosit şi mai mult lemn pentru a face o baricadă la capătul nordic al podului, iar în spatele acelei baricade ne-am făcut zidul de scuturi.

Şi am aşteptat.

A doua zi, când soarele cobora roşu spre asfinţit, apăru Cnut.

Apărură întâi cercetaşii lui Cnut, călăreţi pe cai mici şi uşori, care puteau să se deplaseze repede. Ajunseră la râu şi se opriră acolo, uitându-se la noi, toţi, cu excepţia unui mic grup care continuă pe malul râului Tame, probabil pentru a descoperi unde plasasem oameni care să bareze următorul vad de trecere din amonte.

Grosul trupelor lui Cnut apăru la aproximativ o oră după cercetaşi şi războinicii acoperiră pământul, o hoardă de oameni cu zale şi coifuri, cu scuturile decorate cu topoare, corbi, ciocane şi şoimi. Era imposibil să-i numărăm, fiindcă erau cu miile. Şi aproape toţi aveau saci sau boccele atârnate de oblâncurile şeilor: prada din Mercia. Saci

care conţineau ce era de valoare, argintul, chihlimbarul şi aurul, pe când restul prăzii era pe caii de povară, în spatele vastei armate ce arunca umbre lungi în timp ce avansa spre pod.

Se opriră la cincizeci de paşi de pod pentru a-l lăsa pe Cnut să înainteze singur. Era într-o cămaşă de zale argintie, lustruită până strălucea. Purta o mantie albă şi călărea un cal sur. Era cu el şi bunul său prieten, Sigurd Thorrson; dacă Cnut era tot numai alb şi argintiu, Sigurd era complet în negru. Calul îi era negru, mantia, neagră, creasta coifului era alcătuită din pene negre. Mă ura, şi nu-l condamnam pentru acea ură. L-aş urî şi eu pe omul care mi-ar ucide fiul. Era un individ masiv, musculos, care se desluşea ameninţător pe calul său puternic, iar pe lângă el, Cnut părea slab şi neînsemnat. Totuşi, dintre cei doi, mă temeam de Cnut cel mai tare. Era rapid ca un şarpe, şiret ca o nevăstuică, iar spada lui, Ură-de-Gheaţă, era cunoscută pentru apetitul ei pentru sânge.

În spatele celor doi jarli erau purtătorii de stindarde. Stindardul lui Cnut înfăţişa un topor şi o cruce ruptă, pe când cel al jarlului Sigurd avea un corb în zbor. Mai erau încă vreo sută de stindarde în mulţime, însă eu mă uitam doar după unul, şi l-am văzut. Drapelul lui Haesten cu craniul alb era ţinut sus pe un băţ, în mijlocul armatei. Prin urmare, era acolo, dar nu fusese invitat să-i acompanieze pe Cnut şi pe Sigurd. Stindardul cu crucea ruptă şi cel cu corbul în zbor se opriră la capătul sudic al podului, pe când cei doi jarli îşi continuară drumul până la podeţul de lemn. Æthelflæd, care stătea lângă mine, se cutremură. Îi ura pe danezi şi acum se afla la câţiva metri de doi dintre cei mai impozanţi jarli din Britania.

— Uite cum voi face, zise Cnut fără vreun salut sau măcar vreo insultă. Vorbea pe un ton firesc, ca şi cum ar fi discutat despre un ospăţ sau o cursă de cai. Te voi prinde viu, Uhtred de Bebbanburg, şi te voi ţine în viaţă. Te voi lega între doi stâlpi, astfel încât lumea să-şi bată joc de tine, iar oamenii mei se vor folosi de femeia ta în faţa ochilor tăi până când n-o să mai fie bună de nimic.

Se uită la Æthelflæd cu ochii lui spălăciţi şi reci.

— Te voi dezbrăca, femeie, şi te voi da oamenilor mei, inclusiv sclavilor, iar tu, Uhtred de Bebbanburg, o vei auzi plângând în hohote, îi vei privi ruşinea şi o vei vedea murind. Apoi voi începe cu tine. Am visat la aşa ceva, Uhtred de Bebbanburg. Am visat să te tai bucată cu bucată, până nu mai ai nici mâini, nici picioare, nici nas, nici limbă, nici bărbăţie. Apoi îţi vom jupui pielea, încet, şi-ţi vom presăra sare pe carne şi-ţi vom asculta urletele. Şi bărbaţii se vor pişa pe tine şi femeile vor râde de tine, şi le vei vedea pe toate acestea, fiindcă îţi voi fi lăsat ochii. Dar vor pleca şi ei. Şi apoi tu vei pleca, astfel terminându-se povestea vieţii tale nenorocite.

Nu am spus nimic când termină de vorbit. Râul fremăta peste

pietrele sparte ale podului.

— Ţi-ai pierdut deja limba, nenorocit de căcat unsuros? strigă jarlul Sigurd.

I-am zâmbit lui Cnut.

— De ce mi-ai face aşa ceva mie? am întrebat. Nu am îndeplinit ce m-ai rugat? Nu am descoperit cine ţi-a luat soţia şi copiii?

— Un copil, zise Cnut înfocat, o fetiţă! Ce făcuse ea? Îţi voi găsi fiica, Uhtred de Bebbanburg, şi după ce-i va ferici pe câţi oameni de-ai mei vor vrea s-o folosească, o voi omorî aşa cum mi-ai omorât tu mie fiica! Şi dacă o găsesc înainte de moartea ta, vei fi martor şi la asta.

— Deci îi vei face ei ce i-am făcut eu fiicei tale? am întrebat.

— Promit, zise Cnut.

— Cu adevărat? am stăruit.

— O jur, zise, atingându-şi ciocanul care-i atârna peste zalele strălucitoare.

Am făcut un semn din cap. Zidul de scuturi din spatele meu se despărţi, şi fiul meu o aduse pe fiica lui Cnut la baricadă. O ţinea de mână.

— Tăticule! strigă Sigril când îl văzu pe Cnut. Tăticule!

Încercă să se desprindă de fiul meu. Uluit, jarlul nu era în stare să scoată o vorbă.

— Îmi pare rău pentru părul ei, i-am spus, şi cred că a durut-o puţin când i l-am tăiat, cuţitul nu era aşa de ascuţit cum aş fi vrut. Dar părul o să-i crească din nou, şi-o să fie la fel de frumoasă în câteva luni.

Am luat fata în braţe, am ridicat-o peste baricadă şi i-am dat drumul. Când alergă spre Cnut, am văzut bucuria şi uşurarea de pe faţa lui. Se aplecă să-i întindă o mână şi o ridică alături de el în şa. O îmbrăţişă, apoi se uită la mine nedumerit.

— Ţi-ai pierdut deja limba, nenorocit de căcat unsuros? am întrebat vesel.

În momentul acela, Frigg trecu prin zidul de scuturi.

Alergă la baricadă, îmi aruncă o privire şi, primindu-mi încuviinţarea, se urcă pe ea, apoi fugi până la Cnut. Jarlul păru şi mai uimit când Frigg i se prinse de picior şi de curelele de la scăriţă, strângându-le de parcă viaţa ei depindea de ele.

— Nu a fost rănită, am spus, nici măcar atinsă.

— Tu… începu el.

— Geirmund a fost uşor de prostit. Am avut nevoie doar de un purceluş şi de un stârv. A fost de-ajuns să-l facem să plece ca să-ţi putem arde navele. Şi pe ale tale, m-am adresat lui Sigurd, dar cred că ştii deja.

— Ştim mai multe, căcat de porc ce eşti, zise Sigurd. Îşi ridică vocea, astfel încât oamenii din spatele meu să-l poată auzi. Edward al

Wessexului nu vine, strigă el. S-a hotărât să se adăpostească după zidurile oraşelor lui. Sperai c-o să te salveze?

— Să mă salveze? am întrebat. De ce aş vrea să împart gloria victoriei cu Edward al Wessexului?

Cnut se uita la mine fără să spună nimic. Numai Sigurd vorbea.

— Æthelred este încă în Anglia de Est, deoarece se teme că, dacă trece vreun râu, va întâlni vreun danez.

— Da, pare a fi stilul lui Æthelred, am spus.

— Eşti singur, căcat unsuros!

Sigurd aproape că tremura de furie.

— Am marea mea armată, am spus, arătând spre micul zid de scuturi din spatele meu.

— Armata ta? pufni Sigurd, apoi tăcu, deoarece Cnut îşi întinse mâna şi-l făcu să tacă, atingându-i braţul plin de brăţări de aur.

Cnut încă îşi ţinea strâns fiica.

— Poţi să pleci, îmi spuse.

— Să plec? Unde?

— Îţi las viaţa, zise el atingând din nou braţul lui Sigurd pentru a-i curma protestul.

— Viaţa mea nu este a ta să mi-o laşi, i-am spus.

— Du-te, Lord Uhtred, stărui Cnut, aproape rugându-mă. Du-te la sud, în Wessex, ia-ţi toţi oamenii, numai pleacă.

— Ştii să numeri, Jarl Cnut? l-am întrebat.

Zâmbi.

— Ai mai puţin de trei sute de oameni, iar eu? Nici nu-mi pot număra oamenii. Sunt ca grăunţele de nisip pe o plajă. În timp ce-şi îmbrăţişa fetiţa cu o mână, o coborî pe cealaltă ca s-o mângâie pe Frigg pe obraji. Îţi mulţumesc pentru asta, lord Uhtred, dar pleacă odată.

Sigurd mormăi. Îmi voia moartea, însă avea să fie de acord cu orice zicea Cnut.

— Te-am întrebat dacă ştii să numeri, i-am spus lui Cnut.

— Ştiu să număr, zise el nedumerit.

— Atunci poate îţi aminteşti că aveai doi copii. O fată şi un băiat, ţii minte? Şi încă îl mai am pe băiat. Tresări. Dacă rămâi în Mercia saxonă sau ataci Wessexul, poate că vei rămâne doar cu o fată!

— Pot să mai fac fii, replică el, dar fără multă convingere.

— Du-te înapoi pe domeniile tale, i-am spus, şi-ţi voi înapoia fiul.

Nervos, Sigurd încercă să protesteze, dar Cnut îl opri.

— Vorbim dimineaţă, îmi zise, după care îşi întoarse calul.

— Vorbim dimineaţă, am răspuns.

I-am privit cum se îndepărtau călare, cu Frigg alergând între ei.

Doar că nu aveam să mai vorbim dimineaţă, fiindcă, după ce dispărură, i-am pus pe oamenii mei să dea jos pasarela de lemn de pe

pod, apoi am plecat.

Am plecat spre vest.

Şi Cnut, ştiam, avea să vină după noi.

Doisprezece

Hotărâse Edward al Wessexului să se adăpostească după zidurile burhurilor sale? Puteam să cred că Æthelred avea să rămână în Anglia de Est fiindcă, dacă ar fi încercat să se întoarcă în Mercia, s-ar fi pomenit în faţa unui inamic mult mai numeros şi-l înspăimânta probabil gândul de a da piept cu danezii în luptă deschisă; totuşi, chiar ar fi abandonat Edward Mercia trupelor lui Cnut? Era posibil. Sfetnicii săi erau oameni precauţi, speriaţi de sălbaticii din nord, dar încrezători că zidurile solide ale burhurilor din Wessex ar fi putut rezista oricărui atac. Cu toate acestea, nu erau proşti. Ştiau că, dacă Sigurd şi Cnut ar fi capturat întreaga Mercie şi Anglia de Est, mii de războinici ar fi venit de dincolo de mare, toţi mai mult decât doritori de a se înfrupta din cadavrul Wessexului. Dacă Edward ar fi aşteptat în spatele zidurilor sale, duşmanilor le-ar fi crescut puterea. Nu ar fi avut în faţă patru mii de danezi, ci zece sau douăsprezece mii. Ar fi fost copleşit.

Totuşi, era posibil să fi hotărât să rămână în defensivă.

Pe de altă parte, ce altceva putea să-mi spună jarlul Sigurd? Doar nu mi-ar fi spus că saxonii din vest erau pe drum. Voise să mă neliniştească, ştiam asta, şi totuşi eram neliniştit. Şi ce altceva puteam să le spun oamenilor mei, decât că Sigurd minţise? Puteam doar să par încrezător.

— Sigurd are limba lunecoasă a unei nevăstuici, le-am spus. Bineînţeles că Edward vine!

Galopam spre vest în noapte. Când eram tânăr, îmi plăcea noaptea. Mă învăţasem să nu mă tem de spiritele care bântuie în întuneric, să mă mişc ca o umbră printre umbre, să aud ţipătul vulpii şi chemarea bufniţei şi să nu tremur. Noaptea este tărâmul morţilor şi cei vii se tem de ea, dar în acea noapte am călărit prin întuneric de parcă eram parte din el. Am ajuns întâi la Liccefeld. Cunoşteam bine oraşul. Aici aruncasem cadavrul trădătorului Offa într-un pârâu. Offa, dresorul de câini care vindea veşti, se prefăcuse că-mi este prieten, încercând apoi să mă trădeze. Era un oraş saxon, însă danezii care locuiau împrejur îl lăsau în pace; bănuiam că majoritatea saxonilor, la fel ca răposatul Offa, îşi cumpărau liniştea plătind tribut danezilor. Unii dintre ei erau probabil în armata lui Cnut, şi fără îndoială că merseseră la mormântul sfântului Chad din biserica cea mare din Liccefeld să se roage pentru victoria jadului. Danezii permiteau existenţa bisericilor creştine, dar dacă eu aş fi încercat să-i fac un altar lui Odin pe pământ

saxon, preoţii creştini şi-ar fi ascuţit cuţitele să-mi taie gâtul. Ei venerează un zeu gelos.

Liliecii se învârteau deasupra acoperişurilor. Câinii lătrau în timp ce treceam, asmuţiţi de oamenii speriaţi, care pe bună dreptate se îngrijorau la auzul bocănitului de potcoave în noapte. Obloanele rămaseră închise. Am trecut prin pârâul în care-l aruncasem pe Offa şi mi-am amintit de blestemele stridente ale văduvei lui. Luna, aproape plină, arginta drumul ce urca spre dealuri joase şi împădurite. Copacii aruncau umbre mari şi negre.

Călăream în linişte, se auzeau doar tropotul copitelor şi clinchetul hăţurilor. Mergeam pe drumul roman care ducea de la Liccefeld spre vest, un drum drept ca o suliţă printre dealurile joase şi văile largi. Mai fuseserăm pe acolo, nu de multe ori, însă, chiar şi în bătaia lunii, priveliştea părea cunoscută.

Finan şi cu mine ne-am oprit pe un vârf golaş de deal ca să privim spre sud în timp ce călăreţii treceau pe drumul din spatele nostru. În faţă se întindea o pantă lungă, cu mirişte, dincolo de ea erau păduri întunecate şi alte dealuri, şi undeva departe se întrezărea o urmă vagă de foc. M-am întors să mă uit spre est, în direcţia de unde veniserăm. Se vedea oare vreo strălucire pe cer? Voiam să am dovada că Cnut rămăsese în Tameworþig, că imensa lui armată aştepta răsăritul înainte să pornească, dar nu vedeam focuri care să lumineze orizontul.

— Nenorocitul ne urmăreşte, mormăi Finan.

— Probabil.

Dar departe, spre sud, se vedea o lumină. Cel puţin, aşa credeam. Era greu de zis, fiindcă se afla la o distanţă atât de mare; poate era doar o nălucire. O fermă care ardea? Sau focurile de tabără ale unei armate? O armată despre care speram să fie acolo? Ştiam ce gândea Finan sau ce spera, iar el ştia că eu gândeam şi speram la fel, însă nu zise nimic. Am crezut pentru o clipă că strălucirea se înteţise, dar nu puteam fi sigur. Câteodată sunt lumini pe cerul nocturn, perdele uriaşe de lumină care se ondulează şi tremură ca apa, şi mă întrebam dacă era una dintre acele luciri misterioase pe care zeii le aruncă prin întuneric, dar cu cât mă uitam mai mult, cu atât vedeam mai puţin. Numai noaptea şi orizontul şi copacii negri.

— Am bătut cale lungă de când cu corabia cu sclavi, zise Finan nostalgic.

M-am întrebat ce-l făcuse să-şi amintească de acele zile de demult, apoi mi-am dat seama că se gândea la propria moarte, şi un om care se ştie aproape de capătul vieţii face bine să se uite înapoi.

— Vorbeşti de parcă ar fi sfârşitul, l-am mustrat blând.

Zâmbi.

— Cum îţi place ţie să spui? Wyrd bið ful ãræd?

— Wyrd bið ful ãræd, am repetat.

Soarta este neiertătoare. Şi chiar în acel moment, în timp ce priveam pierduţi în întunericul unde speram să vedem lumină, cele trei ursitoare ţeseau firele vieţii mele la rădăcina acelui copac. Şi una ţinea o foarfecă. Finan încă se uita spre sud, sperând să zărească o lumină anunţând prezenţa unei armate, dar la miazăzi orizontul era întunecat sub stele.

— Saxonii din vest au fost întotdeauna precauţi, oftă irlandezul. Asta când nu-i comandai tu, bineînţeles.

— Cnut, pe de altă parte, nu este precaut.

— Şi vine după noi, zise Finan. Se uită înapoi spre est. Să fie cam la un ceas în spatele nostru?

— Cercetaşii lor, da, însă Cnut are nevoie de o noapte întreagă să-şi treacă armata peste râu.

— Dar, odată trecut…

— Nu putem fugi veşnic, am spus, dar o să-i încetinim.

— Tot vom avea două sau trei sute de oameni muşcându-ne de fund până dimineaţă, mormăi Finan.

— Da, şi orice se va întâmpla, se va întâmpla mâine.

— Prin urmare, trebuie să găsim un loc unde să ne luptăm.

— Da, şi să-i încetinim în această noapte.

M-am uitat încă o dată spre sud, dar am hotărât că strălucirea fusese doar în mintea mea.

— Dacă nu mă înşel, zise Finan întorcându-şi calul spre apus, pe drumul ăsta e un vechi fort.

— Este, am spus, dar e prea mare pentru noi.

Era un fort roman, cu patru valuri de pământ închizând un mare spaţiu pătrat, unde se întâlneau două drumuri. Nu-mi aminteam de vreo aşezare la acea răscruce, doar de rămăşiţele marii fortăreţe. De ce o construiseră? Le erau drumurile bătute de hoţi?

— E prea mare ca s-o apărăm, fu de acord Finan, dar îi putem încetini acolo pe nenorociţi.

Am urmat coloana spre vest. Mă întorceam tot timpul în şa, uitându-mă după urmăritori, însă n-am văzut niciunul. Cnut, ştiind că vom încerca să scăpăm, trimisese precis nişte călăreţi să ne ţină urma, astfel încât jarlul să vină apoi şi să ne zdrobească. Se grăbea şi era cu siguranţă nervos, nu pe mine, ci pe el. Renunţase să-l vâneze pe Æthelred, iar acum îşi dădea seama că fusese o hotărâre proastă. Armata lui se dezlănţuise în Mercia timp de câteva zile, însă mai trebuia să şi înfrângă o armată saxonă, şi nu mai dispunea de timp. Eu îl distrăsesem. Îi luasem familia, îi arsesem flota şi-i trecusem moşiile prin foc, iar el se întorsese furios împotriva mea, doar ca să descopere că fusese păcălit şi că soţia şi copiii lui trăiau. Dacă avea minte, m-ar fi lăsat în pace, fiindcă nu eu eram duşmanul pe care trebuia să-l înfrângă. Trebuia să căsăpească armata lui Æthelred şi apoi să meargă

spre sud să-i învingă pe saxonii lui Edward, dar bănuiam că tot mă va urmări. Eram prea aproape, prea tentant, iar uciderea mea i-ar fi sporit reputaţia. La urma urmei, mica noastră trupă era o pradă uşoară. Avea să ne omoare, să-şi recupereze fiul şi să se întoarcă spre sud ca să poarte războiul adevărat. Îi trebuia o zi să ne zdrobească, după care putea să se ocupe de inamicul mai numeros.

Şi singura mea şansă de a rămâne în viaţă era ca acel inamic mai numeros să nu fie prudent, ci să vină să mă ajute.

Marele fort era negru din pricina umbrei aruncate de lună. Era construit din pământ pe teren jos, acolo unde se încrucişau cele două drumuri. Bănuiam că odinioară adăpostise construcţii de lemn unde erau încartiruiţi soldaţii romani, dar acum parapetele acoperite de iarbă înconjurau doar o păşune pe care era o ciurdă de vaci.

Am trecut prin şanţul mic şi peste parapetul jos şi am fost întâmpinat de doi câini care începură să latre, dar fură reduşi imediat la tăcere de ciurdar. Căzu în genunchi când îmi văzu coiful şi cămaşa de zale şi, tremurând de frică, îşi prinse de ceafă dulăii care mârâiau.

— Cum se numeşte acest loc? l-am întrebat.

— Vechiul fort, stăpâne, zise el fără să-şi ridice capul.

— E vreun sat pe-aici?

— Acolo, mai sus, îngăimă omul arătând cu capul spre nord.

— Cum se cheamă?

— Îi spunem Pencric, stăpâne.

Mi-am amintit de nume când l-a rostit.

— Şi este un râu aici? am întrebat, gândindu-mă la ultima oară când fusesem pe acolo.

— Ceva mai departe, zise el înclinându-şi capul spre vest.

I-am aruncat o bucată de argint.

— Ţine-ţi câinii tăcuţi, i-am spus.

— Niciun sunet, stăpâne. Se holbă la argintul din iarba luminată de lună, apoi îşi ridică faţa la mine. Domnul să vă binecuvânteze, murmură, dar, văzându-mi ciocanul de la gât, se corectă: Zeii să vă ocrotească, stăpâne.

— Eşti creştin? l-am întrebat.

Se încruntă.

— Cred că da, stăpâne.

— Atunci zeul tău mă urăşte, am spus, şi la fel mă vei urî şi tu, dacă vor face vreun zgomot câinii tăi.

— Vor fi tăcuţi ca şoriceii, stăpâne, ca şoriceii. Fără zgomote, jur.

Mi-am trimis majoritatea oamenilor spre vest, dar cu ordine să se întoarcă spre sud când ajungeau la râul din apropiere care, dacă îmi aminteam bine, nu era nici adânc, nici lat.

— Mergeţi de-a lungul râului spre sud, le-am spus, şi vă vom găsi.

Voiam ca Cnut să creadă că fugeam spre vest, spre adăpostul

îndoielnic al dealurilor galeze, dar, de fapt, urmele de copite aveau să arate că ne întorseserăm spre sud. Chiar dacă lucrul ăsta îl oprea doar pentru puţin timp, îmi era de ajutor, fiindcă aveam nevoie de orice răgaz de care puteam face rost. Prin urmare, oamenii mei dispărură spre vest către râu, pe când eu am rămas cu cincizeci de luptători în spatele parapetelor înierbate ale vechiului fort. Eram înarmaţi uşor, cu suliţe sau spade, doar Wibrund, frizonul, ducea un topor, la ordinul meu.

— Greu de luptat de pe cal cu toporul, stăpâne, mormăise el.

— O să-ţi fie de trebuinţă, îi spusesem, aşa că ţine-l.

Nu am aşteptat mult. Probabil trecuse mai puţin de o oră până când apărură nişte călăreţi pe drumul dinspre est. Se grăbeau.

— Şaisprezece, zise Finan.

— Şaptesprezece, îl corectă fiul meu.

— Trebuia să trimită mai mulţi, le-am spus uitându-mă de-a lungul drumului, în cazul în care mai mulţi oameni ar fi apărut din pădurea îndepărtată.

Aveau să vină mai mulţi, în curând, dar aceşti şaisprezece sau şaptesprezece o luaseră înainte, nerăbdători să ne găsească şi să-i raporteze lui Cnut. I-am lăsat să se apropie, apoi am dat pinteni cailor peste parapet. Finan îşi conduse cei douăzeci de oameni spre est, ca să le taie retragerea, în timp ce pâlcul meu se năpusti asupra danezilor care se apropiau.

I-am omorât pe cei mai mulţi. N-a fost greu. Erau proşti, călăreau în neorânduială, nu se aşteptau la necazuri, erau copleşiţi numeric şi au murit. Câţiva fugiră spre sud, apoi se întoarseră spre est, panicaţi. I-am strigat lui Finan să-i lase să scape.

— Acum, Wibrund, taie-le capetele. Fă-o repede.

Toporul căzu de unsprezece ori. Am azvârlit leşurile în şanţul vechiului fort şi am aranjat capetele de-a curmezişul drumului roman, cu ochii lor morţi uitându-se spre est. Ochi morţi care aveau să-i întâmpine pe oamenii lui Cnut, sugerându-le că acolo se petrecuse ceva teribil şi de neînţeles. Temându-se că era vorba de vreo vrajă, aveau să şovăie.

„Dă-mi numai timp”, m-am rugat lui Thor, „doar dă-mi timp.”

Şi am pornit spre sud.

I-am ajuns din urmă pe ceilalţi oameni ai mei şi ne-am continuat drumul în timp ce se crăpa de ziuă. Păsările cântau pretutindeni cu voioşie, însă asta nu făcea decât să mă mohorască şi mai mult, fiindcă trilurile acelea salutau ziua când credeam că voi muri. Călăream tot spre sud, spre îndepărtatul Wessex, şi speram, în ciuda tuturor semnelor, că saxonii din vest se îndreptau spre noi.

La un moment dat însă, pur şi simplu ne-am oprit.

Ne-am oprit pentru că eram epuizaţi, atât noi, cât şi caii. Trecusem printre dealuri joase şi terenuri agricole şi nu găsisem vreun loc unde să vreau să lupt. La ce puteam să mă aştept? La un fort roman destul de mic încât să-l pot umple cu cei două sute şaizeci şi nouă de oameni ai mei? Un fort pe un deal anume? Un ţanc de stâncă unde să mori de bătrâneţe, în timp ce duşmanul se învârte pe la poale? Erau doar câmpii cu mirişte, păşuni unde păşteau oile, păduri de frasin şi stejar, pâraie puţin adânci şi pante domoale. Soarele se ridică şi mai sus. Ziua era caldă, şi caii noştri voiau apă.

Ajunseserăm la râu, aşa că ne-am oprit.

Nu era cine ştie ce curs de apă, mai mult un pârâu care încerca să devină râu, reuşind doar să arate ca un şanţ adânc, dar care punea probleme oricui voia să-l treacă. Malurile erau abrupte şi nămoloase, cu toate că deveneau mai joase şi mai domoale acolo unde drumul traversa apa. Vadul nu era adânc. Râul sau pârâul se lăţea în locul acela, iar în mijloc apa care curgea molcom abia ajungea la coapsele unui om. Pe malul celălalt erau sălcii şi, mai departe spre vest, se vedea o coamă joasă pe care puteai distinge câteva case. L-am trimis pe Finan să exploreze acea zonă până mă plimbam eu în sus şi-n jos pe mal. Nu vedeam niciun fort, niciun deal mai înalt, doar acest şanţ vâscos care n-ar fi reuşit decât să încetinească foarte puţin un atac.

Aşa că ne-am oprit acolo. Am pus caii într-un padoc cu ziduri de piatră de pe malul vestic şi am aşteptat.

Am fi putut să continuăm spre sud, însă Cnut ne-ar fi prins mai devreme sau mai târziu; măcar râul i-ar fi stat în cale. De fapt, aveam slabe speranţe, care se împuţinară atunci când Finan se întoarse de pe coama joasă.

— Călăreţi la apus, mă înştiinţă el sec.

— La apus? am întrebat, gândindu-mă că se înşela.

— La apus, insistă Finan.

Oamenii lui Cnut erau la nord şi la est de noi şi nu mă aşteptam la duşmani din vest. Sau, mai degrabă, speram să nu vină duşmani dintr-acolo.

— Câţi?

— Cercetaşi. Nu mulţi.

— Oamenii lui Cnut?

Ridică din umeri.

— Nu-mi dau seama.

— Nenorocitul nu avea cum să treacă şanţul, am spus, deşi ar fi putut-o face cu uşurinţă.

— Ăsta nu-i un şanţ, zise Finan. E râul Tame.

M-am uitat la apa nămoloasă.

— Ăsta e Tame?

— Aşa mi-au spus sătenii.

Am râs amar. Călăriserăm atâta drum de la Tameworþig ca să ne găsim la izvoarele aceluiaşi râu? Era ceva zadarnic în toate astea, ceva ce se potrivea de minune cu acea zi în care credeam că voi muri.

— Şi cum îi spun ei acestui loc? l-am întrebat pe Finan.

— Nenorociţii se pare că habar n-au, râse el. Unul i-a spus Teotanheale, iar nevastă-sa i-a zis Wodnesfeld.

Prin urmare, era ori Valea lui Teotta, ori Câmpul lui Odin, dar oricum se numea, era capătul drumului nostru, locul unde aveam să aştept un inamic răzbunător. Şi el venea. Se zăreau deja cercetaşii pe celălalt mal, ceea ce însemna că restul călăreţilor erau la nord, la est şi la vest de noi. Cel puţin cincizeci de oameni erau pe celălalt mal al Tame-ului, dar la mare distanţă de râu, Finan văzuse mai mulţi călăreţi spre vest, iar eu bănuiam că Cnut îşi divizase armata, trimiţând pe câţiva spre vest şi pe alţii spre est.

— Încă mai putem călări spre sud, am spus.

— Ne va prinde, zise Finan sumbru, şi vom lupta în teren deschis. Aici măcar ne putem retrage pe coama aceea.

Arătă cu capul spre cele câteva cocioabe ce se găseau pe culmea micului deal.

— Daţi-le foc, am spus.

— Să le dăm foc?

— Daţi foc caselor. Spune-le oamenilor că este un semnal pentru Edward.

Ideea că Edward era destul de aproape ca să vadă fumul avea să le dea speranţă oamenilor mei, iar oamenii care speră luptă mai bine. M-am uitat la padocul unde erau adunaţi caii. Mă întrebam dacă n-ar fi fost bine s-o luăm spre vest, să trecem prin luptă printre cercetaşii de acolo şi să căutăm un teren mai înalt. Era probabil o speranţă deşartă. Brusc, m-am gândit cât de ciudat era că padocul avea zid de piatră. Acolo era o zonă de arbuşti, totuşi cineva depusese un efort imens să adune pietrele acelea mari într-un zid nu foarte înalt.

— Uhtred! am strigat la fiul meu.

El fugi la mine.

— Tată!

— Dărâmă zidul acela. Ia-i pe toţi oamenii să te ajute şi adu-mi pietre de mărimea unui cap de om.

Rămase cu gura căscată.

— Unui cap de om?

— Fă ce-ţi spun! Adu pietrele aici, şi grăbeşte-te! Rolla!

Marele danez se urni spre mine.

— Stăpâne!

— Mă duc sus pe deal, iar tu pui pietre în râu.

— Da. Când i-am explicat ce voiam, l-am văzut cum rânjea. Arătând la cercetaşii lui Cnut care aşteptau departe spre est, am

adăugat: Şi asigură-te că nenorociţii aceia nu văd ce faci. Dacă se apropie, opreşte-te din lucru. Sihtric!

— Stăpâne!

— Stindardele, aici.

Am întins mâna spre locul unde drumul ducea la vest de vad. Îmi implântam stindardele acolo ca să-i arăt lui Cnut unde voiam să ne batem. Să-i arăt lui Cnut unde aveam să mor.

— Doamnă! i-am strigat lui Æthelflæd.

— Nu plec! zise ea încăpăţânată.

— Ţi-am cerut aşa ceva?

— O vei face.

Am mers la micul deal unde Finan şi vreo doisprezece oameni le strigau sătenilor să-şi golească cocioabele.

— Luaţi tot ce vreţi! le spunea irlandezul. Câinii, pisicile, chiar şi copiii. Oalele voastre, hârleţele, totul. Dăm foc caselor!

Eldgrim scotea o bătrână dintr-o casă, în timp ce fiica ei ţipa ca din gură de şarpe.

— Chiar trebuie să dăm foc caselor? întrebă Æthelflæd.

— Dacă Edward vine, trebuie să ştie unde suntem.

— Aşa este. Apoi se întoarse să scruteze răsăritul. Cercetaşii tot ne mai priveau de la o distanţă sigură, dar încă nu era niciun semn al hoardei lui Cnut. Ce facem cu băiatul?

Se referea la fiul lui Cnut. Am ridicat din umeri.

— Ameninţăm că-l omorâm.

— Dar n-o s-o faci. Şi Cnut ştie asta.

— Aş putea s-o fac.

Râse, un râs trist.

— N-o să-l omori.

— Dacă eu scap, va fi orfan de tată.

Se încruntă nedumerită, apoi îşi dădu seama ce voiam să zic. Râse.

— Crezi că-l poţi bate pe Cnut?

— Ne-am oprit, deci ne vom bate. Poate va veni şi fratele tău? încă nu suntem morţi.

— Aşadar, îl vei creşte?

— Pe fiul lui Cnut? Am scuturat din cap. Poate că-l voi vinde. Odată ce ajunge în robie, nu va fi nimeni care să-i spună cine a fost tatăl lui. Nu va şti că este un lup, va crede că-i un căţeluş. „Dacă scap”, m-am gândit, şi chiar nu mă aşteptam să supravieţuiesc acelei zile. Şi tu, am atins braţul lui Æthelflæd, ar trebui să pleci de aici.

— Eu…

— Eşti Mercia! m-am răstit. Oamenii te iubesc, te urmează! Dacă mori aici, Mercia îşi pierde inima.

— Şi dacă fug, Mercia e laşă.

— Trăieşti ca să lupţi în altă zi.

— Şi cum plec?

Se uita spre vest şi am văzut călăreţi acolo, doar câţiva, care se uitau la noi. Erau şase sau şapte oameni, toţi la cel puţin două mile distanţă, dar ne puteau vedea. Probabil că mai erau şi alţii mai aproape. Dacă Æthelflæd pleca de lângă mine, oamenii aceia ar fi urmărit-o, iar dacă-i dădeam o escortă destul de mare încât să se lupte cu orice inamic ar fi găsit în cale, nu mai aveam nicio nădejde să scap cu viaţă.

— Ia cincizeci de oameni, am spus, ia cincizeci de oameni şi călăreşte spre sud.

— Rămân.

— Dacă eşti prinsă… am început.

— O să mă siluiască şi-o să mă omoare, zise ea calmă, aşezându-şi un deget pe mâna mea. Se numeşte martiriu, Uhtred.

— Se numeşte prostie.

Fără să răspundă, se întoarse să se uite la nord şi la est, şi acolo, în sfârşit, apărură oamenii lui Cnut. Sute şi sute de oameni înnegrind pământul se apropiau pe drum dinspre fortul roman unde lăsaserăm capetele tăiate. Primii călăreţi aproape că ajunseseră la cotitura care ducea spre apus, către vadul unde oamenii mei lucrau în apa mică. Rolla cu siguranţă îi văzuse, fiindcă îşi chemă oamenii înapoi pe malul vestic al râului, unde urma să ne facem zidul de scuturi.

— Ai auzit vreodată de Dealul lui Æsc? am întrebat-o pe Æthelflæd.

— Bineînţeles, tatălui meu îi plăcea să povestească despre asta.

Bătălia de la Dealul lui Æsc fusese purtată cu multă vreme înainte, când eram copil, şi în acea zi de iarnă eram în armata daneză şi eram atât de siguri de victorie. Totuşi, pământul îngheţat fusese încălzit de sângele danez şi aerul rece fusese umplut de chiotele saxonilor. Harald, Bagseg şi Sidroc cel Tânăr, Toki navigatorul, nume din trecutul meu, toţi muriseră, omorâţi de saxonii din vest care, sub comanda lui Alfred, aşteptaseră dincolo de un şanţ. Preoţii, bineînţeles, atribuiseră acea victorie improbabilă zeului lor bătut în cuie, dar, de fapt, şanţul îi învinsese pe danezi. Un zid de scuturi este puternic atâta vreme cât rămâne intact, scut lângă scut, umăr la umăr, un zid de zale, lemn, carne şi oţel, dar, dacă zidul se sparge, urmează măcelul, şi trecerea şanţului la Dealul lui Æsc rupsese zidul danez, iar saxonii făcuseră un masacru cumplit.

Şi micul meu zid de scuturi era protejat de un şanţ. Doar că şanţul era rupt de vad, şi acolo, în acea apă joasă, urma să ne batem.

Prima cocioabă izbucni în flăcări. Paiele erau uscate sub muşchi, iar flăcările erau înfometate. În timp ce şobolanii fugeau din acoperiş, oamenii mei duseră focul la altă cocioabă. Trimiteam un semnal cui? Lui Edward? Care probabil încă se adăpostea după zidurile burhurilor

sale? M-am uitat spre sud, sperând în zadar să văd călăreţi apropiindu-se, dar era numai un şoim care plutea sus peste câmpiile şi pădurile pustii. Preţ de o clipă pasărea păru aproape nemişcată, apoi se năpusti spre pământ, cu aripile lipite, ca să-şi ucidă prada. Un semn rău? Mi-am atins ciocanul de la gât.

— Ar trebui să pleci, i-am spus lui Æthelflæd, du-te în sud. Galopează cât de repede poţi! Nu te opri la Gleawecestre, du-te în Wessex. Du-te la Lundene! Zidurile acelea sunt puternice, dar, dacă oraşul cade, poţi lua o navă spre Francia.

— Stindardul meu este aici, zise ea arătând spre vad, şi unde este stindardul meu, acolo sunt şi eu.

Stindardul ei reprezenta o gâscă albă ţinând o cruce şi o spadă. Era un steag urât, însă gâsca era simbolul sfintei Werburgh, o femeie pioasă care odinioară alungase un cârd de gâşte de pe un câmp cu cereale, fiind canonizată pentru această faptă, iar sperietoarea de gâşte era şi protectoarea lui Æthelflæd. „O să aibă multă treabă azi”, m-am gândit.

— În cine ai încredere? am întrebat-o.

Se încruntă.

— Încredere? în tine, bineînţeles, în oamenii tăi, în oamenii mei… De ce?

— Găseşte un om în care să ai încredere, am sfătuit-o. Focul celei mai apropiate case mă pârlea. Spune-i să te omoare înainte ca danezii să te captureze. Spune-i să stea în spatele tău şi să te lovească în ceafă. Mi-am vârât un deget prin părul ei ca să-i ating pielea acolo unde ţeasta întâlneşte coloana. Exact aici, am spus, apăsându-mi degetul. Este rapid şi fără durere. Nu fi martiră.

Zâmbi.

— Dumnezeu este de partea noastră, Uhtred. Vom câştiga. Vorbise foarte răspicat, ca şi cum nu admitea să fie contrazisă. Vom câştiga, repetă ea, fiindcă Dumnezeu este cu noi.

Cât de proşti sunt creştinii ăştia.

Am coborât la locul morţii mele şi i-am privit pe danezi apropiindu-se.

*

Există un mod în care se dă fiecare bătălie. Într-un final, zidurile de scuturi trebuie să se întâlnească şi masacrul va începe şi o parte va câştiga şi cealaltă va fi înfrântă într-un talmeş-balmeş de hăcuieli, dar, înainte ca spadele să se izbească şi ca scuturile să se întâlnească, oamenii trebuie să-şi adune curajul să dea atacul. Războinicii din cele două tabere se privesc, se ameninţă unii pe ceilalţi şi-şi azvârl ocări. Tinerii proşti ies în faţa zidului şi-şi provoacă inamicul la duel, se laudă cu văduvele pe care intenţionează să le facă şi cu orfanii care

vor plânge după taţii lor morţi. Şi proştii cei tineri luptă şi jumătate dintre ei mor, iar jumătatea rămasă în viaţă se laudă cu victoria, dar nu e nicio victorie deocamdată, fiindcă zidurile de scuturi nu s-au întâlnit. Şi aşteptarea continuă. Unii oameni vomită de frică, alţii cântă, alţii se roagă, dar apoi măcar una din tabere avansează. De obicei, înaintarea se produce fără grabă. Oamenii se adăpostesc după scuturile lor, ştiind că suliţele, topoarele şi săgeţile îi vor întâmpina înainte ca scuturile să se izbească, şi doar când sunt aproape, foarte aproape, se reped la atac. Apoi izbucnesc răgete cumplite, un muget de furie şi frică, scuturile se lovesc ca tunetul, şi topoarele cad, şi spadele împung, şi urletele umplu cerul, în timp ce zidurile de scuturi luptă pe viaţă şi pe moarte. Acesta este modul în care se dă o bătălie.

Şi Cnut l-a încălcat.

A început aşa cum se obişnuia. Zidul meu de scuturi stătea chiar la marginea vadului, care nu era mai lat de douăzeci de paşi. Eram pe malul vestic, oamenii lui Cnut veneau dinspre est şi, cum ajungeau la încrucişarea de drumuri, descălecau. Băieţii luau caii şi-i duceau pe o păşune, în timp ce războinicii îşi dezlegau scuturile şi se uitau după camarazii lor. Veneau în grupuri, era clar că se grăbiseră. În cele din urmă se adunară la vreo cinci sute de paşi de noi, formând un colţ de mistreţ. Mă aşteptasem la aşa ceva.

— Nenorociţii sunt siguri pe ei, zise Finan.

— Tu nu ai fi?

— Probabil.

Irlandezul era în stânga mea, fiul meu, la dreapta. Am rezistat tentaţiei de a-i da sfaturi lui Uhtred. Exersase ani întregi lupta în zidul de scuturi, cunoştea tot ce-l învăţasem, şi să-i repet totul doar mi-ar fi trădat nervozitatea. Tăcea. Se mărginea să privească inamicul şi ştia că, în câteva clipe, urma să ia parte la prima lui bătălie în zidul de scuturi. Şi, mă gândeam, probabil avea să moară.

Am încercat să număr inamicii care soseau şi am ajuns la concluzia că în colţul de mistreţ se găseau vreo cinci sute de oameni. Aşadar, ne depăşeau numeric cu doi la unu, şi alţii tot veneau. Cnut şi Sigurd erau acolo, cu stindardele strălucitoare deasupra scuturilor. Îl vedeam pe Cnut deoarece încă era călare pe armăsarul lui alb, undeva în adâncul formaţiei de războinici.

Colţul de mistreţ. Am observat că niciun danez nu venise în faţă să cerceteze vadul, ceea ce-mi spunea că ei cunoşteau foarte bine ţinutul. Ştiau despre râul ca un şanţ şi ştiau că drumul spre vest avea un vad jos care va fi uşor de trecut, aşa că nu aveau nevoie de tatonări. Intenţionau să avanseze, iar Cnut îi aşezase în acea formaţie pentru ca avansul să fie imbatabil.

Zidul de scuturi era de obicei drept. Două linii drepte care se izbesc una într-alta, fiecare încercând să spargă linia opusă, dar un colţ de

mistreţ este un ic. Vine repede. Cei mai mari şi mai viteji dintre oameni sunt puşi în vârful formaţiunii, având sarcina să treacă prin zidul de scuturi opus aşa cum o suliţă trece printr-o uşă. Şi, odată ce linia noastră era ruptă, icul avea să se lăţească, în timp ce duşmanii tăiau în liniile mele şi oamenii mei mureau.

Ca să se asigure de asta, Cnut trimise oameni să treacă râul la nord de noi. Un băiat coborî iute de pe coama unde ardeau casele să-mi aducă vestea.

— Stăpâne, zise el abia mai răsuflând.

— Cum te cheamă, băiete?

— Godric, stăpâne.

— Eşti fiul lui Grindan?

— Da, stăpâne.

— Atunci numele tău este Godric Grindanson. Câţi ani ai?

— Unsprezece, stăpâne, cred.

Era un băiat cu nasul cârn şi ochi albaştri, purtând o haină de piele care-i aparţinuse probabil tatălui său, fiindcă îi era prea mare.

— Aşadar, ce vrea să-mi spună Godric Grindanson? am întrebat.

Arătă cu degetul tremurând spre nord.

— Trec râul, stăpâne.

— Câţi? Şi cât de departe?

— Hrodgeir spune că sunt trei sute de oameni, stăpâne, şi sunt încă departe spre nord şi mai mulţi trec tot timpul, stăpâne.

Hrodgeir era un danez pe care-l lăsasem pe deal ca să urmărească mişcările inamicului.

— Şi, stăpâne… continuă Godric, dar vocea îi pieri.

— Vorbeşte.

— Spune că sunt mai mulţi oameni la apus, stăpâne, sute!

— Sute?

— Sunt printre copaci, stăpâne, şi Hrodgeir spune că nu-i poate număra.

— Nu are destule degete, strecură Finan.

L-am privit pe băiatul înfricoşat.

— Să-ţi spun ceva despre bătălii, Godric Grindanson?

— Da, vă rog, stăpâne.

— E un om care supravieţuieşte întotdeauna. De obicei este un poet, şi sarcina lui este să compună un cântec în care povesteşte cu câtă vitejie au murit toţi camarazii săi. Asta ar putea fi sarcina ta azi. Eşti poet?

— Nu, stăpâne.

— Atunci va trebui să înveţi. Deci, când ne vezi murind, Godric Grindanson, călăreşti spre sud cât de repede poţi şi călăreşti ca vântul şi călăreşti până eşti în siguranţă şi-ţi scrii în cap poemul care le va spune saxonilor că am murit ca nişte eroi. Vei face asta pentru mine?

Dădu afirmativ din cap.

— Du-te înapoi la Hrodgeir, i-am zis, şi spune-mi când vezi călăreţii de la miazănoapte sau pe cei de la apus apropiindu-se.

Plecă. Finan rânji.

— Nenorociţii ne înconjoară pe trei părţi.

— Trebuie să fie speriaţi.

— Se cacă pe ei, probabil.

Mă aşteptam ca jarlul Cnut să vină până la vad, aducându-şi cu el comandanţii, ca să-i distreze cu ocările pe care urma să mi le arunce. Mă gândisem să-l iau lângă mine pe fiul lui şi să-i pun un cuţit la gât, dar am renunţat. Cnut Cnutson putea să stea cu Æthelflæd; dacă rămânea cu mine, puteam doar să-l ameninţ, iar dacă Cnut mă provoca să-i tai gâtul băiatului, ce-aş fi făcut? L-aş fi tăiat? Tot ar fi trebuit să ne luptăm. Să-l las să trăiască? Cnut m-ar fi dispreţuit fiindcă eram slab. Băiatul îşi servise scopul de a-l atrage pe Cnut departe de graniţele Angliei de Est, în acest colţ al Merciei, iar acum trebuia să aştepte încheierea bătăliei ca să-şi afle soarta. Mi-am luat scutul şi am scos Răsuflarea-Şarpelui. De obicei, la încleştările dintre zidurile de scuturi preferam Acul-Viespii, spada mea cea scurtă, ucigătoare când erai împins în braţele inamicului, dar astăzi voiam să încep cu spada mai lungă şi mai grea. Am ridicat-o, i-am sărutat mânerul şi am aşteptat sosirea lui Cnut.

Doar că nu veni să mă insulte, nici nu ieşi vreun tânăr în faţă să ne provoace la duel.

În schimb, Cnut trimise colţul de mistreţ.

În loc de sudalme şi provocări, dinspre mulţimea de oameni adunaţi sub stindardele lui Cnut şi Sigurd se porni un cor uriaş de urlete de luptă, iar în clipa următoare porniră spre noi. Terenul era plat, nu erau obstacole, aşa că-şi puteau menţine formaţia strânsă. Scuturile le erau intercalate. Am văzut simbolurile pictate pe scuturi, crucile rupte, corbii, topoarele, ciocanele, vulturii. Deasupra acelor scuturi mari şi rotunde se vedeau coifuri cu apărători de feţe, astfel încât duşmanii păreau să aibă ochii negri, aşa îmbrăcaţi în oţel cum erau. În faţa scuturilor erau suliţele grele, vârfurile lor reflectând lumina zilei pe jumătate înnorate, iar sub scuturi, sute de picioare loveau pământul concomitent cu tobele grele care începuseră să bată ritmul de război în spatele colţului de mistreţ. Nicio insultă, nicio provocare. Cnut ştia că mă depăşea numeric atât de mult, încât îşi permitea să-şi împartă armata. M-am uitat în stânga şi am văzut şi mai mulţi călăreţi trecând şanţul departe la nord. Vreo cinci sau şase sute de oameni mărşăluiau spre noi în colţul de mistreţ şi cel puţin tot atâţia erau acum de partea noastră a râului, gata să ne cotropească flancul stâng. Încă nişte luptători, cei pe cai mai lenţi, ajungeau acum, dar colţul de mistreţ era de ajuns pentru ca danezii să obţină victoria,

Cnut o ştia. Formaţiunea tropăia ca tunetul spre noi şi, când se apropie, am putut vedea feţe în spatele obrăzarelor, am văzut ochi nesăţioşi şi guri sinistre, vedeam danezi care veneau să ne omoare.

— Domnul este cu noi! strigă Sihtric.

Cei doi preoţi ascultaseră confesiuni şi dăduseră iertarea oamenilor în tot cursul dimineţii, dar acum se retraseră în spatele zidului de scuturi şi îngenuncheară să se roage, cu mâinile împreunate spre cer.

— Aşteptaţi ordinul meu! am răcnit.

Zidul meu de scuturi ştia ce trebuie să facă. Aveam să avansăm în vad când colţul de mistreţ ajungea pe malul celălalt. Plănuiam să dăm piept cu inamicul aproape la jumătatea râului, şi acolo voiam să declanşez un masacru înainte să mor.

— Aşteptaţi! am strigat.

Jarlul Cnut ar fi trebuit să aştepte, mi-am zis. Ar fi trebuit să-şi lase colţul de mistreţ să aştepte până când oamenii lui de la nord ar fi fost gata să atace, dar era atât de încrezător. Şi de ce nu? Colţul de mistreţ ne depăşea numeric şi ar fi trebuit să ne spargă zidul de scuturi şi să-i împrăştie pe oamenii mei şi să facă un măcel lângă râu, astfel că nu mai aşteptase. Îşi trimisese colţul de mistreţ, care acum era aproape de mal.

— Înainte! am strigat. Şi încet!

Am păşit încet, cu scuturile intercalate, ţinându-ne bine armele. Eram pe patru rânduri. Eu mă găseam în faţă şi în centru, iar vârful colţului de mistreţ venea direct spre mine ca o bestie gata să rupă carnea, şi muşchii, şi tendoanele, şi zalele, să rupă oasele şi să verse maţele şi să umple apa lentă a râului cu sânge saxon.

— Omorâţi-i! strigă un om din rândurile daneze.

Vedeau cât eram de puţini, ştiau că ne vor copleşi şi acum se grăbeau, dornici să ucidă, chiuind în timp ce avansau, cu vocile răguşite de ameninţări, scuturile încă intercalate, gurile lor grimase ale urii. Era ca şi cum se grăbeau să ajungă la noi, siguri fiind că poeţii lor aveau să cânte despre un mare masacru.

Şi apoi ajunseră la pietre.

Rolla făcuse o linie neregulată de pietre în locul cel mai adânc al vadului. Pietrele erau mari, fiecare de dimensiunile unui cap de om, şi erau invizibile. Aproape invizibile. Ştiam că erau acolo şi puteam să le văd, şi puteam să văd cum apa se învolbura peste ele, dar danezii nu le puteau vedea, fiindcă îşi ţineau scuturile sus. Se uitau la noi peste marginile scuturilor, plănuindu-ne moartea, în schimb nimeriră în pietre şi se împiedicară. Ceea ce fusese un triunghi de războinici atacând implacabil ca să ne masacreze deveni un haos de oameni care cădeau şi, chiar dacă cei de pe margini încercară să ţină formaţia, danezii care veneau din spate îi împingeau, trântindu-i peste pietrele ascunsei Atunci am atacat.

Şi am omorât.

Este atât de uşor să ucizi nişte oameni care sunt dezorganizaţi, şi fiecare danez pe care-l omoram devenea un obstacol pentru cei din spate. Individul din vârful formaţiei fusese un războinic masiv, fără îndoială unul dintre cei mai buni. Părul negru îi ţâşnea asemenea coamei unui cal sălbatic de sub coif, barba îi ascundea jumătate din cămaşa de zale, scutul îi purta simbolul corbului lui Sigurd, iar braţele îi erau pline de argintul şi aurul pe care le câştigase în lupte. Ocupase locul de onoare, în vârful ascuţit al colţului de mistreţ, purtând un topor cu care sperase să-mi crape scutul, să-mi despice capul şi să-şi croiască drum prin zidul nostru.

În schimb, se lăbărţă în apă cu faţa în jos, iar Răsuflarea-Şarpelui împunse tare, găurind zalele pentru a-i despica şira spinării, şi el se contorsionă spre spate când am învârtit şi am mişcat spada. În clipa următoare mi-am împins scutul în faţă ca să zdrobesc un om căzut în genunchi care încerca disperat să mă străpungă. Mi-am pus piciorul pe spatele războinicului muribund, mi-am scos spada şi am izbit tare cu ea. Vârful intră în gura danezului, astfel încât acesta păru să înghită lama, şi am împins-o înainte şi i-am privit ochii căscându-i-se în timp ce sângele îi curgea din gura deschisă. Pe toată lungimea râului, oamenii mei hăcuiau şi tăiau şi împungeau danezi care căzuseră sau care-şi pierduseră echilibrul sau care mureau.

Şi urlam. Ne urlam strigătul de luptă, strigătul de măcel, bucuria şi groaza din punctul culminant al bătăliei. În acel moment nu conta că eram sortiţi să murim, că duşmanul ne depăşea numeric, că am fi putut să-i omorâm pe toţi cei din colţul de mistreţ, şi tot ar fi avut destui oameni să ne copleşească. În acel moment eram liberi să fim slujitorii morţii. Noi trăiam şi ei mureau, şi toată bucuria de a fi în viaţă se hrănea din masacrul nostru. Şi eram măcelari. Colţul de mistreţ se oprise şi se destrămase, era într-o cruntă debandadă, zidul de scuturi fusese rupt, şi noi omoram. Scuturile noastre încă erau intercalate, eram toţi umăr la umăr şi avansam încet, călcând pe morţi, găsind locuri de călcat printre pietre, căsăpind şi împungând, suliţele înfigându-se în jos în cei căzuţi, topoarele crăpând coifuri, spadele rupând pielea, iar danezii tot nu înţelegeau ce se întâmplase. Cei din rândurile din spate împingeau în faţă şi-i băgau pe oamenii din primele linii în pietre şi în tăişurile noastre, atâta doar că nu mai puteai vorbi despre linii, fiindcă formaţiunea lui Cnut devenise o gloată în neorânduială. Haosul şi panica se împrăştiară printre ei, în timp ce râul se învolbura de sânge şi cerul se umplea de urletele muribunzilor ale căror maţe erau spălate de apele Tame-ului.

La un moment dat, cineva din tabăra daneză îşi dădu seama că dezastrul nu făcea decât să creeze un alt dezastru, şi că nu trebuia ca alţi oameni buni să fie omorâţi de tăişurile saxone.

— Înapoi! strigă. Înapoi!

I-am ocărât. Le-am azvârlit vorbe de batjocură. Nu i-am urmărit, fiindcă pietrele din vad erau singura noastră pavăză, şi acum acele pietre erau acoperite de morţi şi muribunzi, un amestec de trupuri însângerate şi încâlcite, iar acele trupuri, trase în jos de cămăşile de zale, formau un mic zid de-a latul râului. Stăteam în mijlocul acelui zid şi-i numeam pe danezi molâi şi ne băteam joc de bărbăţia lor. Fabulam, bineînţeles. Erau războinici şi bărbaţi curajoşi, dar noi eram condamnaţi şi aveam momentul nostru de triumf stând până la genunchi în râu, cu armele însângerate, simţind cum uşurarea ne străbătea venele clocotind de frică şi furie.

Rămăşiţele colţului de mistreţ, rămăşiţe care încă ne depăşeau numeric, se întoarseră pe malul estic al râului, şi acolo luptătorii fură dispuşi într-un nou zid de scuturi, un zid mai mare, fiindcă cei care ajunseseră mai târziu li se alăturau acum. Erau sute de oameni, poate mii, iar noi eram nişte proşti înfumuraţi care împunseseră un mistreţ ce era acum pe cale să ne eviscereze.

— Stăpâne! răcni danezul Hrodgeir, care coborâse de pe dealul unde focurile încă îşi trimiteau mesajul lor inutil în ceruri. Stăpâne! strigă el agitat.

— Hrodgeir!

— Stăpâne!

Se întoarse în şa, arătând cu degetul, şi am văzut dincolo de deal, sus, pe malul râului, un al doilea zid de scuturi. Şi acel zid de scuturi avea sute de oameni şi se apropia. Oamenii trecuseră râul care arăta ca un şanţ, descălecaseră, şi acum veneau spre noi.

— Îmi pare rău, stăpâne, zise Hrodgeir, de parcă era responsabil că nu oprise cel de-al doilea atac.

— Uhtred! urlă o voce de dincolo de râu. Acolo stătea Cnut, cu picioarele răscrăcărate, cu Ură-de-Gheaţă în mână. Uhtred Căcat-de-Vierme! strigă el. Hai şi luptă!

— Stăpâne! strigă din nou Hrodgeir.

Acum se uita spre vest, şi m-am întors să privesc în acea direcţie.

Am văzut călăreţi scurgându-se din pădure şi urcând panta. Sute. Prin urmare, duşmanul se afla în faţa noastră, în spatele nostru, la nord de noi.

— Uhtred Căcat-de-Vierme! urlă Cnut. Îndrăzneşti să te baţi? Sau ţi-ai pierdut curajul? Hai şi mori, scârnă, scursură, căcărează lipicioasă! Hai la Ură-de-Gheaţă! Jinduieşte după tine! Îi las pe oamenii tăi să trăiască dacă mori tu! Mă auzi?

Am păşit în faţa zidului meu de scuturi şi mi-am privit duşmanul.

— Îmi vei lăsa oamenii în viaţă?

— Chiar şi curva aia a ta poate să rămână în viaţă. Pot să plece toţi! Pot trăi!

— Şi ce valoare are promisiunea unui om care s-a scurs la naştere din curul mă-sii? am strigat înapoi.

— Fiul meu trăieşte?

— Nevătămat.

— Oamenii tăi pot să-l ia cu ei drept garanţie. Vor trăi!

— Nu, stăpâne, zise Finan neliniştit, e prea iute. Lasă-mă pe mine să mă bat cu el!

Cele trei ursitoare râdeau. Şedeau la rădăcina copacului, şi două dintre ele ţineau firele, iar una ţinea foarfeca.

— Lasă-mă pe mine, tată, mă rugă Uhtred.

Dar wyrd bið ful ãrœd. Întotdeauna ştiusem că se va ajunge la asta. Răsuflarea-Şarpelui contra Urii-de-Gheaţă. Aşa că m-am suit pe cadavrele duşmanilor mei şi m-am dus să mă bat cu Cnut.

Treisprezece

Urðr, Verðandi şi Skuld sunt Nornele, cele trei femei care ne urzesc firele la rădăcina copacului Yggdrasil, masivul frasin care susţine lumea noastră. În mintea mea, le văd într-o peşteră: nu o peşteră ca aceea în care mă călărise Erce, ci una mult mai mare, aproape nemărginită, o deşertăciune sinistră prin care copacul lumii îşi înalţă masivul trunchi. Şi acolo unde rădăcinile lui Yggdrasil se răsucesc şi se învârt în pământul creaţiei, cele trei femei ţes tapiseria vieţilor noastre.

Şi în acea zi ţineau două fire departe de urzeală. Întotdeauna mi-am imaginat ţesătura mea ca fiind galbenă ca soarele. Nu ştiu de ce, dar aşa îmi imaginam. A lui Cnut era cu siguranţă albă ca părul lui, ca mânerul ivoriu de la Ură-de-Gheaţă, ca mantia pe care şi-o dădu jos de pe umeri când păşi spre mine.

Deci Urðr, Verðandi şi Skuld ne vor hotărî soarta. Nu sunt femei de treabă, sunt chiar scorpii monstruoase şi diabolice, iar foarfeca lui Skuld este ascuţită. Când foarfeca ei taie, stârneşte lacrimi care umplu fântâna lui Urðr, aflată sub copacul lumii, iar fântâna dă apa care-l ţine în viaţă pe Yggdrasil, şi dacă Yggdrasil moare, întreaga lume moare, aşa că fântâna trebuie să rămână plină şi pentru asta trebuie să fie lacrimi. Plângem pentru ca lumea să poată trăi.

Firul galben şi firul alb. Şi foarfeca aşteptând ameninţător.

Cnut se apropia încet. Aveam să ne întâlnim aproape de malul estic al pârâului, unde apa era mică, abia până la glezne. O ţinea pe Ură-de-Gheaţă în jos în mâna dreaptă, dar oamenii ziceau că putea să-şi folosească ambele mâini cu aceeaşi îndemânare. Nu avea scut, fiindcă nu-i trebuia. Era rapid, nimeni nu era mai rapid decât el, şi putea să pareze cu Ură-de-Gheaţă. Eu aveam Răsuflarea-Şarpelui. Arăta ca o brută în comparaţie cu Ură-de-Gheaţă. Era de două ori mai grea, cu o

palmă mai lungă, şi oricine era iertat dacă credea că lama ei lungă putea zdrobi spada lui Cnut, dar zvonurile spuneau că arma lui fusese forjată în peşterile de gheaţă ale zeilor, într-un foc care ardea mai rece decât gheaţa, şi că lama ei nu se putea rupe şi era mai rapidă decât limba unui şarpe. O ţinea în jos.

Ne despărţeau zece paşi. Se opri şi aşteptă. Avea un zâmbet uşor.

Am mai făcut un pas. Apa îmi curgea pe lângă cizme. „Apropie-te de el", m-am gândit, „să nu aibă loc să-şi folosească arma lui nărăvaşă. O să se aştepte la aşa ceva. Poate ar trebui să stau la distanţă, să-l las să vină la mine."

— Stăpâne! strigă o voce în spatele meu.

Cnut o ridică pe Ură-de-Gheaţă, cu toate că încă o ţinea lejer. Avea o strălucire argintie pe lamă, care tremură în cursul mişcării. Se uita în ochii mei. Un om care foloseşte spada cu o iscusinţă mortală întotdeauna se uită în ochii adversarului.

— Stăpâne! mă strigă Finan.

— Tată! strigă tare Uhtred.

Cnut privi pe lângă mine, şi expresia i se schimbă subit. Fusese o expresie amuzată, iar acum devenise neliniştită. M-am dat un pas în spate şi m-am întors.

Şi am văzut călăreţi venind dinspre vest, sute de călăreţi urcând dealul unde cocioabele ardeau pentru a-şi trimite mesajul în văzduh. Câţi erau? Nu puteam să-mi dau seama, dar probabil două-trei sute. M-am uitat înapoi la Cnut, şi faţa lui trăda că nou-veniţii nu erau danezi. Trimisese trupe peste şanţ la nord de noi, însă călăreţii abia sosiţi le puteau bloca înaintarea spre flancul nostru. Dacă erau saxoni.

M-am răsucit iarăşi. I-am văzut descălecând şi pe băieţi ducându-le caii spre poalele dealului, în timp ce pe culme cocioabele ardeau. Tot acolo se forma un nou zid de scuturi.

— Cine sunt? i-am strigat lui Finan.

— Dumnezeu ştie!

Şi zeul bătut în cuie ştia, fiindcă un stindard se desfăşură dintr-odată pe cer, un stindard imens, şi noul stindard avea o cruce creştină.

Nu eram singuri.

Am păşit înapoi, aproape împiedicându-mă de un cadavru.

— Laşule! îmi strigă Cnut.

— Mi-ai spus ce se va întâmpla dacă voi muri, i-am strigat, dar ce se întâmplă dacă mori tu?

— Dacă mor eu?

Întrebarea părea să-l nedumerească, de parcă o astfel de posibilitate nu exista.

— Armata ta o să mi se predea? am întrebat.

— O să te omoare, mârâi el.

Am arătat cu capul spre dealul unde nou-veniţii rămăseseră sub

stindardul cu crucea.

— Va fi puţin mai dificil acum.

— Doar mai mulţi saxoni de omorât, pufni Cnut. Mai multe mizerii de curăţat de pe pământ.

— Prin urmare, dacă noi doi ne batem, şi câştigi, mergi în sud să-l ataci pe Edward?

— Poate.

— Şi dacă pierzi, am spus, armata ta tot în sud merge?

— Nu voi pierde, se răsti el.

— Dar nu oferi o luptă dreaptă. Dacă pierzi, armata ta trebuie să mi se predea mie.

Râse.

— Eşti un prost, Uhtred de Bebbanburg.

— Dacă moartea mea nu face nicio diferenţă, de ce să lupt?

— Fiindcă asta-i soarta, zise Cnut.

— Dacă mori, am insistat, atunci armata ta trebuie să-mi asculte ordinele. Spune-le.

— Le voi spune să se pişe pe cadavrul tău.

Dar mai întâi trebuia să mă omoare, şi eram mai puternic acum. Nou-veniţii de sub marele stindard cu cruce erau aliaţi, nu duşmani. Cu siguranţă că pe cercetaşii lor îi văzusem la vest; deşi nu era o armată în adevăratul înţeles al cuvântului, erau vreo două sau trei sute pe coama dealului, destui cât să-i ţină la respect pe danezii care trecuseră râul la nord de mine.

— Dacă luptăm, i-am spus lui Cnut, să fie luptă dreaptă. Dacă tu câştigi, oamenii mei trăiesc; dacă eu câştig, oamenii tăi ascultă de mine.

Cum nu zise nimic, m-am întors şi m-am alăturat oamenilor mei. Am văzut că danezii de la nord îşi opriseră avansul, îngrijoraţi de noua apariţie, în timp ce forţa mai mare a lui Cnut de dincolo de vad nu era încă dispusă într-un zid de scuturi. Se înghesuiseră de-a lungul malului să ne vadă luptând, iar Cnut urla acum la ei să se aşeze în poziţie. Voia să atace repede, însă danezii aveau nevoie de timp ca să-şi ocupe posturile şi să-şi intercaleze scuturile.

În timp ce ei formau noul zid de scuturi, am trecut în spatele războinicilor mei. Tânărul Æthelstan călărea repede şi fără grijă spre baza dealului.

— Stăpâne! Stăpâne! striga.

Æthelflæd îl urma, dar nu i-am băgat în seamă, fiindcă alţi doi călăreţi veneau de pe culme. Unul era un individ mare şi bărbos, în zale, pe când celălalt era un preot. Preotul nu purta armură, doar o robă lungă şi neagră, şi zâmbi când ajunse la mine.

— M-am gândit că ai nevoie de ajutor.

— Întotdeauna are nevoie de ajutor, zise zdrahonul. Lordul Uhtred

intră într-o groapă cu căcat, şi noi îl scoatem. Rânji înspre mine. Salutări, prietene!

Era părintele Pyrlig, prietenul meu. Fusese un mare războinic înainte să devină preot. Era galez, mândru de originile sale. Barba îi încărunţise şi părul de sub coif îi era albit, dar faţa îi era la fel de vioaie ca întotdeauna.

— Îţi vine să crezi că-mi pare bine să te văd? am râs.

— Cred! Fiindcă asta este o groapă cu căcat mai mizeră decât oricare pe care am văzut-o, zise Pyrlig. Am două sute treizeci de oameni. Câţi nemernici are el?

— Patru mii.

— O, e bine. Noroc că suntem galezi. Patru mii de danezi? Nicio problemă pentru câţiva galezi.

— Toţi sunteţi galezi? am întrebat.

— Am cerut ajutor, zise celălalt preot, pentru a ne asigura că lumina dumnezeiască nu dispare din Britania, pentru ca păgânii să sufere o înfrângere cumplită şi dragostea lui Hristos să umple acest pământ.

— Ce vrea să spună, îmi explică Pyrlig, este că el ştia că eşti în căcat, aşa că a venit la mine, cerând ajutor, iar eu nu aveam altceva mai bun de făcut.

— Le-am cerut bunilor creştini să-şi ofere serviciile, spuse preotul mai tânăr pe un ton serios, şi aceşti oameni au venit.

— „Apoi am auzit glasul lui Dumnezeu”, rosti Pyrlig cu o voce sonoră, şi mi-am dat seama că tocmai cita din cartea sfântă a creştinilor, „şi El zise: «Pe cine să trimit? Cine va merge pentru mine?», şi am spus: «Aici sunt, Doamne, trimite-mă pe mine».” Făcu o pauză, apoi mă privi. Întotdeauna am fost un idiot, Uhtred.

— Şi regele Edward vine, zise preotul cel tânăr. Trebuie doar să-i ţinem aici pentru o scurtă vreme.

— Ştii tu asta? am întrebat, încă nedumerit.

— Ştiu… Făcu o pauză. Tată.

Preotul cel tânăr era părintele Iuda, fiul meu. Fiul pe care-l ocărâsem, îl bătusem şi-l alungasem. M-am întors dinspre el, astfel încât să nu-mi vadă lacrimile din ochi.

— Armatele s-au întâlnit la nord de Lundene, continuă părintele Iuda, dar asta a fost acum mai bine de o săptămână. Lordul Æthelred şi-a unit armata cu aceea a regelui Edward şi amândoi vin în nord.

— Æthelred a părăsit Anglia de Est? m-am mirat.

Îmi venea greu să cred veştile.

— De îndată ce l-ai îndepărtat pe Cnut de frontieră. A mers în sud, spre Lundene.

— Lundene, am spus slab.

— El şi cu Edward s-au întâlnit undeva chiar la nord de Lundene,

cred.

Am tras aer în piept. Tot mai mulţi danezi traversau râul, unde zidul de scuturi al lui Cnut se lăţea. Acum avea să ne înconjoare din toate părţile. Asta însemna înfrângere sigură. M-am întors să-l privesc pe omul care fusese fiul meu:

— M-ai învinuit că l-am omorât pe abatele Wihtred, am spus.

— A fost un om sfânt, zise el cu reproş.

— A fost un trădător! Cnut l-a trimis. Era în slujba lor. Am arătat cu Răsuflarea-Şarpelui spre danezi. A fost ideea lui Cnut! Părintele Iuda se holba la mine, încercând să-şi dea seama dacă minţeam sau nu. Am stăruit: întreabă-i pe Finan sau pe Rolla. Amândoi erau acolo când copiii lui Cnut vorbeau despre unchiul Wihtred. V-am făcut un serviciu, creştini nenorociţi ce sunteţi, dar primesc puţine mulţumiri de la voi.

— Dar de ce l-ar trimite Cnut pe Æthelred să caute oasele binecuvântatului Oswald? întrebă Pyrlig. Ştia că găsirea lor îi va încuraja pe saxoni, aşa că de ce s-o facă?

— Fiindcă deja îi făcuse oasele praf sau le aruncase în mare. Ştia că nu erau acolo.

— Dar erau acolo, zise triumfător părintele Iuda. Le-au găsit, lăudat fie Domnul!

— Au găsit un schelet pe care l-am ciopârţit eu pentru ei, neghiobule. Întreabă-l pe Osferth, dacă mai trăieşti destul cât să-l vezi. Am şi tăiat braţul care nu trebuia. Şi preţiosul tău Wihtred a fost trimis de Cnut! Aşadar, ce ai de spus despre asta?

Îşi plimbă privirea de la mine la inamic.

— Aş spune, tată, că mai bine te-ai retrage pe teren mai înalt.

— Neobrăzatule!

Dar avea dreptate. Danezii se pregăteau să înainteze, iar zidul lor era cu mult mai lung decât al meu, ceea ce însemna că urma să fim înconjuraţi şi să murim, deci singura noastră speranţă era să ne alăturăm galezilor pe coama joasă a dealului şi să sperăm că împreună vom putea ţine piept inamicului până când ne venea vreun ajutor.

— Finan, am strigat, sus pe deal, repede! Acum!

Am crezut că Cnut avea să ne atace observând că ne retrăgeam, însă era prea preocupat să adune oamenii ce soseau încontinuu şi să-i adauge zidului de scuturi, care acum avea mai bine de opt linii adâncime. Ar fi putut să se grăbească să treacă peste râu şi să ne atace în timp ce ne deplasam spre vârful dealului, dar cu siguranţă s-a gândit că vom răzbi pe culmea mică cu mult înainte să ne ajungă, şi prefera să atace în ritmul lui şi cu o forţă copleşitoare.

Aşa că am mers pe coamă, ultimul nostru refugiu. Nu era un deal care să-i sperie pe inamici. Panta era domoală şi uşor de urcat, însă cele şapte case care ardeau reprezentau obstacole serioase.

Acoperişurile căzuseră, astfel că fiecare era acum o groapă plină de foc şi fum, iar zidul nostru de scuturi umplea golurile dintre focurile aprige. Galezii erau orientaţi spre nord, spre duşmanii care trecuseră râul, iar luptătorii mei erau orientaţi spre est şi sud, spre forţa mai mare a lui Cnut, şi acolo ne-am atins scuturile şi am privit cum hoarda lui Cnut trecea vadul.

Galezii cântau un psalm în cinstea zeului lor bătut în cuie. Vocile le erau puternice, adânci şi încrezătoare. Făcuserăm un cerc pe culmea dealului, un cerc de scuturi şi arme şi foc. Æthelflæd era în centru, acolo unde fluturau stindardele noastre şi unde, credeam, ultimii supravieţuitori aveau să fie zdrobiţi în cele din urmă. Părintele Iuda şi alţi doi preoţi mergeau printre linii şi-i binecuvântau pe oameni. Unul după altul, creştinii îngenuncheau, iar preoţii le atingeau vârfurile coifurilor.

— Crede în învierea morţilor, îi zise părintele Iuda lui Sihtric, aflat aproape de mine, şi în viaţa veşnică, şi fie ca pacea Domnului să se pogoare asupra ta.

— Ai spus adevărul despre Wihtred? mă întrebă Pyrlig.

Stătea în spatele meu în a doua linie. Astăzi părea să fie din nou războinic. Avea un scut greu, împodobit cu un dragon îmbârligat pe o cruce, iar în cealaltă mână ţinea o suliţă scurtă şi solidă.

— Că era omul lui Cnut? Da.

Pyrlig chicoti.

— Un nenorocit deştept, Cnut al nostru. Tu cum eşti?

— Plin de furie.

— Ah, nimic nu se schimbă. Zâmbi. Pe cine eşti înfuriat?

— Pe toţi.

— Este bine să fii furios înainte de bătălie.

Am privit spre sud, uitându-mă după armata regelui Edward. Era ciudat cât de paşnic arăta acea zonă, doar dealuri joase şi păşuni bogate, şi mirişti, şi pâlcuri de copaci, şi o lebădă care zbura spre vest, şi şoimul deasupra făcând cercuri cu aripile sale nemişcate şi întinse. Totul era atât de frumos şi de gol. Niciun războinic.

— Doamnă!

Am trecut prin zidul nostru subţire să ajung la Æthelflæd. Fiul lui Cnut era lângă ea, păzit de un războinic înalt care avea un jungher în mână.

— Lord Uhtred.

— Ai ales un om care să facă ce ţi-am sugerat?

Ezită, apoi încuviinţă din cap.

— Dar Dumnezeu ne va da victoria.

M-am uitat la omul înalt, care îşi ridică spada cea scurtă ca să-mi arate că era pregătit.

— Este ascuţită? l-am întrebat.

— Va tăia adânc şi repede, stăpâne.

— Te iubesc, i-am spus lui Æthelflæd, fără să-mi pese cine mă auzea.

Am privit-o câteva clipe, femeia mea de aur cu faţa sculptată şi ochii albaştri, apoi m-am întors repede, fiindcă un urlet cumplit asurzea şi cerurile.

Sosea Cnut.

Veni după cum mă aşteptasem. Veni încet. Zidul său de scuturi era atât de mare, încât majoritatea oamenilor săi nici n-ar fi ajuns să lupte, doar urmau lungile linii din faţă care urcau dealul. Stindardele păgâne erau ţinute sus. Danezii îşi loveau armele de paveze într-un ritm dat de marile tobe de război din spatele zidului. Mai şi cântau, deşi nu puteam desluşi cuvintele. Galezii cântau şi ei. Am trecut în prima linie, luându-mi locul între Finan şi Uhtred, fiul meu. Pyrlig îmi ţinea spatele, apărându-mă cu scutul său de suliţele şi topoarele ce urmau să fie aruncate înainte ca zidurile să se izbească.

Primele veniră însă ocările. Danezii erau destul de aproape acum, aşa că le puteam vedea feţele încadrate de coifuri, grimasele, furia.

— Sunteţi laşi, ne strigau. Femeile voastre vor fi curvele noastre!

Cnut era în faţa mea. Era flancat de doi războinici înalţi, în echipamente frumoase, cu braţele grele de brăţări, oameni a căror reputaţie venea de la masacrele săvârşite în nenumărate bătălii. Am băgat Răsuflarea-Şarpelui în teacă şi am scos Acul-Viespii. Era un tăiş mult mai scurt decât Răsuflarea-Şarpelui, dar în îmbrăţişarea strânsă a zidului de scuturi o armă lungă este un impediment, pe când o armă scurtă poate fi letală. Am sărutat mânerul spadei, apoi l-am atins de ciocanul de la gât. Cnut încă o avea pe Ură-de-Gheaţă, cu toate că-şi luase şi un scut pentru acest asalt. Era învelit în piele de vită, pe care era pictat cu negru simbolul său – crucea zdrobită de topor. Cei doi oameni care-l flancau aveau topoare cu mânerul lung şi lame late.

— Vor încerca să-mi agaţe scutul şi să-l tragă în jos cu topoarele, astfel încât Cnut să mă poată ucide, le-am spus tovarăşilor mei. În clipa aceea, voi doi omorâţi-i cu topoarele.

Uhtred nu zise nimic. Tremura. Nu mai luptase într-un zid de scuturi până atunci şi probabil că n-avea să mai lupte în unul vreodată, dar încerca să pară calm. Faţa îi era sumbră. Ştiam ce simţea. Cunoşteam frica. Finan murmura în irlandeză, bănuiesc că o rugăciune. Avea o spadă scurtă ca a mea.

Danezii tot nu terminaseră cu ocările. Eram femei, eram băieţei, eram căcaţi, eram laşi, eram morţi. Se opriră la vreo douăzeci de paşi de noi ca să-şi adune curajul pentru iureşul în susul dealului, pentru măcel. Doi războinici mai tineri ieşiră în faţă şi ne batjocoriră în fel şi chip, dar Cnut le ordonă să treacă înapoi la locurile lor. Nu voia

distrageri. Voia să ne omoare pe toţi. În spatele rândurilor erau călăreţi. Dacă rupeam formaţia şi am fi vrut să fugim spre vest, direcţie din care nu ne ameninţau danezii, acei călăreţi ne-ar fi urmărit şi ne-ar fi căsăpit. Cnut nu voia doar să ne omoare, voia să ne zdrobească, voia ca poeţii lui să cânte despre o bătălie din care nu a supravieţuit niciun duşman, unde sângele saxon a îmbibat terenul. Pe când oamenii lui îşi urlau insultele, le vedeam feţele, armele, scuturile intercalându-se şi suliţele zburând. Suliţe şi topoare erau aruncate din rândurile din spate ale inamicului, şi ne-am ghemuit, cu scuturile lipite, în timp ce proiectilele se abăteau asupra noastră. O suliţă se izbi tare de scutul meu, dar nu se înfipse. Şi suliţele noastre zburară. Aveau mici şanse de a găuri zidul inamic, dar un om al cărui scut este lovit de o suliţă grea sau de un topor este dezavantajat. O altă armă se izbi de scutul meu, şi apoi Cnut îşi urlă ordinul:

— Acum!

— Dumnezeu este cu noi! strigă părintele Iuda.

— Ţineţi-vă bine! răcni Finan.

Şi veniră. Un vacarm imens de strigăte de luptă, feţe desfigurate de ură, scuturi ridicate, arme pregătite, şi probabil am strigat şi noi, şi probabil şi feţele noastre erau hidoase din pricina urii, şi cu siguranţă scuturile noastre erau intercalate şi armele pregătite, şi loviră, iar eu m-am pus într-un genunchi atunci când scutul lui Cnut fu aruncat înainte, izbindu-se de al meu. Lovi jos, sperând să îndepărteze marginea de sus de corpul meu, astfel încât oamenii lui cu topoare să-l poată agăţa cu tăişurile lor şi să-l tragă şi mai jos, însă ştiam ce voia să facă, şi scuturile se întâlniră perfect vertical; cum eu eram mai greu, Cnut fu aruncat în spate. Scutul lui Pyrlig era deasupra mea când cele două topoare loviră, dar eu mă mişcam deja. Mă mişcam înainte. Mă mişcam înainte şi mă ridicam. Topoarele loviră scutul lui Pyrlig, care-mi izbi zdravăn coiful, însă abia am simţit lovitura, fiindcă mă mişcam repede, mârâind, şi acum scutul meu era mai jos decât cel al lui Cnut şi-l trăgeam în sus. Oamenii cu topoarele încercau să-şi scoată armele din scutul lui Pyrlig, dar Finan şi Uhtred îi atacară urlând, şi tot ce vedeam era interiorul scutului meu în timp ce-l împingeam în sus, tot în sus, însă Acul-Viespii era o spadă scurtă, solidă şi ascuţită, aşa că am izbit cu scutul în stânga şi, văzând cămaşa de zale lucioasă în faţă, am împlântat lama.

Toată puterea mea se concentră în împlântarea aceea. Ani întregi de mânuit spada, de antrenamente, de instrucţie se concentrară în acea lovitură. M-am ridicat complet în picioare când am lovit. Scutul meu îl dăduse într-o parte pe al lui Cnut, danezul era lipsit de apărare, Ură-de-Gheaţă era prinsă într-o coadă de topor, dinţii mi-erau încleştaţi şi mâna-mi strângea de moarte mânerul Acului-Viespii.

Şi spada mea lovi.

Lovitura îmi făcu să-mi tremure braţul. Lama scurtă a Acului-Viespii îl izbi zdravăn pe Cnut; simţind că se dădea în spate, am împins cu putere, încercând să-i scot maţele din burtă, dar apoi omul din stânga lui lovi cu scutul în jos, şi marginea mă lovi peste antebraţ cu asemenea forţă, încât am căzut în genunchi, iar Acul-Viespii se trase înapoi. Toporul era ridicat, însă rămase în suspensie în timp ce vlaga se scurgea din braţul omului cu scutul.

În pieptul lui era împlântată o suliţă, azvârlită de cineva din spatele meu. Am împuns din nou cu Acul-Viespii, de această dată omorându-l pe omul cu toporul, al cărui sânge îi uda deja cămaşa de zale. Căzu. Uhtred avea jungherul înfipt în faţa celuilalt şi îl scoase, în timp ce eu îmi luam scutul şi mă uitam peste margine după Cnut.

Nu-l vedeam. Dispăruse. Îl omorâsem? Lovitura aceea ar fi doborât un taur, dar n-o simţisem să găurească zalele ori să sfâşie pielea sau muşchii. O simţisem lovind cu o forţă diabolică, o lovitură de spadă la fel de puternică precum tunetul lui Odin, şi ştiam că-l rănisem cu siguranţă, chiar dacă nu-l omorâsem, totuşi Cnut nu era nicăieri de văzut. Am zărit doar un om cu o barbă blondă şi un colan de argint venind să ocupe locul unde fusese Cnut, strigând la mine în timp ce scutul lui lovea într-al meu şi ne îmbrânceam unul pe altul. Am împuns cu Acul-Viespii, însă n-am găsit niciun spaţiu liber. Pyrlig striga despre Dumnezeu, dar ţinându-şi scutul sus. O suliţă se frecă de glezna mea stângă, ceea ce însemna că un individ se ghemuise în a doua linie daneză, şi am lovit tare cu scutul. Când se dădu înapoi, omul cu barba blondă se împiedică de suliţaşul ghemuit, creând un spaţiu liber în care Finan intră mai repede decât o nevăstuică îmbătată cu mied. Spada lui bău sânge. Vârful era în gâtul suliţaşului, nu adânc, dar sângele ţâşnea repede şi lucios, iar Finan învârti spada în timp ce eu băgăm Acul-Viespii în omul din dreapta mea, încă o lovitură zdravănă. Simţeam durere în antebraţ acolo unde mă lovise scutul, dar Acul-Viespii găsise carne şi o hrăneam, o băgăm printre coaste. Fiul meu îşi vârî de jos spada în acelaşi om, astfel încât i se înfipse adânc în maţe, şi danezul fu ridicat în aer în timp ce Uhtred îşi împingea spada tot mai adânc.

Maţe şi sânge, armuri lucitoare, mirosul de excremente care se scurgea din burta unui muribund călcat în picioare în noroi, oameni urlând şi scuturi crăpându-se, şi abia luptam de câteva clipe. Nu ştiam ce se întâmpla pe culmea învăluită în fum. Nu ştiam care dintre oamenii mei mureau, sau dacă duşmanul ne spărsese zidul de scuturi, fiindcă atunci când se întâlnesc două ziduri vezi doar ce este în faţa ta sau imediat lângă tine. O lovitură îmi atinse umărul stâng fără să mă rănească; n-am văzut cine lovise, făcusem un pas în spate şi scutul îmi era sus, atingându-l pe al lui Finan în stânga şi pe al fiului meu în dreapta, şi tot ce ştiam era că partea noastră a zidului rezista, că-l

gonisem pe Cnut, că danezii se împiedicau acum de propriii morţi care închipuiau un mic zid în faţa noastră. Deşi asta le făcea treaba mai grea şi-i făcea mai uşor de omorât, tot mai veneau spre noi. Galezii se opriseră din cântat, ceea ce însemna că luptau. Auzeam sunetele luptei din spatele meu, tunetul scuturilor lovind scuturi, încleştarea spadelor, însă nu cutezam să mă întorc, fiindcă un om cu un topor cu coadă lungă îl învârtea cu gândul să mă izbească în cap, aşa că am păşit în spate, am ridicat scutul în calea toporului, iar Uhtred păşi pe mortul din faţa mea şi-l lovi pe danez sub barbă. O împunsătură, rapidă şi în sus, lama intrând prin bărbie, prin gură, prin limbă, prin spatele nasului, apoi fiul meu se dădu înapoi pentru a se feri de o lovitură de spadă daneză. Omul tremura ca o frunză, cu toporul uitat în mâna rămasă dintr-odată fără vlagă, în timp ce sângele îi ţâşnea pe gură în şuvoaie, răspândindu-se în barba decorată cu inele de fier.

Un urlet cumplit se auzi din stânga mea şi deodată, peste putoarea de sânge, bere şi excremente, am perceput miros de carne prăjită. Un om fusese aruncat într-o cocioabă care ardea.

— Îi ţinem! am strigat. Îi ţinem! Lăsaţi-i pe nenorociţi să vină la noi! Nu voiam ca oamenii mei să rupă rândurile pentru a urmări un inamic rănit. Ţineţi tare!

Zdrobiserăm prima linie a duşmanului şi loviserăm puternic în a doua, iar acum danezii din faţa mea se retraseră doi sau trei paşi. Ca să ajungă la noi trebuiau să treacă peste grămada de morţi şi muribunzi de-ai lor, şi ezitau.

— Haideţi la noi! îi provocam. Haideţi şi muriţi!

Şi unde era Cnut? Nu-l vedeam. Îl rănisem? Fusese cărat la baza pantei, ca să moară acolo unde marile tobe încă băteau ritmul de război?

Totuşi, dacă lipsea Cnut, Sigurd Thorrson era acolo. Sigurd, prietenul lui Cnut şi omul căruia îi omorâsem fiul, striga la danezi să facă loc.

— Te omor! îmi strigă.

Cu ochii injectaţi, cu cămaşa grea de zale şi spada lungă şi brutală, cu brăţări şi colane de aur ce străluceau în soare, se năpusti spre mine, dar fiul meu păşi înainte.

— Uhtred! am strigat, însă el, fără să mă bage în seamă, primi lovitura lui Sigurd pe scut şi împunse cu jungherul cu forţă tinerească.

Când jungherul ricoşă de pe marginea scutului lui Sigurd, danezul încercă să lovească talia fiului meu cu spada, dar lovitura nu avu putere, fiindcă Sigurd era dezechilibrat. Apoi, cei doi se depărtară, luându-şi un răgaz ca să se evalueze reciproc.

— Îţi omor căţelandrul, mârâi Sigurd în direcţia mea, apoi te omor pe tine.

Le făcu semn oamenilor săi să facă un pas în spate, ca să aibă loc

să lupte, după care arătă cu spada lui cea grea către fiul meu.

— Haide, băieţaş, hai şi mori.

Uhtred râse.

— Eşti gras ca un episcop, îi zise lui Sigurd. Eşti ca un porc îngrăşat pentru Yule. Eşti un căcat umflat.

— Ce căţeluş obraznic!

Sigurd păşi în faţă, cu scutul ridicat, spada în dreapta. Mă gândeam că fiul meu avea un dezavantaj enorm fiindcă lupta cu un jungher, aşa că am vrut să-i arunc Răsuflarea-Şarpelui.

Însă el se lăsă în jos.

Căzu într-un genunchi, cu scutul ţinut ca pe un acoperiş deasupra, iar spada lungă a lui Sigurd ricoşă din scut aiurea. În acea clipă fiul meu se ridică, strângând jungherul bine, şi făcu toate acestea atât de rapid, atât de lin, încât păru că-i fusese nespus de uşor să vâre lama scurtă prin cămaşa de zale a lui Sigurd şi s-o înfigă în burta acestuia în timp ce tot se mai ridica în picioare, cu toată forţa corpului său, în ciuda scurtei spade adânc înfipte în burta duşmanului.

— Asta este pentru tata! strigă Uhtred când se ridică.

— Grozav băiat, murmură Finan.

— Şi pentru Dumnezeu Tatăl, adăugă Uhtred, împingând spada în sus, şi Dumnezeu Fiul, zise el cu o altă împunsătură şi mai în sus, şi Sfântul Duh cel sângeros!

Cu asta se ridicase de-a binelea. Tăiase cămaşa de zale şi carnea lui Sigurd de la mădular până la piept, lăsându-şi jungherul acolo, prins într-un trup hăcuit, dar îşi folosi mâna liberă pentru a smulge spada jarlului. Lovi cu arma capturată în coiful lui Sigurd, şi matahala căzu în mizeria de maţe din jurul cizmelor sale. Cum un grup de danezi venea în grabă să se răzbune, am păşit în faţă să-l trag pe Uhtred înapoi în zid, iar el îşi ridică scutul pentru a-l atinge de al meu. Râdea.

— Idiotule, am spus.

Încă râdea atunci când scuturile daneze ne loviră, dar danezii se împiedicau de morţi şi alunecau pe maţe, aşa că am continuat masacrul. Acul-Viespii trecu iar prin zale şi coaste, luându-i viaţa unui om care-mi aruncase o duhoare de bere acră în faţă, apoi maţele i se scurseră şi tot ce-am mai putut mirosi a fost excrementul lui, după care am izbit cu scutul în faţa altui inamic şi l-am împuns cu Acul-Viespii în burtă, însă i-am rupt doar o za înainte să se dea înapoi.

— Doamne-ajută, văd că rezistăm, zise Pyrlig.

— Domnul este cu voi! strigă părintele Iuda. Păgânii mor!

— Nu păgânul acesta! am mârâit eu.

Am strigat apoi către danezi poftindu-i să-şi caute moartea, i-am provocat, i-am rugat să vină să lupte cu mine.

Am încercat să explic acest lucru femeilor, însă puţine au înţeles.

Gisela a înţeles, Æthelflæd la fel, dar majoritatea s-au uitat la mine

de parcă eram ceva dezgustător când vorbeam despre bucuria luptei. Este dezgustător. Este distrugător. Este terifiant. Pute. Provoacă suferinţă. La finalul bătăliei sunt prieteni morţi şi oameni răniţi, durere, lacrimi, agonie cumplită, dar şi bucurie. Creştinii vorbesc despre un suflet, cu toate că nu am văzut, mirosit, simţit sau atins un asemenea lucru, dar probabil sufletul este spiritul unui om, şi în bătălie acel spirit se înalţă ca un şoim în văzduh. Bătălia îl duce pe om la marginea dezastrului, la o întrezărire a haosului care va sfârşi lumea, şi el trebuie să trăiască în acel haos şi pe acea margine, şi asta este o bucurie. Plângem şi ne bucurăm. Câteodată, când vine noaptea şi zilele reci sunt scurte, aducem saltimbanci în sălile de ospeţe. Cântă, fac giumbuşlucuri, dansează, fac glume. Am văzut un om aruncând cinci spade în timp ce se învârtea ameţitor, şi gândeai că va fi tăiat de una dintre lamele grele atunci când cădeau, totuşi reuşea cumva să le prindă în aer şi să le arunce înapoi în sus. Este hotarul dezastrului. Fă-o cum trebuie şi te simţi ca un zeu, dar fă-o greşit, şi maţele tale vor fi călcate în picioare de ceilalţi.

Am făcut-o bine. Ne retrăseserăm pe culme, unde alcătuiam un cerc de scuturi, însemnând că nu puteam fi atacaţi prin învăluire, aşa că vastul avantaj numeric al inamicului nu mai conta deloc. Ar fi contat la sfârşit, bineînţeles. Chiar şi dacă am fi luptat ca demonii din lumea cealaltă, ei ne-ar fi stors de vlagă şi am fi murit unul după altul, însă oamenii lui Cnut nu avură timp să ne distrugă. Luptau din greu, începuseră să ne copleşească, împingând oameni în faţă prin forţa brută a superiorităţii numerice, şi am crezut că ni se apropiau ultimele clipe, doar că, dintr-odată, presiunea celor care mureau ţinându-şi scuturile, împinşi de cei din spate, dispăru.

O vreme, bătălia fu crâncenă. Danezii trecură de mormanul de leşuri şi-şi izbiră scuturile de ale noastre, iar oamenii din rândurile din spate îi împingeau pe cei din faţă, în timp ce aceia din ultimele rânduri aruncau şi mai multe suliţe şi topoare. L-am omorât pe cel din faţa mea vârându-i Acul-Viespii în piept, am simţit sângele cald curgându-mi pe mâna înmănuşată şi i-am văzut lumina din ochi dispărând şi capul căzând, dar nu pică din picioare. Era ţinut sus de spada mea şi de scutul danezului care-l urma, iar cei din spate împingeau şi împingeau, astfel încât mortul mă împingea şi el înapoi şi nu puteam face nimic, decât să încerc să-l trântesc la pământ cu scutul meu, însă mă ameninţa un topor cu coada lungă. Pyrlig încerca să-l devieze, ceea ce însemna că nu putea să mă şi împingă, aşa că am dat înapoi, pas cu pas, ştiind că danezii voiau să ne înghesuie într-o grămadă strâmtă pe care apoi s-o măcelărească.

Am reuşit totuşi să păşesc repede în spate şi să eliberez presiunea. Când mortul căzu în faţă, am călcat pe cadavrul lui şi am împuns cu Acul-Viespii spre omul cu toporul. Ceva îmi lovi coiful cu un sunet

asurzitor şi, pentru o clipă, nu am văzut nimic decât un întuneric brăzdat de fulgere, dar am ţinut bine spada scurtă şi am împuns mereu cu ea, şi apoi din nou împingeri. Scut pe scut. Un topor bubui pe scutul meu, coborându-l, şi o suliţă veni peste marginea lui şi mi se înfipse în umăr, atingând osul; am ridicat scutul, simţind o durere înţepătoare în braţ, şi Acul-Viespii găsi carne, şi am răsucit lama. Fiul meu Uhtred îşi aruncase scutul, care era acum doar o masă de aşchii de lemn legate de o piele de vită, şi folosea spada lui Sigurd cu două mâini pentru a lovi spre danezi. Finan, pe jumătate ghemuit, îşi vâra spada printre scuturi, oamenii din spatele nostru încercau să arunce suliţe spre feţele bărboase şi nimeni nu mai striga. Mormăiau, înjurau, gemeau, înjurau iar.

Eram împinşi în spate. Într-o clipă, ştiam, vom fi duşi dincolo de focul caselor şi danezii vor vedea breşa şi va fi un iureş de oameni care s-o umple ca să ne nimicească liniile din interior. „Aşa voi muri”, m-am gândit, şi am strâns tare Acul-Viespii, fiindcă trebuia să mor cu arma în mână ca să merg în Valhalla şi să beau şi să chefuiesc cu duşmanii mei.

Apoi, uriaşa presiune dispăru. Deodată, danezii se dădură înapoi. Încă mai luptau. O ditamai matahala îşi izbi toporul de scutul meu, rupând lemnul, şi încercă să mi-l smulgă din mâna mea rănită, însă Uhtred păşi în faţă şi împunse în jos, astfel încât omul îşi lăsă pavăza, iar arma capturată de fiul meu se învârti în sus, rapidă ca zborul unei păsări, pentru a-l lovi pe danez peste gât, iar barba lui maronie se umplu de sânge roşu. Uhtred păşi în spate, un danez sări să-l atace, însă el păru plin de dispreţ cu spada şi-i vârî tăişul în pieptul danezului. Omul căzu pe spate şi nu era nimeni acolo să-l sprijine, moment în care mi-am dat seama că danezii dădeau înapoi.

Fiindcă Edward al Wessexului sosise!

Poeţii cântă despre masacre, deşi am văzut foarte puţini poeţi pe câmpurile de bătălie, iar cei pe care i-am văzut se smiorcăiau undeva în spate, cu mâinile la ochi, cu toate că măcelul de la Teotanheale a fost demn de orice poet. Cu siguranţă aţi auzit cântecele care vorbesc despre marea victorie a regelui Edward, cum i-a căsăpit el pe duşmanii danezi, cum s-a afundat în sângele păgân, şi cum Dumnezeu i-a dat un triumf care va fi ţinut minte atâta vreme cât lumea există.

Nu a fost chiar aşa. De fapt, Edward a ajuns când lupta era aproape gata, cu toate că a luptat, şi a luptat cu curaj. Steapa, prietenul meu, a fost cel care a stârnit panica în rândul danezilor. Fusese numit Steapa Snotor, Steapa cel Isteţ, ceea ce era o glumă crudă, fiindcă nu era un om isteţ. Gândea încet, dar era totodată loial şi înfiorător în luptă. Se născuse sclav, însă ajunsese comandantul gărzii lui Alfred, iar Edward fusese destul de deştept să-l păstreze în serviciul său. Şi Steapa

comanda acum călăreţii într-o şarjă nebună spre spatele liniilor inamice.

E adevărat că oamenii care nu simt bucuria luptei, oamenii care se tem de zidul de scuturi vor sta în spate. Unii dintre ei, probabil majoritatea, vor fi beţi, fiindcă mulţi beau bere sau mied ca să-şi adune curajul înainte de bătălie. Acei oameni sunt cei mai proşti oşteni, şi ei au fost atacaţi de Steapa, care comanda garda regelui, şi acela a fost momentul în care începu măcelul, iar când începe măcelul se instaurează panica.

Danezii rupseră formaţia.

Oamenii din spatele liniilor daneze erau aşezaţi în dezordine, scuturile nu le erau intercalate, nu se aşteptau să fie atacaţi, aşa că rupseră formaţia înainte să ajungă Steapa la ei. Se repeziră la cai, însă călăreţii saxoni îi prinseră şi-i uciseră. Mai mulţi saxoni făceau un zid de scuturi la vad, şi mi-am dat seama că mă uitasem în direcţia greşită pentru a vedea sosirea lui Edward. Crezusem că va veni dinspre sud, în schimb el venise pe drumurile romane de la Tameworþig, deci dinspre est. Stindardul cu dragonul Wessexului fusese desfăşurat, iar în apropiere de el era stindardul cu calul cabrat al lui Æthelred, şi dintr-odată am izbucnit în râs, fiindcă era un al treilea catarg ridicat în mijlocul zidului de scuturi ce se forma rapid, şi acest al treilea catarg nu avea un steag pe el. În schimb, de el era legat un schelet, un schelet fără craniu şi cu un singur braţ. Sfântul Oswald venise să lupte pentru oamenii lui, iar oasele erau ţinute sus, deasupra unei armate de saxoni din vest şi mercieni. Zidul de scuturi se alungea în timp ce oamenii lui Steapa îi adunau pe danezii care fugeau aşa cum fugăresc dulăii caprele.

Dintr-odată, cineva opri panica daneză. Bătălia încă nu era pierdută pentru ei. Oamenii din spate rupseseră rândurile şi erau căsăpiţi de călăreţii furioşi ai lui Steapa, dar alte sute se retrăseseră spre est, spre râul ca un şanţ, unde un om urla la ei să formeze un nou zid de scuturi. Îl alcătuiră imediat, şi m-am gândit, ţin minte, ce războinici magnifici erau. Fuseseră surprinşi şi intraseră în panică, dar tot mai aveau atâta disciplină în ei cât să se întoarcă şi să continue să reziste. Omul care urla ordinele era călare.

— Este Cnut, zise Finan.

— Credeam că nenorocitul e mort.

Nu mai luptam. Danezii fugiseră din faţa noastră şi noi rămăseserăm pe culme, înconjuraţi de trupuri însângerate, de un cerc de trupuri, dintre care unele încă în viaţă.

— Este Cnut, repetă Finan.

Era Cnut. Îl vedeam acum, o fiinţă în alb printre linii de oameni în zale cenuşii. Găsise un cal şi călărea sub stindardul lui, uitându-se mereu înapoi la saxonii care traversau vadul. Era clar hotărât să

salveze cât putea mai mult din armata sa, şi marea lui speranţă era să se poată retrage spre nord. Trupele lui Edward şi Æthelred blocau orice cale de scăpare spre sud, călăreţii lui Steapa făceau ravagii în vest, dar încă mai erau acei danezi de la nord care, cu toate că nu reuşiseră să spargă zidul galez, îşi păstraseră disciplina când coborâseră dealul. Cnut îşi comanda acum rămăşiţele armatei spre ei, folosind limba de păşune dintre râu şi deal. Îşi pierduse aproape toţi caii, şi probabil un sfert din oamenii lui erau ori morţi, ori răniţi, ori o luaseră la fugă, dar încă era la comanda unei armate formidabile şi plănuia să o ducă spre nord până când găsea un loc unde să-şi organizeze rezistenţa.

Zidul de scuturi al lui Edward încă se forma, iar oamenii lui Steapa erau neputincioşi în faţa noului zid de scuturi al lui Cnut. Caii pot urmări oameni care fug, însă niciun cal nu va ataca un zid de scuturi, ceea ce însemna că Cnut era în siguranţă pentru moment. În siguranţă şi pe fugă, şi ştiam un singur mod de a-l face să se oprească.

Am prins calul lui Æthelstan şi l-am tras pe băiat din şa. Scânci în semn de protest, dar l-am împins la o parte, mi-am băgat piciorul în scăriţă şi am încălecat. Am luat hăţurile şi am dat pinteni calului spre râu. Galezii de pe partea estică a dealului mi-au făcut loc să trec, şi am năvălit printr-un nor de fum înţepător care se ridica dintr-un foc muribund, apoi am trecut de coamă şi am galopat în josul pantei spre danezi.

— Fugi, laşule? am strigat către Cnut. Nu ai curaj să lupţi, căcat de melc ce eşti?

Se opri şi se întoarse spre mine. Oamenii lui se opriră şi ei. Unul dintre ei aruncă o suliţă în direcţia mea, dar căzu departe.

— Fugi? am strigat zeflemitor. Îţi abandonezi fiul? O să-l vând în sclavie, Cnut Fiu-de-Căcat. O să i-l trimit unui franc gras căruia îi plac băieţeii. Astfel de oameni plătesc bine pentru carne proaspătă.

Şi Cnut muşcă momeala. Dădu pinteni calului, se desprinse din liniile daneze şi veni spre mine. Se opri la câţiva paşi, îşi scoase picioarele din scări şi lunecă din şa.

— Doar tu şi cu mine, zise el scoţând-o pe Ură-de-Gheaţă din teacă. Nu avea scut. Este soarta, Uhtred, adăugă aproape calm, ca şi cum am fi discutat despre vreme. Zeii o vor, ne vor pe mine şi pe tine. Vor să vadă care este mai bun.

— Nu ai mult timp, i-am răspuns.

Zidul de scuturi al lui Edward era aproape format şi-i auzeam pe comandanţii lui strigând ordine, asigurându-se că liniile erau strânse.

— N-am nevoie de timp să termin cu viaţa ta mizerabilă. Acum dă-te jos de pe cal şi luptă.

Am descălecat. Mă gândeam ce ciudat era totul, ţin minte, fiindcă peste râu două femei umblau pe un câmp cu mirişte, aplecate să

găsească preţioasele grăunţe, fără să le pese de armatele de pe malul celălalt. Încă mai aveam scutul, dar umărul şi braţul mă chinuiau. Când am încercat să-mi ridic scutul, am simţit un junghi agonizant care mă făcu să tresar de durere.

În acel moment, Cnut atacă. Alergă spre mine, cu Ură-de-Gheaţă în mână, îndreptând-o spre stânga capului meu. Am ridicat scutul în ciuda durerii, însă cumva, nu ştiu cum, spada lui venea deja din dreapta, doar că acum lovea înspre coastele mele, şi-mi amintesc că eram uimit de măiestria şi viteza acelei lovituri, dar Răsuflarea-Şarpelui îi dădu rapid spada la o parte. Am încercat s-o ridic pentru a lovi la rândul meu, dar Cnut deja îmi viza gâtul, aşa că a trebuit să mă ghemuiesc. I-am auzit spada lovind şi scrijelindu-mi coiful şi mi-am împins scutul spre el, folosindu-mi greutatea mai mare pentru a-l zdrobi, dar sări într-o parte, lovi din nou şi Ură-de-Gheaţă îmi împunse zalele să-mi taie burta. M-am dat repede înapoi, simţind sângele cald curgându-mi pe piele; am reuşit atunci să-l lovesc în umăr cu Răsuflarea-Şarpelui, şi el se văzu silit să se retragă, dar sări în faţă imediat ce spada mea trecu de el, împungând din nou. Am prins vârful Urii-de-Gheaţă cu marginea de jos a scutului meu şi am lovit din nou cu Răsuflarea-Şarpelui spre coiful lui. Lama îl izbi cu zgomot în partea laterală, dar se mişcase deja într-o parte, aşa că nu-l prinse cu toată forţa. Totuşi, îl zdruncină; am văzut că strângea din dinţi, dar îşi eliberă spada din scutul meu şi împunse spre piciorul meu stâng. Am simţit o durere ascuţită în timp ce-l pocneam în faţă cu mânerul Răsuflării-Şarpelui pentru a-l împinge înapoi. Se dădu în spate şi l-am urmat, rotindu-mi spada, însă piciorul meu rănit alunecă într-o balegă de vacă, făcându-mă să cad într-un genunchi, iar Cnut, cu sângele curgându-i din nas, se aruncă cu spada spre mine.

Era iute ca fulgerul. Singura mea şansă era să fiu aproape de el, să-l înghesui, aşa că m-am aruncat în sus din genunchi, folosind scutul ca să deviez lovitura şi încercând să-l izbesc cu el în faţă. Eram mai înalt decât Cnut, eram mai greu, trebuia să-mi folosesc înălţimea şi greutatea pentru a-l copleşi, dar şi el ştia ce făceam. Rânji prin sângele care-i curgea pe obraji şi mă lovi cu Ură-de-Gheaţă în laterala coifului, după care sări înapoi, părând că ezita, însă ezitarea era doar un şiretlic, fiindcă, imediat ce am avansat spre el, spada lui lucioasă zbură spre faţa mea, dar îmi lovi doar coiful, deoarece mă ferisem la timp. Râse.

— Nu eşti destul de bun, Uhtred.

Am făcut o pauză, respirând din greu, uitându-mă la el, dar ştia că acesta era şiretlicul meu. Zâmbi doar şi-şi lăsă spada în jos, de parcă m-ar fi invitat să atac.

— Este ciudat să spun asta, dar îmi place de tine.

— Şi mie îmi place de tine, i-am zis. Credeam că te-am omorât pe

vârful dealului.

Cu mâna liberă îşi atinse catarama groasă de fier a centurii care ţinea teaca spadei.

— Ai îndoit-o, şi mi-ai luat tot aerul. M-a durut rău. N-am putut respira o vreme, noroc că oamenii mei m-au tras de acolo.

Am ridicat Răsuflarea-Şarpelui, şi Ură-de-Gheaţă se mişcă şi ea.

— Data viitoare va fi gâtul tău, i-am promis.

— Eşti mai rapid decât cei mai mulţi, dar nu destul de rapid.

Oamenii lui priveau de la poalele dealului, aşa cum oamenii mei şi salvatorii lor galezi priveau de pe culme. Chiar şi zidul de scuturi al lui Edward se oprise pentru a privi.

— Dacă te văd murind, zise Cnut arătând cu vârful spadei spre armata vest-saxonă şi mercianã, îşi vor pierde curajul. De aceea trebuie să te omor, dar o voi face repede. Rânji. Avea sânge în mustaţa blondă şi tot îi mai curgea din nas. Nu va dura mult, promit, aşa că ţine-ţi spada strâns, prietene, şi ne vom vedea în Valhalla. Făcu o jumătate de pas spre mine. Eşti pregătit?

M-am uitat în dreapta, unde oamenii lui Edward trecuseră pârâul.

— Au pornit în marş, am spus.

Cnut se uită spre sud, moment în care am sărit. Am sărit spre el şi, pentru o clipă minusculă, se uită la saxonii din vest, care înaintau, dar îşi reveni repede, şi Ură-de-Gheaţă se năpusti spre faţa mea. Am simţit-o zgâriindu-mă pe obraz şi prinzându-se între capul meu şi coif, şi nu ştiam, dar urlam un strigăt de luptă când l-am izbit cu scutul, apăsându-l în jos pentru a-l împinge spre pământ, iar el se zvârcoli ca un ţipar, îşi scoase spada şi lama îmi tăie obrazul, însă scutul meu îi prinse braţul drept. Toată greutatea şi toată forţa mea erau în acea lovitură, şi totuşi Cnut reuşi să se ferească într-o parte. Am aruncat Răsuflarea-Şarpelui spre el, dar se feri şi mi-o devie, astfel încât braţele mele erau larg deschise, cu scutul în stânga după acea lovitură şi cu spada în dreapta, şi l-am văzut schimbându-şi spada în cealaltă mână, am văzut-o pe Ură-de-Gheaţă în stânga lui şi am văzut-o venind spre mine ca un fulger şi lama mă izbi, îmi străpunse cămaşa de zale şi rupse pielea şi-mi crăpă o coastă şi pătrunse în mine, şi el îşi urla victoria, iar eu mi-am adus Răsuflarea-Şarpelui într-o ultimă lovitură disperată. Năucit de izbitura în coif, se dădu înapoi şi căzu, iar eu am căzut peste el, cu pieptul un cuptor de durere, cu Ură-de-Gheaţă în mine şi Răsuflarea-Şarpelui pe gâtul lui, şi-mi amintesc că am împins-o şi am văzut-o tăind şi-mi sărea sângele în faţă, iar strigătul meu de luptă deveni un urlet de durere în timp ce amândoi cădeam pe pajişte.

Apoi nu-mi mai amintesc nimic.

— Linişte, zise vocea, apoi repetă mai tare: Linişte!

Ardea un foc. Am simţit mai mulţi oameni strânşi într-un spaţiu

mic. Simţeam miros de sânge, de pâine arsă, de fum şi de rogojini mucegăite.

— N-o să moară, zise o altă voce, dar nu aproape de mine.

— I-a spart capul suliţa?

— Am tras osul la loc, acum trebuie să ne rugăm.

— Dar n-am fost rănit la cap, am murmurat, ci în piept. Spada lui mi-a intrat în piept. În partea stângă, jos.

Nu mă băgau în seamă. Mă întrebam de ce nu pot să văd. Mi-am întors capul, şi în întunericul ochilor mei se ivi o pată de lumină.

— Lordul Uhtred s-a mişcat.

Era vocea lui Æthelflæd, şi mi-am dat seama că mă ţinea cu mâna ei mică de mâna stângă.

— A fost pieptul, am bolborosit. Spune-le că am fost rănit în piept. Nu la cap.

— Craniul se va vindeca, zise un om, acelaşi om care vorbise despre punerea osului la loc.

— Am fost rănit în piept, idiotule, am spus.

— Cred că încearcă să vorbească, zise Æthelflæd.

Aveam ceva în mâna dreaptă. Am strâns degetele şi am simţit asprimea cunoscută a legăturilor de piele. Răsuflarea-Şarpelui. Mă străbătu un val de uşurare, fiindcă, orice s-ar fi întâmplat, o ţineam în mână, şi asta avea să mă ducă în Valhalla.

— Valhalla, am îngăimat.

— Cred că doar geme, zise un om din apropiere.

— Nu va şti niciodată că l-a omorât pe Cnut.

— Va şti! zise Æthelflæd răstit.

— Doamnă…

— Va şti! insistă ea, iar degetele ei mi le strânseră pe ale mele.

— Ştiu, am spus. I-am tăiat gâtul, bineînţeles că ştiu.

— Doar geme, rosti vocea omului de foarte aproape.

O cârpă cu o ţesătură aspră îmi şterse buzele, apoi am simţit o pală de vânt mai răcoros. Se auzeau paşii unor oameni care intrau în încăpere. Câţiva vorbiră deodată, apoi cineva se apropie de capul meu şi o mână îmi atinse fruntea.

— Nu este mort, Finan, spuse Æthelflæd liniştită.

Finan nu zise nimic.

— L-am omorât, i-am spus. Dar a fost rapid. Chiar mai rapid decât tine.

— Sfinte Iisuse, gemu Finan, nu-mi pot imagina viaţa fără el.

Părea distrus.

— Nu sunt mort, irlandez nenorocit. Mai avem lupte de dat noi doi.

— Vorbeşte? întrebă Finan.

— Doar mormăie, răspunse vocea unui bărbat, şi mi-am dat seama

că mai multă lume intrase în cameră.

Mâna lui Finan se retrase, şi o alta îi luă locul.

— Tată!

Era Uhtred.

— Îmi pare rău dacă am fost crud cu tine, dar eşti bun. L-ai omorât pe Sigurd! Oamenii te vor cunoaşte acum.

— O, Dumnezeule, zise Uhtred, apoi îşi retrase mâna şi murmură: Stăpâne.

— Cum este?

Ăsta era regele Edward al Wessexului. Se auzi o forfotă, în timp ce oamenii îngenuncheau.

— Nu poate rezista mult, zise o voce de bărbat.

— Şi lordul Æthelred?

— Rana este urâtă, stăpâne, dar cred că va supravieţui.

— Lăudat fie Domnul. Ce s-a întâmplat?

Urmă o pauză, de parcă nimeni nu voia să răspundă.

— Nu mor, am spus, dar nimeni nu mă băgă în seamă.

— Lordul Æthelred a fost atacat de un grup de danezi, la finalul bătăliei, zise un bărbat. Majoritatea se predau, însă aceştia au încercat să-l omoare pe lordul Æthelred, stăpâne.

— Nu văd nicio rană, zise regele.

— La ceafă, stăpâne. Coiful a primit mare parte din lovitură, dar vârful suliţei a intrat.

Ceafa, mi-am zis, era ceafa lui. Am râs. M-a durut. M-am oprit din râs.

— Este pe moarte? întrebă o voce din apropiere.

Degetele lui Æthelflæd le strânseră tare pe ale mele.

— Doar se îneacă, zise ea.

— Soră, i se adresă regele.

— Linişte, Edward, îi spuse ea aprig.

— Ar trebui să stai lângă soţul tău, o admonestă Edward.

— Băşină mică şi plictisitoare, i-am spus.

— Sunt unde doresc să fiu, îi spuse Æthelflæd pe un ton pe care i-l cunoşteam foarte bine.

Nimeni nu ar câştiga o dispută cu ea acum şi nimeni nu încercă, cu toate că o voce mormăi ceva despre faptul că avea un comportament necuviincios.

— Sunt nişte căcaţi râncezi şi proşti, i-am spus când i-am simţit mâna atingându-mi fruntea.

Era linişte, în afară de trosnetul lemnelor în vatră.

— I s-a dat ultima împărtăşanie? întrebă regele după o vreme.

— Nu vrea împărtăşanie, zise Finan.

— Trebuie, insistă Edward. Părinte Uhtred?

— Numele lui nu este Uhtred, m-am răstit, îl cheamă părintele

Iuda. Nenorocitul trebuia să fie războinic!

Totuşi, spre surprinderea mea, părintele Iuda plângea. Mâinile îi tremurau când mă atinse, în timp ce se ruga deasupra mea şi îmi dădea ultima împărtăşanie. Când termină, îşi lăsă degetele pe buzele mele.

— A fost un tată iubitor, zise.

— Bineînţeles că nu am fost, am spus.

— Un om dificil, zise Edward, deşi nu nepăsător.

— Nu a fost dificil, replică sever Æthelflæd, dar era fericit doar când se lupta. Şi voi toţi v-aţi temut de el, dar de fapt era generos, cumsecade şi încăpăţânat.

Plângea acum.

— Of, opreşte-te, femeie, am spus, ştii că nu le suport pe muierile care bocesc.

— Mâine plecăm spre sud, zise regele, şi vom aduce mulţumiri pentru o mare victorie.

— O victorie pe care v-a dat-o Uhtred, zise Æthelflæd.

— Pe care ne-a dat-o, încuviinţă regele, şi pe care i-a îngăduit Dumnezeu să ne-o dea. Şi vom construi burhuri în Mercia. Avem de făcut lucrarea lui Dumnezeu.

— Tatăl meu ar dori să fie înmormântat la Bebbanburg, zise părintele Iuda.

— Vreau să fiu înmormântat alături de Gisela! am spus. Dar nu mor!

Nu puteam să văd nimic, nici măcar strălucirea focului. Sau, mai degrabă, vedeam o boltă mare care era şi întunecată şi luminoasă în acelaşi timp, o peşteră străbătută de lumini ciudate, şi undeva în cotloanele îndepărtate ale acelei întunecimi străluciteare se aflau nişte persoane; am crezut că Gisela era una dintre ele şi am strâns Răsuflarea-Şarpelui, însă durerea mă făcu să-mi arcuiesc spatele. Æthelflæd icni şi-mi strânse mâna şi o altă mână se închise peste pumnul meu care ţinea mânerul Răsuflării-Şarpelui, ţinându-l strâns.

— Se duce, suspină Æthelflæd.

— Dumnezeu să-i primească sufletul.

Era Finan, care-mi ţinea pumnul pe mânerul Răsuflării-Şarpelui.

— Nu mă duc! am spus. Nu!

Şi femeia din peşteră era singură acum şi era într-adevăr Gisela, minunata Gisela, şi-mi zâmbea, întinzându-şi mâinile spre mine, şi-mi vorbea, cu toate că nu-i puteam auzi vocea.

— Tăceţi toţi, am spus, vreau s-o aud pe Gisela.

— În orice clipă, zise o voce pe un ton grăbit.

O pauză lungă. O mână îmi atinse faţa.

— Încă trăieşte, lăudat fie Domnul, spuse părintele Iuda nesigur.

Apoi se făcu din nou linişte. O tăcere lungă. Gisela dispăruse, iar

ochii mei se uitau într-un neant ceţos. Eram conştient că se găseau oameni în jurul patului. Un cal necheză, şi afară în noapte se auzi o bufniţă.

— Wyrd bið ful ãrœd, am spus. Nu răspunse nimeni, aşa că am repetat: Wyrd bið ful ãrœd!

Notă istorică

Anul Domnului 910. În acest an, Frithestan a fost uns episcop de Wintanceaster; în acelaşi an, regele Edward a trimis o armată formată din trupe din Mercia şi Wessex, care au hărţuit straşnic armata de la miazănoapte, atacând populaţia şi proprietăţile de orice fel. Au omorât mulţi danezi şi au zăbovit acolo cinci săptămâni. În acest an, anglii şi danezii s-au luptat la Teotenheale; şi anglii au câştigat.

Acesta a fost una dintre intrările din Cronica Anglo-Saxonă pentru anul 910. Un alt pasaj vorbeşte despre moartea prematură a lui Æthelred, cu toate că unii istorici cred că Æthelred a fost atât de grav rănit la Teotanheale, încât rana i-a adus moartea în 911.

Teotanheale este acum Tettenhall, o suburbie plăcută a oraşului Wolverhampton, în centrul Angliei. Cititorii familiarizaţi cu zona ar putea pretinde că râul Tame nu curge pe lângă Tettenhall, dar există dovezi că albia lui era acolo în secolul al X-lea, cu mult înainte să fie îndiguit, regularizat şi deviat pe actualul său curs.

Ştim că a fost o bătălie la Tettenhall, în anul 910, şi ştim că s-a dat între o armată combinată a Wessexului şi Merciei, care i-a înfrânt decisiv pe danezi. Cei doi comandanţi danezi au fost ucişi. Numele lor erau Eowils şi Healfdan, dar, decât să introduc două nume noi în poveste şi să omor imediat personajele, am hotărât să-i folosesc pe Cnut şi Sigurd, care apar în unele dintre romanele anterioare din ciclul lui Uhtred. Ştim foarte puţin, de fapt, aproape nimic despre ce s-a întâmplat la Tettenhall. A fost o bătălie şi danezii au pierdut, dar de ce şi cum este un mister. Prin urmare, bătălia nu este o ficţiune, deşi versiunea mea este cu totul inventată. Mă îndoiesc că danezii au grăbit căutarea osemintelor sfântului Oswald, cu toate că şi acest lucru s-a întâmplat atunci când Æthelred al Merciei a trimis o expediţie în sudul Northumbriei pentru a recupera oasele.

Oswald a fost un sfânt northumbrian, şi potrivit unei teorii Æthelred voia să ceară ajutorul acelor saxoni care trăiau sub stăpânirea daneză în Northumbria. Oasele au fost găsite şi aduse înapoi în Mercia, unde au fost înhumate la Gloucester, toate în afară de craniu, care a rămas la Durham (alte patru biserici din Europa pretind că deţin craniul, însă catedrala din Durham pare cea mai plauzibilă candidată), şi de acel braţ care era la Bamburgh (Bebbanburg), cu toate că, secole mai târziu, a fost furat de călugări de la Peterborough.

Primul citat în limba latină din Capitolul Unsprezece, *Moribus et forma conciliandus amor*, incizat pe vasul roman pe care Uhtred îl taie

în bucăţi, este din Ovidiu: „Aspectul plăcut şi bunele maniere însoţesc dragostea”, ceea ce este probabil adevărat, dar fără îndoială rar în Britania saxonă. Al doilea citat, cel de pe podul de la Tameworþig, este luat de pe magnificul pod roman de la Alcántara din Spania: *Pontem perpetui mansurum in saecula*, ceea ce înseamnă: „Am construit un pod care să dăinuie veşnic”. Saxonii trăiau în umbra Britaniei romane, înconjuraţi de ruinele monumentelor măreţe, folosindu-se de drumurile romane şi întrebându-se, fără îndoială, de ce o astfel de măreţie decăzuse în uitare.

Bătălia de la Tettenhall a fost uitată demult, cu toate că a fost un eveniment important în lentul proces care a dus la crearea Angliei. În secolul al IX-lea, se părea că saxonii şi cultura lor erau sortiţi pieirii şi că danezii aveau să ocupe tot sudul Britaniei. Probabil nu ar mai fi existat o Anglie, ci o ţară numită Dania.

Totuşi, Alfred al Wessexului a oprit înaintarea danezilor şi şi-a apărat ţara cu străşnicie. Arma lui principală a fost burhul, acele oraşe fortificate care adăposteau populaţia şi-i scoteau din minţi pe danezi, care nu aveau chef de asedii. Wessexul a devenit apoi o trambulină pentru campaniile care aveau să recucerească nordul şi să creeze o ţară unită a triburilor vorbitoare de engleză: Anglia. La moartea lui Alfred, în anul 899, nordul, în afară de inexpugnabilul Bebbanburg, era sub stăpânire daneză, iar centrul ţării era împărţit între danezi şi saxoni. Treptat însă, inexorabil, armatele saxonilor din vest avansează spre nord. Acel proces era departe de a fi încheiat în 910, dar prin obţinerea victoriei decisive de la Tettenhall, saxonii din vest îi alungă pe danezi din partea centrală a Angliei. Noile burhuri din teritoriul cucerit vor consolida câştigurile. Totuşi, danezii sunt departe de a fi înfrânţi. Vor invada din nou, iar stăpânirea lor în nord încă este puternică, dar de la acest moment, ei sunt mai mult în defensivă. Edward, fiul lui Alfred, şi Æthelflæd, fiica lui Alfred, sunt forţele motrice din spatele acestui proces, cu toate că niciunul nu va trăi să vadă victoria finală, care va duce la constituirea ţării numite Anglia.

Victoria va fi obţinută de Æthelstan, fiul lui Edward, şi Uhtred va fi martor al acestui eveniment.

Dar aceasta este o altă poveste.

Sfârşitul vol. VII – Lordul păgân

În această serie:

01. Ultimul regat
02. Călăreţul morţii

03. Stăpânii Nordului
04. Cântecul sabiei
05. Ţinutul în flăcări
06. Moartea regilor
07. LORDUL PĂGÂN
08. Tronul gol
09. Războinicii furtunii
10. Purtătorul torţei